

பிரஹ்மமே சத்தியம்
பஞ்சதசி

(தஞ்சை வெ.குப்புஸ்வாமி ராஜு
(பிரம்மானந்த சுவாமிகள்) எழுதிய
விளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு
தொகுக்கப் பெற்ற பொழிப்புரை.
சில சுலோகங்களில்
கூடுதலாக டிப்பணி மட்டும் மாற்றம் ஏதும்
செய்யாமல் தரப்பட்டுள்ளது)

P.C.இராமலிங்கம்,
வேதாந்த சபை,
காமாட்சியம்மன்பேட்டை, குடியாத்தம்-632602
வேலூர் மாவட்டம்.
அலைபேசி: 99409-27133

பொருள் அட்டவணை

பிரகரண எண்	பிரகரணத்தின் பெயர்	சுலோ கங்கள் எண்ணிக் கை	பக்க எண்
	விவேகம்		
1	பிரத்தியக் தத்துவ விவேகம்	65	1
2	பஞ்ச புத விவேகம்	109	18
3	பஞ்ச கோச விவேகம்	43	63
4	துவைத விவேகம்	69	77
5	மகாவாக்கிய விவேகம்	8	97
	தீபம்		
6	சித்திர தீபம்	290	101
7	திருப்தி தீபம்	298	184
8	கூடஸ்த தீபம்	76	264
9	தியான தீபம்	158	287
10	நாடக தீபம்	26	331
	ஆனந்தம்		
11	யோகானந்தம்	134	337
12	ஆத்மானந்தம்	90	366
13	அத்வைதானந்தம்	105	390
14	வித்தியானந்தம்	65	415
15	விஷயானந்தம்	35	430

முதலாவது பிரகரணம்

தத்துவ விவேகம்

ஆத்மாவை உபாதியினின்றும் பிரித்தறிதல்

- (1.1) மகாமோகமாகிய மூல அஞ்ஞானம், தூல சூக்கும் பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்கும் காரியத்தைச் செய்கின்றது. இந்த மூல அஞ்ஞானம் என்கிற பெரிய மீனை விழுங்கி அந்த அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதே முக்கிய வேலையாய் உள்ள சங்கரானந்த குருவின் பெரிய திமிங்கலம் போன்ற இருபாதங்களுக்கு நமஸ்காரம்.
- (1.2) அக்குருவினுடைய தாமரை போன்ற இரு பாதங்களின் சேவையினால் மலம் ஒழிந்த சித்தம் உடையவர்களுக்கு தத்துவத்தின் விவேகம் சொல்லப்படுகின்றது.
- (1.3) நனவில் சப்தம், தொடுஉணர்ச்சி முதலான விஷயங்கள் விசித்திரத் தன்மை உடையதாக இருப்பதால் ஒன்றற்கு ஒன்று வேறாகும். அவைகளில் இருந்து உண்டாகும் ஞானம் ஒன்றற்கு ஒன்று வேறுபட்டதாகத் தோன்றினாலும், அறிவு (ஞானம்) என்பது ஒருவடிவமாய் இருப்பதால் பேதப்படுவது இல்லை.

விதவிதமான உணவுகளில் வெவ்வேறு சுவைகள் இருந்தாலும் அல்லது அறுசுவை என்று ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமாக இருந்தாலும், சுவை என்று எடுத்துக்கொள்ளும் போது ஒன்றே.

- (1.4) அப்படியே சொப்பனத்திலும். கனவில் அறியப்படும் அனைத்தும் நிலையில்லாதவைகள். நனவில் நிலையானவை. ஆதலால் அவைகளுக்குப் பேதமுண்டு. அவைகளின் ஞானம் ஒருவடிவுடையது. ஆக கனவிலும் நனவிலும் ஞானம் வேறுபடுவதில்லை.

அறிவுதிலும் நிலையில்லாதவை- நிலையானவை அவைகளில் தான் பேதமே தவிர அறிகின்ற ஞானத்தில் பேதம் கில்லை.

- (1.5) ஆழ்துயிலில் இருக்கும் இருள் போன்ற அஞ்ஞானத்தைப் பற்றிய ஞானம், தூங்கி எழுந்தவனுக்கு நினைவு வடிவமாகின்றது. அந்த நினைவும் அநுபவித்ததனால் வரப்பெற்றதே. அதனால் ஆழ்துயில் காலத்தில் அந்த அஞ்ஞானம் அநுபவிக்கப்பட்டதாகும்.

- (1.6) அந்த ஞானம், தான் அநுபவிக்கப்பட்ட விஷயத்தை விட அதாவது அஞ்ஞானத்தை விட வேறாகும். ஞானத்தினும் வேறல்ல. சொப்பன ஞானம் போல. இப்படி விழிப்பு-கனவு-ஆழ்துயில் என்ற மூன்று இடங்களிலும் ஞானம் ஒன்றாம். அது போல மற்ற காலங்களிலும்.

ஆழ்துயிலில் அநுபவிக்கப்பட்ட பொருள் அதாவது விஷயம் அஞ்ஞானம். ஆனால் விழித்த பொழுது 'ஆழ்துயிலில் ஒன்றும் தெரியாமல் இருந்தது' என்பதாக ஞானம் வெளிப்படுகிறது. இந்த ஞானமே அநுபவிக்கப்பட்ட அஞ்ஞானமாகிய விஷயத்தை விட வேறானது.

- (1.7) பல்வேறு விதமாகச் சென்று விட்ட மற்றும் வரப்போகின்ற மாத வருட யுக கற்பங்களிலும் ஞானம் ஒன்றாம். ஞானம் ஒன்றாயிருத்தலால் உண்டாவதுமில்லை, அழிந்து போவதுமில்லை. இந்த ஞானம் சுயம் பிரகாசம்.
- (1.8) இந்த ஞானம் ஆத்மாவாம். எல்லா பிரியமானவைகளைக் காட்டிலும் மேலான பிரியமான விஷயமாக இருப்பதாலும், 'நான் இல்லாமல் போகக்கூடாது, எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும்' என்ற எண்ண ரீதியான பிரியமானது ஆத்மாவினிடத்துக் காணப்படுவதாலும் அந்த ஆத்மா பரமானந்தம்.
- (1.9) மற்றவைகளில் உள்ள அந்தப் பிரியமும் ஆத்மாவுக்காகவே இருக்கிறது. ஆனால் ஆத்மாவில் உள்ள பிரியமானது இப்படி மற்றவைகளுக்காக அல்ல. ஆகையால் அந்த ஆத்மாவில் உள்ள பிரியம் மேலானதாம். அக்காரணத்தினால் ஆத்மாவிற்குப் பரமானந்தத் தன்மையிருக்கிறது.

எல்லாப் பிரியங்களும் ஆத்மாவின் பிரியத்தை அதாவது ஆத்மானந்தத்தைச் சார்ந்து இருக்கிறது. ஆனால் ஆத்மானந்தம் வேறு எந்த பிரியத்தையும் சார்ந்திருக்கவில்லை.

- (1.10) இப்படி உத்தியினால் ஆத்மா சத்து-சித்து-ஆனந்தம் என்பது தெளிவாகிறது. அத்தன்மை உடையது பரப்பிரம்மம் ஆகும். பிரம்மம், ஆத்மா என்னும் இரண்டிற்கும் ஐக்கியமானது வேதாந்தம் ஆகிய உபநிடதங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

- (1.11) ஆத்மாவின் பரமானந்தத் தன்மை விளங்காமல் போனால், மேலான பிரியம் உண்டாகாது. விளங்குமாயின், அது பேரானந்தமாக இருப்பதால், சிறியவைகளான உலக விஷயங்களில் இச்சை உண்டாகாது. ஆகையால் இந்த ஆத்மாவின் பரமானந்தத் தன்மை தோற்றத்தில் இருந்து கொண்டிருந்தும் தெரிவதில்லை.

நான் என்பது ஆத்மா தான். அந்த ஆத்மாவில் உள்ள உயர்ந்த பிரியத்தின் காரணமாகவே உலகத்திலும் பிரியத்தையே தேடுகிறோம். துக்கத்தைத் தேடுவதில்லை. ஏனெனில் ஆத்மா துக்க வடிவமாக இல்லை. இந்த ஆத்மாவில் காணப்படும் பிரியம் பேரானந்தம் ஆகும். இதனை முழுவதுமாக உணர்ந்துவிட்டால் உலகில் காணப்படும் சிறிய இன்பங்களை நாடமாட்டோம். ஆனால் நாடுகிறோம். ஆகவே, ஆத்மாவின் ஆனந்தம் இருந்த போதிலும் உணரப்படாததால் நாமே ஆனந்த வடிவம் என்பது தெரியாமல் வெளியில் உள்ள பொருள்களில் பிரியம் உள்ளதாக அவைகளை நாடுகிறோம்.

இதற்கு உதாரணம் காட்டப்படுகிறது.

- (1.12) வேதம் ஓதுபவர்களின் கூட்டத்தின் மத்தியில் இருக்கும் புத்திரன் வேதம் ஓதிக்கொண்டிருந்தாலும் அவனுடைய ஓதும் சத்தம் எவ்வாறு தந்தையால் தனியாக கண்கொள்ள முடிவதில்லையோ அதுபோல, விளக்க முடியாத ஒன்றை விளக்கிச் சொல்வதால் அவ்வாறு சொல்வதே தடையாகி, அது விளங்கிக் கொண்டிருந்தும் விளங்காதிருக்கின்றது.

- (1.13) 'இருக்கிறது' , 'விளங்குகிறது' என்னும் விவகாரத்திற்குரிய பொருள்களில் அதை விலக்கி, அதற்கு விரோதமாகிய 'இல்லை' , 'தோற்றவில்லை' என்னும் விவகாரத்தை உணர்பண்ணுவது 'தடை' என்று சொல்லப்படுகிறது.
- (1.14) புத்திரனது சத்தத்தைக் கேட்பதாகிய உதாரணத்தில் பல பேர்களோடு சேர்ந்து படித்தல் அந்தத் தடைக்கு காரணமாம். இங்கே விபரீத ஞானத்திற்கு முக்கிய காரணமாகிற அநாதி அவித்தையே தடைக்குக் காரணமாம்.
- (1.15) ஞானானந்த வடிவமாகிய பிரம்மத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடு பிரகிருதி கூடியிருக்கிறது. அது தாமத இராசத சாத்வீக வடிவமுள்ளது. அப்பிரகிருதி மறுபடியும் இரண்டு வகையாகிறது.
- (1.16) சுத்த சத்துவ குணம், அசுத்த (மலின) சத்துவ குணம் என்று இரண்டு வகையாகின்றன. சுத்த சத்துவ குணம் மாயை எனப்படும். மலின சத்துவ குணம் அவித்தை எனப்படும். பரப்பிரம்மம் மாயையில் பிரதிபிம்பிக்க சர்வ வல்லமை உடைய ஈசுவரன் ஆகின்றார்.
- (1.17) அவித்தையில் பிரதிபிம்பம் சீவன் ஆவான். அவித்தை விசித்திரத் தன்மையால் அநேக விதமாகும். அந்த அவித்தை காரணதேகம் ஆகின்றது. அக்காரண தேகத்தில் அபிமானம் உடைய ஜீவனுக்குப் பெயர் 'பிரஞ்ஞன்' எனப்படும்.

- (1.18) அந்த ஜீவர்களின் போகத்திற்காக தமோகுண வடிவப் பிரகிருதியிலிருந்து ஈசுவரனது ஆணையாகிய இச்சையினால் ஆகாயம், காற்று, அக்கினி, நீர், மண் என்னும் புதங்கள் உண்டாயின.
- (1.19) அந்த பஞ்ச புதங்களின் சத்துவ அம்சங்களால் காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் பெயருடைய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் வரிசைக்கிரமமாக உண்டாகின்றன.
- (1.20) அவைகள் எல்லாம் சேர்ந்து(சமட்டியாக) அந்தக்கரணம் உண்டாகின்றது. அது (பரிணாமம் ஆகிய) விருத்தி பேதத்தினால் இரண்டு விதமாம். மனம் சம்சய வடிவுடையதாகின்றது. புத்தி நிச்சய வடிவுடையதாகின்றது.
- (1.21) அந்தப் பஞ்ச புதங்களின் இரஜோ குண அம்சங்களினின்றும் வாக்கு, பாதம், கை, குதம், பிறப்பு உறுப்பு என்னும் பெயரையுடைய கர்மேந்திரிங்கள் வரிசைக் கிரமமாக உண்டாகின்றன.
- (1.22) சேர்ந்துள்ள (சமட்டியாக) அந்த இரஜோ குண அம்சங்கள் எல்லாவற்றினாலும் பிராணன் உண்டாகின்றது. அந்தப் பிராணன் விருத்தி பேதத்தால் ஐந்துவிதமாம். அவைகளோ பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன் என்பவனவாம்.

மேற்செல்லும் சுபாவமுடைய நாசி நுனியிலிருக்கும் வாயு பிராணன். கீழ்ச் செல்லும் சுபாவமுடைய குத முதலியவற்றிலிருக்கும் வாயு அபானன். சரீர மத்தியிலிருந்து கொண்டு உணவு, ரச முதலியவற்றைச் சரீரமுழுவதிலும் நாடி வழியாகச் செலுத்தும் வாயு சமானன். மேற்செல்லும் சுபாவமுடையதாய்க் கடைதல் தொழிலைச் செய்துகொண்டு கண்டத்திலிருக்கும் வாயு உதானன். சகல நாடிகளிலும் செல்லும் சுபாவமுடையதாய் [சகல அங்கங்களின் மூட்டுக்களையும் திருப்புவதற்கு உதவும்] சரீரமுழுவதும் இருக்கும் வாயு வியானன்.

- (1.23) ஞானேந்திரியம்-5, கர்மேந்திரியம்-5, பிராணன்-5, மனம், புத்தி ஆகிய பதினேழு தத்துவங்களால் சூக்கும தேகம் ஆகின்றது. அது இலிங்கம் எனப்படுகின்றது.
- (1.24) ஆழ்துயிலில் 'பிராஞ்ஞன்' எனப் பெயர் பெற்ற சீவன், அந்த இலிங்க-சூக்கும தேகத்தில் 'தைஜஸன்' எனவும், (காரண தேகத்தில் 'அந்தர்யாமி' எனப் பெயர் பெற்ற) ஈசுவரன் 'இரண்ய கர்ப்பன்' எனவும் பெயர் பெறுகின்றனர். சீவனுக்கு வியஷ்டித் தன்மையும், ஈசுவரனுக்குச் சமஷ்டித் தன்மையும் உண்டு.
- (1.25) ஈசுவரன் எல்லோருடைய தேகங்களையும் உள்ளடக்கியதால் சமஷ்டியாவார். அந்த சீவர்கள் தனித்தனி தேகம் உடையவர்கள் என்பதால் வியஷ்டி என்னும் பெயரால் சொல்லப்படுகின்றனர்.

- (1.26) மறுபடியும் அந்த ஜீவர்களது போகத்தின் பொருட்டு போகப் பொருள்களும், போகத்தை அனுபவிப்பதற்கான தூல தேகமும் உண்டாக ஆகாய முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் பஞ்சீகரணம் அடைகின்றன.
- (1.27) ஒவ்வொரு பூதமும் இரண்டு அரைப் பாகங்களாகப் (50%+50%) பிரிகின்றன. முதல் அரைப்பாகம் அப்படியே இருக்க, அடுத்த அரை(1/2)பாகம் நான்குபாகங்களாக $(1/8+1/8+1/8+1/8)$ பிரிகின்றன. ஒவ்வொரு பூதத்திலும் உள்ள 1/8 பாகமானது மற்ற நான்கு பூதங்களில் உள்ள 1/8 பாகத்தில் பொருந்த அவைகள் இடப்பெயர்ச்சி அடைந்து தூல பஞ்சபூதங்கள் உண்டாகின்றன.

அரைப்பங்கு (50%)	அரைப்பங்கு (50%)			
பூதங்களின் $\frac{1}{2}$ பங்கு	1/8 பங்கு	1/8 பங்கு	1/8 பங்கு	1/8 பங்கு
ஆகாயம்	காற்று	நெருப்பு	நீர்	மண்
காற்று	ஆகாயம்	நெருப்பு	நீர்	மண்
நெருப்பு	ஆகாயம்	காற்று	நீர்	மண்
நீர்	ஆகாயம்	காற்று	நெருப்பு	மண்
மண்	ஆகாயம்	காற்று	நெருப்பு	நீர்

- (1.28) அவற்றால் பிரம்மாண்டமும் உண்டாகின்றது. அந்தப் பிரம்மாண்டத்தில் உலகங்கள், அனுபவிப்பதற்கான பொருட்கள், அனுபவிப்பதற்கான உறுப்புகள்-தேகம் ஆகியவற்றின் உற்பத்தி உண்டாகின்றன. சூக்கும தேகத்தில் 'இரணிய கர்ப்பன்' என்று அழைக்கப்பட்ட ஈசுவரன், இந்தச் சமஷ்டி தூல தேகத்தில் 'வைசுவாநரன்' ஆகின்றான்.

- (1.29) சூக்கும தேகத்தில் 'தைஜஸன்' என்ற பெயருடைய சீவன், இந்த வியஷ்டி தூல தேகத்தில் 'விசுவன்' எனப்படுகின்றான். தேவர், பசுபட்சி, நரர் முதலியவர்கள் ஆகின்றார்கள். தேவர் முதலியோராகிய அவர்கள் வெளிப்பார்வை உடையவர்கள். (சீவர்கள்) தன்னைப் பற்றிய அறிவு அதாவது ஆத்ம தத்துவ ஞானம் இல்லாதவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்.
- (1.30) அந்த ஜீவர்கள் போகத்தின் பொருட்டு கர்மத்தைச் செய்கின்றார்கள். கர்மத்தைச் செய்யப் புகிக்கின்றார்கள். ஆற்றில் ஒரு நீர்ச் சுழலினின்றும் மற்றொரு நீர்ச்சுழலை விரைவாக அடைவனவாகிய கீடங்கள் போல அந்த சீவர்களும் ஒரு பிறவியிலிருந்தும் வேறு பிறவியை அடைகின்றார்கள். அதனால் சுகத்தை அடைவதில்லை.
- (1.31) நல்வினையின் முதிர்ச்சியால் கருணை கொண்ட மனிதனால் காப்பாற்றப்பட்ட அக்கீடங்கள் கரையின் மரத்து நிழலை அடைந்து சுகம் உண்டாகும் வண்ணம் இளைப்பாறுகின்றன.
- (1.32) இப்படி ஜீவர்கள் தத்துவ ஞானியாகிய குருவினிடமிருந்து உபதேசத்தை அடைந்து பஞ்ச கோசங்களின் விவேகத்தால் மேலாகிய சுகத்தை அடைகின்றார்கள்.
- (1.33) அின்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞான மயம், ஆனந்த மயம் என அவை ஐந்து கோசங்களாம். அிக்கோசங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஆத்மா, மறதியால் சம்சாரத்தை அடைகின்றான்.

அன்னமயம் - போகத்தை அனுபவிக்கும் இடமாக உள்ளது.
பிராணமயம் - செயல் செய்யும் சத்தியுடைய காரியவடிவம்.
மனோமயம் - இச்சா சத்தியுடைய காரண வடிவம். விஞ்ஞான
மயம் - ஞான சத்தியுடைய கர்த்தா வடிவம். ஆனந்த மயம் -
அனுபவிப்பவனாக இருப்பது.

- (1.34) பஞ்சீகிருத புதங்களில் இருந்து உண்டாகிய தூல
தேகம் அன்னமயம் எனப்படும். சூக்கும தேகத்தில்
உள்ள இராஜசமாகிய ஐந்து பிராணனும்
கர்மேந்திரியமும் சேர்ந்து பிராணமய கோசம்
ஆகின்றன .
- (1.35) சந்தேகம் உடைய அலைகின்ற வடிவமான மனம்
சத்துவ குண காரியமாகிய ஞானேந்திரியத்தோடு
சேர்ந்து மனோமய கோசம் ஆகின்றது. நிச்சய
வடிவமாகிய புத்தி அதே ஞானேந்திரியங்களோடு
சேர்ந்து விஞ்ஞானமயகோசம் ஆகின்றது .
- (1.36) காரண தேகத்தில் உள்ள சத்துவ குணமானது பிரியம்
முதலான விருத்திகளோடு சேர்ந்து ஆனந்த
மயமாகின்றது. ஆத்மாவோ அந்தந்தக்
கோசங்களோடு ஒற்றுமையாய் இருத்தலால் அந்தந்தக்
கோச வடிவமாகின்றது .
- (1.37) உடன்பாட்டாலும்(அந்வயம்), எதிர்மறையாலும்
(வெதிரேகம்) பஞ்ச கோசங்களை விவேகத்தால்
அறிவதால் ஆத்மா தன்னை அக் கோசங்களினின்றும்
பிரித்தெடுத்துப் பரப்பிரமத்தை அடை கின்றான் .

(1.38) சொப்பனத்தில் தூல தேகமானது தோற்றாதிருக்கும் காலத்து உண்டாகும் ஆத்மாவின் தோற்றம் அதாவது சொப்பன சாட்சித் தன்மையாக இருத்தல் ஆத்மாவின் அந்வயமாம். அந்த சொப்பன அவத்தையிலேயே அவ்வாத்மா தோற்றம் காலத்து தூல தேகம் தோற்றாதிருத்தல் தூல தேகத்தின் வெதிரேகமாம்.

(1.39) சுழுத்தியில் சூக்கும தேகம் தோற்றாதிருக்கும் காலத்தில் ஆத்மா விளங்குதல் அந்வயம், ஆத்மா தோற்றம் காலத்து சூக்கும தேகம் தோற்றாமை வெதிரேகம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

அன்வயம் என்பது உள்ளதைக் கொண்டு சொல்வது.
வெதிரேகம் என்பது இல்லாததைக் கொண்டு சொல்வது.
உடன்பாட்டு முறையில் விளக்குவது அன்வயம். எதிர்மறையில் சொல்வது வெதிரேகம்.

(1.40) அந்த சூக்கும தேகம் குறித்து விசாரணை செய்வதால் பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம் என்னும் மூன்று கோசங்களும் அந்த சூக்கும தேகத்தில் இருப்பது தெரிய வருகின்றன. ஏனெனில் அம்மூன்று கோசங்களும் ஒரே சூக்கும தேகத்தில் இருந்த போதிலும் சத்துவ ரஜோ குணங்களது அவஸ்தையின் பேத மாத்திரத்தால் வேறாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பிராணமயம் கேவல ரஜோகுணத்தின் அவஸ்தையாம்.
மனோமயம் ஞானேந்திரியத்தால் விவகாரம் செய்தலாலும்,
இச்சை முதலிய ரஜோகுண விருத்தியோடு கூடியிருத்தலாலும்

சாத்துவிக ராஜசம் என்னும் கிரண்டு குணங்களின் அவஸ்தையாம். விஞ்ஞானமயம் சத்துவ குண மாத்திரத்தின் அவஸ்தையாம். இப்படி அவஸ்தைகளின் பேதத்தால் ஒரே சூக்கும சூக்கும--இலிங்க சரீரத்தில் முன்று கோசங்கள் வேறாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

- (1.41) சமாதியில் அஞ்ஞானம் தோற்றம் அளிப்பதில்லை. அதனால் ஆத்மா தோற்றம் அளிப்பது அந்வயமாம். ஆத்மா தோற்றம் காலத்து அஞ்ஞானம் தோற்றாதிருத்தல் வெதிரேகமாம்.
- (1.42) எப்படி முஞ்சிப் புல்லினின்றும் ஆணியாகிய நடுத்தண்டானது வேறு பிரிக்கப்படுகிறதோ, அப்படி ஆத்மாவும் யுத்தியினால் முன்று தேகங்களில் இருந்தும் தீர புருஷர்களால் பிரிக்கப்பட்டதாய்ப் பரப்பிரம்மமே ஆகின்றது.
- (1.43) இப்படி பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களின் ஐக்கியம் யுத்தியினாலே நிகழ்கிறது. அந்த ஐக்கியம் தத்துவமசி முதலிய வாக்கியங்களால் வாச்சியார்த்தம் என்கிற மேலோட்டமான அர்த்தத்தை விடுவதால் இலட்சி யார்த்தம் என்ற உட்பொருளால் அறியப்படுகின்றது.
- (1.44) பிரம்மம் தாமச குண மாயையை (பிரகிருதியை)க் கொண்டு ஐகத்திற்கு உபாதானமும் (முதற்காரணமும்), சுத்த சத்துவ குணத்தை உடைய அந்த மாயையைக் கொண்டு நிமித்த காரணமும் ஆகின்றது. அந்தப் பிரம்மம் 'தத்' பதத்தால் சொல்லப்படுகின்றது.

- (1.45) அந்தப் பரப்பிரம்மமே எப்போது மலின சத்துவ குணத்தோடு கூடியதும், காமம் கர்மம் முதலியவற்றால் நிந்திக்கக் கூடிய அந்த மாயையை உபாதியாகக் கொள்ளுகின்றதோ அப்போது 'துவம்' பதத்தால் சொல்லப்படுகின்றது.
- (1.46) ஒன்றற்கொன்று விரோதமுள்ள மூன்று விதமாகிய அந்த மாயையை விட்டு அகண்டமாகிய சச்சிதானந்தப் பிரம்மம் மகாவாக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றது.
- (1.47) "அவனே இவன்" என்று சொல்லப்படும் வாக்கியங்களில் அவன் இவன் என்னும் தன்மைகளுக்கு விரோதம் இருத்தலின், (விட்டு விடாத லட்சணப்படி) விரோத பாகங்களை விடுதலால், அவன் சார்ந்திருக்கும் தேகத்தை உட்பொருளால் அறிய முடிவது போல,
- (1.48) பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களின் உபாதியாகிய மாயை அவித்தைகளை விட்டு அகண்ட சச்சிதானந்த பரப்பிரம்மமே உட்பொருளால் (இலட்சணயினால்) அறியப்படுகின்றது.

வாதியின் சந்தேகம்---

- (1.49) சவிகற்பப் பிரம்மம் (பெயர், வடிவங்களோடு கூடிய சகுணப் பிரம்மம்) மகாவாக்கியத்தினால் அறியத் தகுந்ததாக இருக்குமாயின் (பெயர், வடிவங்கள் உடைய பொருள்களில் நிலையற்ற தன்மை உள்ளதால், அப்பொருளால் அறியப்படும் உட்பொருளான பிரம்மம்) அதற்கு அநித்தியத்துவம் உண்டாகும். நிருவிகற்ப வஸ்துவை (அதாவது நிர்க்குணப் பிரம்மத்தினை) இலட்சணயினால் விளக்கவும் முடியாது, கண்டதுமில்லை, சம்பவிக்கவும் மாட்டாது.

உபநிடதங்கள் சகுணப் பிரம்மத்தைச் சொல்கின்றனவா? நிர்க்குணப் பிரம்மத்தை விளக்குகின்றனவா? என்றால் சகுணப் பிரம்மத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றன என்பதை எடுத்துக் கொண்டால் குணம் மாறக்கூடியது, நீங்கி விடக்கூடியது என்பதால் அது நித்தியத் தன்மை இல்லாததாக ஆகிவிடும். நிர்க்குணப் பிரம்மத்தை விளக்குகின்றது என்று எடுத்துக் கொண்டால், குணமற்ற ஒன்றை இலட்சணையினாலும் விளக்கமுடியாது என்பதாக சந்தேகம் எழுப்பப்படுகிறது

சமாதானம்---

(1.50) இந்த ஐயம் நிர்க்குணத்திற்கா? அல்லது சகுணத்திற்கா? நிர்க்குணம் என்று கூறினால், சொல்வதிலேயே முரண்பாடு என்கிற தோஷம் உண்டாகின்றது. இரண்டாவது பட்சத்தில் அனவஸ்தை ஆத்மாசிரய முதலிய தோஷங்கள் உண்டாம்.

குணம் ஒரு பொருளைச் சார்ந்திருக்கும் தன்மை உடையது ஆவதால், நிர்க்குணம் அதாவது குணம் அற்றது என்பது சொல்வதிலேயே முரண்பாடு காணப்படுகிறது.

(1.51) இத்தோஷம் குணம், கிரியை, ஜாதி, திரவியம், சம்பந்தம் என்னும் வஸ்துக்களில் சமானமாம். அக்காரணத்தால் இந்தக் குண முதலியன யாவும் சொருபத்தினவாம் என்று அங்கீகரித்தல் வேண்டும்.

இந்த சொல்வதிலேயே முரண்பாடு (என் தாய் மலடி என்பது சொல்வதில் முரண்பாடு) அனாதம் பொருட்களான குணம் முதலியவற்றிலும் உள்ளது என்பது பொருள். எவ்வாறு எனில்-- குணம் நிர்க்குணத்தில் உள்ளதா? அல்லது குணம் உடையதில்

இருக்கிறதா? செயல் (கிரியை) செயல் அற்றதில் உள்ளதா? அல்லது செயல் உடையதில் இருக்கிறதா? இவைகளில் நிர்க்குணத்தில் உள்ளது, செயல் இல்லாததில் உள்ளது என்பது சொல்வதிலேயே முரண்பாடான விஷயமாகிறது. குணம் உடையதில் இருக்கிறது என்பதான இரண்டாவதை ஏற்றுக்கொண்டால் செயல் இல்லாத ஆத்மா செயல் உடையதில் உள்ளது முதலான தோஷம் உண்டாகும்.

விகற்பம் சம்பவியாமையாகிய காரணத்தால் இந்தக் குண முதலிய தர்மங்கள் யாவும் சொருபத்தினுடையனவாம். அதாவது வஸ்துவின் சொருபத்தில் கற்பித தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இருக்கின்றன என்பது அபிப்பிராயம்.

(1.52) விகற்பத்தினாலும், விகற்பத்தின் அபாவத்தினாலும் (இன்மையாலும்) பற்றப்படாதிருக்கும் அசங்க ஆத்ம வஸ்துவில் விகற்பத்துவம், இலட்சியத்துவம், சம்பந்தம் முதலியவை கற்பிதங்களாம்.

(1.53) இப்படி மகாவாக்கியங்களினால் அவற்றின் (மகாவாக்கியங்களின்) அர்த்தத்தைக் கிரகித்தல், சிரவணம் (கேட்டல்) ஆகின்றது. யுத்தியினால் யோக்கியதையை கிரகித்தல் மனனம் (சிந்தித்தல்) ஆகின்றது.

(1.54) அவற்றால் சந்தேகம் நீங்கி, நிலை நிறுத்தப்பட்ட சித்தத்தின் ஒருமைப்பாடு நிதித்தியாசனம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

(1.55) தியானிப்பவன், தியானம் என்னும் இரண்டையும் முறையாக விடுவதனால், காற்று அசையாத இடத்தில் உள்ள தீபம் போன்று தியானிக்கப்படும் வஸ்து ஒன்றிலேயே சித்தம் நிலைக்குமானால் அது சமாதி என்று சொல்லப்படுகின்றது.

- (1.56) ஆத்மாவைக் குறித்த விருத்திகளோ சமாதிகாலத்தில் அறியப்படாமல் இருந்தாலும், சமாதியினின்றும் விழித்தபின்பு நினைவால் அறியப்படுகின்றன.
- (1.57) விருத்திகளின் தொடர்ச்சியோ, (முன்செய்த வினைகளின்) அதிருஷ்டம், அடிக்கடி (இடைவிடாமல் தொடர்ந்து) செய்கின்ற பயிற்சிகளால் உண்டாகும் பதிவுகளின் வலிமை ஆகியவற்றோடு கூடிய முற்காலத்து முயற்சியால் உண்டாகின்றது.
- (1.58) காற்று வீசாத இடத்திலுள்ள தீபம் அசையாமல் எரிகின்றது போன்ற உதாரணங்களால் அநேக விதமாகப் பகவான் இதே அர்த்தத்தை அர்ச்சகனுக்கு நிரூபித்தார்.
- (1.59) ஆதியிலிருந்து இந்தச் சம்சாரத்தில் சஞ்சிதங்கள் எனப்படும் கர்ம வினைகள் சமாதியினால் நாசம் அடைகின்றன. சுத்தமாக விருத்தியான ஞானம் உறுதிப்படுகின்றது.
- (1.60) சமாதியை ஆயிரக்கணக்காய்த் தர்மமாகிய அமிர்த தாரைகளை பொழிகின்றதனால், யோகத்தை உணர்ந்தவர்கள் இந்தச் சமாதியைத் தர்மமேகம் என்று சொல்லுகின்றனர்.
- (1.61) சமாதியினால் வாசனைக் கூட்டங்கள் முழுவதும் நாசமாக்கப்பட்டும், புண்ணிய பாபங்கள் என்னும் கர்மக் கூட்டங்கள் வேரோடும் நாசமாகியும்,

- (1.62) மகா வாக்கியமானது தடைகள் இல்லாததாய் முன்
பரோட்சமாக (புலன்களால்) அறியப்பட்ட
தத்துவத்தில் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி போல
அபரோட்சமாகிய (அனுபவ) ஞானத்தை
உண்டாக்குகின்றது.
- (1.63) குருமுகமாக அடையப்பட்டதும், சப்தத்தால்
ஆகியதுமாகிய பரோட்ச (பிரத்தியட்சம் அல்லாத)
பிரம்மஞானம் புத்தி பூர்வகமாகச் செய்யப்பட்ட
எல்லாப் பாபங்களையும் அக்கினியைப் போல
எரிக்கின்றது.
- (1.64) குருவினால் அடையப்பட்டதும், சாஸ்திரத்தினால்
உண்டாகியதுமாகிய அபரோட்சமாகிய ஆத்மாவின்
விஞ்ஞானம் சம்சாரத்திற்குக் காரணமாகிய
அஞ்ஞானம் என்னும் இருனுக்கு உக்கிரமாகிய
சூரியனாம்.
- (1.65) ஒருவன் இப்படித் தத்துவ விவேகத்தைச் செய்து
அதனால் விதிப்படி மனதை ஒருமைப்படுத்திச் சம்சார
பந்தத்திலிருந்தும் நீங்கியவனாய்த் தாமதமில்லாமல்
உடனே மேலாகிய மோட்சத்தை அடைகிறான்.

(முதலாம் பிரகரணம் முற்றும்)

பஞ்ச மகாபூத விவேகம்

பஞ்சமகா பூதங்களை விசாரணை செய்தல்

சிருஷ்டிக்கு முன்னே பிரபஞ்சம் இரண்டற்ற சத்து வடிவ பிரம்மமாய் இருந்தது. அது வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் புலப்படாததாக இருப்பதால், அந்தப் பிரம்மம் தானாகவே (இயல்பாகவே) அறியக்கூடியது அன்று. ஆகையால் அந்தப் பிரம்மத்தின் காரியமாய் உபாதினால் உண்டான பஞ்ச பூதங்களைப் பிரித்தலின் மூலமாக அந்தப் பிரம்மத்தை அறிவிக்கும் பொருட்டு உபோற்காதத் தன்மையால் (சொல்லத்தக்க பொருளை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அதன் பொருட்டு வேறொன்றைச் சொல்லுதல்) பஞ்ச பூதங்களின் பிரித்தலாகிய விசாரணை செய்யப் படுகிறது. (விவேகம்-பிரித்தல்)

(2.1) பிரம்மம் நிலையான இருப்புத் தன்மை உடையதாகவும், இரண்டற்றதாகவும் இருக்கிறது என்று வேதம் சொல்கிறது. அந்த பிரம்மத்தை, அதன் காரியமாகிய பஞ்ச பூதங்களைப் பிரித்து விசாரிப்பதால் அறிய முடியும். அதனால் பஞ்ச பூதங்கள் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு பிரம்மத்திலிருந்தும் பிரித்து சொல்லப்படுகிறது.

(2.2) சப்தம், பரிசம், ஒளி, சுவை, வாசனை ஆகிய இவை பஞ்ச பூதங்களின் குணங்களாம். ஆகாய முதலிய ஐந்து பூதங்களிலும் கிரமமாக (முறையே) ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து குணங்கள் இருக்கின்றன.

(2.3) ஆகாயத்தின் சப்தம் எதிரொலியாம். வாயுவில் 'வீசி' என்னும் சப்தம் இருக்கின்றது. வாயுவில் குளிர்ச்சியும் வெப்பமும் இல்லாத பரிசம் இருக்கின்றது. அக்கினியில் புகுபுகு என்னும் சத்தம் இருக்கின்றது.

(2.4) மேலும் அக்கினியில் உஷ்ணமாகிய பரிசமும் ஒளியாகிய உருவமும் இருக்கின்றன. தண்ணீரில் 'புளுபுளு' என்னும் சப்தமும், குளிர்ச்சியாகிய பரிசமும், வெண்மை உருவமும், இனிமையாகிய சுவையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

நீரில் சுபாவமாகவே மதுரமாகிய சுவை இருக்கின்றது. ஆனால் வெவ்வேறு பூமியின் சம்பந்தத்தால் உவர்ப்பு முதலியவைகள் தெரிகின்றன. நெல்லிக்காய் கடுக்காய் முதலியவற்றைத் தின்றபின் தண்ணீரைக் குடித்தால் அதன் இனிப்பாகிய சுபாவம் தெரிகின்றது.

(2.5) மண்ணில் 'கடகட' என்னும் சத்தமும், கடினத்தன்மை பரிசமும், நீல முதலிய சித்திர உருவமும், தித்திப்பு, புளிப்பு முதலிய இரசமும் இருப்பதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இலவணம்(உவர்ப்பு), கைப்பு(வேம்பு முதலியவற்றில் உள்ளது), துவர்ப்பு(கடுக்காய் முதலியவற்றில்), கார்ப்பு (மிளகாய் முதலியவற்றில்) என்பவையும் கொள்ளப்படும். இந்த அறுசுவையும் மண்ணில் இருக்கின்றன.

- (2.6) வாசனையில் சுகந்தம், அதனை விட வேறான துர்க்கந்தம் என்னும் இரண்டு வாசனைகள் இருக்கின்றன. இப்படிப் பஞ்ச பூதங்களின் குணங்கள் செவ்வையாக வேறு பிரித்தறிவிக்கப்பட்டன. காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் இவைகள் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களாம்.
- (2.7) அந்த ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் முறையாக காது முதலிய கோளக(இட)ங்களில் இருக்கின்றன. அவை கிரமமாகச் சப்த முதலியவற்றைக் கிரகிக்கக் கூடியவை. அந்த இந்திரியம் ஐந்தும் சூக்குமமாய் இருப்பதால் அவைகளின் காரியத்தால் அனுமானத்தால் அந்த இந்திரியங்களை அறிய முடியும். அது பெரும்பாலும் வெளிமுகமாக ஓடுகின்றது.
- (2.8,9) ஒவ்வொரு காலத்தில் காதை முடினால் பிராண வாயுவிலும் உதராக்கினியிலும் உடலினுள் சத்தம் கேட்கப்படுகின்றது. நீர்குடித்தலிலும், அன்னம் உண்ணுதலிலும் உட்பரிசங்கள் வெளிப்படுகின்றன. கண்ணை முடிய காலத்து உள்ளிருள் காணப்படுகின்றது. ஏப்பம் இருங்காலத்து சுவை, வாசனை இரண்டும் கிரகிக்கப்படுகின்றன. இப்படி இந்திரியங்களுக்கு உள்ளுணர்ச்சி இருக்கின்றது.
- (2.10) பேசுதல், எடுத்தல், நடத்தல், மலம் கழித்தல், தேக சுகத்தை அனுபவித்தல் என்னும் இவை ஐந்து காரியங்கள். உழவு, வாணிபம், சேவை *முதலியவைகள் இவ்வைந்தில் அடங்குகின்றன. இதனால் தான் காரியங்கள் ஐந்து என்று சொல்லப்பட்டது.

*முதலிய என்னும் சொல்லால் குதித்தல், ஓடுதல், நிமிர்தல், வளைதல் முதலிய செயல்களும் கொள்ளப்படும்.

(2.11) வாக்கு, கை, பாதம், குதம், பிறப்பு உறுப்பு என்னும் கர்ம இந்திரியங்களால் அந்தச் செயல்களின் உற்பத்தி உண்டாகின்றது. அந்தக் கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் முகம் முதலிய கோளக (இட)ங்களில் இருக்கின்றன.

(2.12) மனமானது பத்து இந்திரியங்களுக்கும் அதிபதியும் இருதய கமலமாகிய கோளகத்தில் (இடத்தில்) உள்ளதுமாம். அந்த மனம் இந்திரியங்களின்றி வெளிச்சப்த முதலிய விஷயங்களில் செல்வதற்குச் சுதந்திரம் இல்லாதிருப்பதால் அந்தக்கரணம் (உள்ளிந்திரியம்) ஆகும்.

(2.13) இந்திரியங்கள் விஷயங்களைப் பற்றிய காலத்து மனம் குண தோஷங்களை விசாரிப்பதாம். சாத்துவீகம், இராஜசம், தாமசம் என்னும் முன்றினால் வேறுபடுவதால் இவைகள் மனதின் குணங்களாம்.

பிரகாசமாகிய குணத்தைச் சத்துவ குணம் என்பர். பிரவிருத்தி வடிவமாகிய குணத்தை இரஜோகுணம் என்பர். மோகம் ஜாட்டியம் என்னும் சுபாவத்தையுடைய குணத்தைத் தமோகுணம் என்பர்.

(2.14) வைராக்கியம், பொறுமை, உதாரத்தன்மை இவை முதலிய சாந்த விருத்திகள் சத்துவ குணத்தால் உண்டாயினவாம். காமம், குரோதம், உலோபம், முயற்சி இவை முதலிய கோரவிருத்திகள் இரஜோ குணத்தால் உண்டாயினவாம்.

- (2.15) சோம்பல். மயக்கம், தந்திரை (தூக்கத்தின் ஆதியில் உண்டாகும் சோம்பல்) முதலிய மூட விருத்தியாகிய விகாரங்கள் தமோகுணத்தினால் உண்டானவைகளாம். சத்துவ குண விருத்திகளால் புண்ணியத்தின் உற்பத்தியும், இரஜோகுண விருத்திகளால் பாபத்தின் உற்பத்தியும் உண்டாகின்றன.
- (2.16) தமோகுண விருத்திகளால் புண்ணிய பாபங்கள் இரண்டும் உண்டாகிறதில்லை. ஆனால் வீணாகவே ஆயுள் நாசமாகின்றது. இவற்றில் 'நான்' என்று குறிப்பிட்டு எண்ணுபவன் எஜமானன் ஆவான் (பிரபுவாம்). இப்படி உலகத்தில் வியவஸ்தை இருக்கின்றது.
- (2.17) வெளிப்படையாகிய சப்த முதலியவற்றோடு கூடிய பதார்த்தங்(கடம் முதலியவை)களில் பௌதிகத் தன்மை மிகவும் வெளிப்படையாம். இந்திரிய முதலியவற்றிலும் சுருதி அனுமானங்களால் அந்தப் பௌதிகத்துவம் நிச்சயிக்கப்படும்.
- (2.18) பதினோரு இந்திரியங்களாலும், யுக்தியினாலும், சாஸ்திரத்தினாலும் அறியப்படுகின்ற இந்த ஜகத்தானது எல்லாச் சுருதிகளிலும் 'இஃது' எனும் (இதம் எனும்) சொல்லால் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதம் என்பது அனுபவிக்கப்படும் அனைத்தும். அதாவது வெளியே உள்ள உலகங்கள் அனைத்தும் எனப்பொருள்.

(2.19) “தோற்றம் தருகின்ற இந்த சகல ஜகத்தும் சிருஷ்டிக்கு முன்னரே இரண்டற்ற சத் காரணமாகவே இருந்தது. பெயர் வடிவங்கள் இல்லவே இல்லை” என்று ஆருணி என்னும் உத்தாலகர் சொல்லியிருக்கின்றார்.

(2.20) மரத்திற்கு இலை, பூ, பழம் முதலியவற்றில் ஒன்றுக்கொன்று இருக்கின்ற பேதம் சுகத பேதம், ஒரு மரத்திற்கும் மற்றொரு மரத்திற்கும் இருக்கின்ற பேதம் சஜாதீய பேதம், மரத்திற்கும் கல்-மரம் முதலியவற்றுக்கும் இருக்கின்ற பேதம் விஜாதீய பேதம் என மூவகை பேதங்கள் இருக்கின்றன.

(2.21) அப்படியே பிரம்மத்தில் சுகத முதலிய மூன்று பேதங்களும் இல்லையென்று வேதத்தில் உள்ள ஏகத்துவம், நிச்சயம், துவைதத்தை விலக்குதல் என்னும் மூன்று பதங்களால் கிரமமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது.

முப்பொருள் வாசகம் என்பது ஏகம். ஏவ, அத்விதீயம் எனும் மூன்று பதங்கள். சத்து வஸ்துவான பிரம்மத்தில் பேதம் இல்லை என்று காட்டப்படுகிறது.

(2.22) அந்த சத்தின் (பிரம்மத்தின்) உறுப்புகள் நிரூபிக்கப் படாமையால் சத்தின் உறுப்புகள் சந்தேகப்படத் தக்கவைகள் அன்று. சிருஷ்டிக்கு முற்காலம் வரையிலும் பெயர் வடிவங்கள் இல்லாமையால், பெயர் வடிவங்கள் (நாமம் ரூபங்கள்) இரண்டும் அந்த சத்தின் அம்சங்கள் அல்ல.

(2.23) பெயர் வடிவங்களின் உற்பத்தியே சிருஷ்டி வடிவமாய் இருத்தலால் சிருஷ்டிக்கு முன் அவற்றின் உற்பத்தி இல்லை. அதனால் ஆகாசம் அம்சம் (உறுப்பு) இல்லாததாய் இருப்பதைப் போல, சத்தாகிய பிரம்மம் நிரம்சமாம் (உறுப்பு இல்லாதது).

(2.24) சத்தாகிய பிரம்மத்திற்குச் சஜாதீயமாகிய (அதாவது இணையான) வேறு சத்து இல்லை. அதனால் சத்திற்கு வேறுபாடில்லை. பெயர் வடிவங்கள் உபாதியின் பேதமே தவிர சத்திற்கு வேற்றுமை இல்லை.

(2.25) (பிரம்மத்திற்கு வேறான பொருள் கிடையாது. அதனால் எதிரான பொருள் என்பது அசத்து எனப்படும்) சத்தின் விஜாதீயம் (பிரம்மத்திற்கு வேறான பொருள்) அசத்தாம். அசத்து 'இருக்கிறது' என்று நிச்சயமாக அறியப்பட முடியாது. ஆகையால் அறிய முடியாத அசத்தினால் பிரம்மத்திற்கு விஜாதீய பேதம் எப்படிப் பொருந்தும்? (ஒரு விதத்தாலும் பொருந்தாது)

(2.26) (இவ்வாறாக முன்று பேதங்களும் இல்லாமையால்) இரண்டற்ற ஒரே அத்துவிதீய சத்தான பிரம்மம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. (சூனியவாதியின் சந்தேகம்) இந்த சத்தாகிய அத்விதீயத்தில் வியாசூலம் உடையவர்களாகிய சில சூனியவாதிகள் 'சிருஷ்டிக்கு முன்னே இந்தப் பிரபஞ்சம் அசத்தாகவே இருந்தது' என்று கூறுகின்றனர்.

சுகதராகிய புத்தரது சீடர்களில் சிலர் மாத்தியமிகர் அதாவது சூனியவாதிகள் ஆவர். அவர் மதத்தில் சிருஷ்டிக்கு முன்னும் பின்னும் சகல பதார்த்தங்களும் வேற்றுமை இல்லாத சூனியமே

ஆம். (அசத்தே). மத்தியில் பிராந்தியினால் நாமரூப வடிவமும் ஜகத்தும் தோற்றுகின்றன. இந்த ஜகத்தின் பிராந்தியும் நிரதிஷ்டானமாம் (ஆதாரம் இல்லாதது). எது முதலிலும் கடையிலும் இல்லையோ அது அசத்தியாதியின்படி கானல் ஜலம், கிரச்சு சர்ப்ப முதலியவற்றைப் போல மத்தியிலும் இல்லை. ஆகையால் சூனியமே பரமதத்துவமாம். இப்படி மாத்தியமிக(நாஸ்திக) அநுசாரிகள் 'இது (ஜகத்து) முன் அசத்தாய் இருந்தது' என்று வர்ணிக்கின்றார்கள்.

(2.27) (சூனியவாதிகளின் வியாகூலத்தன்மையில் உதாரணம் கூறுகின்றார்) சமுத்திரத்தில் முழுகிய ஒருவனது இந்திரியங்கள் எப்படி வியாகூலம் அடைகின்றனவோ, அது போல இந்த அசத்வாதியின் புத்தி சுவகத முதலிய மூன்று பேதங்களும் இல்லாத அகண்டாகார வஸ்துவைக் கேட்டு அதில் மேற்கொண்டு (உள்ளோக்கி) செல்லமுடியாததால் அஞ்சுகின்றது.

அதாவது இருக்கின்ற, இல்லாத பொருளில் அந்தக்கரணம் செல்லுகின்றதைப் போல, பிரம்மத்தில் அந்தக்கரணம் செல்ல முடியாததால் சூனியம் என்று சொல்கின்றனர்.

(2.28) கௌடபாத ஆசாரியரும் சாகாரப் பிரம்மத்தில் (சகுணப் பிரம்மத்தில்) நிஷ்டையுடைய மற்ற அஞ்ஞானிகளாகிய யோகிகளுக்கு நிருவிகற்ப சமாதியில் மிகுந்த பயம் ஏற்படுவதாகக் கூறியுள்ளார்.

விராட்டு அல்லது கோவுலகம் அல்லது வைகுண்ட முதலிய உலகங்களில் வசிக்கும் இருகரங்கள், நாற்கரங்கள் முதலிய சின்னங்களைத் தரித்துள்ள அல்லது இராம கிருஷ்ண நரசிம்ம முதலிய அவதாரங்களைத் தரித்துள்ள விஷ்ணு, கைலாச

முதலிய உலகவாசியாகிய சிவன் முதலியோரது சரீரம் அல்லது அவர்களின் முர்த்தி (பிரதிமை) அல்லது யாதேனும் ஓர் ஆரோபிக்கப்பட்ட வஸ்து சாகாரமாம்.

(2.29) சாகாரத் (உருவுடைய) தியானத்தில் நிலைத்த யோகிகள் பயம் இல்லாத இடமான சமாதியில் பயத்தை அடைவதனால், அஸ்பரிசயோகம் என்னும் இந்த நிருவிகற்பசமாதி எல்லா யோகிகளாலும் காணுதற்கு அரியதாக இருக்கிறது.

(2.30) பகவத்பாதராகிய சங்கராசாரியரும், சிந்தனைக்கு எட்டாத இந்தச் சத்து வடிவமாகிய பிரம்ம ஆத்மாவில், சுஷ்கதர்க்கத்தில் வல்லவர்களாகிய இந்த மாத்தியமிகராகிய சூனியவாதிகள் பிராந்தியுடைவர்கள் என்று கூறியிருக்கின்றார்.

விரசமா(சுவையற்றதா)யும் நிஷ்பலமா (பயனற்றதா)யும் இருத்தலால் குதர்க்கம் சுஷ்கதர்க்கம் எனப்படும். நாத்திகர் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாததால் அவர்கள் சுஷ்கதர்க்கத்தில் தேர்ந்தவராவர்.

(2.31) (சங்கராசாரியர் சொல்கிறார்) அஞ்ஞானமாகிய இருளை உடையவர்களும், அநுமானம் பிரத்தியட்சம் மட்டுமே முக்கியமாகக் கொண்டவர்களும் ஆகிய இந்தப் பௌத்தர்கள் முர்க்கத்தன்மையால் வேதத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காமல் வடிவம் இல்லாத சூனியத்தன்மையை அறிகின்றார்கள்.

(2.32) (அசத்-சூனியவாதத்தை மறுத்தல்) 'சூனியமே முன் இருந்தது' என்னும் 26-ஆவது சுலோகத்தில் சொன்னாய். அந்த சூனியத்திற்குச் சத்தோடு (பிரம்மத்தோடு) சம்பந்தம் சொல்லுகிறாயா? அல்லது சூனியம் சத்தியத்துவம் உள்ளது என்று சொல்லுகிறாயா? அந்த இரண்டு பட்சமும் சூனியத்திற்கு விரோதமாயிருத்தலால் பொருந்தாது.

சூனியத்தை அசத்தென்றும் கூறி, மறுபடியும் அதனை இருளோடு கூடிய அல்லது இருள் வடிவமாகிய சூரியன் என்பது போலச் சத்தின் சம்பந்தம் உடையது என்றும் சொல்லுதல் சொல்வதிலேயே முரண்பாடானது.

(2.33) சூரியன் இருளோடு கூடியதல்ல, இச்சூரியன் இருள் வடிவமும் அல்ல. அப்படி சத்தாகிய பிரம்மத்திற்கும் சூனியத்திற்கும் ஒன்றற்கு ஒன்று விரோதம் இருத்தலால் சூனியமே இருந்தது என்பது எப்படியாம்? சூனியவாதியே நீ சொல்லுவாயாக. முரண்பாடுடன் கூடியிருத்தலால் எவ்விதத்தாலும் பொருந்தாது (என்பது பொருள்)

(2.34) ஆகாய முதலியவற்றின் பெயர் வடிவங்கள் மாயையினால் சத்தில் (பிரம்மத்தில்) கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சூனியத்தின் பெயர் வடிவங்களும் அப்படியே மாயையினால் சத் வஸ்துவில் கற்பிக்கப்பட்டவையே ஆகும் என்று சூனியவாதியே நீ கூறினால் வெகுகாலம் வாழக்கடவாய்.

பரிகாசத்தை உள்ளடக்கிய ஆசீர்வாதமாம்.

(2.35) சத்தின் பெயர் வடிவங்கள் இரண்டும் கற்பிதங்களாகும் எனின், அப்போது எந்த அதிஷ்டானத்தில் (எந்த ஆதாரத்தின் மீது) கற்பிதமாக இருக்கின்றன? அதனைச் சொல்லு. அதிஷ்டானம் இல்லாத பிராந்தி ஓரிடத்தும் காணப்படுவதில்லை. (ஆதாரம் இல்லாமல் எதன் மீது மயக்கம் ஏற்படும்? ஏற்படாது)

‘இது முன் அசத்தாகவே இருந்தது’ என்று சொன்னதில் முரண்பாட்டு தோஷம் இருப்பதாக சொன்னால், ‘இது முன் சத்தாகவே இருந்தது’ என்று சொல்லும்போதும் தோஷம் இருக்கின்றது என்று வாதி சந்தேகத்தை எழுப்புகிறான்--

(2.36) ‘சத்து இருந்தது’ என்ற வேத வாக்கியத்தில் உள்ள இரண்டு சப்தங்களின் அர்த்தம் பேதமா? அபேதமா? சப்த அர்த்தம் பேதமாகுமாயின் விரோதத் தன்மை உண்டாம். அபேதம் எனில் கூறியது கூறல் என்னும் குற்றமுண்டாகும். (பதில் கூறுகின்றார்) உலகத்திலும் இவ்வாறு சொல்வது நடைமுறையில் உள்ளதால், ‘சத்து இருந்தது’ என்று சொல்லும்போது தோஷமிருப்பதாகக் கருத முடியாது.

வாதியின் சந்தேகம்-- ‘சத்து இருந்தது’ என்ற இரு சொற்களும் ஒன்றுக்கொன்று பேதம் இருக்குமாயின், விரோதத் தன்மை உண்டாகி விடும். பேதம் இல்லை என்று சொன்னால், சத்து என்பது இருப்புத் தன்மையைக் குறிப்பதால், இருப்புத்தன்மை உடையதைத் தான் சத்து என்று சொல்ல முடியும். அவ்வாறிருக்க, மறுபடியும் ‘இருந்தது’ என்று திரும்பவும் ஏன் சொல்ல வேண்டும்? ஒரே இருப்புத் தன்மையைக் குறிப்பதற்கு இரண்டு முறைகள் திரும்பத் திரும்ப சொல்வது ‘கூறியதையே கூறுவது’ என்கின்ற தோஷம் இல்லையா? இதுவே அவனது சந்தேகம்.

உலக நடைமுறை வழக்கத்தைச் சொல்லி பதில் தொடர்கிறது.

(2.37) செயலைச் செய்கின்றான். சொற்களைச் சொல்கின்றான். சுமையைச் சுமக்கின்றான். இதுபோன்ற உலக வழக்கில் உள்ள வார்த்தைகளில் கூறியது கூறல் என்ற தோஷங்களுடன் கூடிய வாக்கியங்களைக் கேட்டுப் பழகிய வாசனைகளை உடைய ஒருவனை நோக்கிச் 'சத்து இருந்தது' என்று வேதம் சொல்லியிருக்கின்றது.

இங்கே 'இதுபோன்ற' என்ற சொல்லால் 'இழு இழு' என்று தண்ணீர் இரைத்தல் முதலியவற்றிலும், 'அகோ அகோ' (ஆச்சரியம்) என்று சந்தோஷத்திலும் 'அடி அடி', 'கொல்லு கொல்லு', 'பிடி பிடி' என்று கோபத்திலும், 'அடே அடே' என்று பயத்திலும் 'கொடு கொடு' என்று ஏழைமையிலும் நிந்தையிலும் துதியிலும் கூறியது கூறல் என்ற தோஷம் இல்லை என்றே எடுத்துக்கொள்ளப்படும். இப்படிக் கேட்டுக் கேட்டுப் பழகிய எண்ணம் கொண்டவனைக் கருத்தில் கொண்டு 'சத்து இருந்தது' என்று வேதம் கூறியிருக்கிறது.

(2.38) இரண்டற்ற (அத்விதீய) வஸ்துவில் பூத முதலிய காலங்கள் இல்லை. ஆனால் வேத வாக்கியம், சிருஷ்டிக்கு 'முன்' என்று ஏன் சொல்கிறது என்றால், பூத முதலிய காலத்தின் வாசனையோடு கூடிய சிஷ்யனைக் குறித்தே சொல்லப்பட்டது. அதனால் பிரம்மத்தில் துவைதம் (இருமை) என்பதாகச் சந்தேகப்படக்கூடாது.

பிரம்மத்தில் காலத்தின் அபாவம் இருக்கிறது. துவைதத்தின் அனுபவத்தோடு கூடியுள்ள கேட்பவனுக்கு புரிவதற்காக சிருஷ்டிக்கு 'முன்' 'பின்' என்று சொல்லப்பட்டது

(2.39) கேள்வியும் பதிலும் துவைத நிலையில் செய்யப்படுகிறது. அத்வைத நிலையில் கேள்வி-சந்தேகமும் இல்லை. அதனால் பதிலும் இல்லை.

(2.40) அப்போது நிச்சலமாயும், ஆழமாயும், பிரகாச வடிவம் அல்லாததாயும், இருள் அல்லாததாயும், வியாபகம் உள்ள தாயும், சொல்லக்கூடாததாயும், வெளிப்படையில்லாததாயும் இருக்கும் **சத்து வடிவ ஓர் வஸ்து(பிரம்மம்) மிஞ்சி யிருக்கின்றது.

வாதி நியாயமதப்படி மூல சுலோகத்தில் சந்தேகம் எழுப்புகிறான்-

(2.41) அவ்வாறாயின் மண், நீர், அக்கினி, வாயுக்களின் பரமாணுக்களுக்கும் அதன் உறுப்புகளுக்கும் *பிரிவு இருப்பதால் பூமி முதலியவைகள் சத்தியமாக இருக்கவேண்டாம். ஆனால் உமது புத்தி எவ்வாறு ஆகாயத்தின் அசத்து தன்மையை ஏற்றுக்கொள்கிறது?

*நையாயிகர்களது மதத்தில் மண் முதலிய நான்கு பூதங்களின் உபாதானமாகிய பரமாணுக்கள் நித்தியமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இரண்டு பரமாணுக்கள் சேர்ந்து முன்று அணுக்களை உண்டாக்குகின்றது. இப்படி சேர்வதனால் காரியம் உண்டாகிறது. அதாவது மண்ணின் பரமாணு நித்தியம், அழியாதது. இரண்டு பரமாணுக்கள் சேர்ந்து முன்று பரமாணுக்கள் சேர்ந்து காரியமாகிய பூமியை

உண்டாக்குகின்றது. மண்ணின் பரமாணு நித்தியம். ஆனால் அதன் காரியமாகிய பூமி அநித்தியம் அழியக்கூடியது. இதன்படி பரமாணுக்களுக்கும் அதன் உறுப்புகளாகிய இரண்டு அல்லது மூன்று இவ்வாறாக சேர்ந்த அணுக்களுக்கும் பிரிவு இருக்கிறது என்பது பொருள்.

(2.42) (சமாதானம்) வாதி! உலகம் சத்தியம் இல்லை என்று ஒப்புக்கொள்கிற உனது புத்தியில், உலகமேயில்லாத ஆகாயம் மட்டும் எப்படி (சரி என்று) இடம் பெற்றது? அப்படியே ஆகாயம் இல்லாத சத்தானது உன் புத்தியில் ஏன் இடம்பெறவில்லை?

(2.43) மண் முதலிய உலகம் இல்லாத போதும் ஆகாயம் காணப்படுகிறது. சூரியன் முதலியவற்றின் பிரகாசமும் இருளும்பற்றி (ஆகாயத்தை) *எங்கே கண்டாய்? சொல். ஓரிடத்தும் ஆகாயத்தைக் காண்பது முடியாது. அன்றியும் உனது மதத்திலும் நிச்சயமாகவே ஆகாயம் **பிரத்தியட்சம் என்னும் இந்திரியத்திற்கு புலப்படுவது அன்று.

*சூரிய ஒளி அல்லது விளக்கின் ஒளியைத் தான் காண்கிறாய். இரண்டு சுவர்களுக்கு இடையே உள்ள வெளிச்சத்தைத் தான் பார்க்கிறாய். ஆகாயத்தைப் பார்க்க முடியாது. வெளிச்சத்தைப் பார்த்து விட்டு ஆகாயத்தைக் கண்டதாக நீ சொல்கிறாய் என்பது பொருள்.

**சூரியவாதிகள் மதத்தில் ஆகாயம் இந்திரியத்திற்குப் புலப்படாதது என்றே சொல்லப்படுகிறது.

அப்படியானால் ஆகாயம் எப்படி காணப்பட முடியாததோ அவ்வாறே சத்தாகிய பிரம்மமும் காணப்பட முடியாததாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று சந்தேகம் எழுப்பினால், சத்தாகிய பிரம்மம் ஞானி-அஞ்ஞானி என்னும் சகல ஜனங்களது அநுபவத்தாலும் சித்தித்திருத்தலால் சத் வஸ்துவிலும் காணப்பட முடியாத தன்மை ஆகாயத்தைப் போலப் பொருந்தாது எனக் கூறுகின்றார்---

(2.44) சத் வஸ்துவோ நிச்சயம் உடையவர்களாகிய நம்மால் விகற்பம் இல்லாத உதாசீன தசையில் அநுபவிக்கப்படுகின்றது.

(அப்படியானால் சும்மாயிருத்தலாகிய மௌனத்தில் சூனியமே இருக்கின்றது. வேறொரு வஸ்துவும் தோற்றாமையால் என்று சங்கை செய்தால் அதுவும் (சூனியமும்) பொருந்தாது எனக்கூறுகின்றார்---

(தூஷ்ணீம் அவஸ்தையில்) சூநியத் தோற்றம் இல்லாமையால் மௌனதசையில் (சூனியம் குறித்த ஞானமும் இல்லையாதலால்) **சூநியத்துவமில்லை

"நான் சத்தாயிருக்கிறேன்" என்று சாமானிய வடிவமாகச் சகல ஜனங்களுக்கும் சொருபஞானம் உண்டாகின்றது. "நான் சித்தாயிருக்கிறேன்", "நான் ஆனந்தமாயிருக்கிறேன்" என்னும் இவை முதலிய விசேஷ வடிவமாக ஞானிகளுக்கே சொருபஞானம் உண்டாகின்றது. மற்றையோருக்கு உண்டாகிறதில்லை

**இங்கே இது இரகசியமாம்--சூனியத்தின் ஞானம் உண்டாகுமாயின் சூனியத்தை அறிபவன் இருத்தலால் சூனியம் (எல்லாவற்றின் அபாவம்) பொருந்தாது. சூனியத்தின் ஞானம் இல்லாவிடினும் சாட்சியில்லாத சூனியம் பொருந்தாது.

ஸ்புரணமில்லாத தூஷ்ணீம் அவஸ்தையில் எதனால் எந்த வஸ்துவின் ஞானமும் இல்லையோ அதனால் சூனியத்தின் ஞானமும் இல்லாமையால் அப்போது சூனியமில்லை.

அப்படியானால் தூஷ்ணீம் அவஸ்தையில் சத்தின் ஞானம் இல்லாமையால் சத்தின் இருப்பும் பொருந்தாது, அதுவோ நிகழ்கின்றதே என்று வாதி சங்கிக்கின்றான்--

(2.45) (அவ்வாறாயின் தூஷ்ணீம் அவஸ்தையில் சத்தின் ஞானம் இல்லாமையால் சத்தின் இருப்பும் பொருந்தாது என்றால்) சத்தின் ஞானமும் இல்லையெனின், அப்போது இச்சத்து சுயம்பிரகாசமாய் இருத்தலால் சத்தின் ஞானம் வேண்டியதில்லை. மனமில்லாத (நிருவிகற்ப) அவஸ்தைக்குச் சாட்சியாய் இருத்தலால் கேவல வஸ்துவானது விசாரம் செய்பவர்களுக்கு வருத்தமின்றி அறியக் கூடியது.

இங்கே இது இரகசியமாம்---சூனியத்தின் ஞானம் உண்டாகுமாயின் சூனியத்தை அறிபவன் இருத்தலால் சூனியம் (எல்லாவற்றின் அபாவம்) பொருந்தாது. சூனியத்தின் ஞானம் இல்லாவிடினும் சாட்சியில்லாத சூனியம் பொருந்தாது. ஸ்புரணம் இல்லாத தூஷ்ணீம் அவஸ்தையில் எதனால் எந்த வஸ்துவின் ஞானமும் இல்லையோ அதனால் சூனியத்தின் ஞானமும் இல்லாமையால் அப்போது சூனியமில்லை.

(2.46) எப்படி சாட்சியானது விட்சேபம் இல்லாததாய் இருக்கிறதோ அப்படியே மாயையின் காரியங்கள் வெளிப்படும் முன்பு பிரளய அவஸ்தையில் சத்தாகிய பிரம்மம் வியாகூலம் இல்லாததாம்.

(2.47) அக்கினி எரிப்பதற்கு முன்பு அதன் சக்தி அறியப்படுவதாக இல்லை. அதனால் காரியமாகிய எரிக்கின்ற அடையாளத்தால் சக்தி அறிய முடிகின்றது. அதைப்போல மாயையானது மித்தையாலும் காரியத்தாலும் அறியப்படுகிறது. இந்த மாயை பிரம்மத்தின் சக்தியாகும்.

(2.48) சத் வஸ்துவானது தானே சத்தாகிய தனது சக்தியாகாது. அக்கினிக்குத் தானே சக்தியாகின்ற தன்மையில்லை. சக்தி அசத்து வடிவமானால் அச்சக்திக்குச் சொரூபம் யாது? கூறுக.

இங்கே இது அபிப்பிராயம்---சத்வஸ்துவின் சக்தி சத்ரூபமா? அல்லது அசத் ரூபமா? என்பன கிரண்டு விகற்பம். அவற்றுள் முதலில் சத்தின் சக்தி சொரூபமாம் என்னும் முதற்பட்சம் பொருந்தாது. ஏனெனின் அப்படியாகுமாயின் அதாவது சத்தின் சக்தி சத்து வடிவம் ஆகுமாயின் சத்திற்கு அபின்னமாய் இருத்தலால் அச்சத்தின் சக்தியாக ஆவதற்குத் தகாததாய் இருக்கின்றது.

சத்தின் சக்தி அசத்து வடிவமாம் என்னும் 2-வது பட்சத்திலும் அசத்து வடிவமாகிய சத்தின் சக்தி முயற்கொம்பு போன்ற சொரூபம் இல்லாமையால் துச்சமா? அல்லது பாதிக்கப்படாத சத்திற்கு விலட்சணமா அதாவது பாதமாகத் தக்கதா? என்னும் விகற்பத்தின் அபிப்பிராயத்தால் சித்தாந்தி வாதியை நோக்கிக் கேட்கிறார்.

அக்கினி தானே தனது சக்தியாகாது. ஏனெனின் அக்கினியே அக்கினியின் சக்தியாகுமாயின் அக்கினி இருக்கப் பிரதிபந்த வடிவ மணிமந்திர ஒளடதங்களால் தாகம் இல்லாமல் போகின்றது. உத்தேஜகமாகிய பிரதிபந்தத்தை மாற்றும் மணி மந்திர ஒளடதம் இருக்குமாயின் பிரதிபந்தம் இருக்கும் காலத்தும் தாகம் உண்டாகின்றது. அவ்விரண்டும் உண்டாகலாகா.

உண்டாகின்றமையால் அக்கினியின் சக்தி அக்கினி வடிவம் அன்று.
அக்கினிக்கு வேறாம் என நிச்சயிக்கப்படுகின்றது.

(2.49) பிரம்மத்தின் சொருபம் சூனியமாம் எனின்
இன்மையாகிய சூனியம் மாயையின் காரியமாம் என்று
முன் 34-வது சுலோகத்தில் உன்னால் சொல்லப்பட்டு
இருக்கின்றது. பிரம்மத்தின் சக்தி மனிதக்கொம்பு
போல வடிவம் இல்லாத சூனியமும் அன்று. பாதிக்க
முடியாத சத்தும் அன்று. ஆனால் எப்படி
மிஞ்சியிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட சக்தியின்
சொருபம் இங்கே வேதாந்த சித்தாந்தத்தில்
அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

(2.50) அப்போது பிரளய காலத்தில் அசத்தும்
இருந்ததில்லை. சத்தும் இருந்ததில்லை. எது இருந்தது
என்றால், இருளாகிய அஞ்ஞானமே இருந்தது. ('தமம்
இருந்தது' என்ற வேத வாக்கியத்தால்
அஞ்ஞானத்திற்குச் சத்துத்தன்மை பின்வருமாறு
சொல்லப்படுகிறது) சத்தாகிய அதிஷ்டானப்
பிரம்மத்தின் கற்பித தாதான்மிய சம்பந்தம்
(ஆகாயமும் கருமை நிறமும் போல ஒற்றுமையால்)
என்னும் யோகத்தால் அஞ்ஞானத்தின் சத்தாகிய
இருப்பு சொல்லப்படுகின்றது. அது அஞ்ஞானத்தின்
இயல்பால் அன்று. 'சத்து இருந்ததில்லை' என்னும்
சுருதி வாக்கியத்தால் அந்த அஞ்ஞானத்தின் சத்து
கண்டிக்கப்படுகிறது. (அதாவது விலக்கப்படுகின்றது)

- (2-51) இதனால் தான் சூனியத்தைப் போல, (அதாவது
இயல்பாக சத்துத் தன்மை இல்லாததால்)
பிரம்மத்திற்கு வேறாக மாயைக்கு இரண்டாவதாக
என்னும் தன்மை ஆதரிக்கப்படவில்லை. (எப்படி
எனில்) சக்தி உடையவனும், அவனது சக்தியும் ஆகிய
இரண்டின் இருப்பும் வேறு வேறாக கருதப்படுவதில்லை
(என்பது போல)
- (2-52) யுத்தம் (போன்றவை மற்றும் விவசாயம்) முதலியவற்றின்
சாமர்த்திய வடிவ சக்தி அதிகரிக்க (புருஷனின்)
பிழைப்பு அதிகமாகிறது என்று கேட்டால், அந்த
பிழைப்பில் அதிகரிக்கச் செய்வது சக்தி அன்று, வேறு
எதுவென்றால் அந்த சக்தியின் காரியமாகிய யுத்தம்,
விவசாயம் முதலியவைகளே பிழைப்பு அதிகரிக்கக்
காரணம். (அதாவது சக்தி அதிகமாகுவது இல்லை,
சக்தி உண்டாக்கிய காரியம் அதிகமாகிறது.
அதைப்போல மாயையின் சக்தி பிரம்மத்தை விட
அதிகமாகுவதில்லை, மாயை உண்டாக்கிய காரியமே
பரந்து விரிந்திருப்பதால் மாயாசக்தி பிரம்மத்திற்கு
வேறு அன்று)
- (2-53) எவ்விதத்தாலும் சகல சக்திகளும் எந்தஒரு இடத்திலும்
சக்தி உடையவனுக்கு வேறாக எண்ணப்படுவதில்லை.
(சரி, மாயா சக்தி வேறாகத் தெரியவேண்டாம்,
ஆனால் மாயாசக்தியின் காரியமான தூல சூக்கும
பிரபஞ்சம் பிரம்மத்திற்கு துவைதமாகத் தானே
தெரிகிறது என்றால்) மாயாசக்தியின் காரியமான நாம
ரூபம் பிரளயத்தில் இல்லவே இல்லை. (நாம ரூபம்
நிரந்தரமானவை அன்று) ஆகையால் அச்சக்தியின்
காரியமாகியவை எவ்வாறு துவைதமாக அதாவது
இரண்டாகக் கருதப்படும்?

(2-54) அந்த மாயா சக்தியானது பிரம்மம் முழுவதிலும் இல்லை. ஆனால் அதன் ஏகதேசத்தில் (ஒரு பாகமாக) இருக்கின்றது. எப்படி குட வடிவமான காரியத்தை உண்டாக்கும் சக்தி பூமி முழுவதும் இல்லையோ, ஆனால் பூமியில் களிமண் வடிவமாக ஏகதேசத்தில் இருக்கின்றதோ அப்படியே மாயையின் சக்தியும் பிரம்மத்தில் ஏகதேசத்தில் இருக்கின்றது.

(2-55) “பரமாத்மாவிற்கு எல்லாப் பூதங்களும் ஒரு பாத(பாக)மாம். மற்ற மூன்று பாகம் சுயம்பிரகாசமாம்” என்று மாயையின் ஏகதேசத்தில் இருக்கும் தன்மையை வேதமானது சொல்லுகின்றது.

(2-56) “அர்ச்சுனா! பரமேசுவரனாகிய நான், சுற்றிலும் காணப்படும் தூல சூக்கும வடிவமாகிய பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஏகதேசத்தால் தரித்துக் கொண்டு நிலைத்திருக்கின்றேன்” என்று கிருஷ்ண பகவான் அர்ச்சுனனுக்கு ஜகத்தின் ஏகதேசத்தில் இருத்தலைச் சொன்னார். (கீதை 10-42)

(2-57) அப்பரமாத்மா பூமியை (பிரபஞ்சம் அனைத்தையும்) எங்கும் வியாபித்து பத்து அங்குலம் அதிகரிக்கின்றது. காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தினும் அதிகரிக்கின்றது என்னும் சுருதிக்கு சூத்திரம் எழுதியவர்களின் வாக்கியமும் இங்கே மாயை இல்லாத சொரூபத்தின் சத்து தன்மைக்கு பிரமாணம் ஆகும். [பத்து அங்குலம் என்பது உபசாரம் (மரியாதைக்காக) அதாவது பரமாத்மா சகலப் பிரபஞ்சங்களிலும் அதிகரித்து வேறாய் அளவுபடாதவராய் இருக்கின்றார்]

என்பதே கருத்து. சூத்திரக்காரர் என்பது வியாச முனிவர் வாக்கியம் - பிரம்ம சூத்திரம் நான்காவது அத்தியாயத்தின் நான்காவது பாதத்தில் உள்ள 19-வது சூத்திரம்]

மாயா சக்தி பிரம்மத்தில் முழுவதும் இருக்கிறதா? அல்லது அதன் ஏகதேகசமாகிய ஒரு அவயத்தில் (உறுப்பாக) இருக்கிறதா? என்று இரண்டு வினாக்கள். இவைகளில் முதலாவது பொருந்தாது. காரணம் வருமாறு: ஞானிக்கு மாயை அவித்தை முதலிய பிரபஞ்சம் கில்லாத சுத்தப் பிரம்மத்தின் அடைவு உண்டாகின்றது என்பதே வேதாந்த சித்தாந்தம்(கொள்கை). மாயை பிரம்மம் முழுவதிலும் இருக்குமாயின், மாயையின் விசேஷ குணம் பிரம்மம் முழுவதும் காணப்படும் அதாவது மாயாவிசிஷ்டம் ஆகும் என்பதால் பிரம்மத்தில் சுத்தத் தன்மை அதாவது மாயை இன்மை என்பது உண்டாகாது. ஆகையால் ஜீவன் முத்தர்களுக்கு விதேகமுத்தி அடைகின்ற பொழுது, (மாயை பிரம்மம் முழுவதும் இருப்பதால்) சுத்த மாயை கில்லாத பிரம்மம் கில்லாமல் போகும். தவிர மாயையோடு கூடிய பிரம்மத்தை முத்தர்கள் அடைந்தால் அங்கும் அவித்தை இருப்பதால் முத்தர்களின் ஆத்மா அவித்தையின் விசேஷங்களை உடையதாகும் என்பதாலும், அங்கும் அவித்தையில் பிரதிபிம்பம் (ஆபாசம்) உண்டாகும் என்பதாலும் ஜீவத் தன்மையை அடைய நேரிடும். இதனால் மறுபடியும் பிறப்பு இறப்பு என்கிற சம்சாரம் வரப்பெறும். இதனால் பிரம்மத்தில் எங்கும் மாயை உண்டு என்பது பொருந்தாது.

இரண்டாவதான பிரம்மத்தின் ஏகதேசத்தில் மாயை இருக்கிறது என்று சொல்லும்பட்சத்தில் பிரம்மத்தில் மாயை நிலைப்பதற்கு இடம் என்னும் அவயவம் (உறுப்பு) சொல்லப்பட வேண்டும். அந்த இடம் உண்மையானதா அல்லது கற்பிதமா?

உண்மை என்கொண்டால், பிரம்மத்திற்கு
நிரவயவத்தன்மையை (உறுப்புகள் அற்ற தன்மையை)ச்
சொல்லும் வேத வாக்கியங்களுக்கும், சூத்திரம் 22-ன்
விளக்கத்தில் கூறியுள்ள உத்திக்கும் விரோதம் உண்டாகும்.
ஆகையால் பிரம்மத்திற்கு வாஸ்தவ(யதார்த்த) தேசமாகிய
அவயவம் பொருந்தாது.

பிரம்மத்தில் கற்பிதமாக உறுப்பாக ஒரு கிடத்தைச்
சொல்லும்பட்சத்தில்,

1. அந்த கிடம் தூல சூக்கும் பிரபஞ்ச வடிவமா?
2. அல்லது ஜீவ ஈசுவர வடிவமா?
3. அல்லது கால வடிவமா?
4. அல்லது சூனிய வடிவமா?
5. அல்லது மாயை வடிவமா?
6. அல்லது வேறுவடிவமா? என்று ஆறு சந்தேகங்கள்
உண்டாகின்றன.

இவைகளுக்குப் பதில்:-

1. பிரபஞ்சம் மாயையின் காரியம் ஆகும். இதனால்
மாயை பிரபஞ்சத்தைச் சார்ந்திருக்காது. பிரபஞ்சம்
தான் மாயையைச் சார்ந்திருக்கும் என்பதால்
பிரபஞ்சத்தை மாயைக்கு ஆசிரியமாக அதாவது
சார்ந்திருக்கும் கிடமாக சொல்லமுடியாது. எனவே
பொருந்தாது.
2. ஜீவ ஈசுவரர்களும் மாயையினால் வந்தவர்களே
என்பதால் இதுவும் பொருந்தாது
3. கால வடிவமும் மாயையின் கற்பிதமே என்பதால்
பொருந்தாது

4. சூனியமும் மாயையின் காரியமான விகற்ப வடிவம் என்பதால் பொருந்தாது
5. மாயை இன்னொரு மாயையைச் சார்ந்திருக்க வேண்டும். இது தோஷம் உடையதாகும்.
எனவே பொருந்தாது
6. இவற்றை விட வேறு கற்பனைகள் இல்லை என்பதால் இதுவும் பொருந்தாது.

ஆகையால் உறுப்புகள் இல்லாத பிரம்மத்தில் தேசம் (இடம்) என்பது இல்லாததால் பிரம்மத்தின் ஏகதேசத்தில் மாயை இருக்கின்றது என்று கூறுவது பொருந்தாதது.

(2-58) (மாயை ஏகதேசமாக பிரம்மத்தில் உள்ளது என்பதன் உட்கருத்து யாதெனில்) வேதமானது எதனால் கேட்பவனாகிய அதிகாரியின் ஞானமும் முத்தியையும் இச்சிப்பதாய் இருக்கின்றதோ அதனால் பிரம்மம் முழுவதிலும் மாயை இருக்கின்றதா? அல்லது பிரம்மத்தின் ஏகதேசத்தில் இருக்கின்றதா? என்று கேட்கின்ற அதிகாரிக்கு அவனது வினாவை அனுசரித்து அவயவம் இல்லாத நிரம்சப் பிரம்மத்தில் அம்ச(அவயவ)த்தை ஆரோபித்து வேதம் விடை தருகின்றது.

(2-59) சத்தாகிய பிரம்மத்தைச் சார்ந்திருப்பதாகிய சக்தியானது சத்தில் வெவ்வேறு விதமாக செய்யப்படுகின்ற (விக்ரிபை) காரிய விசேஷங்களைக் கற்பிக்கின்றது. எப்படிச் சுவரில் உள்ள வர்ணங்கள் சுவரில் பலவிதமாகிய சித்திரத்தைக் கற்பிக் கின்றனவோ அதுபோல.

(2-60) முதல் விகாரம் அதாவது சக்தியால் முதலில் கற்பிக்கப்பட்ட காரியம் ஆகாசமாம். அந்த ஆகாசம் அவகாச சொரூபம் உடையதாம். (நிலைத்தற்கும் விரிதற்கும் அனுகூலமாகிய பதார்த்தம் அவகாசம் எனப்படும்) ஆகாசம் இருக்கிறது என்பதாகச் சப்த தத்துவம் ஆகாசத்திலும் அடங்கியுள்ளது.

(2-61) சத் வஸ்து சத்து வடிவ ஒரு சுபாவம் உடையது. ஆகாசம் இரண்டு சுபாவம் உடையது. சத்தில் அவகாசம் இல்லை. (சத் வஸ்துவில் சத்தின் கியல்பு ஒன்றே. ஆகாசத்தில் அந்த சத்து கியல்பும், அவகாச கியல்பும் என இரண்டு உள்ளது)

(2-62) அல்லது எதிரொலி வடிவ சப்தம் ஆகாயத்தின் குணமாம். அது சத்துவில் காணப்படுகிறதில்லை. ஆகாயத்தில் சத்தும் சப்தமும் ஆகிய இரண்டு கியல்புகளும் இருக்கின்றன. அதனால் சத்து ஒரு குணம் உடையதாம். ஆகாயம் இரண்டு குணம் உடையதாம்.

(2-63) எந்தச் சக்தியானது (மாயையின் விட்சேப சக்தியானது) ஆகாயத்தைத் தோற்றுவித்ததோ, அதே மாயையின் (ஆவரணம் எனப்படும் மறைப்பு) சக்தி, சத்து என்ற பிரம்மத்திற்கும் ஆகாயத்திற்கும் வேற்றுமை தெரியாமல் மறைக்கச் செய்து பிரம்மத்தையும் ஆகாசத்தையும் மாறாகத் தெரியவைக்கின்றது.

(2-64) லௌகிக ஜனங்கள் சத்தானது ஆகாயத் தன்மையை அடைந்ததாகவும், தர்க்கவாதிகளாகிய நையாயிகர்கள் ஆகாயத்திற்குச் சத்தையையும் அறிகின்றார்கள். அது மாயை செய்து காட்டுகின்ற தன்மையே ஆகும்.

லௌகிக மக்கள், பால் தயிராக மாறுவதைப் போல சத்து என்ற பிரம்மமே ஆகாயமாக ஆகியிருக்கின்றது என்று தத்துவம் படிக்காததினால் அறிகின்றார்கள். தர்க்கவாதிகளும் ஆகாயமானது சத்தே என்று சொல்கின்றார்கள். இங்கே பிரம்மமாகிய தர்மி, ஆகாயமாகிய தர்மம் கிரண்டையும் தலைகீழாக தர்மியை தர்மமாகவும், தர்மத்தை தர்மியாகவும் தெரிய வைக்கின்ற தன்மை மாயையின் வேலையே ஆகும்.

மேற்சொன்ன விபரீதத் தோற்றத்திற்குக் மாயை காரணமாவதை லௌகிக உலகப்பிரசித்த உதாரணத்தால் விளக்குகிறார்---

(2-65) எந்த பொருள் எப்படி இருக்கின்றதோ அந்த பொருள் அப்படியே அதாவது அந்த யதார்த்த வடிவம் பிரமாணத்தினால் விளங்குகின்றது. அந்த பொருளில் அப்பொருளின் தோற்றம் அல்லாத வேறு பொருளின் வடிவம் பிராந்தியினால் தெரிகின்றது என்னும் இந்த நியாயம் சர்வலோகப் பிரசித்தமாம். (அனைவருக்கும் தெரிந்ததே)

கயிறு கயிறாகவே தெரிவது 'பார்த்தல்' என்ற பிரத்தியட்சம் போன்ற பிரமாணங்களால் அறியப்படுகிறது. கயிறு யதார்த்த வடிவம். ஆனால் மயக்க காலத்தில் கயிறு அதன் வடிவம் தெரியாமல் பாம்பாகத் தெரிகிறது. பாம்பு கயிறினும் வேறான பொருளாகும். இவ்வாறு அறிவது உலகத்தில் நடக்கின்ற ஒன்றே.

- (2-66) இப்படி வேதத்தின் விசாரத்திற்கு முன்பு எந்த வஸ்துவாகிய பிரம்மம் எப்படி வேறு ஒரு பொருளாக (ஆகாயமாக, பிரபஞ்சமாக) தோற்றுகின்றதோ அந்தப் பிரம்மம் விசாரத்தினால் யதார்த்தமாகின்றது (பிரம்மமாகத் தெரிகிறது) அதனால் அந்த ஆகாயம் சிந்தித்து பார்க்கத்தக்கது ஆகும்.
- (2-67) ஆகாயம்-சத்து(பிரம்மம்) என்னும் இரண்டும் வேறுபட்ட பொருள்களாக இருக்கிறது. (எவ்வாறு எனில் இரண்டு சொற்களுக்கும் உச்சரிக்கும்) சப்தம் வேறாக இருப்பதாலும் (இரண்டினையும் புரிந்துகொள்கின்ற) ஞானத்தின் பேதத்தாலும் அவ்விரண்டும் வேறானதே. வாயு முதலியவற்றில் சத்தாவது ஊடுருவி(வியாபித்து) இருக்கின்றது. ஆகாயமோ பிறவற்றில் ஊடுருவி நிற்பது அன்று என்பது பேத ஞானமாம்.

வாயு முதலிய நான்கு பூதங்களிலும் சத்தானது 'வாயு இருக்கின்றது, தேயு இருக்கின்றது' என்று வியாபகமாய் விளங்குகின்றது. ஆகாயமோ இவ்வாறு வியாபகமாய் விளங்குகிறதில்லை என்னும் இப்படிப்பட்ட ஞானம் பேதபுத்தியாம் என்பது பொருள்.

- (2-68) சத் என்ற பொருளானது அதிகமாக வியாபித்து இருத்தலால் தர்மியாம். ஆகாயத்திற்கோ தர்மத்துவம் (அதாவது சத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது குறைவாக வியாபிக்கும் தன்மை மற்றும் சத்தினைச் சார்ந்திருக்கும் தன்மை) இருக்கின்றது. புத்தி விசாரத்தால் சத்திலிருந்து(பிரம்மத்திலிருந்து) ஆகாயத்தை வேறாக பிரித்து விட்ட காலத்தில் ஆகாயத்தின் சொரூபம் என்ன? (சந்தேகம் எழுப்பும் வாதியே) சொல்லுவாயாக.

கயிற்றில் பத்துப் புருடர்களுக்கு ஒருவனுக்குச் சர்ப்பமும், ஒருவனுக்கு மாலையும், ஒருவனுக்கு பூமியின் பிளப்பும், ஒருவனுக்கு ஜல தாரையும் ஆகிய கிவை முதலிய தர்மங்கள் உண்டாகின்றன. அங்கு, இது சர்ப்பம், இது மலை, இது பூமியின் பிளப்பு, இது ஜலதாரை என்பதாக கயிற்றின் இது எனும் வடிவம் தோற்றுகின்றது. அது எல்லா (சர்ப்ப முதலிய)வற்றிலும் அநுசூதமாய் (அதிகவிடத்தில் இருப்பதாய்)இருத்தலால் வியாபகமாய். ஆகையால் தர்மியாம். அதுபோல 'ஆகாயம் இருக்கிறது, வாயு இருக்கிறது, தேயு இருக்கிறது, ஜலம் இருக்கிறது, பிருதிவி இருக்கிறது' என்பதாக ஒவ்வொரு பூதத்திலும் இருக்கும் அவ்வியபிசாரியான சத்தாகிய பிரம்மம் வியாபகமாய் இருக்கிறது. ஆகையால் தர்மியாம். தர்மத்தை உடையது தர்மி.

எப்படி முன்கூறியவாறு சர்ப்பம் முதலிய அற்பகாலத்தில் இருக்கும் (ஒன்றற்கொன்றும் தனது ஆசிரயத்தோடும் வியபிசாரியாய் இருத்தலால்) வியாப்பிய(ஆதேய)மோ அதனால் தர்மமாமோ அதுபோல அற்ப தேசத்தில் உள்ள (வாயு முதலிய வற்றிற்கும் சத்திற்கும் வியபிசாரியாகிய) ஆகாயம் வியாப்பியமாம். ஆகையால் தர்மமாம்.

ஆகாயம் துக்கத்தினாலும் நிரூபிக்கப்படமாட்டாது எனல் பொருந்தாது என்று வாதி சந்தேகம் எழுப்ப, அதற்கு பதிலும் கூறப்படுகிறது---

(2-69) சத்தினின்றும் வேறு பிரிக்கப்பட்ட அந்த ஆகாயம் அவகாச வடிவமாம் என்று நீ சொன்னால், (அப்போது சத்தாகிய பிரம்மத்திற்கு வேறுபடுவதால் ஆகாயம் அசத்தே ஆம் என்று பரிகசித்து பதில் சொல்கின்றார்) அப்போது அந்த ஆகாயம் அசத்தாகும் என்று சிந்திக்க வேண்டும். *சத்தினும் வேறு, ஆனால் அசத்தும் இல்லை என்று (நீ பதில்) கூறினால், (துவைதியாக இருந்துகொண்டு பிரம்மத்தினும் வேறு என்று நீ ஒப்புக்கொள்ளும் போதே அத்வைத கருத்துக்கு ஒத்துப்போவதால்) நீ சொல்வதிலேயே முரண்பாடு உண்டாம்.

ஆகாயம் அசத்தாய் இருக்குமாயின் தோற்றலாகாது என்று சந்தேகித்து துச்சமாகிய முயற்கோடு முதலியவற்றிற்கு வேறாக அநிர்வசனியமாய் இருத்தலால் ஆகாயத்தின் தோற்றம் விரோதத்தை அடையாது எனக்கூறுகிறார்

(2-70) ஆகாயம் அனுபவத்தில் விளங்குகின்றது என்று நீ கூறினால் விளங்கட்டும். அவ்வாறு தெரிதல் (இல்லாததை இருப்பதாகக் காட்டுவது) மாயா காரிய சக்தி. எது (உண்மையில் சொருபமாக இல்லாமல் அனுபவத்தில்) அசத்தாய் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றதோ அது சொப்பன யானை முதலியவற்றைப் போல மித்தையாம்.

சத்து(பிரம்மம்) என்பது இருப்புத் தன்மை ஆகும். ஆகாயத்திற்கு சத்து(இருப்புத்) தன்மையுடன் சப்தம், அவகாசம் (இடம் கொடுத்தல்) என்ற இருகுணங்களும் உள்ளது என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகாயம் வேறு சத்து வேறு. அதனை ஏன்

கஷ்டப்பட்டு சத்தையும் ஆகாயத்தையும் பிரிக்க வேண்டும் என்று சந்தேகம் எழுப்பும் பட்சத்தில் அவனுக்குப் பதில் இவ்வாறு அளிக்கப்படுகிறது.

(2-71) (வாதியே நீயும்) ஜாதியும் வியக்தியும், தேகியும் தேகமும், குணமும் திரவியமும் வேறாகப் பிரித்து சொல்கின்றாய், அதைப் போல ஆகாயத்திற்கும் சத்திற்கும் (பிரம்மத்திற்கும்) வேற்றுமை சொல்லப்படுகிறது. இருக்கட்டுமே. இதில் என்ன ஆச்சரியம்? ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

ஜாதி என்பது மொத்தமாக உள்ளது. மனிதத் தன்மை என்பது ஜாதி. தனிமனிதன் என்பது வியக்தி. துணியில் உள்ள நூல் திரவியம் (பொருள்). துணியின் நிறம் குணம். வாதியே நீயும் பேதத்தைப் பிரித்துச் சொல்கிறாய். அதைப்போல் அத்வைதிகளும் பிரம்மத்திற்கும் ஆகாயத்திற்கும் பேதம் சொல்கின்றனர் என்பது பொருள்.

(2-72) பேதமானது அறியப்பட்டாலும், அது என்னுடைய சித்தத்தில் திடமாகப் பதியவில்லையே என்று கேட்டால், அப்போது உனக்கு இச் சத்து ஆகாயங்களின் பேதத்தின் நிச்சயமின்மை சித்த ஏகாக்கிரம் (மன ஒருமைப்பாடு) இல்லாததினாலா? அல்லது சந்தேகம் இருப்பதினாலா? சொல்.

(2-73) மன ஒருமைப்பாடு இல்லை எனின், தியானத்தினால் ஏகாக்கிர சித்தம் உடையவன் ஆவாய். இரண்டாவது சந்தேகம் நீங்குவதற்குப் பிரமாண யுக்திகளால் விசாரத்தைச் செய். மேலே கூறிய அந்த இரண்டு சாதனங்களால் பிரம்மம்-ஆகாயம் இவைகளின் பேதம் எப்பொழுதும் நிச்சயமாகப் புலப்படும்.

(2-74) தியானத்தினாலும், பிரமாணத்தினாலும்,
யுக்தியினாலும் ஆகாயம்-பிரம்மம் இவைகளின்
பேதமானது நிச்சயிக்கப்படுமாயின், ஆகாயம்
ஒருகாலும் சத்தியம் ஆகாது. சத்வஸ்துவம்
ஒருநாளும் அவகாசம் உடையதாகாது.

(2-75) ஞானிக்கு ஆகாயம் எப்போதும் மித்தை என்று
ஞானபூர்வமாக விளங்குகின்றது. இந்த ஞானிக்குச்
சத் வஸ்துவாகிய பிரம்மமும் அவகாசம்
இல்லாமையோடு விளங்குகின்றது.

(2-76) *வாசனைகள் விருத்தி அடையும் காலத்து ஞானி
ஆகாயத்தைச் சத்தியமாகச் சொல்லுவோர்களையும்,
சத்து வஸ்துவின் ஞானமில்லாது அஞ்ஞானத்தோடு
கூடியவர்களையும் பார்த்து ஆச்சரியம்
அடைகின்றான்.

*ஆகாயத்தின் அசத்துத் தன்மையையும் சத்தின் சத்தியத்
தன்மையையும் அடிக்கடி அநுபவித்தலால் உண்டாவதும்,
பின்னும் நினைத்தற்கு ஏதுவாகவதுமான சம்ஸ்காரம் எதுவோ
அது திடமாகுமாயின்.

(2-77) இப்படி ஆகாயத்தின் மித்தியாத் தன்மையும் சத்தின்
சத்தியத் தன்மையும் சித்தத்தில் ஏறுமாயின், இதே
மாதிரியாக வாயு முதலிய மற்ற நான்கு
பூதங்களினின்றும் சத் வஸ்துவை பிரித்து அறிய
வேண்டும்.

- (2-78) சத்தாகிய பிரம்மத்தில் ஏகதேசத்தில் உள்ளது மாயை. அந்த மாயையில் ஏகதேசத்தில் (ஒருபகுதியில்) உள்ளது ஆகாயம். அந்த ஆகாயத்தின் ஏகதேசத்தில் உள்ளது வாயு (இப்படி) கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது.
- (2-79) உலர்த்துதல், ஸ்பரிசம், வேகம், போகுதல் என்னும் இந்நான்கும் காற்றின் இயல்புகள் ஆகும். சத்து மாயை ஆகாயம் என்னும் இம்முன்று காரணங்களில் உள்ள முன்று சுபாவங்களும் வாயுவினிடத்தில் இருக்கின்றன.
- (2-80) 'காற்று இருக்கின்றது' என்பது சத்தின் சுபாவமாம். சத்தினின்றும் வாயுவை வேறாக விசாரத்தால் பிரிக்கும் போது வாயுவின் மித்தியா வடிவ தன்மை மாயையின் சுபாவமும், சத்தம் ஆகாயத்தின் சுபாவமும் ஆகும்.

வாயுவில் 'வீசி' என்னும் சப்தம் இருக்கின்றது.

ஆட்சேபணை:

- (2-81) சத்தின் தன்மை அதாவது 'இருக்கின்றது' என்ற தொடர்ச்சி எங்கும் (வாயு முதலியவற்றில்) இருக்கிறது. ஆகாயத்தின் தொடர்ச்சி இல்லை என்று முன் 67-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது ஆகாயத்தின் தொடர்ச்சி அதாவது சப்தமானது வாயுவில் இருப்பதாக சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் உமது வாக்கியம் முரண்படுவதாக ஆகாதா?

சமாதானம்:

(2-83) (அகாயத்தின் கிரண்டு குணங்களான அவகாசம், சப்தம் இவைகளில்) அவகாசத்தின் (இடம் கொடுத்தலின்) தொடர்ச்சி வாயு முதலியவற்றில் இல்லை என்ற அடிப்படையிலேயே முன்பு கூறப்பட்டது. இப்பொழுதோ சப்தத்தின் தொடர்ச்சியே வாயு முதலியவற்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் வாக்கியத்திற்கு முரண்பாடு எப்படி நிகழும்? (ஒரு விதத்தாலும் நிகழாது என்பது பொருள்)

வாயுவுக்கு பிரம்மத்தின் (சத்தின்) இருப்புத்தன்மை, மாயையின் மித்தியா தன்மை, அகாயத்தின் சப்தம் ஆகிய மூன்றும் இருக்கின்றது என்று மேலே பார்த்தோம். இவைகளில், சத்து வடிவ பிரம்மத்திற்கு வேறாக இருப்பதால் வாயுவிற்கு அசத்துத் தன்மை உண்டாகும் என்று சொல்லப்படுமாயின், மாயை வெளிப்படையாக தோற்றத்தில் தெரியவில்லை, வாயுவோ மாயையினும் வேறாக வெளிப்படையாக தோற்றத்தில் தெரிகிறது என்பதால், மாயையின் மித்தியா தன்மை வாயுவிடம் இல்லாமல் போய்விடும் அல்லவா என்று வாதி மூலத்தில் சங்கிக்கின்றான்---

ஆட்சேபணை:

(2-83) அப்படியானால் சத்தாகிய பிரம்மத்திற்கு வாயு வேறாய் இருத்தலால் வாயுவிற்கு அசத்துத் தன்மை உண்டாகிறது என்றால், மாயை வெளித் தோற்றத்துக்கு வருவதில்லை. ஆனால் அதிலிருந்து வந்த வாயு வெளித்தோற்றத்துக்கு வந்திருக்கிறது. அதனால் வாயுவிற்கு மாயையின் மித்தியா தன்மை இல்லாமல் போகலாம் அல்லவா?

சமாதானம்:

- (2-84) மித்தியா தன்மைக்கு எது காரணம் எனில், வாயுவில் சத்தாகிய பிரம்மத்திற்கு வேறாக உண்மையில் சாகவதமான வடிவம் இல்லாமையே மித்தியா வடிவத்தன்மைக்கு ஏதுவாம். என்றும் நிரந்தரம் இல்லாமையானது வெளிப்படாத மயாயாசக்தியிலும், அதன் காரியமாகிய வாயுவிலும் சமமாம். (வியாவகாரிக பட்சத்தின்படி மாயையின் பரிணாமமாகிய ஆகாயத்தின் பரிணாமமாய் இருத்தலால் பரம்பரையாக வாயு மாயையின் காரியமாம்)
- (2-85) சத்து - அசத்து(மித்தை) இவைகளுக்கு இடையே உள்ள பேதம் தான் இங்கே விசாரம் செய்யப்படுகிறது. அந்தச் சத் அசத்துத் தன்மைகளின் விசாரத்தை மட்டும் சிந்திக்க வேண்டியது. அசத்தில் (மித்தையில்) அவாந்தர பேதம் இருக்கட்டும். அதனது விசாரத்தால் இங்கே சத் அசத்துத் தன்மைகளின் விசாரத்தில் என்ன பிரயோசனம்?
- (2-86) வாயுவில் சத்து அம்சம் பிரம்மம். மிஞ்சிய அம்சமாகிய வாயுவானது மித்தையாம். எப்படி ஆகாயம் மித்தையாய் இருக்கிறதோ அப்படி வாயுவின் மித்தியா தன்மையை வெகுகாலம் நிலைபெற்ற வாசனையாக ஆகுமாறு செய்து வாயுவை (அதாவது சத்தியம் என்னும் புத்தியை) விடவேண்டும்.

(2-87) வாயுவை விசாரித்தபடி வாயுவினும் பத்துப்பங்கு குறைந்தவிடத்திலுள்ள அக்கினியையும் விசாரிக்க வேண்டும். ஏற்றத்தாழ்வாகிய விசாரம்* பிரம்மாண்டத்தின் ஆவரணங்களில் சொல்லப்படுகிறது.

அப்படியானால் 'சத்வஸ்துவின் ஏகதேசத்தில் மாயை இருக்கின்றது. அதன் ஏகதேசத்தில் ஆகாயம் இருக்கின்றது. அதன் ஏகதேசத்தில் வாயு கற்பிதமாய் இருக்கின்றது' என்று 78-வது சுலோகத்தில் ஆகாய முதலியவற்றிற்கு ஏற்றத்தாழ்வு கூறியிருக்கின்றது. அது உலகத்தில் ஓரிடத்தும் கண்டதில்லை என்ற சந்தேகத்திற்கு பதில் அளித்துள்ளார்.

*உலகப் பிரசித்தமாகிய பதார்த்தங்களில் இந்த ஏற்றத்தாழ்வின் விசாரம் இல்லாமையால் உலகத்தில் இந்த ஏற்றத் தாழ்வைக் காணாதல் பொருந்தாது என்பது அபிப்பிராயமாம்.

(2-88) வாயுவினும் அக்கினி பத்துமடங்கு குறைவாம். இந்த அக்கினி *வாயுவில் கற்பிதமாம். பஞ்ச பூதங்களில் பத்து மடங்காக ஏற்றத்தாழ்வு புராணங்களில் கூறியிருக்கின்றது.

*அக்கினி வாயு உபகித சேதனத்தில் கற்பிதமாம்.

(2-89) அக்கினி உஷ்ணமும் பிரகாச சொரூபமுமாம். இங்கு அக்கினியிலும் காரணமாகிய சத்து மாயை ஆகாயம் வாயு என்பவற்றின் தர்மங்களினது தன்மை இருக்கின்றது. அவைகள் முறையே அக்கினி இருக்கிறது, மித்தியா வடிவினது, சப்தமுடையது, பரிசுமுடையது என்பன.

- (2-90) சத்து மாயை ஆகாயம் வாயு என்னும் இந்நான்கு காரணங்களின் அம்சமாகிய இருத்தல், மித்தியாத்துவம், சப்தம், ஸ்பரிசம் என்னும் தர்மங்களோடு கூடிய அக்கினிக்குத் தன்னுடைய குணம் உருவமாம். அத்தர்மங்களுள் சத்தினின்றும் மற்ற எல்லாவற்றையும் புத்தியினால் வேறு பிரித்தறிய வேண்டும்.
- (2-91) சத்தினின்றும் அக்கினி வேறு பிரித்தறியப்பட்டு, அதன் மித்தியாத் தன்மை திடமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட காலத்து, அக்கினியினும் (வியாபிப்பதில்) பத்து மடங்கு குறைவாகிய ஜலம் அக்கினியில் கற்பிதமாம் என்று சிந்திக்க வேண்டும்.
- (2-92) (சத்து, மாயை, ஆகாயம், வாயு, அக்கினி ஆகிய) காரணங்களின் இயல்புகள் தொடரந்து வர, இந்த ஜலம் இருக்கிறது, மித்தியா சொருபமாக இருக்கிறது, சப்தத்தோடு ஸ்பரிசமும் ரூபமும் உடையதாம். ஜலத்தினது சொந்த குணம் இரசம்(சுவை).
- (2-93) சத்தினின்றும் ஜலம் வேறு பிரிக்கப்பட்டு அதனது மித்தியாத் தன்மையும் நிச்சயிக்கப்பட்ட காலத்துப் பத்து மடங்கு குறைவாகிய பூமியானது ஜலத்தில் கற்பிக்கப்பட்டதாம் என்று விசாரிக்க வேண்டும்.

(2-94) இப்பிருதிவியில் பிருதிவி(மண்) இருக்கிறது, மித்தையாய் இருக்கிறது, சப்தம், ஸ்பரிசம், உருவம், இரசம் என்னும் இக்குணங்கள் அந்நியமாகிய சத்து மாயை ஆகாயம் வாயு அக்கினி ஜலம் என்னும் காரணங்களில் இருந்தும் வந்து அடைந்தனவாம். மண்ணின் குணம் கந்தமாம். இவை எல்லாவற்றினின்றும் சத்தை (மெய்ப்பொருளை) விசாரித்து அறியத்தக்கதாம்.

(2-95) சத்தை பிருதிவியின்று வேறு பிரிக்கப்படின் பூமி மித்தையாக மிஞ்சுகின்றது. பூமியினின்றும் பத்து மடங்கு குறைவாகிய பதினான்கு உலகமாகிய பிரம்மாண்டம் பிருதிவியின் மத்தியில் இருக்கிறது.

(2-96) பிரம்மாண்டத்தின் மத்தியில் *பதினான்கு உலகங்கள் இருக்கின்றன. இந்தப் பதினான்கு உலகங்களில் அதற்குரிய பிராணிகளின் தேகங்கள் இருக்கின்றன.

*அதலம் விதலம் சுதலம் தலாதலம் இரசாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்னும் ஏழும் கீழ் உள்ளன. பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் மகாலோகம் ஜனலோகம் தபலோகம் சத்திய(பிரம்ம)லோகம் என்னும் ஏழும் மேலுள்ளன. இவை பதினான்கு புவன(லோக)ங்களாம்.

(2-97) பிரம்மாண்டத்திலும், பதினான்கு உலகங்களிலும், பிராணிகளின் தேகங்களிலும் சத்வஸ்து (மெய்ப்பொருள் அதாவது பிரம்மம்) வேறு பிரிக்கப்பட்ட காலத்துப் பிரம்மாண்ட முதலியன மித்தையாகவே விளங்குகின்றன. அப்பிரம்மாண்டம் முதலியவைகள் தோற்றிக்கொண்டிருக்க இங்கே *அத்வைத வஸ்துவில் என்ன குறை இருக்கின்றது? ஒரு குறையுமில்லை.

*கானல் ஜலம் தோற்றுதலால் அதற்கு அதிஷ்டானமாகிய பூமி
நனையாதது போல மித்தையாகிய ஜகத்துத் தோற்றுதலால்
அதிஷ்டான அத்வைதப் பிரம்மத்தில் கெடுதி
உண்டாவதில்லை.

(2-98) பூதம் பௌதிகம் மாயை என்பவற்றின்
சமத்தன்மையாகிய மித்தியாத் தன்மை செவ்வையாய்
நிச்சயிக்கப்பட்டின் சத் வஸ்து அத்வைதமேயாம்
என்னும் இப்புத்தி ஒருநாளும் விபரீதத்தை
அடைகிறதில்லை.

(2-99) பூமி முதலிய வடிவ துவைதமாகிய ஜகத்து சத்து ரூப
அத்வைத்திலிருந்தும் வேறு பிரிக்கப்பட்டினும்
அதாவது மித்தையாயினும், அப்பூத முதலியவற்றில்
அதனதன் பிரயோசனத்தின் பொருட்டுள்ள
கிரியையாகிய பிரவிருத்தி உலகில் எப்படி முன்
அஞ்ஞான தசையில் அனுபவிக்கப்பட்டதோ
அப்படியே இருக்கிறது.

(2-100) சாங்கியன், காணாதன், பௌத்தன் முதலிய
வாதிகளால் அநேக யுக்திகளால் எப்படி எப்படி
ஜகத்தின் பேதமானது கற்பனை செய்யப்படு
கின்றதோ அப்படி அப்படி இந்த ஜகத்தின் பேதம்
இருக்கட்டும்.

கபில மதத்தை அனுசரித்தவன் சாங்கியன். கணாத
(கணபுக்கு) மதத்தை அனுசரிப்பவன் வைசேஷிகன்
காணாதன். புத்த (பாஷண்டப் பிரவர்த்தக) அவதாரத்தின்
சிஷ்யராகிய மாத்தியமிகன் (சூனியவாதி), யோகசாரன் (ட்சணிக
விஞ்ஞான வாதி), சௌத்திராந்திகன் (பாகிய பதார்த்தங்களுக்கு

அனுமேயத் தன்மையைச் சொல்லுவோன்), வைபாஷிகன் (பாகிய
புதார்த்தங்களின் பிரத்தியட்சத் தன்மையினைச் சொல்லுவோன்)
என்னும் இந்நூல்வரும் பெளத்தர் எனப்படுவர்.

(2-101) சத்தாகிய சாத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அத்வைதம்
எப்படி சங்கையில்லாத மற்ற மதத்தின்
பிரிவினர்களால் குறைவாக மதிப்பீடு
செய்யப்படுகின்றதோ, அதுபோல அவர்களது
துவைதத்தை குறைவாக மதிப்பீடு
செய்கின்றவர்களாகிய எங்களுக்கு என்ன கெடுதி
இருக்கின்றது? (என்ன இழப்பு வந்து விட்டது? ஒரு
இழப்பும் இல்லை)

(2-102) துவைதத்தைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பது
செவ்வையாக நிலைபெறுமாயின் அத்வைதத்தில்
புத்தி நிலையுடையதாக ஆகின்றது. அந்த
அத்வைத புத்தி திடமாக மாற இந்தப் புருஷன்
*ஜீவன் முத்தன் என்று சொல்லப்படுகின்றான்.

*பிரபஞ்சம் தோற்றிக்கொண்டிருக்க அத்வைதசொருபத்தில் நிலைத்தல்
ஜீவன் முத்தியாம்.

(2-103) அர்ச்சுனா! இது *பிரம்ம நிஷ்டையாம்.
இந்நிஷ்டையினை அடைந்து புருஷன் பிராந்தியை
அடையான். இந்தப் பிரம்ம நிஷ்டையில் அந்திய
காலத்திலும் நிலைத்துப் பிரம்ம பாவ வடிவ
**விதேக முத்தி மய பிரம்ம நிர்வாணத்தை
அடைகிறான்.

*எல்லாக் கருமங்களையும் விட்டுப் பிரஹ்ம சொருபமாக நிலைத்தல் பிரம்ம நிஷ்டை .

**பிரபஞ்சத் தோற்றம் இல்லாது அத்வைதப் பிரம்ம சொருபமாக நிலைத்தல் விதேக முத்தியாம்.

முற்கூறிய கீதா வாக்கியத்தில் 'அந்திய காலம்' என்ற சப்தத்தால் இப்போது இருக்கின்ற தேகம் விழுதல் சொல்லப்படுகின்றது என்னும் சங்கையை நிவர்த்திக்க 'அந்திய கால' பதத்திற்குச் சொல்லக் கருதிய அர்த்தத்தைக் கூறுகின்றார்--

(2-104) சத்தாகிய அத்வைதத்திலும், மித்தையாகிய துவைதத்திலும் எந்த அன்னியோன்னிய அத்தியாச ஐக்கிய ஞானமாகிய பிரம்மம் இருக்கின்றதோ அந்தப் பிரம்மத்தின் முடிவு காலம் அந்தத் துவைத அத்வைதத்தின் பேத ஞானமேயாம். வேறு அன்று.

காய்ச்சிய இரும்பில் இரும்பின் தன்மை அக்கினியிலும், அக்கினியின் தன்மை இரும்பிலும் இருப்பது போல, ஆத்மாவில் அனாத்மாவின் அத்தியாசமும், அனாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாசமும் இருத்தல் அன்னியோன்னிய அத்தியாசம். அதாவது இரண்டற்ற பிரம்மத்தில் இரண்டாகிய துவைதமும், துவைதத்தில் இரண்டற்ற அத்வைதமும் அத்தியாசம் ஆவது.

சத்துவடிவமாகிய அத்வைதத்திலும் மித்தியா வடிவமாகிய துவைதத்திலும் உள்ள அந்நியோந்நிய அத்தியாசம் ஆகிய ஐக்கியத்தின் ஞானமாகிய பிரம்மம் எதுவோ அதன் அந்திய காலமாவது அந்தச் சத்தாகிய அத்வைதத்தையும், மித்தையாகிய துவைதத்தையும் கிரமமாய்ச் சத்தியமாகவும், மித்தையாகவும் பேதமாய் அறிவதேயாம். மற்ற வர்த்தமான தேகம் விழுதலன்று என்பது பொருள்.

(2-105) அல்லது லோகப் பிரசித்தமாகத் தேகத்தினின்றும் பிராணப் பிரதானமாகிய இலிங்கம் பிரிவதே அந்திய காலமாய் இருக்கட்டும். அந்தத் தேகத்தினின்றும் பிராணன் பிரியும் காலத்திலும் முன் நீங்கிய பிராந்தியானது மறுபடியும் வருதல் இல்லை.

(2-106) நோய் இல்லாமல் இருந்தவாறோ அல்லது பத்மாசனம் போன்ற ஆசனங்களில் அமர்ந்தவாறோ அல்லது பிரம்மத்தின் தொடர் நினைப்பில் இருந்தவாறோ அல்லது நோயினால் கஷ்டப்பட்டு மண்ணில் புரண்டவாறோ அல்லது மிகுந்த துக்கத்தில் முர்ச்சை அடைந்தவாறோ இந்த ஞானி பிராணனை விட்டாலும், *எவ்விதத்தாலும் (அஞ்ஞான காலத்தில் இருந்த) பிராந்தி அவனை அடைவதில்லை.

*' பிரம்மமே நான்' என்றாவது, 'ராம ராம' என்று சொல்லிக்கொண்டாவது, வருத்தத்தினால் வியாகூலம் உடையவனாய் 'ஆ! ஆ!' என்று அலறிக்கொண்டாவது, காசி முதலிய பவித்திர தேசத்திலேனும், அல்லது இலங்கை முதலிய அபிவித்திர தேசத்திலேனும், உத்தராயண முதலிய உத்தம காலத்திலேனும், தட்சிணாயன முதலிய தாழ்ந்த காலத்திலேனும், இந்த ஞானி தேகத்தை விடுவானாயினும், 'நான் தேகாதியாய் இருக்கிறேன், நான் ஜீவனாய் இருக்கிறேன்', 'ஜகத்து சத்தியம்', பிரம்மத்திற்கும் எனக்கும் உள்ள பேதம் வாஸ்தவம்', நான் ஜனன மரணாதி தர்மம் உடையவன்' என்று இவ்விதமாகிய பிராந்தி ஞானிக்கு எவ்விதத்திலும் உண்டாகாது. ஆனால் எல்லா விதத்தாலும் ஞானி முக்தன் ஆவான். ஞானியின் தேக நீக்கத்தில் தேச

கால முதலியவற்றின் சம்பந்தம் உடைய ஓர் நியமமும் இல்லை.
உபாசகனது (யோகியினது) தேக நீக்கத்தில் நியமம் உண்டென்பது
நிச்சயம்.

பிராணன் நீங்கும் காலத்தில் மூர்ச்சை முதலியவற்றால் பிரம்மாகார
விருத்தி வடிவ ஞானம் நசிக்குமாயின் ஞானிக்குப் பிராந்தி
உண்டாகவே செய்யும் என்ற சங்கைக்கு பதில்---

(2-107) நாள்தோறும் சொப்பன சுழுத்திகளில் அத்தியயனம்
செய்யப்பட்ட வேதம் மறக்கப்படினும், இப்புருஷன்
மறுநாள் அத்தியயனம் செய்யாதவனாக
ஆகமாட்டான். அதுபோல ஞானம் நாசம்
அடைகிறதில்லை.

இங்கே இது கிரகசியமாம்:- 'நான் பிரம்மமாய்
இருக்கிறேன்' என்னும் திட நிச்சயமாகிய அபரோட்சப் பிரம்ம
நிஷ்டை ஒரு கணத்தில் உதயமாய், 2-வது கணத்தில்
நிலைபெற்று, அவித்தையையும் அதன் காரியத்தையும்
பாதிக்கத் தொடங்குகின்றது. 3-வது கணத்தில் காரியத்தோடு
அவித்தையின் நிவிருத்தியாகிய பாதத்தைச் செய்கின்றது. அதே
கணத்தில் தேற்றாம் பொடியைப் போல விருத்தி ஞானத்திற்கும்
மித்தியாத்துவ நிச்சயம் அல்லது முன்று காலத்தினுமில்லை
என்னும் நிச்சயமாகிய பாதம் உண்டாகிறது. இதனால் ஞானி
ஜீவன் முக்தனாவான்.

மறுபடியும் ஞானிக்கு ஜீவன் முக்தியின்
விலட்சணநந்தத்தின் இச்சை இருக்குமாயின் பிரம்மாகார
விருத்தியின் ஆவிருத்தியைச் செய்க. ஆனால் 'தத்துவமசி'
முதலிய சுருதிப் பிரமாணத்தால் ஒருமுறை நாசமாகிய
அவித்தை மறுபடியும் உண்டாகாது ஆகையால் அவித்தை
நீங்கும் பொருட்டு ஞானிக்கு மறுபடியும் பிரம்மாகார
விருத்தியினது

ஆவிருத்தியாகிய அநுசந்தானத்தின் பிரயோசனம் இல்லை. மறுபடியும் அநுசந்தானத்தின் வித்துவானைப் பிரேரிக்கும் பிரமாண வடிவ விதியும் இல்லை. மரண காலத்தில் ஒரு கணம் அல்லது ஒரு கடிகை அல்லது அதிக காலம் வரையிலும் முர்ச்சை உண்டாம். அம்முர்ச்சையில் பிரம்மாகார விருத்தியின் அப்பியாசமும் சம்பவியாது.

ஆவரண ஏது, விட்சேப ஏது என்னும் சக்திகளை உடைய அவித்தையிலுள்ள ஆவரண ஏதுவாகிய சக்திக்கு ஞான சம காலத்திலேயே நாசமும் பாதமும் ஆகிய இரண்டும் உண்டாகின்றன. விட்சேப ஏதுவாகிய சக்திக்குக் காரியப் பிரபஞ்சத்தோடு ஞான சம காலத்தில் பாதம் உண்டாகின்றது. ஆனால் பிராரப்த பலத்தால் அது நாசமாகிறதில்லை. போகத்தால் பிராரப்தம் முடியும் காலத்து விட்சேப ஏது சக்தியாகிய அஞ்ஞானலேசமும் நாசம் ஆகின்றது. ஆனால் அது அவித்தையாய் இருத்தலால் வித்தையின்றி அதற்கு நாசம் உண்டாகாததலால் அது நசிக்கும் பொருட்டுப் பிரம்ம நிஷ்டையாகிய வித்தையும் வேண்டியதாம் என்றாலும், முர்ச்சை காலத்தில் சம்ஸ்கார வடிவமாக அந்த வித்தை நிலைத்திருத்தலால், அந்த வித்தையாகிய விருத்தியில் ஆருட சேதனத்தினால் அந்த அவித்தையின் லேசமும், பிரபஞ்சமும், அதன் ஞானமும் அத்தியந்தம் நாசமாகின்றன. அதே சமயத்தில் கட்டையிலுள்ள அக்கினியால் வேறு கட்டை செத்தைகளோடு அந்த கட்டை எரிதல் போல அந்த அவித்தையின் சம்ஸ்காரமும் தன்னோடு (சம்ஸ்காரத்தோடு) கூடிய சேதனத்தினாலேயே நாசம் ஆகின்றது. ஆகையால் ஞானம் உண்டாகிய பின் ஞானிக்குக் கர்த்தவ்யம் இல்லை. விதேக மோட்சம் வரையிலும் அநுசந்தானம் இருந்தாலும் இல்லாவிடினும் ஞானமில்லை என்பதில்லை. ஆனால் விசேஷ ரூபமாகவேனும் அல்லது சாமானிய ரூபமாகவேனும், அல்லது சம்ஸ்கார ரூபமாகவேனும், ஞானம் நிலைத்திருக்குமாகையால்

103-வது சுலோகத்தில் கூறிய அந்திய காலத்திலும் பிரம்ம நிஷ்டையின் நிலை சம்பவித்தலால் ஜீவன்

முக்தனாகிய ஞானி விதேக முக்தியை அடைவன் என்னும் அர்த்தமும் சித்தமாயிற்று.

(2-108) 'தத்துவமசி' முதலிய பிரமாணங்களால் உண்டாகிய வித்தையாகிய ஞானம் அதைவிட மேலான பிரமாணம் இன்றி நாசத்தை அடையாது. உபநிஷத்தினும் மேலான பிரமாணம் ஏதும் இல்லை.

(2-109) வேதாந்தத்தினால் செவ்வையாக நிச்சயிக்கப்பட்ட சத்தாகிய அத்வைதப் பிரம்மம் மரண காலத்திலும் பாதிப்பு அடைவதில்லை. இதனால் பஞ்ச பூதங்களின் விவேகத்தால் (சத்தினின்றும் வேறு பிரித்தறிதலால்) நிகரற்ற ஆனந்தம் உடையதான மோட்சம் நிச்சயிக்கப்பட்டதாகின்றது.

(இரண்டாம் பிரகரணம் முற்றும்)

பஞ்சகோச விவேகம்

யசுர் வேதம் - தைத்தீரிய உபநிடதக் கருத்து

- (3.1) பஞ்ச கோசக் குகையில் உள்ள சச்சிதானந்தப் பிரம்மம், பஞ்சகோசங்களின் விவேக புத்தியால் அறியக்கூடியதாய் இருப்பதால், பஞ்ச கோசங்களின் விசாரம் செய்யப்படுகின்றது.
- (3.2) தேகத்திற்குள் பிராணன் இருக்கிறது. பிராணனுக்குள் மனம் இருக்கிறது. அந்த மனத்திற்குள் கர்த்தாவாகிய புத்தி இருக்கிறது. அந்தப் புத்தியினுள் போக்தாவா (அனுபவிப்பவனா)கிய ஆனந்த மயம் இருக்கிறது. அத்தன்மை உடைய இப்பரம்பரையானது ஆத்மாவை மறைக்கும் குகையாகும்.
- (3.3) தந்தை உண்ட உணவினால் உருவாகிய வீரியத்தால் உண்டானதாகவும், உணவினாலேயே வளர்ச்சி அடைவதாகவும் இருக்கின்ற அந்த தேகம் அன்னமய கோசம் ஆகும். அந்த கோசம் ஆத்மா அன்று. பிறப்புக்கு முன்னும் இறப்புக்குப் பின்னும் அந்த தேகம் இல்லை. (உற்பத்தி நாசம் உடையதால் அநித்தியம் ஆகும்).

‘தேகமே ஆத்மா’ என்பது பொருந்தாது என்பதற்குச் சமாதானம்--

(3.4) (தூல தேகமே ஆத்மா என்னும் கருத்துப்படி, ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தேகம் புதியதாக வருவதால் அதாவது பிறவிதோறும் ஒரே தேகம் கில்லாததால்) இந்தத் தேகமாகிய ஆத்மா முன் ஜன்மத்தில் கில்லை. இந்த ஜன்மத்தை எப்படிச் சம்பாதிக்கும்? வரும் ஜன்மத்திலும் இத் தேகமாகிய ஆத்மா இருக்காது. அவ்வாறாயின் இந்த ஜன்மத்தில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்க முடியாது.

அந்தத் தேகமாகிய ஆத்மா பிறப்பதற்கு முந்தைய பூர்வ ஜன்மங்களில் அசத்தாய் இருந்தது. அந்தத் தேகமாகிய ஆத்மா கடந்த பிறவியில் அழிந்துவிட்டது. அதனால் சென்ற பிறவியின் கர்ம பலனை அனுபவிக்க அந்த தேகம் கில்லை. ஆனால் நடைமுறையில் இப்பிறவியில் கர்ம பலனை அனுபவிப்பது யாவரும் அறிந்ததே. சென்ற பிறவியின் வினைப்பயன்கள் தொடராமல் பலனை இந்தப் பிறவியில் அனுபவிப்பது என்பது 'செய்யாத கர்மத்தின் பலத்தை அனுபவித்தல்' -அகிருதாப்பியாகம் (செய்யாதது வருதல்) ஆகும் என்ற தோஷம் உண்டாகும். அதுபோல, மரண காலத்திற்குப் பின்னும் இத்தேகமாகிய ஆத்மா கில்லாமையால், இப்பிறவியில் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் அனுபவிக்காமல் அழியும். இதனால் செய்தது நசித்தல் என்ற செய்த கர்மத்தின் பலன் அழிதல் கிருத(வி)நாசம் என்ற தோஷம் உண்டாகும். நடைமுறை வாழ்வில், பிறந்தவுடனே சென்ற பிறவியின் வினைப்பயன்கள் தொடர்ந்து விடுகின்றன. இந்தப் பிறவியில் செய்த வினைப் பயன்கள் அடுத்த பிறவிக்கு செல்கின்றன. பிறவிதோறும் தேகம் அழிந்துவிடுவதால் அன்னமய கோசத்திற்கு வேறானதே ஆத்மா.

- (3.5) தேகம் முழுதும் நிறைந்திருக்கிறதாயும், பலத்தைத் தருவதாயும், இந்திரியங்களைச் செயல்படுத்துவதாயும் இருப்பது எதுவோ அது, அந்தத் தேகத்தின் உள்ளிருக்கும் வாயு பிராணமயமாம். இந்தப் பிராண மயகோசம் சேதனத் (அறிவுத்) தன்மை இல்லாமையால் *அதாவது ஜடமாக இருப்பதால்* ஆத்மா அன்று,
- (3.6) தேகத்தில் அகந்தையையும், வீடு முதலியவற்றில் மமதையையும் உண்டாக்குகின்றதாயும், காம முதலிய அவத்தைகளால் மயங்குவதாய் விதவிதமாயும் இருக்கின்றதோ அது மனோமயமாம். *அவஸ்தைகள் வேறு, அனூபவிப்பவன் வேறு என்பதால்* அது ஆத்மா அன்று.
- (3.7) சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடிய புத்தி-- சுழுத்தியில் ஒருங்கியதாய், நனவில் நகநுனி வரையிலும் தேகத்தை வியாபிக்கின்றது. அந்தப் புத்தி விஞ்ஞானமயம் என்னும் பெயரை உடையது. அதுவும் ஆத்மா அன்று.
- (3.8) உள்ளிந்திரியம் என்னும் அந்தக்கரணம் கர்த்திருத்தன்மை, கரணத் தன்மைகளால் மாற்றத்தை அடைகின்றது. இந்தக் கர்த்தா, கரணம் என்னும் இரண்டும் விஞ்ஞானம்(புத்தி) என்றும், மனம் என்றும் சொல்லப்படும். இந்த புத்தி, மனம் என்னும் இரண்டும் ஒன்றற்கு ஒன்று உள்ளும் வெளியுமாய் இருக்கின்றன. *(புத்தி உள்ளேயே தீர்மானிக்கிறது. மனம் வெளியில் சென்று அறிகிறது)*

(3.9) புண்ணியத்தை அனுபவிக்கும் காலத்து ஓர் விருத்தி உள்முகமாய் ஆனந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தை அடைகின்றது. போகம் நசித்த காலத்து நித்திரை வடிவமாக ஒருங்குகின்றது. (இவ்விருத்தி ஆனந்தமய கோசமாகும்.)

(3.10) (ஆனந்தமய கோசமும் அனுபவிக்கும் காலத்திலும், எந்த செயலும் இல்லாத உறக்கத்திலும் இருக்கின்றது. ஆகவே) ஒவ்வொரு காலத்தில் இருப்பதாய் இருத்தலால் ஆனந்த மயமும் ஆத்மா அன்று. எது பிம்ப பூதமாகிய ஆனந்தமோ அது என்றும் இருத்தலால் ஆத்மாவாம்,

அவ்வாறு பஞ்ச கோசங்களையும் ஆத்மா அல்ல என்று விளக்கும் காலத்து சூனியத்துவமே உண்டாகும் என்று கேட்கலாம். ஆத்மானந்தம் ஒன்றே தான் நிரந்தரமானது. மற்ற ஆனந்தங்கள் அந்த ஆத்மானந்தத்தின் பிரதிபலிப்புகளே. இவைகள் நிரந்தரமாக இருக்காது. புத்தி முதலியவற்றில் பிரதிபலிக்கும் ஆத்மானந்தம் பிரியம், சுக வடிவமாகத் தெரிகிறது. இந்த பிரியம், சுகத்திற்குக் காரணமாக பிரதிபலிக்க ஏதுவாக உள்ள பிம்பம் ஆத்மாவே. அந்த ஆனந்தம் என்றும் உள்ளே இருப்பதால் சூனியத்துவம் ஏற்படாது.

சந்தேகம் எழுப்பப்படுகிறது--

(3.11) அப்படியானால் அின்னமயமான தேகம் முதற்கொண்டு ஆனந்தமயம் வரையிலுள்ள பதார்த்தங்களில் ஆத்மத் தன்மை இருக்க வேண்டாம். ஆனால் அப்பஞ்ச கோசங்களுக்கு அின்னியமாக ஆத்மா எதுவும் அனுபவிக்கப் படவில்லையே?

சமாதானம்---

- (3.12) ஆனந்தமயம் முதலிய எல்லாக் கோசங்களும் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இவைகளுக்கு வேறாக ஆத்மா அனுபவிக்கப்படுவதில்லை என்று நீ கூறியது மெய்யே. என்றாலும், எந்த அனுபவத்தால் பஞ்ச கோசங்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவோ, அந்த அனுபவத்தை எவன் ஒதுக்கிவிட முடியும்? ஒருவனும் ஒதுக்கிவிடவில்லை.

பஞ்ச கோசங்களுக்கு வேறாக எதுவும் தெரியவில்லை என்ற போதிலும், ஏதோ ஒரு பலத்தால் அல்லது ஏதோ ஒரு ஆதார அடிப்படையின் மேல் ஆனந்தமய முதலான பஞ்ச கோசங்கள் இருப்பது தெரிகின்றது. அந்த அனுபவத்தை அங்கீகரித்தாக வேண்டுமல்லவா! அதுவே ஆத்மா.

- (3.13) ஆத்மா தானே அனுபவம் என்னும் நித்திய ஞான வடிவமாய் இருத்தலால் அதற்கு அனுபவிக்கப்படும் தன்மை இல்லை. வேறு அன்னியமாக அறிபவனும் அறிவும் இல்லாமையால் ஆத்மா அறியத்தகாதது. இல்லாமையால் ஞானத்திற்கு விஷயமாகாத ஒன்று.

வெல்லம் இனிப்பு சுவை உடையது. அது 'இனிப்பு' என்று தெரிந்துகொள்ள இன்னொரு இனிப்பின் உதவி தேவையில்லை. அதுபோல ஆத்மா தானே அனுபவ சுயம்பிரகாச வடிவம். அந்த அனுபவத்தை அறிய மற்றொரு அனுபவம் உதவி செய்யாது. தவிரவும், ஆத்மா தானே காண்பவனாகவும், அறிவாகவும் விளங்குகின்றது. அதனால் அதனை உணர, வேறு தனியாக ஒரு காண்பவனும் அறிவும் தேவைப்படாது.

ஞானத்திற்கு விஷயம் ஆகாதவை—அகப்படாதவை முன்று விதமாகும்:- 1. அசத்து (மலடி மைந்தன் முதலியன) 2. ஒவ்வொரு காலத்தில் விருத்தி சம்பந்தம் இல்லாதனவாய், அஞ்ஞானம் சம்பந்தம் உடையது (குடம் முதலியன). 3. சுயம்பிரகாசம். இவைகளுள் ஆத்மா அசத்து அல்ல. அஞ்ஞான சம்பந்தமும் அன்று. ஆனால் சத்தும் என்றும் விருத்தி அஞ்ஞானங்களது வாஸ்தவ சம்பந்தம் இல்லாததுமாம். ஆகையால் மலடி மைந்தன் முதலியவற்றைப் போலும் குட முதலியவற்றைப் போலும் ஞானத்திற்கு விஷயமாகாதது-- அகப்படாதது அன்று. ஆனால் சுயம்பிரகாச வடிவமாய் இருப்பதால், ஞானத்திற்கு விஷயமாகாதது. ஏனெனில் அதுவே சுயம்பிரகாசம். அதனை அறிய இன்னொரு பிரகாசம் தேவைப்படாது.

(3.14) தனது தித்திப்பு முதலிய குணங்களை மற்ற பொருள்களுக்கு அளிக்கின்ற இனிப்பு சுபாவம் உடைய வெல்லம் முதலிய பொருள்களுக்குத் (தம்மிடமே இனிப்பு சுவை உள்ளதால்) அந்த இனிப்பைப் பெறும் விருப்பம் அவைகளுக்கு இல்லை. இனிப்பைத் தருவதுவும் வேறில்லை.

வெல்லம் முதலானவற்றில் இனிப்பு சுவையே சுபாவமாக இருக்கிறது. தன்னிடத்தில் இனிப்பு வேறாக இருக்குமானால் அதனைச் சம்பாதித்துப் பெறலாம். தானே இனிப்பு வடிவம் ஆவதால் இனிப்பைப் பெறவேண்டும் என்னும் விருப்பம் அவைகளுக்கு இல்லை. தவிர அந்த இனிப்பை வெல்லத்திற்குத் தர வேறொரு பொருளும் இல்லை. வெல்லத்திற்கு இனிப்பைத் தர மற்றொரு இனிப்பு பொருளைச் சேர்க்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

(3.15) இனிப்பைத் தருவது வேறு இல்லாவிடினும், இந்த வெல்லம் முதலியவற்றிற்கு அந்த இனிப்பு முதலிய வடிவ சுபாவம் உடைமையாக இருப்பதைப் போல, ஆத்மாவிற்கு அனுபவிக்கப்படும் தன்மை வேண்டாம் என்ற போதிலும் ஆத்மாவின் அனுபவ வடிவத்துவம் நாசமாகிறதில்லை. (அதாவது இருக்கவே செய்கிறது)

(3.16) இப்புருஷன் சுயம்பிரகாசமாம். இந்த எல்லா ஜகத்திற்கும் முன் விளங்குகின்றது. அதே ஆத்மாவின் விளக்கத்தைப் பின்பற்றி எல்லாம் விளங்குகின்றன. அந்த ஆத்மாவின் பிரகாசத்தால் எல்லாப் பிரபஞ்சமும் அறியப்படுகின்றன.

(3.17) எதனால் இவ்வெல்லாவற்றையும் அறிகிறானோ அதனை வேறு எதனால் அறியக்கூடும்? எல்லாவற்றையும் அறிகின்றவனை எதனால் அறியக் கூடும்? சாதனமோ அறியப்படும் பொருள்களைக் காட்டுவதில் தான் திறன் உடையதாம்.

எதனாலும் அறியமுடியாது என்றால் மனமாகிய சாதனத்தால் இந்த ஆத்மாவை அறிகின்றானே என்று ஐயம் எழலாம். அதற்குத் தான் அறியப்படும் பதார்த்தத்தில் சாமர்த்தியம் உடையது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஞானத்திற்கு அதாவது ஞானம் வரப்பெற பல சாதனங்கள் உள்ளன. அவைகளில் மனமோ ஞானத்திற்கு உதவும் கருவிகளில்--சாதனங்களில் சாமர்த்தியம் உடையதாம் என்று பொருள்.

(3.18) அது அவ்வெல்லா விஷயங்களையும் அறிகிறது. அதை அறிவது வேறு இல்லை. அந்த ஞான வடிவமாகிய பிரம்மம் அறியப்படுபவை, அறியப் படாதவைகளினும் வேறாம்.

- (3.19) எவனுக்கு ஞானத்திலும் எவ்விதத்தாலும் அனுபவம் உண்டாக வில்லையோ புருஷனைப் போன்ற வடிவமுடைய மண்ணாங் கட்டியாகிய அவனுக்குச் சாஸ்திரமானது எப்படி அறிவுறுத்தும்?
- (3.20) “எனக்கு நாக்கு இருக்கிறதா? இல்லையா?” என்று சொல்லும் வார்த்தை நாக்கு இல்லாமல் சொல்ல முடியாது என்பதால் வெட்கத்தை உண்டாக்க வல்லது. அது போலவே ஞானம் என்னால் அறியப்படவில்லை, இப்போது அறியத்தக்கதாய் இருக்கிறது என்னும் வாக்கியமும் வெட்கத்தை உண்டு பண்ணுவதாம்.
- (3.21) உலகத்தில் எதில் எதில் ஞானம் இருக்கின்றதோ, அந்த பொருட்களைப் பொய்யானது, நிரந்தரமில்லாதவை என்று தள்ளினாலும் சகல வஸ்துக்களிலும் ஞான மாத்திரமாய் இருப்பது எதுவோ அது பிரம்மத்தின் அம்சம் என்று அறிகின்ற ஞானமாகிய புத்தியே பிரம்ம நிச்சயமாம்.
- (3.22) பஞ்ச கோசங்களை நீக்கிய காலத்திலும் சாட்சியாகிய ஞானம் மிஞ்சுவதால் அதுவே தனது சொருபம் ஆகின்றது. ஆகவே அது சூனியம் ஆகாது.
- (3.23) முதலில் தன் வடிவம் எல்லோருக்கும் இருக்கின்றது. விவாதத்திற்கு விஷயமாகாததாய் இருத்தலால் தன்னிடத்தும் விவாதம் உண்டாகுமாயின் இவ்விவாதத்தில் பிரதிவாதி யார்?

நானிருக்கிறேனா? இல்லையா? என்னும் விவாதத்திற்கு
விஷயமாகாமையால் தனது சொருபம் எல்லோருக்கும் இருக்கவே
செய்கிறது.

தனது அசத்துத் தன்மையாகிய இன்மைகளைச் சொல்பவனே
இங்கு நானிருக்கிறேனா இல்லையா என்றும் விவாதத்தில்
பிரதிவாதி ஆவான் என்றும் சொல்வோமாயின், தனது அசத்து
தன்மையைக் கூறும் பிரதிவாதி ஒருவனுமில்லை என்று
கூறுகிறார்--

- (3.24) தனது அசத்துத் தன்மையோ (அதாவது நான்
இல்லை என்பதாகத் தெரிவது) மயக்க காலமின்றி
ஒருவனுக்கும் ஏற்படையதாக ஆகாது. இதனால்
தான் சுருதியானது அசத்து(சூனிய)வாதிகளுக்குப்
விலக்கு சொல்கின்றது. (அதாவது சூனிய
வாதத்தை நீக்கி விடுகின்றது)

பிராந்தியைத் தவிர்த்து வேறு அவஸ்தைகளில் தனது
'இல்லாமை' (அபாவம்)அங்கீகரிக்கப் படுவதில்லை.

- (3.25) பிரம்மம் அசத்து என்றால், அவனே அசத்து
ஆவான். அவ்வாறாயின், ஞானத்தினால்
அறியப்படும் விஷயம் இருக்காது. ஆகவே
தன்னுடைய இருப்புத் தன்மையே அசத்து இல்லை
என்று ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது.

- (3.26) ஆத்மா எப்படிப்பட்டதென்று கேட்டால், அந்த
ஆத்மாவில் இப்படிப்பட்டது என்னும் தன்மை
இல்லை. எது இப்படிப்பட்டது, அப்படிப்பட்டதும்
இல்லையோ அதனைத் தனது சொருபமாக நிச்சயம்
செய்.

(3.27) இந்திரியங்களுக்கு அகப்படும் விஷயம் இப்படிப்பட்டதென்றும், காணாத பொருள் அப்படிப்பட்டதென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கும் சாட்சி, இந்திரியங்களுக்கு விஷயம் ஆகாது. சொருபமாய் இருத்தலால் அதாவது தானே தானாய் இருத்தலால் இந்த சாட்சியாகி ஆத்மாவுக்குக் காணாத தன்மை இல்லை.

பிரத்தியட்சமாக இந்திரிய வாயிலாக அறியும் பொருள்களுக்கு இப்படிப்பட்டது என்று சொல்லலாம். காணாத சுவர்க்கம் போன்றவைகளுக்கு அப்படிப்பட்டது என்று சொல்லலாம். ஆத்மாவோ இந்திரிய வாயிலாக காண முடியாததால் இப்படிப்பட்டது என்று கூற முடியாது. தனது சொருபமாய் இருத்தலால் காணாத தன்மை இல்லை என்பதால் அப்படிப்பட்டது என்றும் கூற முடியாது. இந்திரியங்கள் இருப்புத் தன்மையும் அந்த சாட்சியினால் தான் தெரிகிறது.

இந்திரியங்களுக்கும் மேலாக இருப்பது எவ்வாறு அந்த இந்திரியங்களுக்கு உட்பட்ட விஷயமாக ஆகும்? ஆகாது.

(3.28) இந்த ஆத்மா காண முடியாததாயினும் உணரமுடிவதாகும். ஆகையால் சுயம்பிரகாசம் ஆகின்றது. சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் என்னும் பிரம்மத்தின் இலக்கணம் இந்த ஆத்மாவிலும் இருக்கின்றது.

(3.29) ஆத்மா நிராகரிக்கப்பட முடியாததால் சத்தியத் தன்மை உடையது. ஜகத்தை மித்தை என்று நிராகரிக்கும் போது, நிராகரிப்பவனை நிராகரிப்பதற்கான முக்கிய சாட்சி எங்குள்ளது? நீ கூறு. சாட்சி இன்றிய நிராகரிப்பு அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை.

(3.30) உருவமுடைய பொருள்கள் வீட்டிலிருந்தும் வெளியேற்றப்பட்ட போது, உருவமில்லாத ஆகாயம் மிஞ்சுகின்றது. அதுபோல நிராகரிக்கத் தக்க பொருள்கள் தள்ளி விடப்பட்டாலும் முடிவில் எது மிஞ்சுகின்றதோ அதுவே அந்த ஆத்மாவாம்.

(3.31) எல்லாவற்றையும் விலக்கினால் ஒன்றும் மிஞ்சுவதில்லையே என்று கேட்டால், எது ஒன்றுமில்லையோ அதுவே அந்தப் பிரம்மமாம். இங்கே ஆத்மாவாகிய அர்த்தத்தில் சொற்கள் தான் பேதத்தை அடைகின்றன. நாசமில்லாத ஆத்மாவோ இருக்கவே இருக்கின்றது.

ஒன்றும் மிஞ்சுகிறதில்லை என்று சொல்லும் சூனியவாதிகளுக்குப் பொருள்களின் அபாவத்தையும் அறியும் ஞானம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அந்த ஞான வடிவமே ஆத்மா. ஒன்றுமில்லை-அபாவம் என்றாலும் அதற்கும் சாட்சி ஒன்று இருக்க வேண்டும். கிரண்டு கண்டங்களில் வசிக்கும் மனிதர்கள் குடத்தை வெவ்வேறு பெயர்களில் கூறுகின்றனர். அங்கே சத்துக்குப் பேதமே தவிர குடம் என்ற அர்த்தத்தில் பேதமில்லை. அதுபோல சாட்சியிலும் பேதமில்லை. சொற்களில் தான் பேதம்.

(3.32) இதனால் தான் இந்த ஆத்மா 'இப்படியன்று, இப்படியன்று' என்பதாக வேதமானது ஜகத்தின் நேதி களைகின்ற உத்தியால் அனைத்தையும் நிராகரித்து நிராகரிக்க முடியாத இவ்வாத்ம சொருபத்தை மிஞ்ச வைக்கின்றது

‘நேதி நேதி’ என்னும் சுருதி பாதிக்கக் கூடியதைப் பாதித்து, பாதிக்கக் கூடாததை மிஞ்ச வைக்கின்றது என்று தாம் கூறியதில் பாதிக்கக்கூடியது? பாதிக்கக்கூடாதது எது? என்பதைப் பிரித்துக் காட்டுகிறார்--

(3.33) யதொரு, எவ்வளவு, இஃது என்னும் வடிவம் இருக்கின்றதோ அது முழுவதும் விடக்கூடியதாம். இஃது என்னும் வடிவம் இல்லாத சாட்சி நிராகரிக்கக்கூடியது அன்று என்பது பிரசித்தமேயாம். எது நாசமில்லாததோ அது ஆத்மாவாம்.

திருசியம் அதாவது அறியப்படும் பொருள்கள் அனைத்தும் நிராகரிக்கக்கூடியவையே. அறியப்படும் பொருள்கள் இஃது எனும் சொல்லால் குறிப்பிடப்படுகிறது. தேகாதிகள் உட்பட அனைத்தும் அறியப்படும் பொருள்களே. அகங்காரமும் அறியப்படுவதே.

(3.34) பிரம்மத்திலுள்ள சத்தியத்தன்மை பெறப்பட்டது. ‘ஆத்மா தானே அனுபவ வடிவமாய் இருத்தலால்’ என்று சொல்லப்பட்ட வசனங்களால் ஞான வடிவத் தன்மையோ முன் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பிரம்மத்தின் இலக்கணத்தில் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சத்தியத்துவம் ஆத்மாவிடத்தும் சித்தித்தது.

- (3.35) வியாபகமாய் இருத்தலால் பிரம்மத்திற்குத் தேச(இட)த்தினால் முடிவில்லை. நித்தியமாய் இருத்தலால் காலத்தினாலும் எல்லையில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் சொருபமாய் இருத்தலால் வஸ்துவினாலும் எல்லை இல்லை. இப்படிப் பிரம்மத்தில் முன்று விதமாகிய அனந்தத் தன்மை இருக்கின்றது.
- (3.36) தேசமும் காலமும் அன்னிய அனாத்ம பொருள்களும் மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்டனவாய் இருத்தலால் பிரம்மத்திற்கு தேச, கால, வஸ்துக்கள் முன்றினாலும் முடிவு (எல்லை) இல்லை. அதனால் பிரம்மத்தின் அனந்தத் தன்மை வெளிப்படையாம்.
- (3.37) சத்தியமாயும் ஞானமாயும் எல்லையற்றதாயும் இருக்கின்ற பிரம்மம் எதுவோ அது வஸ்துவாம். அதன் ஈசுவரத்துவமும் சீவத்துவமும் ஆகிய இரண்டும் உபாதிகளால் கற்பிக்கப்பட்டனவாம்.
- (3.38) ஈசுவர சக்தி எல்லா வஸ்துக்களையும் நியமிக்கும் சக்தியாக இருக்கின்றது. அந்த சக்தி ஆனந்தமய கோசம் முதற்கொண்டு பிரமாண்டம் வரையிலுள்ள சகல பதார்த்தங்களிலும் மறைந்திருக்கின்றது (அதனால் வெளிப்படையாய் தோற்றவில்லை).
- (3.39) வஸ்துவின் தர்மங்கள் எப்போது சக்தியினால் நியமத்தில்(நியமமாக) வைக்கப்படவில்லையோ அப்போது ஒன்றன் இயல்பு மற்றொன்றில் கலத்தலால் பிரசித்தமான ஜகத்து நாசம் அடையும்.

- (3.40) அந்தச் சக்தி, சேதனமாகிய பிரம்மத்தினது
ஆபாசத்தின் (சாயையின்) ஆவேசத்தால்
சேதனத்தைப் போல் விளங்குகிறது. அந்தச்
சக்தியாகிய உபாதியின் சம்பந்தத்தால் பிரம்மமே
ஈசுவரத் தன்மையை அடைகிறது.
- (3.41) பஞ்ச கோசமாகிய உபாதியின் பார்வையால்
பிரம்மமே ஜீவத் தன்மையை அடைகிறது. எப்படி
ஒரே புருஷன் புத்திரனையும் பேரனையும் நோக்கித்
தகப்பனும் பாட்டனும் ஆகின்றானோ அது
போலவாம்.
- (3.42) புத்திரன், பேரன்மார்கள் என்பதைத் தள்ளிவிட்ட
(இல்லாத) போது ஒருவன் தந்தையும் பாட்டனும்
ஆகமாட்டான். அது போலச் சக்தியையும் பஞ்ச
கோசங்களையும் தள்ளி நோக்கும் போது பிரம்மம்
ஈசுவரனும் ஆகாது. ஜீவனும் ஆகாது.
- (3.43) எவன் இப்படிப் பிரம்மத்தை அறிகிறானோ அவன்
தான் பிரம்மமே ஆகின்றான். பிரம்மத்திற்குப்
பிறப்பில்லை. ஆகையால் இவன் (பிரம்ம வித்து)
மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை.

(மூன்றாம் பிரகரணம் முற்றும்)

துவைத விவேகம்

(4.1) ஈசுவரனாலும் ஜீவனாலும் உண்டாக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் பிரித்து அறிவதற்காக விசாரம் செய்யப்படுகின்றது. இருவரும் உண்டாக்கிய பிரபஞ்சத்தை வேறாகப் பிரித்தறிவதால் ஜீவனால் தள்ளவேண்டிய உலக வடிவ பந்தம் வெளிப்படையாய் தெரியவரும்.

(4.2) மாயையை உபாதான காரணமான பிரகிருதியாகவும், மாயைக்கு அதிஷ்டானமாகிய (ஆதாரமாகிய) பிரம்மத்தை நிமித்த காரணமான ஈசுவரனாகவும் அறியவேண்டும். அந்த மாயையை உபாதியாக உடைய ஈசுவரன் உலகினை உண்டாக்குகின்றார் என்று வேதத்தின் சுவேதாசுவதர சாகையைப் பின்பற்றுபவர்கள் சொல்கின்றார்கள்.

உபாதான காரணம் என்பது முதல் காரணம். Raw materials என்று சொல்லலாம். நிமித்த காரணம் என்பது பொருள் உண்டாவதற்கு உதவக் கூடியவை. Manufacturing accessories என்று சொல்லலாம்.

(4.3) “இந்த உலகம் படைப்புக்கு முன் ஆத்மாவா (பிரம்மமா)கவே இருந்தது. அவர்(ஈசனார்) யான் உலகங்களைப் படைப்பேன் என்று எண்ணம் கொண்டார். அவர் இந்த சங்கற்பத்தால் உலகங்களைப் படைத்தார்” என்று இருக்கு வேத சாகையைப் பின்பற்றுபவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

(4.4) ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, நீர், மண், தாவரம், அன்னம், தேகம் என்னும் யாவும் கிரமமாக அந்த ஆத்மாவாகிய பிரம்மத்திலிருந்தும் உண்டாயின.

(4.5) “நானே அனேகமாக ஆகக்கடவேன். ஆகையால் மிகுதியாக ஆகக்கடவேன் என்னும் விருப்பத்தால் விசாரத்தினால் பார்க்கின்ற *பரியாலோசனையைச் செய்து சகல உலகையும் படைத்தார்” என்று தைத்திரீய உபநிடதம் சொல்கின்றது.

**மாயையின் பரிணாமமாகிய ஞானத்தின் கோணமே--பார்வையே பரியாலோசனை*

(4.6) “சிடுஷ்டிக்கு முன் இந்த ஜகத்து சத்தாகிய பிரம்மமாகவே இருந்தது. அந்தப் பிரம்மமாகிய ஈசன் அநேகமாவதற்கு ஆலோசித்தார். அவர் அக்கினி, நீர், மண், முட்டையில் தோன்றிய உயிரினம் முதலியவற்றைச் சிடுஷ்டித்தார்” என்று சாமவேதிகள் சொல்கின்றனர்.

(4.7) “எப்படி அக்கினியிலிருந்து பொறிகளாகிய சூக்கும அம்சங்கள் உண்டாகின்றனவோ, அதுபோல அழியாததாகிய பிரம்மத்தில் இருந்தும் சிதாபாசனாகிய ஜீவன் மற்றும் பலவிதமாகிய ஜங்கம தாவரங்களாகிய பொருட்கள் உண்டாகின்றன” என்று அதர்வண வேதத்தின் முண்டக உபநிடதம் சொல்கின்றது.

- (4.8) சிருஷ்டிக்கு முன் வெளிப்படாதிருந்த பிரபஞ்சம் பரிபூரணப் பரப்பிரம்மமாய் இருந்தது. இப்போது சிருஷ்டிக்குப்பின் பெயர் வடிவங்களால் ஆன அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களாக வெளிப்பட்டது. அந்த பெயர் வடிவங்கள் விராட்டு முதலிய காரியங்களில் வெளிப்பட்டன.
- (4.9) விராட்டு, மனு, மனிதர், பசுக்கள், கழுகைகள், குதிரைகள், ஆடுகள், பட்சிகள், அப்படியே ஏறும்பு வரையிலும் உள்ள துவைதம் என்னும் ஆண் பெண் சேர்க்கையினால் ஆகிய ஜகத்தைப் படைத்தார் என்று வாஜஸநேய சாகையினை உடைய பிராமணர்கள் கூறுகின்றார்கள்.
- (4.10) “ஈசுவரன் ஜீவ சம்பந்தமுள்ள வேறு சிதாபாச வடிவமாகத் தேகத்தில் பிரவேசித்தார்” என்று அந்த சிருஷ்டியைப் பற்றி வேதங்கள் சொல்கின்றன. பிராணனைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதால் ஜீவத்தன்மை ஆகிறது.
- (4.11) அதிஷ்டான (ஆதார)மாகிய சைதன்னியம், சூக்கும தேகம், மறுபடியும் சூக்கும தேகத்தில் உள்ள சேதனத்தின் சாயை அதாவது சிதாபாசன் ஆகிய இம்முன்றனது சேர்க்கையும் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகின்றது.
- (4.12) மாயைக்கு நிர்மாண சக்தியைப் போல மோக சக்தியும் இருக்கின்றது. இந்த மோகன சக்தி ஜீவனை மோகிக்கச் செய்கின்றது.

- (4.13) மோகத்தினால் ஜீவன், ஈசுவரத் தன்மையை இழந்து தேகத்தில் மலினமாகி துக்கப்படுகின்றான். இப்படி ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பிரபஞ்சம் யாவும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன.

பிருகதாரணிய உபநிடதத்தின் முதல் அத்தியாயத்தில் உள்ள ஐந்தாவது பிராமணம் என்னும் பிரகரணத்தில் உள்ளவை—

- (4.14) சப்தாந்தப் பிராமணத்தில் ஜீவனால் உண்டாக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஜீவனாகிய பிதா ஏழு அன்னங்களை ஞானமாகிய சிந்தனையினாலும் கர்மத்தினாலும் பெற்றான்.

- (4.15) அரிசி முதலியனவாகிய ஒன்று மனிதர்களின் அன்னம். தர்ச, பூர்ணமாசம் என்னும் இரண்டு தேவர்களின் அன்னமாம். பால் என்னும் நான்காவது பசுக்களின் அன்னமாம். மனம் வாக்குப் பிராணன் என்னும் மூன்று ஜீவனுக்காகவாம். இப்படி அன்னங்களின் உபயோகமானது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

- (4.16) அரிசி முதலியவைகள், தரிசம், பூர்ணமாசம், பால், அப்படியே மனம், வாக்கு, பிராணன் என்று அன்னங்கள் ஏழு என்பதை அறியவேண்டும்.

அக்கினி ஹோத்திரியானவன் பிரதமையின் தினம் எப்போதும் எந்த யாகத்தைச் செய்கின்றானோ அது தரிசம் எனப்படும். அக்கினி ஹோத்திரம் என்பது ஒருவகையான வேள்வி. இதில் பால் ஹோமம் செய்யப்படுகிறது. பூர்ணமாசம் என்பது ஓர் யாக விசேஷம்.

(4.17) ஈசுவரனால் இந்தச் ஏழு அின்னங்கள் சொருபமாக உண்டாக்கப்பட்டவைகளாம். என்றாலும் ஜீவன் ஞான கர்மங்களால் (அறிவினாலும் செயல்களாலும்) அவற்றை அனுபவிப்பதற்கான நிலையைக் கொண்டு வந்தான்.

(4.18) ஈசுவரனுடைய காரியமும், ஜீவனுடைய அனுபவிக்கப்படும் பொருளும் ஆகிய இப்பிரபஞ்சம் ஜீவன்-ஈசுவரன் என்ற இரண்டனோடும் சம்பந்தம் ஆகும். எப்படி ஒரு பெண்ணை பிதா என்ற ஆணிலிருந்து வந்தவளாகவும், கணவன் என்ற ஆணுடன் சுகத்திற்கு உரியவளும் ஆகின்றாளோ அப்படியே ஜகத்தும் ஆகும் என்று அறியத்தக்கது.

ஈசுவர சிருஷ்டி, ஜீவ சிருஷ்டி என்று சிருஷ்டி இருவிதமாகப் பிரித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

(4.19) வெளிப்படும் மாயையின் வடிவமாகிய ஈசுவரனது சங்கற்பம் ஜகத்தின் உற்பத்தியில் சாதனமாம். அதாவது உலகம் உருவாகக் காரணம் ஆகும். அந்தக்கரணத்தின் எண்ண வடிவாகிய விருத்தி ஜீவனது சங்கற்பம்- இது சுகம் முதலியவற்றின் அனுபவமாகிய போகத்திற்குச் சாதனமாம்.

ஈசுவரனுடைய சங்கற்பம்--இப்படி உருவாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இது மாயையின் வெளிப்படும் வடிவமாக உள்ளது. இது தான் உலக உற்பத்திக்கு சாதனம் அதாவது கருவி ஆகும். இந்த சங்கற்பம் இல்லை என்றால் உலக உற்பத்தி நடந்திருக்காது. அதே போல ஜீவனது சங்கற்பம்

அந்தக்கரணம் வெளியே செல்லும் எண்ணமானது சுகம் முதலானவற்றை அனுபவிப்பதற்குச் சாதனம் அதாவது கருவி ஆகும். ஈசுவரனது சங்கற்பத்தால் உலகம் உருவானது. இது ஈசுவர சிருஷ்டி. ஜீவனது சங்கற்பத்தால் சுகம் முதலியவை உண்டானது. இது ஜீவ சிருஷ்டி ஆகும்.

(4.20) ஈசுவரனால் உண்டாக்கப்பட்ட பொருள்கள் ஒரே விதமாய் இருந்த போதிலும், அனுபவிப்பவனாகிய ஜீவனது புத்தி விருத்தி பலவாய் இருப்பதால், பொருள்களின் போகமும் அநேக விதமாக அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது.

(4.21) ஒரு புருஷன் இரத்தினத்தை அடைந்து சந்தோஷிக்கிறான். வேறொருவன் அது கிட்டாமையால் கோபத்தை அடைகிறான். இங்கே வைராக்கியம் உடைய ஒருவன் பார்க்கின்றானே ஒழிய சந்தோஷப்படுவதும் இல்லை, கோபப்படுவதும் இல்லை.

(4.22) பொருளில் உள்ள பிரியம், பிரியம் இன்மை, நடுநிலைமை (உபேட்சை) என்னும் மூன்று வடிவங்களும் ஜீவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டவைகள். மூன்று வடிவங்களுக்கும் உட்படும் பொருள் வடிவம் ஈசுவரனால் உண்டாக்கப்பட்டதாம்.

விருப்பு வெறுப்பு கில்லாத விருத்தியை நடுநிலைமை(உபேட்சை) என்பர். அதற்கு விஷயமாகும் (உபேட்சை செய்யத்தக்க) பொருள் உபேட்சியம் எனப்படும். இப்படி விரக்தி அடைந்தவனுக்கு பொருளின் வடிவம் இருக்கின்றது.

(4.23) ஒரு பெண்ணே பத்தினி, மருமகள், நாத்தனார், ஓரகத்தி, தாய் என்று அநேகவிதமாக ஒருவனின் புத்தியால் பேதத்தை அடைகின்றாள். ஈசுவரனால் உண்டாக்கப்பட்ட பெண் என்பவள் (பெண்மை என்ற) வடிவத்தால் வேறுபடுவதில்லை.

வாதியின் சந்தேகம்--

(4.24) அப்படியானால் அறியப்படும் அறிவே பேதத்தை அடையட்டும். பெண்ணின் வடிவமோ பேதத்தை அடைகிறதில்லை. ஆகவே, பெண்ணின் தேகத்தில் ஜீவனால் ஆக்கப்பட்ட அதிசய ரூபமாகிய பேதம் காணப்படவில்லை.

(4.25) இப்படியில்லை. ஏனெனில், ஈசுவரனால் சதையினால் ஆன ஒருத்தி உண்டாக்கப்பட்டாள். மற்றொருத்தி மனோமயமாகிய ஜீவனால் உண்டாக்கப்பட்ட பெண் ஆவாள். அவர்களுள் சதை மயமாகிய பெண்ணோடு ஒற்றுமை இருப்பினும், மனோமயமுடைய பெண்ணே பேதத்தை அடைகின்றாள்.

சதையினால் ஆன உடலில் வித்தியாசம் இல்லை. ஆனால் அந்த சதையினால் ஆன உடலின் மீது இந்தப் பெண் உறுப்புகள் இன்பத்தைத் தருபவை, கிவள் மனைவி என்று ஜீவன் மனதினால் எண்ணுகின்ற பொழுதும், இந்தப் பெண் தாய் ஆவாள் என்ற பொழுதும் அந்தப் பெண் பேதத்தை அடைகிறாள்.

அட்சேபணை:

(4.26) பிராந்தி, சொப்பனம், மனோராச்சியம், நினைவு என்ற ஜீவ சிருஷ்டிகளில் மனோமய பொருள் (ஜீவ சிருஷ்டி) இருக்கட்டும். நனவில் பிரத்தியட்சம், அனுமான பிரமாணம் முதலியவற்றால் பொருள் அறியப்படும் போது ஏற்படும் ஞானத்திற்கு வெளியில் பொருள் இருப்பதால் அங்கு ஜீவ சிருஷ்டி இல்லையே என்று கேட்டால்--

அந்த இடத்தில் வெளி விஷயம் உண்டென்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, அப்படியானால் அப்போது அந்தப் பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்களின் விஷயத்திற்கு மனோமயத்துவம் உம்மால் எப்படிச் சொல்லப்படுகின்றது எனக் கேட்கின்றார்--

(4.27) சொல்வது உண்மை. பிரமாணத்தில் விஷய வடிவம் அறியப்படும் பொருளோடு சேருவதால் ஆகின்றது. பாஷியகாரராகிய சங்கராசாரியர், வார்த்திககாரராகிய சுரேசுவராசாரியர் என்னும் இருவர்களாலும் இந்த அர்த்தமானது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்திரியத்தின் மூலமாக வெளியே செல்லும் மனதின் எண்ணங்களாகிய விருத்தி, அறியப்படும் விஷயம் வரையிலும் சென்று சேர்வதால் தான் பொருள் அறியப்படுகிறது அல்லது பொருளாக ஆகின்றது.

(4.28) எப்படி அச்சில் வார்க்கப்பட்ட தாமிரம் அந்த அச்சின் வடிவத்தைப் பெறுகின்றதோ, அதைப்போல பொருளின் உருவம், நிறம் முதலியவற்றைக் காண்கின்ற போது சித்தமானது அவசியமாக அந்தப் பொருளின் வடிவம் உடையதாய்க் காணப்படுகின்றது.

(4.29) அல்லது பிரகாசிப்பதாகிய சூரியன் முதலியவற்றின் பிரகாசம் எப்படிப் பிரகாசிக்கப்படுவதின் வடிவத்தை அடைகின்றதோ, அதுபோலப் புத்தியும் எல்லா விஷயங்களையும் விளக்குவதாய் இருத்தலால் அர்த்த வடிவமாகக் காணப்படுகின்றது.

சூரிய ஒளி, சூரியனைக் காட்டிலும் வேறாகத் தெரியாமல் சூரியனாகவே ஆகிறதோ அதைப்போல் புத்தியும் அறிகின்ற பொருள்களை விளக்கிக் காட்டுவதால் அந்தப் பொருளின் வடிவமாக ஆகிறது. இப்படிச் சொல்லலாம்--வடிவம் இன்றி நினைக்க முடியாது. மனமும் அந்த வடிவமாக ஆகி விடுகிறது.

(4.30) காண்பவனின் அந்தக்கரண விருத்தி-எண்ணம் தோன்றுகிறது. அது அறியப்படும் பொருளை அடைந்து, அந்த எண்ண-விருத்தி அறியப்படும் பொருளின் சமமான வடிவத்தை அடைகின்றது.

(4.31) இப்படியே இருந்தால் மண் வடிவ கடம், மனோமய வடிவ கடம் எனக் கடம் என்னும் விஷயம் இரண்டாகின்றது. மண்வடிவக் கடம் அந்தக்கரண விருத்தியாகிய பிரமாணத்தால் அறியத் தக்கதாகின்றது. மனோமய வடிவக் கடம் சாட்சியினால் அறியத் தக்கதாம்.

(4.32) அந்வயவியதிரேகங்களால் (உள்ளது-இல்லாதது) ஜீவ சிருஷ்டி ஜீவனுக்குப் பந்தத்தைத் தருகின்றன. இந்த ஜீவ சிருஷ்டி இருந்தால் சுகதுக்கங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் இல்லாவிட்டால் சுக-துக்கம் இரண்டும் இல்லை.

இந்த ஜீவனால் உண்டாக்கப்பட்ட மனோமயப் பிரபஞ்சம்-ஜீவ சிருஷ்டி இருந்தால் சுக துக்கங்கள் இருக்கின்றன. இது அந்வயமாம்(உள்ளதைக் கொண்டு விளக்கும் முறை அதாவது அது இருப்பதால் மற்றதும் இருக்கும்). அந்த ஜீவ சிருஷ்டி இல்லாவிடின் சுக துக்கங்கள் இரண்டும் இல்லை. இது வியதிரேகமாம்(அது இல்லை என்பதால் இருக்காது என்பது).

அப்படியானால் ஈசுவரனால் உண்டாக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் இருந்தால் சுக முதலியவைகள் இருக்கும். அவைகள் இல்லாவிடின் சுகம் முதலியவைகள் இருக்காது. இவ்வாறு சொல்லப்பட முடியாதா என்ற சந்தேகத்திற்குப் பதில் சொல்கிறார்---

(4.33) சொப்பன முதலியவற்றில் புறப்பொருள்கள் (ஈசுவர சிருஷ்டி) இல்லாவிடினும் புருஷன் பந்தத்தை அடைகின்றான். சமாதி சுழுத்தி மூர்ச்சைகளில் புறப்பொருள்களாகிய இவைகள் இருந்தும் பந்தத்தை அடைவதில்லை.

(4.34) தூரதேசத்திற்குச் சென்ற புத்திரனிடத்தில் அவன் அங்கு உயிரோடிருந்தும், அவன் இறந்துவிட்டதாக வஞ்சகன் ஒருவன் பொய்யாகச் சொன்ன வாக்கியத்தால் இங்கே அவன் தந்தை, தன் மகனை இறந்தவனாகக் கருதி அழுகின்றான்.

- (4.35) அப்புத்திரன் இறந்திருந்தும் அவ்வார்த்தையைக்
கேளாத போது அமுகை வருவதில்லை.
ஆகையால் சகல ஜீவர்களுக்கும் மனதின்
பிரபஞ்சமே (ஜீவ சிருஷ்டியே) பந்தத்தைச்
செய்வதாம்.

மனதின் பிரபஞ்சம் (ஜீவ சிருஷ்டி) பந்தத்திற்குக் காரணம்
என்று ஏற்றுக் கொள்ளும் பட்சத்தில், புறப்பொருள்கள்
இல்லாமையால் வேதாந்த சித்தாந்த கருத்திற்குப் பங்கம்
உண்டாகுமே என்று வாதி சந்தேகத்தை எழுப்புகின்றான்---

- (4.36) வெளிப்பொருள்கள் பிரயோசனம் அற்றதாக
ஆவதால் இங்கே விஞ்ஞான வாதம் உண்டாகும்
என்று கேட்கின், அப்படியல்ல. மனதில் விருத்தி
(எண்ணம்) தோன்றுவதற்குப் புறப்பொருள் தேவை
இருக்கிறது என்பதை எங்கள் மதத்தில்
ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

மனதின் பிரபஞ்சம் ஜீவ சிருஷ்டிக்கு புறப்பொருளாகிய ஈசுவரப்
பிரபஞ்சம் தேவை என்பதை மறுக்கவில்லை.

- (4.37) அல்லது புறப்பொருட்களின் பிரயோசனம் அற்றதாக
இருக்கட்டும். வெளிப்பொருட்களை விலக்கி (விட்டு)
விடுகின்ற திறன் பெற்றிருக்கவில்லை.
(வெளிப்பொருளைத் தள்ளி ஒதுக்கவிடும் திறமை
நமக்கில்லை) வெளிப்பொருள் இருப்பதை இந்திரியம்
அல்லது பிரமாணங்களால் அறியப்படுகிறது. அதன்
பிரயோசனத்தை வைத்து அறியப்படுவதில்லை. இது
உலக நியதி.

அப்படியானால் மானசப் பிரபஞ்சமே அதாவது ஜீவ சிருஷ்டியே பந்தத்திற்கு காரணமாயின், மனதை அடக்குவதாகிய யோக சமாதியினாலேயே ஜீவ சிருஷ்டி பந்தம் போய்விடும் என்பதால் சித்தத்தை அடக்கினால் போதும். பிரம்மத்தின் ஞானத்தால் என்ன பிரயோசனம் என்று சந்தேகம் எழுப்பப்படுகிறது ---

(4.38) மனோமயப் பிரபஞ்சம் (ஜீவ சிருஷ்டி) பந்தமாகுமாயின் அதனைத் தடுப்பதாலேயே பாதிக்கப்படும். ஆகையால் முழுட்கவானவன் சித்தம் தடுத்தலாகிய யோகத்தையே பயிற்சிசெய்ய வேண்டும். பிரம்ம ஞானத்தால் என்ன பிரயோசனம்? அதனைச் சொல்லும்.

வாதி! யோகத்தால் துவைதம் *தாற்காலிகமாக நிவிருத்தியாகுமா? அல்லது **நிரந்தரமாக (ஆத்தியந்திக) நிவிருத்தியாகுமா? என்று கேட்டு, முதல் பட்சத்தை அங்கீகரித்து 2-வது பட்சத்தைத் துஷிக்கின்றார்---

(4.39) யோகத்தால் அந்த சித்தம் தடுக்கப்படுகின்ற காலத்தில் மட்டும் துவைதத்தின் நிவிருத்தி உண்டானாலும் அது நிவர்த்தியான பின்பு மீளவும் உண்டாகாமல் இருப்பது ஆத்தியந்திக நிவிருத்தி. இது பிரம்ம ஞானமின்றி உண்டாகாது என்பது வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்கள் சொல்வதாம்.

எந்தக் காலத்து சித்தத்தின் நிரோதம் உண்டாகின்றதோ அந்தக் காலத்தில் தான் துவைதத்தின் நிவிருத்தி உண்டாகின்றது. அது தாற்காலிக நிவிருத்தி ஆகும். துவைதம் நிவிருத்தியாகிய பின் உண்டாகாமல் இருப்பது அதாவது காரணத்தோடு துவைதம் நீங்குதல் ஆத்தியந்திக நிவிருத்தியாகும்.

(4.40) ஈசுவரனால் உண்டாக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் அதாவது ஈசுவர சிருஷ்டி அழியாமல் இருந்த போதிலும் அதனுடைய மித்தியாத் (பொய் என்ற) தன்மையை அறிந்து வாஸ்தவமாகிய அத்வைத வாதிகளுக்கு அத்வைதப் பிரம்மம் அறியத்தக்கதாகின்றது.

(4.41) பிரளயத்தில் அந்த துவைதம் (ஈசுவர சிருஷ்டி) நீங்குகின்றது. அப்பொழுது துவைதம் இல்லாதிருந்தும் (ஏனைய) குருசாத்திரம் இவைகளும் இல்லாமையால் அத்வைதப் பிரம்மம் அறியக்கூடியதாக இல்லை.

ஆகவே அந்த ஈசுவரத் துவைதம்-ஈசுவர சிருஷ்டி அத்வைத ஞானத்திற்குக் காரணம் ஆகாதென்பது தாத்தபரியம்.

(4.42) ஈசுவரனால் உண்டாக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் (முத்தி அடைவதற்கு உரிய சாதனங்களுக்கு) பாதகமில்லாததும் சாதகமுமாம். விட்டு விட முடியாததாயும் இருக்கின்றது. ஆகையால் அது இருக்கட்டும். ஏன் அது துவேஷிக்கப்படுகின்றது?

ஈசுவரத் துவைதமாகிய ஆகாயம் முதலியவை நிவிருத்திக்க இயலாதது. அன்றியும் ஈசுவரத் துவைதம் அத்வைத ஞானத்திற்குச் சாதகமாம். பாதகமில்லை. ஏனெனின் அந்த துவைதத்தின் மித்தியாத்துவ (பொய் என்று அறிகின்ற) ஞானத்தினாலேயே அத்வைத ஞானத்தின் உற்பத்தி சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

- (4.43) ஜீவனால் உண்டாக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் சாஸ்திரீயம் அதாவது சாத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டது, அசாஸ்திரீயம் அதாவது சாத்திரத்தில் விலக்கப்பட்டது என்று கிரண்டு வகையாம். தத்துவ ஞானம் வரும் வரையிலும் சாத்திரப்பிரபஞ்சத்தைக் கொள்ளல் வேண்டும்.
- (4.44) ஆத்மாவிற்கு வேறாக இல்லாத பிரம்மத்தின் விசாரம் என்னும் பெயருள்ள கேட்டல்-சிந்தித்தல்-தெளிதல் முதலியவை ஜீவனால் ஆக்கப்பட்ட பிரபஞ்சமாம். தத்துவத்தை அறிந்தபின் அந்தச் சாஸ்திரீயத் துவைதம் விடத்தக்கதாம் என்பது சுருதியின் ஆணையாம்.
- (4.45) விவேகம் முதலியவற்றோடு கூடிய புத்திமானாகிய அதிகாரி சாத்திரங்களைக் குருமுகமாகக் கேட்டு, அவற்றை அடிக்கடி அப்பியசித்து அதாவது விசாரித்தலாகிய மனனம் செய்து, மேலாகிய பிரம்மத்தை விசேஷமாக அதாவது சந்தேகம் முதலியவைகள் இல்லாமல் அறிந்து, பின் அச்சாத்திரங்களைக் கொள்ளிக்கட்டையைப் போலத் தள்ளவேண்டும்.
- (4.46) புத்திமான் சாத்திரத்தை அப்பியசித்து ஞான விஞ்ஞானங்களில் தற்பரனாய்த் தானியம் விரும்பியவன் வைக்கோலைத் தள்ளுவது போலச் சாத்திரத்தை முழுவதும் விடக்கடவன்.

பரோட்ச அனுபவம் (அ) சிரவண மனனங்களால் உண்டாகியது (அ)குரு சாத்திரங்களால் உண்டாகியது (அ) ஜகத்தின் மித்தியாத்துவ பூர்வகமாக பிரம்மாத்ம ஐக்கியத்தை நிச்சயித்தல் ஞானம் எனப்படும். அபரோட்ச அனுபவம் நேரடியாக

கண்டது(அ) நிதித்தியாசனத்தால் உண்டாகியது (அ)குரு
சாத்திரவாயிலாக நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தம் தனக்கு
உள்ளபடியே அனுபவமாதல் விஞ்ஞானம்

(4.47) பிரம்சரிய முதலிய சாதனங்களை அப்பியசித்து
பிரம்மமாக இச்சையுள்ள முழுச்சுவானவன்
பரப்பிரமம் அந்த ஒன்றினையே விசேஷம் அறிந்து
அதில் நிலைத்திருக்கின்ற பிரக்ஞையைச்
செய்யவேண்டும். அனேக சப்தங்களைத்
தியானிக்கலாகாது. அப்படி சப்தங்களைத்
தியானித்தல் வாக்கின்(மூலம் மனதிற்கு) துக்கத்திற்கு
ஏதுவேயாம்.

(4.48) பிரம்மமே ஆத்மா ஆவதால் அந்த ஒன்றையே
அறிக. மற்ற வாக்குகளாகிய சாத்திரங்களை விடுக.
ஞானி வாக்கை மனதில் அடக்க வேண்டும் என்பன
முதலிய அனேக சுருதிகள் ஞானம் உண்டாகிய பின்
சிரவணம் முதலான வடிவ சாத்திரப் பிரபஞ்சம்
விடத் தக்கதாம் என்பதில் தெளிவாக இருக்கின்றன.

(4.49) சாத்திரத்தில் விலக்கப்பட்ட ஜீவ துவைதம் தீவிரம்
மந்தம் என இரண்டு வகையாம். வெளிப்பட்ட
காமக்குரோத முதலியவைகள் தீவிரமாம். அப்படியே
மனோராச்சியம்-வாசனைகள் மந்தமாம்.

(4.50) மேற்சொன்ன துவைதம் இரண்டும்- ஞானம்
சித்திக்கும் பொருட்டு- தத்துவ ஞானத்திற்கு முன்
விடத் தக்கனவாம். ஏதனால் எனின் சமம்
சமாதானம் இரண்டும் சாதனங்களில் உள்ளதால்.

நித்திய அநித்திய வஸ்துக்களின் விவேகம் முதலிய பிரம்மஞான சாதனங்களுள், "சாந்தன், சமாகிதன்" என்னும் பதங்களால் சமம், சமாதானம் என்பன சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது பொருள். இங்கே சமத்தைச் சொல்லுதலால் காம முதலியனவாகிய தீவிர ஜீவத் துவைதத்தின் நிஷேதமும், சமாதியைச் சொல்லுதலால் மனோராச்சிய வடிவ மந்த ஜீவத் துவைதத்தின் நிஷேதமும் கொள்ளப்படும்.

(4.51) ஞானத்திற்குப் பின்னும் அந்த சாத்திரத்தில் விலக்கப்பட்ட துவைதம் ஜீவன் முத்தி அடையும் பொருட்டு தள்ளத்தக்கதாம். ஏதனால் எனின் காம முதலிய பந்தத்தோடு கூடியவனுக்கு ஜீவன் முக்தத் தன்மையில்லை என்பதால்.

அப்படியானால் பிறப்பு இறப்பு முதலிய சம்சாரத்தால் தாபத்தை அடைந்தவனுக்கு அத்தியந்திக அதாவது அபாவம் இன்றிய புருஷார்த்தமாகிய நித்தியானந்தம் என்னும் மறுபிறப்பின்மை வடிவ விதேகமுத்தியினாலேயே பூரணத்துவம் உண்டு. ட்சணிக சுக வடிவ இந்த ஜீவன் முத்தியினால் என்ன பிரயோசனம் என்று வாதி மூலத்தில் சந்தேகிக்கின்றான்--

(4.52) (ஆட்சேபணை) இந்த ஜீவன் முத்தியானது எனக்கு உண்டாக வேண்டாம். மறுபிறப்பு இல்லாதிருந்தால் நான் திருப்தியுடையவன் ஆவேன். (சமாதானம்) அப்போது ஜன்மமும் உனக்கு உண்டாகுக. சுவர்க்கம் அடைவதில் மட்டும் நீ திருப்தி உடையவனாகக் கடவாய்.

(4.53) நாசம், தாரதம்மிய மேன்மை என்னும்
தோஷங்களால் சுவர்க்கம் தள்ளத் தக்கதாகின்றது
என்று கூறின், அப்போது தோஷ வடிவமாகிய
இந்தக் காம முதலியவைகள் உன்னால் ஏன்
தள்ளக்கூடாது?

(4.54) தத்துவத்தை அறிந்தும் சகல காமாதிகளையும்
விடாது இருப்பாயாகில், அப்போது கர்ம
சாத்திரத்தை விட்ட உனக்கு இஷ்டப்படி (விரும்பிய
வண்ணம்) நடத்தல் உண்டாகும்.

அதாவது பசுவையும் பாமரனையும் போல இஷ்டப்படி நடத்தலாகிய
பிரமாதம் உண்டாகும் என்பது பொருள். விஷயங்களில்
பரவசமாதல் பிரமாதமாம்.

(4.55) அத்தை தத்துவத்தை அறிந்தவனுக்கு இஷ்டப்படி
நடத்தல் உண்டாகுமாயின், அசுத்தத்தைப்
புசிப்பதில் நாய்க்கும் தத்துவ ஞானிக்கும் என்ன
பேதம்?

(4.56) ஞானத்திற்கு முன் மனதின் குற்ற மாத்திரத்தால்
கிலேசத்தை (துன்பத்தை) அடைந்திருந்தாய்.
இப்பொழுது எல்லா உலக நிந்தையுமாம் எனின்
உனது ஞான ஐசுவரியம் பெரிதே!

(4.57) தத்துவ ஞானியாகிய நீ ஊர்ப்பன்றி முதலியவற்றின்
தன்மையை விரும்பவேண்டாம். எல்லாப் புத்தி
தோஷங்களையும் விடுதலால் உலகத்தாரால்
தெய்வத்தைப் போலப் பூசிக்கப்படுபவன்
ஆவாயாக.

- (4.58) காமியமான போக சாதன முதலியவற்றிலுள்ள தோஷ திருஷ்டி (குற்ற எண்ணம், பார்வை) முதலியவைகள் காம முதலியவற்றை விடுதற்கு ஏதுக்களாம். காம முதலியவற்றை விடுதற்கு ஏதுவாதல் மோட்ச சாத்திரங்களில் பிரசித்தமாம். அந்த காம முதலியவற்றை நீக்கும் உபாயங்களை விசாரித்துச் சுகம் அடைவாய்.
- (4.59) காம முதலியவைகள் விடத்தக்கவைகளாம். ஆனால் மனோராச்சியத்தில் என்ன கெடுதி இருக்கின்றது? மனோராச்சியம் காம முதலிய சகல தோஷங்களுக்கும் காரணமாய் இருத்தலால் அம்மனோராச்சியத்தில் கெடுதி கிருஷ்ண பகவானால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
- (4.60) விஷயங்களைக் குணபுத்தியாகச் சிந்திக்கும் புருஷனுக்கு அவ்விஷயங்களில் சங்கம் (சேர்க்கை) உண்டாகின்றது. சேர்க்கையினால் இச்சையாகிய காமம் உண்டாகின்றது. ஒருவரால் கெடுக்கப்படும் பொழுது காமத்தால் கோபம் உண்டாகின்றது.
- (4.61) மனோராச்சியமானது (உலக விஷயமின்றிய) தியானத்தால் நிர்க்குண பிரம்மத்தை நிதித்தியாசனத்தால் ஜயிக்கக் கூடியதாம். அதுவும் சகுணத் தியானத்தினால் கிரமமாகச் சுகமாகச் சம்பாதிக்கப்படுகின்றது.
- (4.62) தத்துவத்தை உணர்ந்தவனும் புத்தி தோஷம் இல்லாதவனும் ஏகாந்தத்தில் வசிப்பவனுமாகிய புருஷனால் நீண்ட பிரணவத்தை உச்சரித்தலால் மனோராச்சியமானது ஜயிக்கப்படுகிறது.

- (4.63) அம்மனோராச்சியம் ஜயிக்கப்பட்டின் மனமானது விருத்தி சூனியமாய் ஊமையைப் போல நிற்கின்றது. இந்த நிலையாகிய பதம் வசிஷ்டரால் இராமருக்கு அனேக விதமாகச் சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது.

இங்கு இது இரகசியமாம்--மனதிற்கு வாக்கு, செவி, கண், சங்கற்ப விகற்பம் முதலிய உட்கற்பனை என்று நான்கு பாதங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஏகாந்தத்தில் வசித்தலால் வாக்கு, செவி, கண் என்னும் மூன்றும் தத்தம் விஷயங்களாகிய வசனம் சிரவணம் தரிசனம் என்பவைகள் இல்லாமையால் தடைப்படுகின்றன. இம்மூன்று பாதமும் தடைப்படவே வரவின்றிய தடாக ஜலம் போல நான்காவது பாதமாகிய ஆந்தர (உள்) கற்பனையும் நிவிருத்தியாகின்றது.

வாசிஷ்டத்தின் இரண்டு சுலோகமாகிய வாக்கியங்களை உதாரணமாகக் கூறுகின்றார்---

- (4.64) காணப்படும் பொருள் இல்லை என்னும் ஞானத்தால் மனதின்றும் அறியப்படும் பொருளின் துடைப்பு (நீக்கம்) சம்பாதிக்கப்படாமாயின் அப்போது மேலாகிய மோட்ச சுகம் உண்டாயிற்று.

- (4.65) சாத்திரம் போதுமான வரையில் விசாரிக்கப்பட்டு ஒருவருக்கு ஒருவர் வெகுகாலம் வரையில் கிரகிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது. வாசனை செவ்வையாக விடப்பட்ட மௌனத்தை அதாவது தூஷணீம் பாவமாகிய விருத்தியின்மையை விட மேலாகிய புருஷார்த்தம் இல்லை.

(4.66) போகத்தைத் தரும் (பிராரப்த) கர்மத்தால்
புத்தியானது எப்போதாவது கலக்கத்தை
அடைந்தால், அக்கலக்கம் பழக்க முதிர்ச்சியால்
அப்பொழுதே மறுபடியும் ஏகாக்கிரம்
(ஒருநிலைப்பட்ட தன்மையை) உடையதாகின்றது.

எப்பொழுதும் சித்தத்தில் விட்சேபம் இல்லாத புருஷனுக்குப்
பிரம்மவித்துத் தன்மையும் ஆரோப வடிவ உபசாரத்தானிருக்
கின்றது எனக் கூறுகின்றார்---

(4.67) எவனுக்கு விட்சேபம் இல்லையோ அவனுக்குப்
பிரம்மவித்துத் தன்மை ஒப்பப்படுகிறதில்லை.
ஆனால் வேதாந்தத்தைக் கரைகண்ட முனிவர்கள்
இந்தப் பிரம்மவித்து பிரம்மமே என்று
கூறியிருக்கிறார்கள்.

இங்கும் வசிஷ்டரது வாக்கியத்தை உதாரணமாகக் கூறுகின்றார்-

(4.68) பிராமணரே! எவன் ஞான அஞ்ஞானங்கள்
இரண்டையும் விட்டுத் தான் ஞானவடிவ மாத்திரமாக
நிற்கின்றானோ அவன்தான் பிரம்மமே ஆகின்றான்.
பிரம்மத்தை உணர்ந்தவன் (பிரம்ம வித்து)
ஆகான்.

(4.69) இந்த ஜீவன் முத்தியின் மேலான நிலை மனோமயப்
பிரபஞ்சமாகிய ஜீவ சிருஷ்டியை நீக்குதலால்
அடையப்படுகின்றது. ஆகையால் இங்கு இந்த ஜீவ
சிருஷ்டி ஈசுவர சிருஷ்டியினின்றும் வேறு பிரித்து
அறியப்பட்டது.

(நான்காம் பிரகரணம் முற்றும்)

மகாவாக்கிய விவேகம்

ரிக் வேதத்தில் ஐதரேய ஆரணியகத்தில் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் உள்ள அவாந்தர வாக்கியங்கள் இந்த சுலோகத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

(5.1) புருஷன் உருவம் முதலியவற்றைக் காண்கின்றான் .
சப்தத்தைக் கேட்கின்றான் . வாசனையை
முகர்கின்றான் . சொற்களைச் சொல்லுகின்றான் .
சுவை-சுவையற்றதை அறிகின்றான் . எதனால்
இவைகள் அறியப்படுகின்றதோ, அந்த விருத்திகளை
அறிகின்ற சைதன்னியம் பிரஞ்ஞானம் என்று
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது .

(5.2) பிரம்மா, இந்திரன் என்னும் தேவர்களிடத்தும்
மனிதன் குதிரை முதலியவைகளிடத்தும் உள்ள
சைதன்னியம் ஒன்றே, அது பிரம்மம் . ஆகையால்
என்னிடத்திலும் உள்ள பிரஞ்ஞானமானது பிரம்மம்
ஆகும் .

இனி யசுர் வேதத்தின் சாகைகளின் மத்தியில் உள்ள
பிருகதாரணிய உபநிடதத்தில் வரும் 'அகம் பிரம்மாஸ்மி' -
நான் பிரம்மமாய் இருக்கின்றேன் என்பதன் அர்த்தத்தைச்
சொல்ல, முதலில் 'நான்' என்ற சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக்
கூறுகின்றார்--

(5.3) ஞான அதிகாரமுள்ள இந்த தேகத்தில் புத்திக்குச் சாட்சியாக நிலைத்து விளங்குகின்ற பரிபூரணமாகிய பரமாத்மா 'நான்' என்று சொல்லப்படுகிறது.

(5.4) சுபாவமாகப் பூரணமாய் இருக்கின்ற பரமாத்மா இங்கே பிரம்மம் என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. 'இருக்கிறேன்' என்னும் பதம் ஐக்கியத்தை நினைவுபடுத்துவதாய் இருக்கின்றது. அக்காரணத்தால் நான் பிரம்மமாய் இருக்கின்றேன்.

சாம வேதத்தின் சாந்தோக்ய உபநிடதத்திலுள்ள 'தத்துவமசி' மகாவாக்கியம். இதில் 'அது' என்னும் பதத்தின் லட்சியார்த் தத்தைக் கூறுகின்றார்--

(5.5) சிருஷ்டிக்கு முன் இரண்டற்ற, நாம ரூபங்கள் இன்றிய ஒரே சத்தானது(பிரம்மம்) இருந்தது. இதற்கு (சத்திற்கு) இப்போதும் அதாவது சிருஷ்டிக்குப் பின்னும் அப்படிப்பட்ட தன்மை 'அது' என்று சொல்லப்படுகின்றது.

அதாவது விசாரத்தால் பார்க்கும் போது, சிருஷ்டிக்கு முன்னால் இருந்த நாம ரூபங்கள் இல்லாத, பேதமற்ற தன்மை, சிருஷ்டிக்குப் பின்னும் 'அது' என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுகிறது.

- (5.6) கேட்பவனது தேக இந்திரியங்களுக்கு அப்பால் உள்ள பொருள் அதாவது சத் வடிவ ஆத்மா இங்கே 'நீ' என்னும் பதத்தால் சொல்லப்படுகின்றது. 'அசி' -இருக்கிறாய் என்னும் பதத்தால் ஐக்கியம் அறிவிக்கப்படுகின்றது. ஆகையால் அவற்றின் ஐக்கியம் அநுபவிக்கப்பட வேண்டியதாம்.

அதர்வண வேதத்தின் மாணுக்க உபநிடத்தில் உள்ள மகாவாக்கியம். 'அயமாத்மா பிரம்மம்' (இந்த ஆத்மா பிரம்மம்) --

- (5.7) 'இஃது' என்னும் பதத்தால் ஆத்மாவிற்குச் சுயம்பிரகாசத் தன்மையோடு கூடிய நேரடியாக அறிகின்ற தன்மை ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அகங்காராதி தேகாந்தமாய் உள்ளவற்றினும் உட்புறமாய் இருப்பது ஆத்மா என்று சொல்லப்படுகின்றது.

பிராணன் மனம் இந்திரியம் தேகம் என்னும் வடிவ கூட்டத்திற்கு அகங்காரம் ஆதியாய் இருப்பதால், அது அகங்காராதி எனப்படும். அது போல எந்தக் கூட்டத்திற்கு தேகம் அந்தமாய் (முடிவாய்-எல்லையாய்) இருக்கின்றதோ அது தேகாந்தம் எனப்படும். அந்த அகங்காராதி தேகாந்தமான கூட்டத்தைக் காட்டிலும் அக்கூட்டத்திற்கு அதிஷ்டானமாயும், சாட்சியாயும்

இருந்து கொண்டு, உள்ளே உட்புறமாய் இருக்கின்றதோ
அது (சேதனம்) இம்மகா வாக்கியத்தில் 'ஆத்மா'
என்று சொல்லப்படுகின்றது என்பது பொருள்.

(5.8) தோற்றுகின்ற சகல ஜகத்திற்கும் உண்மை வடிவம்
எதுவோ அது 'பிரம்மம்' என்னும் சப்தத்தால்
சொல்லப்படுகின்றது. அந்தப் பிரம்மம் சுயம்பிரகாச
ஆத்ம வடிவமாம்.

(ஜிந்தாம் பிரகரணம் முற்றும்)

சித்திர தீபம்

- (6.1) சித்திரம் வரையப்பட்டுள்ள திரைச்சீலையில் நான்கு அவஸ்தைகள் காணப்படுவதைப் போல, பரமாத்மாவின் இடத்திலும் நான்கு அவஸ்தைகளை அறிய வேண்டும்.
- (6.2) திரைச்சீலையானது வெளுப்பு, பசை பூசியது, அச்சுக்கட்டியது, வர்ணம் தீட்டியது என்று நான்கு விதமாய் இருப்பதைப் போல, பிரம்மமானது சித்தாகிய சுத்த சேதனம், அந்தரியாமி என்னும் ஈசுவரன், இரணிய கர்ப்பன் என்னும் சூத்திராத்மா, விராட்டாத்மா என்று நான்கு விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.
- (6.3) வர்ணம் தீட்டாமல் தன் வடிவத்தில் உள்ள சுத்தமான திரைச்சீலை இங்கே வெண்மையான துணி ஆகின்றது. கஞ்சி பூசுவதினால் பசைத்துணி ஆகின்றது. மையினால் உருவம் எழுதுவதினால் அச்சுக்கட்டிய துணி ஆகின்றது. வர்ணத்தை நிரப்புவதால் வர்ணம் தீட்டிய துணி ஆகின்றது.
- (6.4) பரமாத்மா இயல்பாகவே சித்து என்றும், மாயையோடு கூடுவதனால் அந்தரியாமி என்றும், சூக்கும சிருஷ்டியினால் சூத்திராத்மா என்றும், தூல சிருஷ்டியினாலேயே விராட்டு என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

- (6.5) படைப்புக் கடவுளான அயன் முதல் ஸ்தம்பம் வரையிலான பிராணிகளாகிய சேதனங்களும் ஜடப் பொருள்களும் உத்தம அதமத் தன்மைகளால் இங்கு பராமாத்மாவில் திரைச்சீலையின் சித்திரத்தைப் போல இருக்கின்றன .

வேரிலிருந்தே இலை உண்டாக்கப்படும் அற்ப தாவரமாகிய தர்ப்பை முதலியன கோசமாகிய நிகண்டில் ஸ்தம்பம் எனப்படுகின்றன .

- (6.6) சித்திரத்தில் எழுதிய மனிதர்களுக்கு இருக்கும் வேறு வேறு வஸ்திராபாசங்கள் (வஸ்திர ஆபாசம்--சட்டை, போர்வை முதலியன) சித்திரம் வரையப்பட்டுள்ள திரைச்சீலையோடு (சித்திரத்தில் வரைந்துள்ள ஆடை போர்வை முதலானவையும், திரைச்சீலையும்) சமமாக இருப்பது போல் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன .

வஸ்திரத்தின் கிலக்கணமாகிய குளிர் முதலியவற்றைப் போக்கும் தன்மை கில்லாததாய் வஸ்திரத்தினைப் போலத் தோற்றுவது வஸ்திராபாசம் எனப்படும். இதனையே ஆடைப் போலி என்பர் .

- (6.7) இப்படியே சைதன்னியத்தில் அத்தியாசம் செய்யப்பட்ட பிராணிகளுக்கு வேறு வேறு சீவன் என்னும் பெயருள்ள சிதாபாசன் கற்பிக்கப் படுகின்றது . இந்த ஜீவர்கள் அனேகவிதமாய் சம்சாரத்தை அடைகின்றார்கள் .

சித்தின் இலட்சணம் இல்லாததாய்ச் சித்தைப் போலத் தோற்றுவது
சிதாபாசனாம். இதனையே சித்துப்போலி என்பர்.
சம்சாரம் = பிறப்பு இறப்பினால் ஆன வாழ்க்கை

(6.8) திரைச்சீலையில் தீட்டப்பட்ட நிறங்களை
ஆதாரமாகிய வெள்ளை திரைச்சீலையின் அசல்
நிறமாகக் கருதப்படுவதைப் போல, அஞ்ஞானிகள்
சீவனிடத்துள்ள சம்சாரத்தைச் சாட்சி சேதனத்தில்
உள்ளதாக அறிகின்றார்கள்.

(6.9) சித்திரத்தில் உள்ள மலை முதலியவற்றுக்கு ஆடை,
போர்வை முதலியவை வரையப்படுவதில்லை.
அதைப்போல சிருஷ்டியில் உள்ள மண்
முதலியவற்றுக்குச் சிதாபாசன்
கற்பிக்கப்படுவதில்லை.

(6.10) “இந்த (அகங்கார வடிவ) சம்சாரம் பரமார்த்தமாம்
(நிலையானது). அது சுய ஆத்மாவில்
செவ்வையாகப் பொருந்தி இருக்கின்றது அதாவது
ஆத்மாவின் இயல்பு” என்னும் விபரீத ஞானம்,
அஞ்ஞானத்தின் காரிய வடிவமாக
அவித்தையாகின்றது. இந்த அவித்தை, ஞானத்தால்
நீங்குகின்றது.

(6.11) ஆத்மாவின் ஆபாசனாகிய சீவனுக்கே சம்சாரம்.
ஆத்மாவிற்கு சம்சாரம் இல்லை என்னும் ஞானம்
வித்தையாகின்றது. இந்த வித்தை விவேகத்தால்
அடையப்படுகின்றது.

- (6.12) ஆகையால் ஜகம், சீவன், பரமாத்மா என்னும் முன்றையும் முழுட்சு எப்போதும் விசாரிக்க வேண்டும். சீவத்தன்மை ஜகத்துத் தன்மைகள் (பொய் என்று) நிராகரிக்கப்படவே பிரம்மத்திற்கு வேறாக இல்லாத ஆத்மாவே மிஞ்சுகின்றது.

முழுட்சு என்பவன் மாயாப் பிரபஞ்சம் அசத்து என்று சாஸ்திரம் மற்றும் உத்திகளின் மூலமாக அறிந்து தெளிந்தவன்.

- (6.13) சீவன் ஜகத்து என்னும் இரண்டின் தோற்றம் தெரியவில்லை என்றால் அது நிராகரிக்கப்பட்டதாகக் கருத முடியாது. மித்தை (பொய்) என்று தெளிவாக நிச்சயம் செய்வதே நிராகரிப்பது ஆகும். அப்படி இல்லையெனின் சுழுத்தி, மூர்ச்சை முதலியவற்றில் மக்கள் முயற்சி இன்றி முக்தர் ஆவார்கள்.

- (6.14) (எல்லாவற்றையும் தள்ளி நிராகரித்து விட்டால் மீதம் இருப்பது) பரமாத்மா எஞ்சியிருக்கும் தன்மையும், அந்தப் பரமாத்மாவினது சத்தியத் தன்மையின் நிச்சயமே ஆகும். சகத்தின் தோற்றம் தெரியாமை அன்று. இப்படி எடுத்துக் கொள்ளாவிடின் சீவன் முத்தியானது வரப்பெறாது.

- (6.15) விசாரத்தினால் உண்டாகிய வித்தை பரோட்சம், அபரோட்சம் என்று இரண்டு வகையாம். அவற்றுள் அபரோட்ச வித்தை முழுமையாக அடையப்படும் போது இந்த விசாரமானது முடிகின்றது.

- (6.16) 'பிரம்மம் இருக்கிறது' என்று (புலன்கள் மூலம் கேட்டு) அறிவது பரோட்ச ஞானம். 'நான் பிரம்மம்' என்று (சுயமாக அனுபவித்து) உணர்வது அனுபவ நேரடி ஞானம் என்னும் அபரோட்ச ஞானம் எனப்படும்.
- (6.17) எந்த நேரடி அனுபவத்தால் இந்த சீவன் சர்வ சம்சாரத்திலிருந்தும் உடனே விடுபடுகின்றானோ, அந்த நேரடி அனுபவம் சித்திக்கும் பொருட்டு ஆத்ம தத்துவம் விசாரணை செய்யப்படுகின்றது.
- (6.18) ஒரே ஆகாயமானது கட ஆகாசம், மகா ஆகாசம், ஜல ஆகாசம், மேக ஆகாசம் என்று நான்கு வகையாவது போல, ஒரே சைதன்னியம் கூடஸ்தன், பிரம்மம், சீவன், ஈசுவரன் என்று நான்கு வகையாகும்.
- (6.19) கடத்தின் கொள்ளளவில் எந்த அளவுக்கு நீர் நிரம்பியிருக்கின்றதோ அதுவும், அதில் பிரதிபிம்பித்த மேகம் நட்சத்திரங்களோடு கூடிய ஆகாயப் பரப்பும் சேர்ந்து ஜல ஆகாசம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.
- (6.20) மகா ஆகாயத்தின் மத்தியில் எந்த மேக மண்டலம் காணப்படுகின்றதோ அந்த மேக மண்டலத்தில் உள்ள நீரில் பிரதிபிம்பத் தன்மையாக நிலைத்திருக்கும் ஆகாயம் மேக ஆகாயம் எனப்படும்.

- (6.21) சூக்குமமான நீர்த்துளியாகிய மழை வடிவமாக மேகத்தில் உள்ள நீர் எதுவோ அதிலுள்ள இந்த ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பம் நீரின் தன்மையால் அனுமானம் செய்யப்படுகின்றது.
- (6.22) (தூல தேகம், சூக்கும தேகம் ஆகிய) இரண்டு தேகங்களாலும் சூழப்பட்டு, அதிஷ்டானமாய் இருத்தலால் இந்த சேதனம் கூடஸ்தன் எனப்படும். கூடமாகிய கொல்லன் சம்மட்டியைப் போல விகாரம் இல்லாமல் நிலைத்திருக்கின்றது. ஆகையால் கூடஸ்தன் என்று சொல்லப்படுகின்றது.
- (6.23) கூடஸ்தனிடத்துக் கற்பிக்கப்பட்ட புத்தியில் பிரதிபலித்த பிரம்ம சேதனத்தின் பிரதிபிம்பம் சிதாபாசன் என்கிற சீவனாகும். பிராணன்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதால் சீவன் என்று சொல்லப் படுகின்றது. இந்த சீவன் பிறப்பு இறப்பு முதலிய சம்சாரத்தோடு கூடுகிறான்.
- (6.24) ஜல ஆகாயத்தினால் கட ஆகாயம் முழுவதும் மறைக்கப்பட்டிருப்பதைப் போல, சீவனால் கூடஸ்தன் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த சீவனால் கூடஸ்தன் மறைக்கப்படுவது பிரம்ம சூத்திரம் முதலிய சாத்திரங்களில் அன்னியோன்னிய (ஒன்றற்கு ஒன்று) அத்தியாசம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.
- (6.25) இந்த சீவன் ஒருகாலும் கூடஸ்தனது சொருபத்தை விவேகிக்கிறதில்லை அதாவது தன்னிலிருந்தும் வேறு பிரித்து அறிகிறதில்லை. (பிரித்து அறிய முடியாத) இந்த அநாதி காலத்து அஞ்ஞானம் மூலாஞ்ஞானம் எனப்படும்.

அவித்தை(அஞ்ஞானம்) கிரண்டு வகைப்படும். 1.மூல அவித்தை 2. தூல அவித்தை பிரம்ம ஆத்ம சொருபத்தை மறைக்கும் அவித்தை மூல அவித்தை ஆகும். கட முதலிய வற்றால் அவச்சின்ன சேதனத்தை மறைக்கும் அதாவது சுத்தி வெள்ளி முதலியவற்றின் உபாதானமகிய அவித்தை தூல அவித்தை ஆகும்.

(6.26) விட்சேபம், ஆவரணம் என்னும் கிரண்டு வடிவமாக அவித்தை நிலைத்திருக்கின்றது. 'கூடஸ்தன் தோற்றவில்லை, அதனால் கில்லை' என்று சொல்வது ஆவரணம் ஆகும்.

(6.27) ஞானி கேட்ட பொழுது, அஞ்ஞானியானவன் "கூடஸ்தனை அறியேன், கூடஸ்தன் தோற்றவில்லை, கில்லை" என்று அறிந்து சொல்கின்றான்.

'கூடஸ்தனை அறியேன்' என்று அஞ்ஞானத்தை அனுபவித்துச் சொல்கிறான். இது அவித்தையின் அனுபவம் ஆகும். அஞ்ஞானத்தின் அனுபவத்தை மாத்திரமே சொல்லுகின்றான் என்பதில்லை. 'கூடஸ்தன் கில்லை, தோற்றவில்லை' என்று கூடஸ்தனது அபாவத்தையும் (கில்லாமையையும்) தோற்றமின்மையையும் அனுபவித்துக் கூறுகின்றான். இது ஆவரணத்தின் அனுபவம் ஆகும். ஆகவே அவித்தை ஆவரணம் கிரண்டிலும் அனுபவ வடிவப் பிரமாணம் இருக்கின்றது

சந்தேகம்: ஆத்மா சுயம்பிரகாசமாய் இருத்தலால் அந்த சுயம்பிரகாச ஆத்மாவில் அவித்தை பொருந்தாது. ஏனெனில் ஒளி இருள் என்னும் கிரண்டினுக்கும் விரோதம் உள்ளதைப்

போல. அவித்தை இல்லாமல் போனால் ஆவரணம் நிரூபிக்க முடியாதது ஆகும். ஆவரணம் இல்லாவிடில் ஆவரணத்தைக் காரணமாக உடைய விட்சேபமாகிய சம்சாரம் இல்லாமல் போகும். விட்சேபம் இல்லாமல் போனால் ஞானத்தினால் நிவர்த்தி செய்ய எதுவும் இல்லாமல் ஞானத்தினுடைய பயனற்ற தன்மை உண்டாகும்.

இந்த சந்தேகத்திற்கு பதில்:

(6.28) சுயம்பிரகாச ஆத்மாவினிடத்தில் அவித்தை சூரியனிடத்து இருள்போல எங்கிருந்து உண்டாகும்? அந்த அவித்தையின்றி ஆவரணம் எப்படி உண்டாம்? என்னும் இவை முதலிய தர்க்கக் கருத்துகளை இந்தச் சுய அனுபவம் (சுலோகம் 6-27-ல் கூறிய அனுபவப் பிரமாணம்) காட்டிக் கொடுத்துவிடுகிறது. (ஆத்மாவின் முன் ஆவரணம் இல்லை எனில் ஆத்மா தெரியும். தோற்றவில்லை அதனால் இல்லை என்று முன்பு சொன்னது ஆவரணம் உள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது. அவ்வாறு இருக்க முன்னுக்குப் பின் முரணாகக் கேள்வி கேட்கிறான்)

சூரியனிடத்து இருள் போல- என்ற உதாரணத்தை விடச் சிறந்தது கட்டை முதலிய பொருள்களில் உள்ளடங்கியுள்ள அக்கினியின் சாமானிய வடிவத்திற்குச் சுழுத்தி முதலியவற்றில் பிரகாசிக்கும் சாமானிய சைதன்னியத்தோடு அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதம் இல்லாதது போல விரோதம் இல்லை. ஆகவே உதாரணம் ஒப்புமை இல்லாததாம். சுயம்பிரகாசத்தில் அவித்தை சம்பவிக்கும் என்பதில் சுவாநுபூதி வடிவப் பிரபலப் பிரமாணம் இருக்கின்றது.

பதில் தொடர்கின்றது-

- (6.29) சுய அனுபவத்தில் விசுவாசம் இல்லாத போது தர்க்கமும் நிலைக்காது. அவ்வாறிருக்கத் தன்னைத் தர்க்க மதத்தைப் பின்பற்றுவவன் என்று கருதும் நீ வஸ்து சொருபத்தின் நிச்சயத்தை எப்படி அடைவாய்?
- (6.30) புத்தியில் பதியும் பொருட்டு தர்க்கம் தேவைப்படுமே எனின், அப்படியிருக்கினும் தனது அனுபவத்தை ஒட்டியே தர்க்கம் செய்ய வேண்டும். குதர்க்கம் செய்யலாகாது.
- (6.31) சுய அனுபவம் அவித்தையிலும் ஆவரணத்திலும் முன் காட்டப்பட்டது. ஆகையால் கூடஸ்த சைதன்னியம் அவித்தை ஆவரணங்களோடு விரோதம் இல்லாததாம் என்று தர்க்கம் செய்ய வேண்டும்.
- (6.32) அந்தக் கூடஸ்த சைதன்னியம் விரோதம் உள்ளதாய் இருந்தால் இந்த ஆவரணம் எதனால் அனுபவிக்கப்படுகின்றது? (அவ்வாறாயின் அவித்தைக்கு விரோதி எதுவெனில்) விவேகமே இந்த அவித்தைக்கு விரோதம் உள்ளதாகும். தத்துவ ஞானியினிடத்தில் அந்த விவேகம் அவித்தைக்கு விரோதம் உடையதாக இருப்பதைக் கண்டுகொள்க.
- (6.33) அவித்தையினால் மறைக்கப்பட்ட கூடஸ்தனிடத்தில் கிளிஞ்சலில் வெள்ளி போல அத்தியஸ்தம் ஆகிய (தூல சூக்குமம் என்னும்) இரண்டு தேகங்களோடு கூடிய சிதாபாசன் விட்சேபத்தின் அத்தியாசமே ஆகும்.

(6.34) கிளிஞ்சலில் 'இது' என்னும் அம்சமும், வெள்ளியில் 'சத்தியத்துவமும்' காணப்படுகின்றன. இப்படி வேறிடமாகிய கூடஸ்தனிதத்தில் உள்ள 'நான்' எனும் தன்மையும், 'வாஸ்தவத் தன்மையும்' விட்சேபத்தில் காணப்படுகின்றன.

(6.35) கருப்பு முதுகு முக்கோணம் என்னும் இவற்றோடு கூடிய தன்மையாகிய விசேஷ அம்சம் எப்படி கிளிஞ்சலில் அவித்தையினால் மறைக்கப்பட்டு இருக்கின்றதோ, அப்படி கூடஸ்தனிதத்திலும் அசங்கத்தன்மை (ஒட்டாத சேராத தன்மை) ஆனந்தத் தன்மை முதலிய விசேஷ அம்சம் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(6.36) உதாரணம் காட்டிய கிளிஞ்சலில் கற்பிதமான பொருளுக்கு வெள்ளி என்று பெயர் இருப்பது போல, கூடஸ்தனிதத்தில் அத்தியஸ்தமாகிய விட்சேபத்திற்குப் பெயர் 'நான்' என்பது நிச்சயம்.

சுலோகம் 33-ல் கூறிய சிதாபாசன் என்னும் விட்சேபத்திற்கு 'அகம் அதாவது நான்' என்பது பெயர் எனப்பொருள்.

கிளிஞ்சலில் இந்திரிய சம்பந்தம் உண்டானபோது, 'இது வெள்ளி' என்று கிளிஞ்சலுக்கு வேறான வெள்ளியின் அபிமானம் பொருந்துகின்றது. அதைப்போல, கூடஸ்த ஆத்மாவில் ஆத்மாவிற்கு வேறாகிய பொருளின் அபிமானம் பொருந்தாது என்று சந்தேகம் கொண்டால் அதற்கு சுயம்பிரகாசத் தன்மையால் சிதாத்மாவாகிய கூடஸ்தன் தோற்றிக்கொண்டிருக்க, அந்த கூடஸ்தனுக்கு வேறாக 'நான்' என்னும் அபிமானம் தோன்றுகிறது. ஆகையால் உதாரணத்திற்கும் இதற்கும் வேறுபாடு இல்லை என்பதைச் சொல்கிறார்---

- (6.37) 'இது' என்ற அம்சத்தைப் புருஷன் சொருபமாகப் பார்க்கின்றவனாய் வெள்ளி இருக்கிறது என்று கருதுவதைப்போல, சுய சொருபமாகிய தன்னைத் தானாகப் பார்க்கின்றவனாய் 'நான்' என்று கருதுகின்றான் .
- (6.38) எப்படி 'இஃது' எனும் தன்மை, வெள்ளி என்ற தன்மை இரண்டும் வேறாமோ, அப்படியே 'தான்' எனும் தன்மை, 'நான்' எனும் தன்மை இரண்டும் வேறாக அங்கீகரிக்க வேண்டியனவாம். ஏனெனில் சாமானியமும் விசேஷமும் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்கள் (உவமானத்திலும் உவமேயத்திலும் அதாவது உதாரணத்திலும், எதற்காக உதாரணம் காட்டப்படுகிறதோ அந்தப் பொருளும் ஆகிய) இரண்டிலும் அறியப்படுகின்றன .
- (6.39) (தான் என்பதை உலக வழக்கில்) 'தேவதத்தன் தான் போகின்றான்' அதுபோல 'நீ தான் பார்க்கிறாய்' 'நான் தான் சமர்த்தன் அல்லன்' என்று இப்படி உலகத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது .
- (6.40) 'இது வெள்ளி' , 'இது துணி' என்னுமிடத்து எப்படி 'இது' எனும் சப்தத்தின் உபயோகம் இருக்கின்றதோ, அப்படியே 'இது, நீ, நான்' என்பவற்றில் 'தான்' என்னும் உபயோகம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது .
- (6.41) (வாதி சொல்வது) அகந்தையைக் காட்டிலும் 'தான்' எனும் தன்மை வேறுபட்டு இருக்கட்டும். அதனால் கூடஸ்தனிதத்து உனக்கு என்ன வந்தது? (சித்தாந்தி சொல்லும் பதில்) 'தான்' எனும் சப்தத்தின் அர்த்தமே அந்தக் கூடஸ்தன் என்பது எனக்கு உண்டாகின்றது .

- (6.42) 'தான்' எனும் தன்மையானது வேறு எனும் தன்மையை நிவர்த்திப்பது ஆகும் (கூடஸ்தனை அறிவிக்கவில்லை) என்று நீ கூறினால், கூடஸ்தனுக்கு ஆத்மத் தன்மையைச் சொல்கின்ற சித்தாந்தியாகிய எனக்கு பிறவற்றை நீக்குதல் எமக்கும் இஷ்டமே ஆகின்றது.
- (6.43) தான், ஆத்மா என்னும் இரண்டும் பரியாய சப்தங்களாம் (ஒன்றையே குறிப்பிடும் சப்தங்கள்). அதனால் உலகத்தில் தான், ஆத்மா என்னும் இரண்டு சப்தங்களுக்கும் கூடவே உபயோகம் இல்லை. ஆகையால் 'தான்' எனும் தன்மையும், ஆத்மத் தன்மையும் பிறவற்றை விலக்குவதாம்.
- (6.44) கடம் 'தான்' அறிகிறதில்லை என்றிப்படி அசேதனமாகிய (சடப்பொருளாகிய) கட முதலியவற்றிலும் 'தான்' எனும் தன்மை காணப்படுகின்றதே எனின், ஆத்மா (பிரம்மம்) இருத்தலால் கட முதலியவற்றிலும் 'தான்' எனும் தன்மை காணப்படுகின்றது.
- (6.45) சேதன அசேதனங்களின் வேற்றுமை கூடஸ்த ஆத்மாவினால் ஆகியது அன்று. ஆனால் புத்தியினால் ஆகியதே அதாவது புத்தியின் ஆதீனமாகிய (புத்திக்கு அடக்கமான) சேதனப் பிரதிபிம்பத்தினால் ஆகியதே என்று அறிய வேண்டும்.
- (6.46) எப்படி சேதனமாகிய ஆபாசம் கூடஸ்தனிடத்துப் பிராந்தியினால் கற்பிக்கப்பட்டதோ, அப்படியே அசேதனமாகிய கட முதலியவைகளும் கூடஸ்த சைதன்னியத்திலேயே கற்பிக்கப்பட்டவைகளாம்.

- (6.47) 'தான்' எனும் தன்மை போல, 'அ.:து' எனும் தன்மை, 'இ.:து' எனும் என்னும் இரண்டு சொல் இயல்புகளும் 'நீ' நான்' முதலியவற்றில் எல்லாவிடத்தும் உள்ளீடாய் இருக்கின்றன. அதனால் 'அ.:து' எனும் தன்மை, இ.:து எனும் தன்மையில் ஆத்மத் தன்மை உண்டாகின்றது என்று நீ கூறின்,
- (6.48) 'அ.:து' எனும் தன்மை, 'இ.:து' எனும் தன்மை இரண்டும் ஆத்மத் தன்மையிலும் உள்ளடங்கி இருக்கின்றன. அதனால் அவ்விரண்டிற்கும் ஆத்மத் தன்மை சம்பவிக்கத் தக்கது அன்று. எப்படி நன்மை முதலியவற்றிற்கு ஆத்மத் தன்மை சம்பவிக்கிறதில்லையோ அதுபோல.
- (6.49) 'அது' 'இது' எனும் தன்மைகள், 'தான்' 'பிறர்' எனும் தன்மைகள், 'நீ' 'நான்' எனும் தன்மைகள் என்னும் இவை ஒன்றற்கு ஒன்று எதிர்மறை தன்மையாக உலகில் பிரசித்தமுள்ளனவாம். இதில் சந்தேகமில்லை.
- (6.50) 'தான்' என்பது கூடஸ்தன் என்று அங்கீகரிக்க வேண்டும். 'நீ' எனும் தன்மைக்குப் பிரதியோகியாகிய அதாவது நேரான மற்றொன்றாகிய இந்த 'நான்' என்பது ஆத்மாவினிடத்துக் கற்பிதமாம் அதாவது சிதாபாசன் என்பது பொருள்.
- (6.51) 'வெள்ளி' எனும் தன்மை, 'இ.:து' எனும் தன்மைகளின் பேதம் போல, நான்-தான் எனும் தன்மைகளின் வேற்றுமை வெளிப்படையாய் இருந்தும் மயக்கத்தை அடைந்தவர்களாகிய சீவர்கள் ஐக்கியத்தை அறிகின்றார்கள்.

மயக்கத்தினால் அஞ்ஞானிகள் சீவ கூடஸ்தர்களின் ஐக்கியத்தை அதாவது இரண்டும் ஒன்று என்று அறிகின்றார்கள், பேதத்தை அறிவதில்லை என்பது பொருள்.

'நான்' என்னும் விருத்தியில் ஒரே காலத்தில் சிதாபாச-கூடஸ்தர்கள் என்னும் இருவரின் ஞானமும் உண்டாகின்றது. ஆனால் இவ்வளவு பேதமுண்டு:-சிதாபானோ கூடஸ்தனுக்கு விஷயமாய்த் தோற்றுகின்றது. கூடஸ்தனாகிய ஆத்மா 'நான்' என்னும் விருத்தியோடு சிதாபாசனைப் பிரகாசித்துக் கொண்டு தான் சுயம் பிரகாசத் தன்மையில் விளங்குகின்றது.

(6.52) இந்தத் தாதாத்மிய அத்தியாசம் இப்பிரகரணத்தின் முன் 19-34-ல் கூறிய அவித்தையினால் செய்யப்பட்டதாம். (பிராந்தி அவித்தையின் காரியம் ஆவதால்) அவித்தை நீங்கும்போது அதன் காரியமான பிராந்தியும் நீங்குகின்றது.

சீவ கூடஸ்தர்களினது ஒருமையின் மயக்கத்தைத் தாதாத்மிய அத்தியாசம் என்பர்.

(6.53) அவித்தையினால் ஆகிய ஆவரணம். (சீவ கூடஸ்தர்களின் ஐக்கியப் பிராந்தி வடிவ) தாதாத்மியம் என்னும் இரண்டும் ஞானத்தினாலேயே நாசத்தை அடைகின்றன. விட்சேபத்தின் சொருபமோ பிராரப்தத்தின் முடிவினை எதிர்பார்க்கின்றது.

அவ்வாறாயின், பிராரப்த கர்மம் நிமித்த மாத்திரமாய் இருத்தலால், அந்தப் பிராரப்த கர்மத்தின் இருப்பு மாத்திரத்தால் உபாதானம் நாசமாகியும், எப்படி காரியமான விட்சேபத்தின் அநுவிருத்தி (தொடர்ச்சி) அதாவது பாதமாகிய பின்னிருத்தல் உண்டாகும் என்று சந்தேகித்து, அன்னியமான நியாய சாத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதைக் கூறுகின்றார்-

(6.54) உபாதானம் நஷ்டமாகியும் கண(நேர)மாத்திரம் காரியம் இருக்கின்றது என்று தார்க்கீகர் கூறுகின்றனர். அது போல வேதாந்திகளாகிய எங்களுக்கு ஏன் சம்பவியாது?

ஒரு கணம் இருத்தல் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது, வெகுகாலம் இல்லையே என்ற சந்தேகத்திற்கு பதில் கூறுகின்றார்--

(6.55) நாட்கணக்குள்ள அதாவது கணக்கிடத்தக்க நாட்களால் உற்பத்தி உடைய நூல்களுக்கு அந்த நையாயிகர்களால் அப்படிப்பட்ட அதாவது அதற்குரிய கணம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இங்கு எங்கள் சித்தாந்தத்தில் அளவிறந்த கற்பங்களினது பிராந்திக்குத் தக்க கணம் அங்கீகரிக்க வேண்டியதாம்.

அப்படியானால் நையாயிகர் அயுக்தம் (யுக்தி அல்லாதது) என்று கூறியது போல நீவிரும் அயுக்தம் என்று கூறினீர் என்று சந்தேகம் எழலாம் என்பதால் சித்தாந்தி தனது வார்த்தையில் அந்த நையாயிகரது வேற்றுமையைக் காட்டுகின்றார்--

(6.56) விசாரத்தில் சாமர்த்தியம் உள்ள அதாவது விசாரத்தைச் சகிக்கும் பிரமாணம் இன்றி அந்த நையாயிகர்களால் வீணாக கணம் கற்பிக்கப் படுமாயின், சுருதி யுக்தி அனுபவப் பிரமாணங்களால் சொல்கின்ற எங்களுக்குக் கூடாதது யாது?

'அந்த ஞானிக்கு எதுவரையிலும் தேகம் விழவில்லையோ அது வரையிலுமே மோட்சத்தில் அவகாசம் இருக்கின்றது' என்னும் சாந்தோக்ய சுருதி, குயவனின் சக்கரத்தின் சுழற்சி முதலிய

திருஷ்டாந்த ரூப யுக்தி, அனுபூதி அதாவது வித்வான்களது அனுபவம் என்னும் இந்த மூன்று பிரமாணங்களால் நமக்குச் சொல்லக் கூடாதது யாது? எதுவுமில்லை.

(6.57) குதர்க்கம் செய்யும் நையாயிகர்களோடு விசேஷவாதம் இருக்கட்டும். இப்போது சொல்ல வந்ததைக் கூறுகின்றோம். விகாரம் இல்லாததும், விகாரம் உடையதுமாகிய தான்-நான் எனும் இரண்டிற்கும் ஐக்கியம் (பிராந்தியினால்) பெறப்பட்டது.

பிராந்தி என்று ஏன் அறியவில்லை என்பதற்கு—

(6.58) பண்டிதர்கள் அல்லாத தம்மைப் பண்டிதர்களாக மதிக்கும் லௌகிகர்களும் நையாயிகர் முதலிய சாத்திரம் உணர்ந்தவர்களுமாகிய எல்லோரும் மூடத்தன்மையால் சுருதியை ஆதரிக்காமல் கேவல புருஷ கற்பனையாகிய யுக்தி மாத்திரத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றவர்களாய் பிரமிக்கின்றார்கள்.

(6.59) அவர்களுள் முன்பின் விசாரணை இல்லாதவர்களாகிய சிலர் அதாவது சிறிது சுருதி அர்த்தம் உணர்ந்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் பட்சத்தில் வாக்கிய ஆபாசங்களையும் வெட்கம் இல்லாமல் சேர்க்கின்றார்கள்.

முன்பின் விரோதத்தால் வேறு அர்த்தத்தில் தாற்பரியம் உடைய வாக்கியம் வாக்கியாபாசம் எனப்படும்.

(6.60) உலகாயதராகிய சார்வாகத்தை அனுசரிக்கும் நாத்திகர்களும், பாமரர்களும் கூடஸ்தர் முதல் தேகம் வரையில் உள்ள கூட்டமே ஆத்மா என்று சொல்கின்றனர். அவர்கள் பிரத்தியட்சப் பிரமையின் (ஞானத்தின்) ஆபாசத்தைச் சார்ந்து சொல்கின்றனர்.

தேகத்தில் 'நான்' என்னும் தோற்றத்தால் பிரத்தியட்ச ஞானம் உண்டாகின்றது. அது போல இந்திரிய முதலியவற்றிற்கும் 'நான்' என்னும் தோற்றத்தால் பிரத்தியட்ச ஞானம் உண்டாகிறது. ஆகையால் தேகத்தை விஷயம் செய்யும் பிரத்தியட்ச ஞானம் வியபிசாரம் (பிறழ்ச்சி) உடையதாய் இருத்தலால் இந்தப் பிரத்தியட்ச ஞானத்திற்கு ஆபாச ரூபத்துவம் உண்டு.

(6.61) அவர்கள் தமது கருத்தை வேதம் சொல்வதாகக் கருதுவதற்கு அன்னமய கோசத்தையும், அப்படியே பிரகலாதரின் புத்திரர் அசுரகவாமி என்னும் விரோசனரது சித்தாந்தத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு சொல்கின்றனர்.

(6.62) சீவாத்மா தேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட போது இவ்வுலகத்தில் தேகத்தின் மரணத்தைக் காண்பதால் தேகத்திற்கு வேறானதே ஆத்மாவாம் என்று இந்திரியங்களே ஆத்மா எனக் கருதிக் கொண்டிருக்கும் சார்வாகர்களின் ஏகதேசிகளாகிய லோகாதயர் சொல்கின்றனர்.

(6.63) பிரத்தியட்சத் தன்மையாக ஒப்பப்பட்டிருக்கும் 'நான்' என்னும் ஞானம் 'நான் பேசுகிறேன்' என்னும் இவை முதலிய வியவகாரத்தால் தேகத்திற்கு வேறாகிய இந்திரியமாகிய ஆத்மாவை அறிவிக்கின்றது.

(6.64) வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் வாதங்கள் வேதங்களில் காணப்படுகின்றது. அதனால் இந்த இந்திரியங்களுக்குச் சேதனத் தன்மை உண்டு. அதனால் 'தான்' --அதாவது இந்திரியம் சேதனமாய் இருத்தலால் தான்--இவற்றிற்கு ஆத்மத் தன்மை இருக்கின்றது.

(6.65) சமட்டி பிராண வடிவ இரணிய கர்ப்பனை உபாசிப்பவர்கள் பிராணனே ஆத்மா என்ற கருத்துடைய இவர்கள் இப்படிச் சொல்லி யிருக்கின்றனர்-- கண் முதலிய இந்திரியங்கள் நாசமானாலும் பிராணன் இருக்குமாயின் புருஷன் பிழைத்திருக்கிறான். ஆகையால் பிராணன் ஆத்மாவாம். இந்திரியம் ஆத்மா அன்று.

சார்வாக்களது ஏகதேசியாகிய இந்திரியாத்மவாதி மதம் அசங்கதமாம். ஏனெனின், எது இன்றி தேகம் இருக்கமாட்டாதோ அது ஆத்மாவாம். கண் முதலிய ஒவ்வொரு இந்திரியமும் நாசமாயினும் குருகு, செவி முதலியனவாகத் தேகம் நிலைக்கின்றது. ஆகையால் இந்திரியம் ஆத்மா அன்று.

(6.66) இந்திரியங்களின் உறக்கத்திலும் பிராணன் விழித்திருக்கின்றது. பிராணனது உயர்ந்த சிறப்பு தன்மை முதலியன சுருதியில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. பிராணமய கோசம் நன்றாய் விரிவாகச் சுருதியில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(6.67) (பிராணனைக் காட்டிலும் உள்ளாகிய மனதிற்கு ஆத்மத் தன்மையைக் கூறும் வாதிகளாகிய நாரத பாஞ்சராத்திரத்தை அனுசரிப்பவர்களின் மதக் கருத்து) மக்கள் மனதே ஆத்மா என்று கருதுகின்றார்கள். (யுக்தி:) ஏதனால் பிராணனுக்கு அனுபவிப்பது இல்லாமை வெளிப்படையாய் இருப்பதால் மனதிற்குப் போக்திருத்துவம் (அனுபவிக்கும் தன்மை) இருக்கின்றது.

தன் பிராணனது போக்குவரவு முதலியன தன்னால் அனுபவிக்கப்படுவதால் அல்லது அறியப்படுவதால் பிராணனை அறியும் ஆத்மாவாகிய தான் பிராணனை விட வேறாம்.

மனதே ஆத்மா என்பதில் யுக்தியைக் கூறும் சுருதியைக் காட்டுகிறார்---

(6.68) மனிதர்களுக்குப் பந்தம் மோட்சம் இரண்டற்கும் காரணம் மனமே ஆகும். மனோமய கோசம் என்பது உள்ளது. அதனால் மனம் ஆத்மா என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மனதினும் உள்ளிருக்கும் புத்தியாகிய விஞ்ஞானத்தை ஆத்மா என்று கூறும் பௌத்தன் அதாவது புத்தரது சீடனாகிய யோகசாரன் என்னும் நாத்திகனது மதத்தைக் காட்டுகின்றார்---

(6.69) மனதிற்கு விஞ்ஞானமாகிய காரணம் உடைமை (புத்தி) தெளிவாய் அறியப்படுவதால், அன்னியமாகிய ச்சணிகவாதிகள் ச்சணிகஞான வடிவ புத்தியாகிய விஞ்ஞானமே(புத்தி) ஆத்மா என்று சொல்கின்றார்கள்.

- (6.70) 'அகம்' ('யான்' எனும்) விருத்தி, 'இ.:து' எனும் விருத்தி என்று அந்தக்கரணம் இரண்டு வகையாம். அவற்றுள், 'அகம்' விருத்தி புத்தி ஆகின்றது. 'இ.:து' எனும் விருத்தி மனம் ஆகின்றது.
- (6.71) 'நான்' எனும் விருத்தியாகிய காரணம் 'இ.:து' எனும் விருத்திக்கு மிகத் தெளிவாய் இருக்கின்றது. தன் சொருபத்தை அறியாமல் புருஷன் ஓரிடத்தும் வெளிப்பொருள்களாகிய அனாத்ம வஸ்துக்களை அறிகிறதில்லை.

நான் எனும் விருத்தி உண்டாகாமல் இ.:து எனும் விருத்தி உண்டாகாது. இ.:து எனும் விருத்தியாகிய மனம் காரியத்தன்மையும், அகம் விருத்தியாகிய புத்தி காரணத்தன்மையுமாக இருக்கின்றது என்பது பொருள்.

- (6.72) கணத்திற்குக் கணம் அகம் (நான்) விருத்தி உற்பத்தியும் நாசமும் அடைகின்றன. இப்படி கணத்துக்கு கணம் மாறும் விஞ்ஞானம் ச்சணிகமாம். தானாகவே நிகழ்வது தெரிவதால் புத்தியாகிய விஞ்ஞானம் சுயம்பிரகாசமாம்.
- (6.73) விஞ்ஞானமய கோசம் இந்த சீவனாம். பிறப்பு, இறப்பு, சுகம் முதலிய சகல சம்சாரமும் இந்த விஞ்ஞானத்திற்கேயாம் என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன.
- (6.74) மின்னல் மேகம் கண்ணிமைகளைப் போல ச்சணிக (கணத்திற்குக் கணம் உற்பத்தி நாசம் அடைவதாக ஒப்புக்கொள்கின்ற) விஞ்ஞானம் ஆத்மா அன்று, வேறொன்று தோற்றம் அளிக்காததால் என்று மாத்தியமிக மதத்தை அனுசரிப்பவர்கள் சூனியத்தை ஆத்மா என்று கூறுகின்றனர்.

(6.75) “இந்த ஜகம் முன் அசத்தாகவே இருந்தது” என்னும் இவை முதலிய சுருதி வாக்கியங்களில் சூனியமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் சூனியம் ஆத்மாவாம். ஞான ஞேய (காட்சி காணப்படு பொருள்) வடிவமான சகல ஜகத்தும் அந்தச் சூனியத்தில் பிராந்தியினால் கற்பிக்கப்பட்டதாம்.

(6.76) அதிஷ்டானம் (ஆதாரம்) இன்றிய பிராந்தி இல்லாமையால் சூனியமும் ஆத்மாவாகிய சாட்சி உடையதாய் இருத்தலால் ஆத்மாவிற்கு இருப்புத் தன்மையாகிய சத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாம். வேறு விதமாக இந்தச் சூனியத்தைக் கூறுதலும் சூனியவாதியாகிய உனக்குப் பொருந்தாது.

ஆத்மா யாது என நையாயிகப் பிரபாகர பட்ட மத அநுசாரிகளாகிய அன்னியவாதிகள் கூறுகின்றனர்---

(6.77) விஞ்ஞான மயத்தினும் வேறாக உள்ளிருக்கும் ஆனந்தமய ஆத்மா ‘இருக்கிறது’ என்றே அறியத்தக்கதாம் என்பது வேதத்தின் சித்தாந்தம்.

(6.78) அணுவா? அல்லது மகத்தா? அல்லது மத்திமமா? என்று இப்படி அந்த ஆத்மாவின் பரிமாணத்திலும் வாதிகள் சுருதி யுக்திகளின் அடிப்படையில் பலவிதமாக விவாதம் செய்கின்றனர்.

(6.79) (அணு பரிமாண வாதியாகிய -- அணு ஆத்மா என்கிற) சூக்கும நாடிகளில் சஞ்சரிப்பதனால், அந்தராளர்கள் ஆத்மாவை அணு பரிமாணமாகக் கூறுகின்றனர். மயிரிழையின் ஆயிரம் மடங்குக்குச் சமானமாகிய சூக்கும நாடிகளில் இந்த ஆத்மா சஞ்சரிக்கின்றது.

ஆத்மாவிற்கு அணுபரிமாணம் இன்றிச் சூக்கும நாடிகளில்
சஞ்சரித்தல் பொருந்தாது என்பதால் ஆத்மா அணு என்பது பொருள்.

(6.80) “அணுவைப் பார்க்கிலும் மிகுந்த அணுவாம்”,
“இந்த ஆத்மா அணுவாம்”, “சூக்குமத்திலும்
அத்தியந்த சூக்குமமாம்” என்று நூற்றுக்
கணக்காயும், ஆயிரக்கணக்காயும் உள்ள சுருதிகள்
அணுத் தன்மையைச் சொல்லுகின்றன.

(6.81) மயிர் நுனியின் நூற்றில் ஒருபங்கும், அந்த
நூறுபங்கும் நூறு விதமாகச் செய்யப்பட்டதுமாகிய
அதன் ஒரு பங்கு அளவு சூக்குமமாக அந்த சீவன்
அறியத்தக்கதாம் என்று வேதம் ஆத்மாவின்
அணுத் தன்மையைக் கூறுகின்றது.

ஆத்மாவின் அணு பரிமாணவாதிகளாகிய ஆந்தராளர்
முதலியோர் மதம் ஏற்படையது அன்று. ஏனெனின், ஆத்மா
அணுவாய் இருக்குமாயின் ஞாதாவா (காண்பவனா)கிய ஆத்மா
அணு வடிவமாய் இருப்பதால் தேகத்தின் ஏகதேசத்தில்
நிலைத்திருக்கின்றது. அதனால் பாதம் சிரசு என்னும் கிரண்டு
கிடங்களிலும் உண்டாகும் துக்கத்தின் அல்லது சுகத்தின்
ஞானம் ஒரே காலத்தில் உண்டாகலாகாது.

ஒரிடத்திலுள்ள பூக்கள் முதலியவற்றின் வாசனை அநேக
கிடங்களில் பரவுதல் போல தேகத்தின் ஒரிடத்தில் உள்ள
அணுவாகிய ஆத்மாவின் ஞான குணம் தேகம் முழுவதிலும்
வியாபிக்கும் ஆகையால் கால் தலைகளில் உண்டாகும் சுக
துக்கத்தின் ஞானம் ஏக காலத்தில் சம்பவிக்கும் என்று
அணுவாதிகள் கூறுவதும் கூடாது. ஏனெனில் கட
முதலியவற்றிலுள்ள நீல முதலிய குணங்களைப் போல (குணம்
உடைய பொருளான) குணியை விட்டு வெளியில் குணம் கிராது

என்னும் நியமத்தால் ஆத்மாவிற்கு வெளியே ஞான குணம் கிராது.

தேகத்தின் ஏகதேசத்தில் பரிசுத்தை அடைந்த சந்தனத்தின் குளிர்ச்சி தேக முழுவதிலும் வியாபித்தல் போல, தேகத்தின் ஏகதேசத்தில் உள்ள அணுவடிவமாகிய ஆத்மாவின் ஞானம் தேக முழுவதிலும் வியாபிக்கின்றது என்று அணுவாதிகள் கூறுதலும் பொருந்தாது. ஏனெனின், தேகத்தின் ஏகதேசத்தில் சந்தனத்தின் பரிசுத்தால் தேக முழுவதிலும் வியாபித்த ஜல அம்சத்தின் தடிப்பின் எழுச்சி உண்டாகின்றது. அதனால் தேக முழுதும் குளிர்ச்சி உண்டாகின்றது. அக்குளிர்ச்சி சந்தனத்தினுடையது அன்று. ஆகையால் இந்த திருஷ்டாந்தம் தாஷ்டாந்தத்தினும் விஷமாம்.

ஏகதேசத்தில் உள்ள பிரகாசம் வீடு முழுவதும் பிரகாசித்தல் போல ஏகதேசத்தில் உள்ள ஆத்மாவின் ஞானம் தேக முழுவதிலும் வியாபிக்கின்றது என்று அந்த அணுவாதிகள் கூறுதலும் பொருந்தாது. ஏனெனின், தீபம் போல் ஆத்மா அவயவம் உடையதும், வேறொன்றால் பிரகாசிக்கப்படுவதும் ஆவதால் திருசியமும்(காணப்படுவதும்) விநாசம் உடையதும் (நாசமாவதும்) ஆகும். ஆகையால் அணுவடிவமாக ஒப்புதலால் வட்டிக்கு ஆசைப்படுகின்றவன் அசலை கிழந்தால் போல் ஆத்மாவே கில்லாமையாகிய பெரிய அனர்த்தம் உண்டாகும். ஆத்மாவிற்கு அணுத் தன்மையைக் கூறியிருக்கும் சுருதிகளும் தூல புத்தி உடைய புருஷர்களுக்கு ஆத்மா அணுவைப் போல அறிதற்கு அரியது என்பது தாத்தரியமாம். ஏனெனில் உபநிடதங்களில் அநேக இடங்களில் ஆத்மா வியாபக வடிவமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் ஆத்மா அணு வடிவம் அன்று. இந்த வகையால் அணுவாதிகளாகிய உபாசகர் முதலியோர் மதம் ஏற்புடையது அன்று.

(6.82) திகம்பரர்கள் ஆத்மாவின் மத்திம பரிமாணத்தைச் சொல்லுகின்றனர். பாத முதல் தலை வரையில் உள்ள சைதன்னியத்தின் சம்பந்தம் இன்றியமையாததாக இருப்பதால் மத்திம பரிமாணம் உடையது. 'நக நுனி வரையிலும் பிரவேசித்தது' என்னும் சுருதியினாலும் ஆத்மா மத்திம பரிமாணம் உடையதாம்.

(6.83) இரண்டு கைகள் தேகத்தின் உறுப்பாகும். சட்டை கைகளின் வழியாக நுழைந்து விடுவதை தேகமே சட்டையில் நுழைந்தது எனச் சொல்லப்படுகிறது. அதைப்போல சூக்குமமாகிய ஆத்மாவின் உறுப்புகள் நாடிகளில் சஞ்சரித்தலால் ஆத்மாவிற்கும் பிரவேசம் உண்டு என்று உபசாரமாகச் (மரியாதைக்காகச்) சொல்லப்படுகின்றது.

அவ்வாறாயின், ஆத்மாவிற்கு நியமிக்கப்பட்ட மத்திம பரிமாணம் இருக்குமாயின், கர்ம வசத்தால் ஏறம்பு முதலிய சிறியனவும் யானை முதலிய பெரியனவுமாகிய தேகங்களில் பிரவேசித்தல் பொருந்தாது என்ற சந்தேகத்திற்கு, ஆத்மாவின் அவயவங்கள் உற்பத்தி நாசத்தால் ஆத்மா நியமிக்கப்பட்ட மத்திம பரிமாணம் உடையதாய் இருத்தலால் தேகத்தைப் போலச் சிறியதில் பிரவேசித்தல் பெரியதில் பிரவேசித்தல் என்னும் இரண்டும் விரோதத்தை அடையாது என்று கூறுகின்றார்---

(6.84) முன்னதினும் சிறிதும் பெரிதுமாகிய தேகங்களில் ஆத்மாவின் பிரவேசமும் ஆத்மாவினது அம்சங்களின் போக்குவரத்துகளால் உண்டாகின்றது. அதனால் ஆத்மாவின் மத்திமத் தன்மையாகிய சரீர சமானத்தன்மை விசேஷமாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

திகம்பரர் மதத்தைக் கண்டித்தல்---

- (6.85) அவயவம் உள்ளதற்குக் கடத்தைப் போல நாசம் உண்டாகவே செய்யும். அப்படி ஆத்மாவிற்கு நாசம் உண்டாகுமாயின் செய்தது நசித்தல், செய்யாதது வருதல் என்னும் இரண்டு தோஷங்களையும் எவன் நிவிருத்தி செய்பவன் ஆவான்?

ஆத்மாவிற்கு அணு பரிமாணத்துவம், மத்திய பரிமாணத்துவம் என்னும் இரண்டு பட்சங்களிலும் தோஷம் இருப்பதால் பரிசேஷத்தால் ஆத்மாவிற்கு விபுத்துவம் (மகத் பரிமாணத்துவம்) சித்தித்தது என்று கூறுகின்றார்---

- (6.86) ஆகையால் ஆத்மா வியாபகமேயாம். அணுவும் அன்று, மத்திமமாகிய தேக அளவும் அன்று. ஆகாயத்தைப் போல எல்லா வற்றிலும் உள்ளதும் உறுப்பு இல்லாததுமாம் என்பது வேதக் கருத்தாம்.
- (6.87) இப்படி ஆத்மாவின் மகத்துத் தன்மையைச் சொல்லி அந்த ஆத்மாவின் விசேஷமாகிய வேற்றுமையிலோ ஆத்மா ஜடம் என்றும், சேதனம் என்றும், ஜடசேதனம் என்னும் இரண்டு வடிவம் என்றும் இப்படி பலவிதமாக வாதிகள் வாதங்களைச் சொல்கின்றனர்.
- (6.88) பிரபாகர பட்டரது சிஷ்யரை அனுசரித்தவர்களும், நையாயிகர்களும் இந்த ஆத்மாவிற்கு ஜடவடிவத் தன்மையைச் சொல்கின்றனர். (மேலும் அவர்கள் சொல்வது) ஆகாயத்தைப் போல ஆத்மா திரவியமாம் அதாவது குணத்திற்கு இருப்பிடமாம். சப்தத்தைப் போல அதாவது ஆகாயத்தின் குணத்தைப் போல அந்த ஆத்மாவின் குணம் சைதன்னியமாகிய ஞானமாம்.

- (6.89) விருப்பு, வெறுப்பு, முயற்சி, புண்ணியம், பாவம், சுகம், துக்கம், அவற்றின் பாவனையாகிய சம்ஸ்காரம் என்னும் இவை எட்டும் ஞானத்தைப்போல அந்த ஆத்மாவின் குணங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன.
- (6.90) தனது பிராரப்த கர்ம வடிவ அதிருஷ்ட வசத்தால் ஆத்மாவிற்கு மனதோடு தொடர்பு உண்டாகும்போது குணங்கள் உண்டாகின்றன. பின் சுழுத்தியில் அதிருஷ்டத்தின் அழிவினால் ஆத்மாவிற்கும் மனதிற்கும் தொடர்பு இல்லாமையால் குணங்கள் ஒடுங்குகின்றன.
- (6.91) ஞான குணம் உடையதாய் இருத்தலால் இந்த ஆத்மா (ஜடம் அன்று) சேதனமாம். அந்த ஆத்மா விருப்பு வெறுப்பு உற்சாக விசேஷமாகிய முயற்சி என்பவற்றை உடையதாம். தர்ம அதர்மங்கள் இரண்டிற்கும் கர்த்தாவும் துக்க முதலியவற்றை உடையதாய் இருத்தலால் போக்தாவும் (அனுபவிப்பனும்) ஆகின்றது.

ஆத்மா விபுவாய் இருக்குமாயின், அதற்குப் பரலோகத்திற்குப் போகுதல் முதலியன எப்படிப் பொருந்தும் என்று சந்தேகித்து, இந்த தேகத்தில் கர்ம வசத்தால் இச்சை முதலியவை உண்டாய் இவ்வுலகத்தில் ஆத்மாவின் நிலை முதலிய வியவகாரம் எப்படி உண்டாகின்றதோ, அதுபோலக் கர்ம வசத்தால் லோகாந் தரத்தில் அன்னிய தேகத்தின் உற்பத்தி உண்டாய், அந்தத் தேக அவச்சின்ன ஆத்மாவின் பிரதேசத்தில் சுக துக்கம் முதலியவற்றின் உற்பத்தி வசத்தால் அப்பரலோகத்தில் ஆத்மாவினது போக்கு முதலியவற்றின் வியவகாரம் உண்டாகும் என்று உபசாரத்தால் ஆகியனவாம் ஆத்மாவின் நடத்தல் முதலியவை என்னும் அபிப்பிராயத்தைக் கூறுகின்றார்.

(6.92) இவ்வுலகத்தில் கர்ம வசத்தால் யாதேனும் ஓர் காலத்தில் உண்டாகும் சுக முதலியவைகள் உண்டாவதைப் போல, லோகாந்தரத்தில் அடையப்பட்ட தேகத்தில் கர்மத்தால் இச்சை முதலியவைகள் உண்டாகின்றன .

(6.93) இப்படி முன் சுலோகத்தில் கூறியபடி எடுத்துக்கொண்டால் எல்லாவற்றிலும் உள்ளதான வியாபக ஆத்மாவிற்கும் போக்குவரத்துக்கள் உண்டாகும். சகல கர்ம காரணமும் இதில் பிரமாணமாகும் என்று அந்தப் பிரபாகர நையாயிகர்கள் கூறுகின்றனர் .

(6.94) சுழுத்தியிலும் தெளிவாக இல்லாத சேதனமாய் ஆனந்தமய கோசம் எஞ்சி இருக்கின்றதோ, அந்த முதல் கோசம் இந்த (பிரபாகர நையாயிக) வாதிகளுக்கு ஆத்மாவாம். இந்த ஆத்மாவிற்கு அவை குணங்களாம்.

இந்த நையாயிகப் பிரபாகரர்களின் மதம் ஏற்படையதன்று. ஏனெனில், இவர்கள் "சுழுத்தியில் ஞானம் கில்லாமையால் ஆத்மா ஜடவடிவமாக மிஞ்சுகின்றது" என்று கூறுகின்றனர். அது சுழுத்தியிலிருந்து எழுந்த புருஷனுக்கு "நான் ஒன்றும் தெரியாமல் சுகமாய்த் தூங்கினேன்" என்று உண்டாகும் சுழுத்தி காலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்ட சுக அஞ்ஞானங்களின் ஸ்மிருதியால் பாதிக்கப்படுகின்றது. ஆத்மா ஜடமாய் இருக்குமாயின் முன்கூறிய ஸ்மிருதி உண்டாகாலாகாது. ஸ்மிருதியோ உண்டாகின்றது. ஆகையால் ஆத்மா ஜடவடிவம் அன்று, சேதன வடிவம்.

வேதத்தில் ஆத்மா நிர்க்குணம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஆத்மா இச்சை முதலிய குணங்கள் உடையது அன்று. ஆனால் அந்தக்கரணத்தின் தர்மமாகிய இச்சை முதலியன ஆத்மாவின் அத்தியாசமாகத் தோற்றுகின்றன. இச்சை முதலியன அந்தக்கரணத்தின் தர்மம் என்பது வேதத்தில் பிரசித்தம். ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் அந்தக்கரணம் உள்ளபோது இச்சை முதலியன தோற்றுகின்றன. சுழுத்தியில் அந்தக்கரணம் ஒருங்கியிருத்தலால் இச்சை முதலியவைகளும் இல்லை என்னும் யுக்தியினாலும், இச்சை முதலியன அந்தக் கரணங்களின் தர்மம் எனச் சித்திக்கின்றன. ஆத்மாவின்னுடையது அன்று. நையாயிகர் முதலியோர் ஆத்மாவை நாநா என்றும் விபு என்றும் அங்கீகரித்து இருத்தலால் எல்லா ஆத்மாவிற்கும் சகல தேக சகல கர்ம சகல போக சர்வ மனங்களோடும் சம்பந்தம் உண்டாகின்றது. உண்டாகவே எந்த ஆத்மாவிற்கு எந்தத் தேகாதிகள் என்னும் வியவஸ்தை துர்லபமாம் என்னும் இவை முதலிய அநேக தோஷங்களோடு கூடியிருத்தலால் நையாயிகப் பிரபாகரர்களின் மதம் ஏற்படையது அன்று.

(6.95) (பூர்வ மீமாம்சையின் வார்த்திகராகிய) பட்டரது மதத்தை அனுசரிப்பவர்கள் வெளிப்படையாக இல்லாத சைதன்மியத்தைக் கற்பித்து ஆத்மாவிற்கு ஜட சேதனம் ஆகிய இரண்டின் வடிவத்தைக் கூறுகின்றனர். சுழுத்தியிலிருந்து எழுந்தவனுக்கு உண்டாகும் நினைவால் சேதனத்தின் கற்பனை உண்டாகின்றது.

(6.96) அப்பொழுது சுழுத்தியில் நான் ஜடமாய்த் தூங்கினேன் என்று நனவில் உண்டாகும் ஜடத்தன்மையின் நினைவு, ஜடத்தன்மையின் அனுபவம் இன்றி எவ்விதத்தினாலும் உண்டாகாது. (அதாவது ஆழ்ந்தியிலில் ஜடத்தன்மை இருக்கிறது என்கின்றனர்)

- (6.97) சுழுத்தியில் காண்பான் காட்சிகள் இல்லை .
ஆகையால் இந்த ஆத்மா மின்மினியைப் போல்
பிரகாச அப்பிரகாசங்கள் (ஒளி இல்லாமை)
இரண்டினோடும் கூடியதாய் இருக்கின்றது (என்பது
பட்டரது மதக் கருத்தாகும்)
- (6.98) பிரகிருதி புருஷன் இவற்றை விசாரணை
செய்பவர்களாகிய கபில மதத்தை அனுசரிக்கும்
சாங்கியர்கள் உறுப்பில்லாத ஆத்மாவிற்கு
ஜடசேதனமாகிய இரண்டு வடிவத் தன்மைகள்
எவ்விதத்தாலும் பொருந்தாது, அதனால் ஆத்மா
சேதன வடிவமேயாம் என்று கூறுகின்றனர் .

ஆத்மாவிற்கு ஜடசேதனமாகிய இரண்டு வடிவத்தை ஒப்பும்
பட்டர் மதம் ஏற்படையதன்று. ஏனெனில், ஒளியும் இருளும்
போலவாவது, இம்மனிதன் கடம் என்பதைப் போலவாவது ஒரு
வஸ்துவில் ஜடசேதனமாகிய இரண்டு வடிவம் விருத்தமாம்.
இரண்டு அம்சங்களையும் அங்கீகரிக்கின், ஜடாம்சம்
கோசரமாம் (புலப்படுவது), சேதனாம்சம் அகோசரமாம்
(புலப்படாதது). இரண்டு அம்சங்களும் அனுபவ
கோசரமாகா. ஒரே ஆத்மாவினிடத்து இவ்வேறுபாடு
சம்பவியாது. தண்டம் (கம்பு-ஊன்றுகோல்) ஒன்றைப் பார்த்தே
தண்டி என்று சொல்லுகிறதில்லை. தண்டம் புருஷன் (கம்பு
மற்றும் அதனை ஊன்றிச் செல்லும் மனிதன்) என்னும்
இரண்டினையும் பார்த்தால் தண்டி என்று சொல்லுதல்உண்டு .
அதுபோல ஒரே ஜடாம்சத்தின் ஞானத்தால் ஆத்மா
உபவடிவம் எனச் சித்தியாது. சேதனாம்சத்தையும் அனுபவ
கோசரம் என்று ஒப்பினால் அது ஜடமும் கற்பிதமாம்.
பட்ட மதத்தினரைக் கேட்கின்றார்:-- ஆத்மாவின் ஜட
சேதனமாகிய இரண்டு அம்சங் களுக்கும் சம்பந்தம் யாது?
1. சையோகமா? அல்லது 2. தாதாத்மியமா? அல்லது

3. விஷய விஷயித் தன்மையா? இவைகளில் முதல் பட்சத்தில் ஆத்மா அநித்திய வடிவம் ஆகும். ஏனெனின் அநித்தியமாகிய இரண்டு திரவியங்களுக்கே சையோகம் நியமம் ஆவதால். இரண்டாவது பட்சத்தில் சித்து ஜடம் என்னும் இரண்டு அம்சங்களுக்கும் ஒரு வடிவமாக ஆகும் தன்மை இருத்தலால் ஜடாம்சம் சேதனமாகும், சேதனாம்சம் ஜடமாகும். முன்றாவது பட்சத்தில் இரண்டும் கடத்தைப் போல அனாத்மாவாகும்.

(6.99) ஜடத்தன்மையாகிய அம்சம் பிரகிருதியின் வடிவமாம். அந்தப் பிரகிருதியின் வடிவம் விகாரம் (மாறுபாடு) உள்ளதும் முக்குண வடிவமுமாம். அந்தப் பிரகிருதி, சேதனமாகிய புருஷனது போக மோட்சங்களுக்காக பிரவிருத்திக்கின்றது.

(6.100) அசங்க (எதனோடும் சேராது) புருஷனாகிய சேதனத்தின் பேதக்கிரகணம் (பேதத்தைக் கிரகித்தல்) இன்மையாகிய பிராந்தியினால் பந்த மோட்சங்களை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். பந்த மோட்சங்களின் வியவஸ்தையின் பொருட்டு முன்கூறிய வாதிகளாகிய நையாயிகர் முதலியோர்களைப் போல சாங்கியத்திலும் சேதனமாகிய ஆத்மாவிற்குப் பேதம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

(6.101) 'காரணமாய் இருத்தலால் மக தத்துவத்தினும் சிறப்பானதாயும் வேறாயும் இருப்பது அஞ்ஞானம்' என்று சுருதியில் பிரகிருதியானது அவ்வியக்த சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது. அதுபோல 'இந்தப் புருஷன் அசங்கனே' என்னும் சுருதியால் புருஷனுக்கு அசங்கத் தன்மை தெளிவாகின்றது. இது சாங்கியர்களின் மதமாம்.

சாங்கியர்களின் மதத்தில் பிரகிருதியை ஜகத் காரணமாகக் கொண்டு புருஷனது போக மோட்சங்களுக்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது பொருந்தாது. ஏனெனின், பிரளய காலத்தில் சத்துவ முதலிய குணங்களின் சாம்மிய(கலப்பு) அவஸ்தையைப் பிரதானம் என்பர். அது சிருஷ்டி காலத்தில் சாம்யாவஸ்தையை விடுமாயின் அப்போது ஜகத்தின் உற்பத்தி உண்டாகின்றது. பிரதானம் ஜடமாய் இருத்தலால் சாம்யாவஸ்தையை விடுவதில் சாமர்த்தியம் உடையது ஆகாது. சேதனமாகிய புருஷன் அசங்கமாய் இருத்தலால் அதற்குப் பிரதானத்தோடு சம்பந்தம் கில்லை. சேதன சம்பந்தம் இன்றி ஜடத்தினால் காரிய உற்பத்தி உண்டாகாது. ஆகையால் பிரதானத்திலிருந்தும் சிருஷ்டி சம்பவியாது. அதனால் பிரதானம் என்னும் மாயாவிசிஷ்ட சேதனம் அந்தரியாமியாகிய ஈசுவரனாம். அவரே ஜகத்திற்கு கர்த்தா.

சாங்கிய மதத்தில் விபு சேதனமாகிய ஆத்மாவிற்கு நாநாத்துவம் ஒப்பியிருக்கின்றனர். அது நிஷ்பலமாம். ஏனெனின், ஒரே வியாபக சேதனத்தை அங்கீகரிக்கின் நாநா அந்தக்கரண உபாதிகளால் போக முதலியவற்றிற்குக் கலப்பின்றிய வியவஸ்தை உண்டாகும். மீண்டும் அந்த வியவஸ்தையின் பொருட்டே ஆத்மாவின் நாநாத்துவத்தை அங்கீகரித்தல் வியர்த்தமாம். ஆத்மாவின் நாநாத்துவத்தையும் பிரகிருதியின் நித்தியத் தன்மையையும் அங்கீகரித்தலால் ஆத்மாவினிடத்துச் சஜாதீய விஜாதீய சம்பந்தங்கள் வந்தடைதலால் நாநாவாகிய ஆத்மாவிற்கு அசங்கத் தன்மையைக் கூறுவதிலும் வியாகாத தோஷம் (சொல்வதிலேயே முரண்பாடு) உளதாம். இவ்வாற்றால் சாங்கியர்கள் மதம் ஏற்புடையதன்று.

- (6.102) யோகமதத்தை அனுசரிப்பவர்கள் சைதன்னியத்தின் சமீபத்தில் உள்ள பிரகிருதியை நடத்துகின்ற புருஷத் தன்மையை ஈசுவரன் என்று சொல்லுகின்றனர். அந்த ஈசுவரன் சீவர்களை விட வேறு என்று சொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

(6.103) பிரகிருதி புருஷர்களுக்குப் பதியும் குணங்களுக்கு ஈசுவரனும் ஆவர் என்று சுருதியானது ஈசுவர சொருபத்தைக் கூறுகின்றது. பிருகதாரணிய உபநிடத்தில் ஆதரவாக அந்தரியாமியான ஈசுவரன் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றார்.

குணங்களின் சாமியா(கலப்பு)வஸ்தையாகிய பிரதானத்திற்கும், சேத்திரஞ்ஞனுக்கும் அதாவது சரீர வடிவ சேத்திரத்தை அறிபவனாகிய ஜீவனுக்கும் பதியாவார். சத்துவாதி குணங்களுக்கு ஈசுவரனாவார் என்பது பொருள்.

(6.104) இந்த ஈசுவரனிடத்தும் வாதிகள் தங்கள் தங்கள் யுக்திகளால் ஒருவருக்கு ஒருவர் வாதம் செய்கின்றனர். தங்கள் தங்கள் பட்சம் திடமாகும் பொருட்டு சுருதி வாக்கியங்களையும் புத்திக்கு ஏற்றபடி அர்த்தம் செய்து கொண்டு எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

(6.105) துன்பத்தை தரும் கருமத்தின் பிரிவுகளோடும், அவற்றின் வாசனைகளோடும் சம்பந்தம் இல்லாத புருஷனே ஈசுவரன் ஆவான். அந்த ஈசுவரனும் ஜீவனைப் போல அசங்க சேதனமாம்.

(6.106) அப்படியானாலும் புருஷ விசேஷனாய் (துன்பம் முதலியவற்றோடு சம்பந்தம் இல்லாதவனாய்) இருத்தலால் இந்த ஈசுவரனுக்கு நியாமகத்தன்மை (முறைப்படியான நியமமானது) பொருந்துகின்றது. அப்படி இல்லையாயின் அதாவது இந்த ஈசுவரனது நியாமகத்துவத்தை அங்கீகரியாவிடின், இங்கே ஜகத்தில் பந்த மோட்சங்கள் இரண்டும் வியவஸ்தையின்மையை அதாவது நியமம் இல்லாமையை அடையும்.

ஐகத்திற்கு நியந்திருத்துவம் இல்லாவிடின் இராஜா இன்றிய குடிமக்களுக்குச் சுப கர்மத்தால் உத்தமமான பதவியும், அசுப கர்மத்தால் பந்த முதலிய தண்டமும் ஆகிய இவற்றிற்கு வியவஸ்தை இல்லாமை போல இந்த சீவனுக்குப் பந்தம் உண்டாகும், இவனுக்கே மோட்சம் உண்டாகும் என்பதாக வியவஸ்தையாகிய மரியாதையைச் செய்பவன் இல்லாமையால் பந்த மோட்சம் வியஸ்தையில்லாதவன் ஆகும். இது யோக மதத்தின் அபிப்பிராயமாகும்.

- (6.107) 'இந்த ஈசுவரனின்றும் பயத்தால் வாயு அசைகின்றது' இவை முதலிய சுருதியில் அசங்கனாகிய பரமாத்மாவிற்கு அந்த நியமத் தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பரமாத்மா விற்குத் துன்பம், கர்ம முதலியனவாகிய சீவ தர்மங்கள் இல்லாமையால் நியாமகத்தன்மை பொருத்தம் உள்ளதேயாம்.
- (6.108) சீவர்களும் அசங்கமாய் இருத்தலால் அவர்களுக்கு வருத்தம்-துன்பம் முதலியவைகள் இல்லை. அப்படியாயினும் பேதத்தைக் கிரகியாமையால் துன்பம், கர்ம முதலியன முன்னால் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.
- (6.109) தார்க்கீகர் அந்த ஈசுவரனுக்கு நித்தியமாகிய ஞானம், தொழில், இச்சை என்னும் குணங்களை நித்தியமாகக் கொள்ளுகின்றனர். அசங்கனுக்கு நியாமகத்தன்மை (முறையான தன்மை) பொருந்தாது என்று கூறுகின்றனர்.

(6.110) இந்த ஈசுவரனுக்கு வேறாகிய புருஷத் தன்மையும் நித்திய ஞான முதலிய குணங்களினாலேயாம். வேறு விதமாக அன்று. 'நித்தியமாகிய இச்சை உடையவனும் நித்திய ஆலோசனை வடிவ ஞானம் உடையவனும் ஆவான்' இவை முதலிய சுருதிகள் ஈசுவரனது குணங்களின் நித்தியத் தன்மையைக் கூறுகின்றன.

நையாயிக மதத்திலும் தோஷம் இருத்தலால் அந்நிய இரணிய கர்ப்ப உபாசகர்களது பட்சத்தைக் கூறுகின்றார்---

(6.111) இந்த ஈசுவரன் நித்திய ஞானம் முதலியவற்றை உடையவன் ஆயின் எப்போதுமே ஜகத்திற்கு உற்பத்தி உண்டாம். ஆகையால் இரணிய கர்ப்பன் ஈசுவரனாம்.

ஈசுவரனது ஞான முதலியன நித்தியம் எனக்கூறின், சுருதியில் சிருஷ்டியின் ஆரம்ப காலத்தில் ஈசுவரனது ஞானத்திற்கு உற்பத்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கும் சுருதியில் சொல்லப்பட்ட அத்வைத சித்தாந்தத்திற்கும் விரோதம் உண்டாகின்றது. 'சத்தியகாமன் சத்தியசங்கற்பன்' என்னும் சுருதியில் 'சத்தியம்' என்னும் சத்தத்திற்கு யதார்த்தம் அல்லது பிரளய பரியந்தம் உள்ளது என்பது அர்த்தமாம். நித்தியம் என்பது அர்த்தம் அன்று. ஆகையால் நையாயிகர் மதம் ஏற்படையது அன்று.

(6.112) அந்த இரணியகர்ப்பன் சூக்கும தேகத்தோடு கூடியவன் ஆவான். 'உத்கீதப் பிராமணத்தில்' அந்த இரணியகர்ப்பனது மகிமை மிக விரிவாக இருக்கின்றது. இந்த இரணியகர்ப்பருக்கு சூக்கும தேகம் இருக்கினும் காம கர்ம முதலியன இல்லாமையால் சீவத் தன்மை இல்லை.

விராட்டு ஈசுவரனாம் என்று அந்நிய விராட்டு உபாசகர் கூறுவது---

(6.113) தூல தேகம் இன்றி சூக்கும் தேகம் ஓரிடத்தும்
காணப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் எங்கும் சிரசு
முதலியவற்றை உடைய விராட் புருஷனது தேகம்
ஈசுவரனாம்.

(6.114) 'ஆயிரம் சிரம் உடையவர்', 'எங்கும்
கண்ணுடையவர்' என்று இவ்வாறும் சுருதி வாக்கியம்
சொல்லியிருக்கிறது என்று இடைவிடாது விராட்
வடிவத்தைச் சிந்திக்கின்ற உபாசகர் கூறுகின்றனர்.

இந்த விராட்டு உபாசகர்கள் பிரம்மா வடிவ அன்னிய தேவதையை
உபாசிக்கின்றனர்---

(6.115) எங்கும் கை,கால் முதலியவைகள் உடையவராயின்
புழு முதலியவற்றிற்கும் ஈசுவரத்துவம் உண்டாம்.
ஆகையால் நான்கு முகமுடைய தேவனே
(பிரம்மாவே) ஈசுவரன் ஆவன். அன்னிய புருஷன்
ஈசுவரன் அல்லன்.

(6.116) புத்திரன் பொருட்டு அந்தப் பிரம்மதேவனை
உபாசிக்கின்றவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:
பிரம்ம தேவர் ஜனங்களை உண்டாக்கினார்
என்னும் இவை முதலிய வேத வாக்கியங்களைப்
புத்திர இச்சை உடைய இவர்கள் எடுத்துக்
கொள்கின்றனர்.

- (6.117) தாமரையில் தோன்றிய பிரம்மா விஷ்ணுவின்
தாமரை வடிவ நாபியில் இருந்து
உண்டாகியிருக்கிறார். அதனால் விஷ்ணுவே
ஈசுவரன் ஆவார் என்று உலகத்தில் வைஷ்ணவர்கள்
கூறுகின்றனர்.
- (6.118) சிவனது இரண்டு பாதங்களையும் தேடுதற்கு
விஷ்ணுவினால் முடியவில்லை. ஆகையால் விஷ்ணு
ஈசுவரன் ஆகமாட்டார் என்று சைவ சாத்திர
ஆகமத்தை பின்பற்றும் சைவர்கள் கூறுகின்றனர்.
- (6.119) அந்த சிவனும் முப்புரங்களையும்
வெற்றிகொள்வதற்குக் கணபதியைப் பூசித்தார்
ஆகையால் கணபதியின் மதத்தில் பிரியம்
உள்ளவர்கள் கணபதியை ஈசுவரனாகக்
கூறுகின்றனர்.
- (6.120) இப்படி பைரவமைலால முதலிய தேவதைகளின்
உபாசகர்களாகிய மற்றவர் வேறு வேறு விதமாகச்
சொல்லுகின்றனர். தங்கள் தங்கள் பட்சத்தின்
அபிமானத்தால் வேறு வேறு விதமாகக்
கூறுகின்றனர். மந்திரம், அர்த்தவாதம் கற்ப
முதலியவற்றைச் சார்ந்து சொல்லுகின்றனர்.
- (6.121) அந்தரியாமி முதல் தாவரம் வரையிலும் ஈசுவரனைக்
கூறும் வாதிகள் இருக்கின்றனர். (தாவரம் ஈசுவரன்
என்பதற்கு) உலகத்தில் அரசு, எருக்கு, மூங்கில்
முதலியவற்றிற்குக் குலதெய்வத் தன்மை காணப்
படுவதால்.

- (6.122) தத்துவ நிச்சய விருப்பத்தால் நியாயமாகிய யுக்தி, ஆகமமாகிய சாத்திரம் இரண்டையும் விசாரிக்கின்றவர்களுக்கு நிச்சயம் ஒன்றேயாகும். அந்த நிச்சயம் இந்தப் பிரகரணத்திலும் விளங்கும் படியாகச் சொல்லப்படுகின்றது.
- (6.123) மாயையைப் பிரகிருதியாக அறிக. மாயா உபாதிகளை மகேசுவரனாக அறிக. இந்த மாயா உபாதிகளாகிய சேதனத்தின் அவயவ வடிவ சீவர்களால் இந்த சகல ஜகத்தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.
- (6.124) இவ்வித வேதத்தை அனுசரித்ததாகிய ஈசுவரனிடத்துள்ள நிச்சயம் பொருத்தம் உள்ளதாம். அப்படியே தாவரம் வரையில் (சகல ஜகத்தையும் ஈசுவரத் தன்மையாக அங்கீகரித்தலால்) ஈசுவர வாதிகளுக்கு விரோதம் இல்லாமல் போகின்றது.
- (6.125) இந்த மாயையும் அஞ்ஞான வடிவம் என (நிருசிம்மதாபநீய உபநிடதமான) தாபநீயத்தில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அனுபூதி வடிவப் பிரமாணத்தைச் சுருதியானது தான் பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றது.
- (6.126) அது ஜடமும் மோகவடிவமும் என்று சுருதி அனுபவமாக்குகின்றது. வெளிப்படையாய் இருத்தலால் குழந்தை - இடையன் வரையிலும் அந்த ஜடமோக வடிவமாகிய மாயா காரியத்திற்கு அனந்தத் தன்மையினை அந்தச் சுருதி கூறியிருக்கின்றது.

(6.127) அசேதன வடிவ கடாதிகளுக்கு எது சொருபமோ அதுவே ஜடமாம். எதில் புத்தியானது மழுங்குகின்றதோ அதாவது அறியாது பின்னடைகின்றதோ அது மோகமாம் என்று லௌகிகர்கள் கருதுகின்றார்கள்.

(6.128) லௌகிகப் பார்வையில் இந்த ஜடத்துவ மோக லட்சணமாகிய மாயையின் தமோ வடிவத்துவமும் எல்லோர்களாலும் அனுபவிக்கப்படுகின்றது. யுக்தியால் பார்க்குமிடத்து அநிர்வாச்சியமாம். அசத்தானது இருந்ததில்லை என்பது வேத வாக்கியம்.

(6.129) (மாயை) அசத்தாக இருந்ததில்லை, பிரகாசித்துக் கொண்டிருத்தலால். சத்தாக இருந்ததில்லை, பாதிக்கப்படுதலால். ஞான திருஷ்டியால் துச்சம் (அசத்து) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த மாயையாகிய அஞ்ஞானத்தின் நித்திய நிவிருத்தியால் அந்த அஞ்ஞானம் துச்சமாம்.

நிவிருத்தி என்பது பாதத்திற்காம். அந்தப் பாதமாகிய மித்தியாத்துவ நிச்சயம் (1)விஷயம் (2) விஷயி என்னும் பேதத்தால் இரண்டு வகையாம். அவற்றுள்,

- (1) அவித்தையும் அதன் காரியமும் இரச்சுவில் சர்ப்பம் முன்றுகாலத்திலும் வியாவகாரிகமாய் இல்லாதது போல அதிஷ்டானப் பிரம்மத்தில் பாரமார்த்திகமாக முன்று காலத்திலும் இல்லாமை விஷய வடிவ பாதமாம்.

- (1) எப்போதுமே இருக்கும் அவித்தை முதலியவற்றின் முன்சொல்லிய இல்லாமையை நிச்சயித்தலாகிய பாதம் விஷயி வடிவ பாதமாம்.

எதன் பிரகாசம் உண்டாகின்றதோ அது விஷயம் எனப்படும்.
எது பிரகாசம் செய்வதோ அது விஷயி எனப்படும்.

'அகம் பிரம்மாஸ்மி' என்னும் நிச்சயமாகிய தத்துவ ஞானத்திற்குப் பிற்கணத்தில் உண்டாகும் 'என்னிடத்தில் முன்று காலத்திலும் அவித்தையும் பிரபஞ்சமும் இல்லை' என்னும் வடிவினதாகிய விருத்திவடிவ பாதம் எதனால் முன்னமே சித்தித்துள்ள அவித்தை முதலியவற்றின் அபாவத்தைப் பிரகாசிக்கின்றதோ அதனால் அந்த விருத்தி விஷயி வடிவ பாதமாம். அந்த விஷய வடிவ பாதம் இன்றிக் கேவலம் அதன் நிச்சயமாகிய விஷயி பாதத்தை அங்கீகரிக்கின், ஒன்றில் மற்றொன்றன் புத்தி ஆகுதலால் அந்த நிச்சயமும் பிரம்(பிராந்தி) வடிவமாம். ஆகையால் விஷய வடிவமாகிய பாதம் அவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டியதாம். ஆதலால் இங்கு நித்திய நிவிருத்தி என்னும் சொல்லால் விஷய வடிவ பாதமே கொள்ளப்படும்.

- (6.130) சிரௌதம் (சுருதி ஞானம்), யௌக்திகம் (யுத்தி ஞானம்), இலௌகிகம் (உலக சம்பந்த ஞானம்) என்னும் முன்று ஞானத்தால் இந்த மாயை துச்சை(அசத்து), அநிர்வசனீயை, வாஸ்தவி (உண்மையானது) என்று முன்று விதமாக அறியத்தக்கதாம்.

சுருதியில் தோன்றியதான சிரௌத ஞானத்தால் துச்சை அதாவது முன்று காலத்திலும் அசத்து என்றும், யுக்தியினால் உண்டான யௌதிக ஞானத்தால் அநிர்வசனீயை அதாவது சத-அசத்து விலட்சணமாகிய (வேறாகிய) மித்தை என்றும்,

இலௌகிகமாகிய உலகப் பிரசித்த ஞானத்தால் வாஸ்தவி அதாவது
சத்தியை (நித்தியமானது) என்றும் மாயை முன்று விதமாக அறியத்தக்கததாம்.

(6.131) இந்த மாயை இந்த ஜகத்தின் இருப்பையும்
இல்லாமையையும் காட்டுகின்றது. விரிவுதாலும்
சுருங்குதலாலும் எப்படி சித்திர படம் சித்திரத்தின்
இருப்பையும், இல்லாமையையும் காட்டுவதாய்
இருக்கின்றதோ அப்படியே மாயையும் இருக்கின்றது.

(6.132) மாயை சேதனம் இன்றித் தோற்றாமையால்
சுதந்திரம் இல்லாததாம் அதாவது பராதீனமாம்
(மற்றொன்றின் ஆதிக்கத்தில் உள்ளதாம்).
அப்படியே அசங்கமாகிய ஆத்மாவை வேறு
விதமாகச் செய்வதால் சுதந்திரம் உள்ளதாம்
அதாவது சுவாதீனம் (சுய ஆதிக்கத்தில்)
உள்ளதாம்.

தன்னை விளக்கும் சைதன்னியத்தை விட்டு விளங்காமையால்
மாயை சுவதந்திரம் (சுதந்திரம்) இல்லாததாம். அசங்கம்
அதாவது மாயா சம்பந்தம் இல்லாத ஆத்மாவை வேறு
விதமாகச் செய்தலில் சுவதந்திரம் உள்ளதாம்.

(6.133) அந்த மாயை மாறுபாடு இல்லாததும், எதனோடும்
சேராததும் ஆகிய ஆத்மாவை அகங்கார முதலிய
பிரபஞ்ச வடிவமாகச் செய்கின்றது. சிதாபாச
சொருபமாக சீவ-ஈசுவரர்கள் இருவரையும் மாயை
உண்டாக்குகின்றது.

- (6.134) கூடஸ்தனைக் கெடுக்காமல் ஜகத்து
முதலியவற்றைச் செய்கின்றது. செய்தற்கு அரிய
ஒன்றை அதாவது முக்கிய காரியத்தைச் செய்யும்
மாயையினிடத்து என்ன ஆச்சரியம் உளது?

மாயை செய்தற்கு அரியதைச் செய்யாவிடின் மாயை எனும் தன்மையே
பங்கமாகும் என்பது பொருள். அகடிதனா சாமர்த்தியம் அதாவது
நிகழாததை நிகழ்த்துவிப்பது என்பர்.

- (6.135) நீரில் நெகிழ்ச்சியும், நெருப்பில் சூடும், கல்லில்
வன்மையும், மாயையில் செய்தற்கு அரியதைச்
செய்யும் தன்மையும் இயல்பாகவே சித்திக்கின்றன.
வேறு விதமாயில்லை.
- (6.136) உலகம் எதுவரையிலும் அந்த மாயையின்
செயல்களை நேரே அறியவில்லையோ
அதுவரையிலுமே மனதில் ஆச்சரியம்
இருக்கின்றது. மாயாவியை அறிந்த பின் இது
மாயையாம் என்று ஆச்சரியம் போய்விடுகின்றது.
- (6.137) ஜகத்து உண்மையானது என்னும் வாதிகளிடத்தில்
கேள்விகள் வெளிப்படுவதால் மாயையினிடத்தில்
கேள்விகள் தொடுப்பது தகுந்தது அன்று. ஏனெனின்
அந்த மாயை கேள்வி வடிவமாகவே இருத்தலால்.
- (6.138) வினா வடிவமாகிய மாயையிலும் வினா
உண்டாகுமாயின், அப்போது உனது கேள்வியில்
என்னால் மற்றொரு கேள்வி கேட்கப்படுகின்றது.
அதனால் வினா விலக்கத்தக்கது. மறுபடியும் எதிர்
வினா செய்யத்தக்கது அன்று.

- (6.139) மாயை ஆச்சரியமானது. (எப்படி செய்ய முடிகிறது என்பது போன்ற) கேள்வி வடிவமாய் இருத்தலால் இந்த மாயையை நிவர்த்திக்க உபாயமான ஞானம் புத்திமான்களால் முயற்சியால் தேடப்பட வேண்டும்.

மாயை என்னும் தன்மை நிச்சயமாகத் தெரிந்தால் தான் அதனை நிவிருத்திக்கும் உபாயத்தைத் தேட முடியும். ஆனால் நிச்சயமாகவில்லையே என்று சந்தேகம் எழுப்புகிறான் வாதி---

- (6.140) (மாயைக்கு இலட்சணம் இருந்தால்) மாயை எனும் தன்மையே நிச்சயிக்கலாம் என்று கூறினால், (பதில் கூறுகின்றார்) உலகப் பிரசித்த இந்திர ஜால வடிவ மாயையின் இலட்சணம் எதுவோ அது இந்த மாயையிலும் காணத்தக்கதாம். அப்போது நிச்சயம் செய்.

- (6.141) எது நிரூபிக்க முடியாததாய் மிக வெளிப்படையாய்த் தோற்றுகின்றதோ அது மாயை என்று இந்திர ஜால முதலியவற்றில் உலகத்தோர் காண்கின்றனர்.

- (6.142) இந்தப் பிரபஞ்சம் வெளிப்படையாய்த் தோற்றிக் கொண்டிருந்தும் அதை நிரூபித்தல் முடியாததாய் இருக்கின்றது. ஆகையால் ஜகத்தைப் பட்சபாதமின்றி மாயாமயமாகக் காண்க.

- (6.143) சகல பண்டிதர்களாலும் ஜகத்து நிரூபிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்து அவர்களுக்குச் சிற்சில இடங்களாகிய பட்சங்களில் முன்னதாக அஞ்ஞானம் விளங்குகின்றது.

(6.144) தேகேந்திரிய முதலிய பதார்த்தங்கள் வீரியத்தால் எப்படி உண்டாகின்றன? அல்லது அவற்றுள் சைத்தன்னியம் எப்படி உண்டாகின்றது? என்று கேட்குமிடத்து உனக்கு என்ன விடை வரும்?

(6.145) இந்தத் தேகம் முதலியவைகளை உண்டாக்குதல் வீரியத்திற்கு இயற்கை ஆகும் என்று கூறினால், அந்த வீரியத்தின் இயற்கை உன்னால் எப்படி அறியப்பட்டது? அந்வய வியதிரேகங்கள் (உடன்பாடு எதிர்மறைகள்) எவைகளோ அவைகள் இரண்டும் மலட்டு மற்றும் வீரியத்தால் பங்கம் அடைந்திருக்கின்றன .

மலட்டு புருஷனது வீரியத்தினாலும், மலடியாகிய பெண்ணிடத்து வீரியமும் வீணாகுவதாலும் எங்கெங்கே வீரியம் உண்டோ அங்கங்கே தேகாதிகள் உண்டாகும் என்பது பொருந்தாது. வீரியம் உண்டாகுமாயின் தேகாதிகள் உண்டாகும் என்னும் அந்வயமும் பொருந்தாது. சுவேதஜங்களான பேன் முதலியவற்றிலும், உத்பிஜ்ஜமான விருட்சம் முதலியவற்றிலும் வீரியத்தால் உற்பத்தி வியபிசரித்தலால் வீரியம் கில்லாவிட்டால் தேகாதிகள் உண்டாகாது என்னும் வியதிரேகமும் பொருந்தாது.

(6.146) ஒன்றனையும் நான் அறியேன் என்று முடிவில் உனக்குப் புகலிடம் அஞ்ஞானமேயாம். இதனால் தான் மகான்கள் இந்த ஜகத்திற்கு இந்திர ஜாலத் தன்மையைக் கூறுகின்றார்கள் .

(6.147) இந்த ஜகத்தை விட வேறு இந்திர ஜாலம் என்ன இருக்கிறது? கர்ப்ப வாசத்தில் உள்ள வீரியம் எதுவோ அது சேதனம் ஆகின்றது அதாவது சேஷ்டிக்கின்றது. இந்த வீரியம், தலை, கை கால்களும் அவற்றால் ஆகிய விரல் காது முக்கு கண் முதலியவைகளுமாகிய முளையுடையதும், சமய பேதத்தால் அனேக இளமை யௌவனம் முதுமை என்னும் வேஷங்களோடு கூடியதுமாய்ப் பார்க்கின்றது, உண்கின்றது, கேட்கின்றது, முகருகின்றது அப்படியே போகின்றது, வருகின்றது என்னும் செயல்களையும் இவற்றினை ஒட்டி வேறு செயல்களையும் செய்கின்றது. ஆகையால் இந்த ஜகத்து இந்திர ஜாலமாம்.

(6.148) தேகத்தைப் போல ஆலம் விதை முதலியவற்றிலும் செவ்வையாக விசாரித்துப் பார்க்க வேண்டும். சூக்குமமான விதை எங்கே? விருட்சம் எங்கே? ஆகையால் இது மாயையாம் என்று நிச்சயம் செய்.

(6.149) நையாயிகர் முதலியோர் இந்த ஜகத்தைச் சொல்வதில் அபிமானத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஹர்ஷமிசிரர் முதலிய ஆசாரியர்களால் கண்டன முதலிய நூல்களில் செவ்வையாகக் கண்டனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

(6.150) சிந்திக்க இயலாத பொருட்களைக் கற்பனை வடிவ தர்க்கத்திற்கு உட்படுத்திப் பொருத்தலாகாது. இந்தப் பிரபஞ்சம் மனதினாலும் சிந்திக்க முடியாத சிருஷ்டி வடிவம் என்பது நிச்சயமாம்.

- (6.151) சிந்திக்க முடியாத சிருஷ்டியின் சக்தியை உடைய காரணம் எதுவோ அதுவே மாயையாம் என்று நிச்சயம் செய். அந்த மாயை வடிவமாகிய காரணம் ஒன்றே சுழுத்தியில் அனுபவிக்கப்படுகின்றது.
- (6.152) ஜாக்கிர சொப்பன வடிவமாகிய பிரபஞ்சம் அந்தச் சுழுத்தியில் இருக்கும் மாயை வடிவமாகிய விதையில் மரம் ஒருங்குவது போல ஒருங்குகின்றது. அதனால் சகல ஜகத்தின் வாசனைகளும் அதில் நிலைத்திருக்கின்றன.
- (6.153) மாயையில் உள்ள ஜாக்கிர சொப்பன வடிவ ஜகத்தின் ஞானமாகிய புத்தியின் வாசனைகள் தம் உபாதான (முதல் காரண)மாகிய சத்துவ குண வடிவமாய் இருக்கின்றன. அவைகளில் சைதன்னியம் பிரதி பிம்பிக்கின்றது. மேக ஆகாசத்தைப் போல அந்த வாசனைகளில் வெளிப்படுதல் இல்லாத சிதாபாசன் இருக்கும். அந்தச் சிதாபாசன் அனுமானத்தினால் அறியத்தக்கவன் ஆவான்.
- (6.154) ஆபாசனோடு கூடிய அந்த மாயையாகிய காரணமே புத்தி வடிவமாக உற்பத்தி ஆகின்றது. ஆகையால் புத்தியில் சிதாபாசன் விளக்கமாகத் தோற்றுகின்றான்.
- (6.155) “மாயையாகிய மூலப்பிரகிருதி தன்னிடத்தில் சேதனப் பிரதிபிம்பமாக சீவ ஈசுவர்களைச் செய்கின்றது” என்னும் சுருதியில் சீவ ஈசுவரர்கள் மாயையின் காரியமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மேக ஆகாசம், ஜல ஆகாசம் போல அந்தச் சீவ ஈசுவரர் இருவரும் வியவஸ்தை அடைகின்றனர். அதாவது வியவகாரத்தில் பேதத்தை அடைகின்றனர்.

(6.156) மேகத்தைப் போல மாயை இருக்கின்றது. மேகத்தில் உள்ள மழையை (சூக்குமமாகிய நீர்த்துளிகளை)ப் போலப் புத்தி வாசனைகள் இருக்கின்றன. மழை நீரில் உள்ள ஆகாச (ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்ப)த்தைப் போலச் சிதாபாசன் இருக்கின்றான். (அவன் ஈசுவரன்)

(6.157) மாயை எதன் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதோ அந்த சுத்த சத்துவப் பிரதானப் பிரகிருதியின் அம்சமான பிரதிபிம்பத்தை ஈசுவரனாகச் சுருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்தரியாமியும் சர்வஞ்ஞரும் ஜகத் காரணரும் அவரே ஆவார்.

(6.158) சுழுத்தி காலத்தின் ஆனந்தமய கோசத்தை முதலில் ஆரம்பித்து இந்த ஆனந்தமய கோசன் சர்வேசுவரனாம் என்று இவ்வாறு வேதம் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆகையால் இந்த ஆனந்தமய கோசன் வேதத்தில் கூறிய ஈசுவரனாம்.

மந்த புத்தியுடைய புருஷர்களுக்கு சீவ ஈசுவரர்களது அபேதத் தன்மையைச் சிந்திக்கும் பொருட்டு ஆனந்த மயனிடத்தில் ஈசுவரத்துவம் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(6.159) சுருதியில் கூறிய அர்த்தம் தர்க்கத்திற்கு உட்படாததாய் இருத்தலாலும், மாயையில் சர்வமும் சம்பவித்தலாலும், அந்த ஆனந்த மயனது சர்வஞ்ஞத்துவ முதலியவற்றில் விவாதம் செய்யலாகாது.

(6.160) இவர் (ஆனந்தமயன்) எந்தப் பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்குகின்றாரோ அதை வேறுவிதமாக்குவதற்கு எந்தப் புருஷனும் சமர்த்தன் அல்லன். அக்காரணத்தால் இவர் சர்வேசுவரன் என்று சொல்லப்பட்டது.

(6.161) சகலப் பிராணிகளின் புத்தியில் உள்ள வாசனைகளும் அந்தச் சுழுத்தி காலத்தின் அஞ்ஞானத்தில் இருக்கின்றன. அவ்வாசனைகளால் சகல ஜகத்தும் விஷயம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அக் காரணத்தால் இந்த ஆனந்தமயன் சர்வஞ்ஞன் (எல்லாவற்றையும் அறிபவன்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறான்.

(6.162) வாசனைகள் மமைறமுகமாய் இருத்தலால் சர்வஞ்ஞத்துவம் (எல்லா வற்றையும் அறியும் தன்மை) அறியப்படுவதில்லை அதாவது பிரத்தியட்சமாய் தெரிவதில்லை. சகல புத்திகளிலும் உள்ள அந்தச் சர்வஞ்ஞத்துவத்தைப் பார்த்து வாசனைகளில் அனுமானிக்க வேண்டும்.

இங்கு இது அனுமானம்:- எல்லாப் புத்திகளிலும் உள்ள சர்வஞ்ஞத்துவம் எதுவோ அது தனது காரண வடிவ வாசனையில் உள்ள சர்வஞ்ஞத்துவத்தை முன்னிட்டு உண்டாகத் தக்கதாம். காரிய வடிவ சகல புத்திகளிலும் உள்ள தர்ம விசேஷமாய் இருத்தலால். நூலின் காரியமாகிய துணியில் உள்ள உருவம் முதலியவற்றைப் போல என்பது பொருள்.

(6.163) விஞ்ஞான மயனை முக்கியமாக உடைய நான்கு கோசங்களிலும் மற்றப் பிருதிவி முதலியவற்றிலும் உள்ளிருந்து எதனால் செயல்படுகின்றதோ அதனால் அந்தரியாமித்துவத்தை அடைகின்றது.

- (6.164) “விஞ்ஞானமய கோசமாகிய புத்தியில் இருந்து கொண்டு எந்தப் புத்தியின் உள்ளாகவும் புத்தியினால் காணப்படாததாயும் இருக்கின்றதோ, புத்தி எதற்குத் தேகமாய் இருக்கின்றதோ, புத்தியை எது உள்ளே செயல்படுத்துகின்றதோ” என்று இப்படி வேதத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
- (6.165) எப்படி நூலானது உபாதானத் தன்மையால் துணியில் இருக்கின்றதோ அது போல இந்த ஈசுவரன் எல்லாவற்றிற்கும் உபாதான வடிவமாய் இருத்தலால் எல்லாப் புதங்களிலும் நிலைத்திருக்கின்றார்.
- (6.166) (வெளிப்படையான) துணியினும் நூல் உள்ளாக இருப்பதாம். நூலினும் இழை அதாவது நுட்பமாகிய நூல் உள்ளாக இருப்பதாம். இப்படி எங்கே உள்ளாகுந் தன்மைக்கு நினைப்பு உண்டாகின்றதோ அங்கே இந்த ஈசுவரன் அனுமானிக்கப்படுகிறார்.
- (6.167) இரண்டு மூன்று உள்ளிருக்கும் அவஸ்தைகளின் தரிசனம் உண்டானாலும் எல்லாவாற்றிற்கும் உள்ளாய் இருக்கும் இவர் காணப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் சுருதி யுத்திகளாலேயே நிர்ணயம் உண்டாகின்றது.
- (6.168) எப்படி துணி வடிவமாக நிலைபெறுவதால் நூலிற்குத் துணி தேகமாகின்றதோ அப்படியே எல்லா வடிவமாகவும் ஈசுவரன் நிலைத்தலால் இந்த ஈசுவரனுக்குச் சகல ஜகத்தும் தேகமாம்.

(6.169) எப்படி நூலின் சுருங்குதல் விரிதல் அசைதல்
முதலியவற்றில் படம் அந்தப்படி ஆகின்றதோ,
அதனால் படத்தில் சுதந்திரத்துவம் சிறிதும்
இல்லையோ,

(6.170) அதுபோல இந்த அந்தரியாமி எங்கே எந்த
வாசனையால் எப்படி விகாரத்தை அடைகின்றதோ
அப்படி அவசியமாகவே ஐகத்து உண்டாகின்றது.
இதில் சந்தேகம் இல்லை.

கீதையின் 18-ஆவது அத்தியாயத்தில் உள்ள 51-ஆவது சுலோகத்தில்---

(6.171) அர்ச்சுனா! ஈசுவரன் எல்லாப் பூதங்களின்
இருதயத்திலும் இருக்கிறார். அவர் எந்திரத்தின்
பேரிலுள்ள சகல பூதங்களையும் மாயையினால்
சுழலச் செய்கின்றார்.

(6.172) எல்லா சீவர்களும் விஞ்ஞானமய கோச வடிவமாம்.
அவைகள் இருதய கமலத்தில் இருக்கின்றன. அந்த
விஞ்ஞானமய வடிவ சீவர்களின் உபாதான வடிவ
ஈசுவரன் ஆனந்தமயன். அவன் அந்த இருதயத்தில்
நிச்சயமாக விஞ்ஞான மய வடிவமாகிய
பரிணாமத்தை அடைகின்றான்.

(6.173) தேகம் முதலிய கூட்டம் எந்திரமாம். அபிமானித்
தன்மை அந்த எந்திரத்தில் இருத்தலாம். முறையான
சுபமும் விலக்கவேண்டிய அசுபமாகிய கர்மங்களில்
ஈடுபடுதல் பிரமித்தல் ஆகின்றது.

(6.174) விஞ்ஞான மய சீவ வடிவத்தாலும், அதனது (விஞ்ஞானமயனது) பிரவிருத்தியின் சொருபத்தாலும் தனது சக்தியாகிய மாயையால் ஈசுவரன் விகாரத்தை அடைகின்றார். அதுவே மாயையினால் பிரமித்தலாம்.

(6.175) (சுலோகம் 164-ல் கூறிய) உள்ளாய்ப் பிரேரிக்கின்றார் என்னும் சொல்லால் முன்குலோகம் 174-ல் கூறிய பிரமிப்பித்தல் என்னும் பொருளே சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த (164-ல் கூறிய சுருதியில் உள்ள நியமனம் என்னும் பதத்தில் கூறிய) நியாயம் அதாவது தன்மை பிருதிவி முதலிய எல்லா இடங்களிலும் புத்தியினால் பொருந்தத் தக்கதாம்.

பிரவிருத்தி மாத்திரம் சர்வேசுவரனது அதினமாம் என்பதில் அன்னிய சாத்திர வாக்கியத்தை உதாரணமாகக் காட்டுகின்றார்---

(6.176) யான் தர்மத்தை அறிகிறேன். எனக்கு அதில் ஈடுபாடு உண்டாகிறதில்லை. யான் அதர்மத்தை அறிகிறேன். எனக்கு அதனின்றும் நிவிருத்தி உண்டாகிறதில்லை. ஆகையால் இருதயத்தில் உள்ள ஓர் தெய்வமாகிய அந்தரியாமியால் எப்படி செய்யப்பட்டவனாய் இருக்கின்றேனோ அப்படிச் செய்வேனாக என்னும் நிச்சயம் உண்டாகிறது.

(6.177) (பிரவிருத்தி ஈசுவரனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்தால்) புருஷப் பிரயத்தனத்தால் (முயற்சியால்) பிரயோசனம் இல்லை என்று இப்படி சந்தேகம் கொள்ளக்கூடாது. ஏதனால் ஈசுவரன் புருஷப் பிரயத்தினத்தின் வடிவமாகவும் இருக்கிறாரோ அதனால்.

- (6.178) இவ்வித ஞானத்தால் அதாவது புருஷப் பிரயத்தினம் முதலிய வடிவமான ஈசுவரனது ஸ்திதியை அறிதலால் ஈசுவரனது அந்தரியாமி வடிவமான ஆனுமையைப் பிரவிருத்தி நிவிருத்திக்கப் படாது எனினும், ஈசுவரனது முன் கூறிய ஞானத்தால் தனது ஆத்மா அசங்கம் என்னும் புத்தி உண்டாகின்றது.
- (6.179) அவ்வளவினாலேயே அதாவது ஆத்மாவின் அசங்கத்தன்மையின் ஞானத்தினாலேயே மோட்சமாம் என்று அநேகம் சுருதிகளும் அப்படியே ஸ்மிருதிகளும் கூறுகின்றன. சுருதி ஸ்மிருதிகள் இரண்டும் என்னுடைய ஆணைகளே என்றும் ஈசுவரனால் சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது.
- (6.180) ஈசுவர ஆக்கை பயத்திற்குக் காரணமாம். 'இதன் பயத்தினால் வாயு அசைகின்றது' என்றும் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதால். ஆகையால் இந்தப் பயத்திற்கு ஏதுவாகும் தன்மையாகிய சர்வேசுவரத் தன்மை அந்தரியாமித் தன்மையின் வேறாகின்றது.
- (6.181) 'இந்த அட்சரப் பிரம்மத்தின் ஆணையில் சூரிய சந்திரர்கள் நிலைத்திருக்கின்றனர்' என்பது ஒரு சுருதியாம். 'உள்ளே பிரவேசத்தை அடைந்த இந்த பரமாத்மா சீவர்களுக்கு நியாமகராவர்' என்பது இரண்டாவது சுருதியாம்.
- (6.182) இந்தப் பரமாத்மா ஜகத்துக்குக் காரணம் ஆகின்றார். உற்பத்தியையும் பிரளயத்தையும் செய்வதாய் இருத்தலால் இது ஜகத்து யோனியாம். உற்பத்தியும் பிரளயமும் ஆவிர்ப்பாவமாகவும் (பிரகடத் தன்மையாகவும்) திரோபாவமாகவும் (அப்பிரகடத் தன்மையாகவும்) (அதாவது வெளிப்படுதலும், மறைதலும்) கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

- (6.183) எப்படி விரிக்கப்பட்ட துணி இருக்கின்றதோ அதுபோல இந்த ஈசுவரன் ஜீவர்களது கர்ம வசத்தால் தன்னிடத்தில் ஒருங்கிய அதாவது பிரளயத்தில் சம்ஸ்கார வடிவமாய் உள்ள சகல ஜகத்தையும் பிரகடனம் செய்கின்றார் .
- (6.184) எப்படிச் சுருங்கிய துணி இருக்கின்றதோ அது போல ஈசுவரன் பிராணிகளது கர்ம அழிவினால் மறுபடியும் பிரளய காலத்தில் தன்னிடத்திலேயே சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் ஒருக்குகின்றார் .
- (6.185) இரவும் பகலும் சுழுத்தியும் ஜாக்கிரமும் கண் மூடுதலும் கண் திறத்தலும் மனதின் நிருவிகற்பத் தன்மையாகிய சம்மாவிருத்தலும் மனதின் சவிகற்பத் தன்மையாகிய மனோராஜ்ஜியமும் ஆகிய இவற்றைப் போல இந்தச் சிருஷ்டியும் பிரளயமும் இருக்கின்றன .
- (6.186) ஈசுவரன் ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவ (வெளிப்படுதல் மறைத்தல்) சக்திகளாகிய மாயா வடிவ சாமர்த்தியத்தோடு கூடியிருக்கும் ஏதுவால் இங்கே எங்கள் சித்தாந்தத்தில் ஆரம்ப பரிணாம முதலிய விகற்பங்களாகிய சம்பவம் இல்லை .
- (6.187) ஜடத் தன்மையாகிய மாயை வடிவ அம்சத்தால் ஈசுவரன் ஜடங்களுக்கு காரணம் ஆகின்றார் . அப்படியே சிதாபாசனாகிய அம்சத்தால் இந்த ஈசுவரன் சிதாபாசராகிய சீவர்களுக்குக் காரணம் ஆகின்றார் .

அப்படியானால் மாயாவியாகிய ஈசுவரன் ஜகத்திற்குக் காரணமானார் என்று சொல்லுதல் பொருத்தம் உடையது அன்று. ஏனெனில், சுரேசுவரராகிய வார்த்திககாரர் பரமாத்மாவாகிய பரப்பிரமத்திற்கே அந்த ஜகத் காரணத் தன்மையைக் கூறியிருத்தலால் என்று இரண்டு சுலோகங்களில் வாதி சந்தேகம் செய்கின்றான்---

(6.188) பரமாத்மாவானவர் பாவனை, ஞானம், கர்மம் என்னும் நிமித்தங்களால் தமப் பிரதானம் உடையவராய்த் தேக முதலிய சேத்திரங்களுக்குக் காரணம் ஆகின்றார். சித்துப் பிரதானராய்ச் சிதாபாசர்களுக்குக் காரணம் ஆகின்றார்.

தமோகுணத்தைப் பிரதானமாக உடைய மாயையாகிய பிரகிருதியின் பேதத்தை உபாதியாக உடைய பரமாத்மா சரீர முதலிய சேத்திரங்களுக்குக் காரணம் ஆவார். சேதனத்தைப் பிரதானமாக உடைய பரமாத்மா சிதாபாசர்களுக்குக் காரணம் ஆவார். பாவனை என்பது சம்ஸ்காரம். ஞானம் என்பது தேவதையின் தியான முதலியன. கர்மம் என்பது புண்ணியபாவம். இம்முன்று நிமித்தங்களாலும் பரமாத்மா ஜட சேதனமாகிய ஜகத்திற்குக் காரணம் ஆகின்றார் என்பது பொருள்.

(6.189) இப்படி வார்த்திககாரரால் ஜட சேதனங்களுக்குக் காரணமாகும் தன்மை பரமாத்மாவிற்கே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஈசுவரனுக்கு அன்று. (பதில்) வாதியே நீ இவ்வாறு சொல்லுவாய் ஆயின் கேள்.

(6.190) இங்கும் தத் பதார்த்தத்தில் சீவ கூடஸ்தர்களைப் போல மாயாவியான ஈசுவரனுக்கும் பிரம்மத்திற்கும் அன்னியோன்னிய அத்தியாசம் சித்தித்ததாகச் செய்து சுரேசுவராசாரியர் பரமாத்மாவிற்கு ஜகத் காரணத் தன்மையைச் சொல்லுகின்றனர்.

அப்படியானால் சுரேசுவராசாரியர் ஈசுவரப் பிரம்மங்களின் அத்தியாசத்தைச் சித்தித்திருப்பது போலச் செய்துகொண்டு வியவகரித்திருக்கின்றார் அதாவது பரப்பிரமத்திற்கு ஜகத் காரணத்துவம் கூறியிருக்கின்றார் என்பது ஏதனால் அறியப்படுகின்றது என்ற சந்தேகத்திற்கு சுருதி அர்த்தத்தின் விசார வசத்தால் அறியப்படுகின்றது என்பதைக் காட்டும் பொருட்டுச் சுருதியின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றார்---

(6.191) சத்தியமும் ஞானமும் அனந்தமும் ஆகிய பிரம்மம் எதுவோ அதிலிருந்தும் ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பிருதிவி, தாவரம், அன்னம், தேகம் முதலியவகைகளும் உண்டாயின என்பது அர்த்த வடிவ சுருதியாம்.

அப்படியானால் இந்தச் சுருதி இருக்கட்டும். இதனால் அன்னியோன்னிய அத்தியாசத்தின் ஞானம் எப்படி உண்டாகும் எனக் கூறுகின்றார்---

(6.192) அந்தச் சுருதியில் விசாரம் இன்றிய பார்வையால் பிரம்மத்திற்குக் காரணத்துவம் தோற்றுகின்றது. காரணமாகிய ஈசுவரனது சத்தியத் தன்மையும் தோற்றுகின்றது. அதனால் அன்னியோன்னிய அத்தியாசம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது.

முன் சுலோகத்தில் கூறிய சுருதியில் சத்திய முதலிய
இலட்சணம் உள்ள பிரம்மத்திற்கு ஜகத் காரணத்துவமும்,
ஜகத்திற்குக் காரணமாகிய மாயையை ஆதீனம் செய்யும்
சிதாபாசனுக்குச் சத்தியத் தன்மையும் விசாரம் இல்லாமையால்
தோற்றுகின்றன. அது அந்நியோந்நிய அத்தியாசம் இன்றிப்
பொருந்தாது. அதனால் அந்நியோந்நிய அத்தியாசம்
அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது என்பது தாத்பரியம்.

(6.193) எப்படிச் கஞ்சி பூசிய திரை பசைத்தன்மையாகிய
தர்ம விசிஷ்ட திரையோடு ஐக்கியத்தை
அடைகின்றதோ, அதுபோல இந்த
அன்னியோன்னிய அத்தியாசத்தின் வடிவம்
பிராந்தியினால் ஐக்கியத்தை அடைந்திருக்கின்றது.

(6.194) எப்படிப் பாமர புருஷர்களால் மேக ஆகாய மகா
ஆகாயங்கள் இரண்டும் விவேகிக்கப்படவில்லையோ
(பிரித்து அறியப்படவில்லையோ) அது போல விசார
திருஷ்டி இல்லாதவர்கள் பிரம்ம ஈசுவரர்களின்
ஐக்கியத்தைக் காண்கின்றார்கள். பேதத்தைக்
காண்கிறதில்லை என்பது பொருள்.

அப்போது பிரம்ம ஈசுவரர்களின் பேத ஞானம் எதனால்
உண்டாகின்றது எனக் கூறுகிறார்-

(6.195) உபக்கிரம முதலிய இலிங்கங்களால் தாத்பரியத்தை
விசாரித்தலால் பிரம்மம் அசங்கமாம். மாயாப்
பிரதிபிம்பனாகிய இந்த மகேசுவரன்
சிருஷ்டிக்கின்றார்.

- (6.196) 'சத்திய ஞானம் அனந்தம் பிரம்மம்' என்று உபக்கிரமம் செய்து (ஆரம்பித்து), 'எந்தப் பிரம்மத்தினின்றும் வாக்குகள் நீங்குகின்றனவோ' என்று உபசங்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது (அதாவது ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளதால் பிரம்மத்தின் அசங்கத்துவ நிச்சயம் உண்டாகின்றது)
- (6.197) மாயாப் பிரதிபிம்பர் ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றார். அந்த விசுவத்தில் அன்னியமாகிய சீவன் மாயைனால் செவ்வையாகக் கட்டுப்பட்டவன் என்று சுலோகம் 191-196-ல் கூறிய சுருதிக்கு வேறாகிய சுருதி கூறுகின்றது. அந்தக் காரணத்தால் சிருஷ்டிக்கின்றார்.
- (6.198) இந்த ஆனந்தமயனாகிய ஈசுவரன் 'நான் அநேகம் ஆவேன்' என்று ஞான திருஷ்டியாகிய சங்கல்பத்தைச் செய்தார். அவர் இரணிய கருப்ப வடிவம் ஆனார். எப்படி சுழுத்தியானது சொப்பன வடிவம் ஆகின்றதோ அதுபோல.
- (6.199) இந்தச் சிருஷ்டியானது கிரமம், கிரமம் இல்லாதது என்னும் இரண்டு வகை சிருஷ்டிகளையும் வேதம் சொல்வதால், சிருஷ்டியின் இவ்விருவகைகளையும் வேதம் சொல்கிறபடி அறிய வேண்டியது. சொப்பனத்திலும் கிரமமாக மற்றும் கிரமம் இல்லாத பதார்த்தங்கள் உண்டாவதாகிய இருவகை உதாரணமாகிய யுக்தியைக் காண்கின்றோம்.

இங்கே கிரமம் (முறையாக) என்பது சிருஷ்டி திருஷ்டி வாதம் ஆகும். கிரமம் இல்லாதது (முறையாக இல்லாதது) என்பது

திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதம் ஆகும். சொப்பனத்தில் விதை நடப்பட்டு முளைவிட்டு செடியாகி மரமாகி வளர்ந்து பூ, காய், கனி அனைத்தும் முறையாக வளர்கின்றபடி கனவும் தோன்றுகிறது. முறையில்லாமல் எடுத்த எடுப்பிலேயே மரம் வளர்ந்து பழம் பழுத்தது போலவும் கனவு தோன்றுகிறது. இருவகையாகவும் கனவில் பொருட்கள் தோன்றுகின்றன என்பது காட்டப்படுகின்றது.

(6.200) சூத்திராத்மா ஆனவர் சூக்கும் தேகம் என்னும் பெயர் உடையவராயும், சர்வ சீவர்களின் சமட்டி வடிவமாயும் இருக்கின்றார். எல்லாவற்றிலும் நான் என்னும் அபிமானம் இருத்தலால், கிரியை ஞானம் முதலிய சக்திகளை உடையவராய் இருக்கின்றார்.

(6.201) விடியற்காலையில் அல்லது மாலைப் பொழுதில் இந்த உலகம் மந்தமாகிய இருளில் முழ்கியதாய்த் தோற்றுவதைப் போல, இரணிய கருப்ப அவஸ்தையில் விளக்கம் இல்லாததாய் ஜகத்தானது காணப்படுகின்றது.

(6.202) எப்படி பசைப்படம் எங்கும் மையினால் அச்சக் கட்டியது ஆகின்றதோ அதுபோல ஈசுவரனது தேகம் சூக்கும் வடிவங்களால் எங்கும் அச்சக் கட்டியதாகின்றது.

பசைப்படம் மை வடிவ உருவங்களால் அச்சக் கட்டியதாவது போல மாயாவியாகிய ஈசுவரனது சரீரம் அபஞ்சீகிருத (சூக்கும்) பூதங்களின் காரியமாகிய இலிங்க சரீரங்களால் அச்சக் கட்டியதாகின்றது என்பது பொருள்.

- (6.203) தானியங்களாவது சரகக் கூட்டங்களாவது எங்கும்
மிருதுவாகிய முளைகளாக ஆவதைப் போல, இந்த
இரணிய கர்ப்பர் மிருதுவாகிய ஜகத்தின்
முளையாவர்.
- (6.204) சூரியன் உதயமான பின் வெயிலால் தோற்றும்
உலகத்தைப் போலவாவது, வர்ணம் தீட்டிய
படத்தைப் போலவாவது, பலத்தை அடைந்த
தானியத்தைப் போலவாவது விராட்டானது
வெளிப்படையாகிய தேகம் உடையதாய்
இருக்கின்றது.
- (6.205) (யசுர் வேதத்தின் சங்கிதையின்) விசுவரூப
அத்தியாயத்திலும், (யசுர் வேதத்தின்
தைத்திரீயசாகையின்) புருஷ சூக்தத்திலும் இந்த
விராட்டு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிரம்மா முதல்
ஸ்தம்ப (ஒருவகை புல்) வரையிலும் உள்ளவற்றை
இந்த விராட்டின் உறுப்புகளாக வேத வித்துக்கள்
அறிகின்றனர்.
- (6.206) அந்தரியாமி, சூத்திராத்மா, விராட்டு, பிரம்மா,
விஷ்ணு, ருத்திரன், இந்திரன், அக்கினி
என்பவர்களும், விக்கினேசுரன், பைரவர், மைராலர்
மாரியம்மன், யட்சர், ராட்சதர் என்பவர்களும்,
- (6.207) பிராமண சத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களும், பசு
குதிரை மான் பட்சி என்பவைகளும், அரக ஆல்
மா முதலியவைகளும், வால்கோதுமை நெல் புல்
முதலியவைகளும்,

- (6.208) நீர், கல், கட்டை, வாச்சி, குந்தால
முதலியவைகளுமாகிய இவை யாவுமே
ஈசுவரர்களாம். பூசிக்கப்பட்டுப் பலத்தைத்
தருபவைகளாயும் இருக்கின்றன.
- (6.209) அவரை எப்படி எப்படி உபாசிக்கின்றார்களோ
அப்படி அப்படி பலத்தை அடைகின்றார்கள்.
பலத்தின் உயர்வு தாழ்வுகள் பூசிக்கப்படுவனவாகிய
அதிஷ்டான தேவதைகள், பூசையாகிய அர்ச்சனை
என்பவற்றை அனுசரித்து உண்டாகின்றன.
- (6.210) எப்படி தனது விழிப்பின்றித் தனது சொப்பனம்
நீங்குகிறதில்லையோ அதுபோல, முத்தியோ பிரம்ம
தத்துவத்தின் ஞானத்தினாலேயே உண்டாகின்றது.
வேறு வழிகளில் உண்டாகிறதில்லை.
- (6.211) ஈசுவரன் சீவன் முதலிய வடிவமாக இருக்கும் சேதன
அசேதன சொரூபமாகிய சகல ஜகத்தும் இந்த
இரண்டற்ற பிரம்ம தத்துவத்தில் சொப்பனமாம்.
- (6.212) ஆனந்தமயர் விஞ்ஞானமயர் இருவரும் முறையே
ஈசுவரனும் ஜீவனும் ஆவர். இவ்விருவரும்
மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர்.
அவ்விருவர்களாலும் சகல ஜகத்தும்
கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.
- (6.213) பார்வை முதல் பிரவேசம் வரையிலுள்ள சிருஷ்டி
ஈசுவரனால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாக்கிர
முதல் மோட்சம் வரையிலான சம்சாரம் சீவனால்
கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அந்தப் பரமேசுவரன் 'நான் உலகங்களை நிச்சயமாகவே சிருஷ்டிப்பேன்' என்று பார்த்தார் அதாவது பரியாலோசனை செய்தார் என்பதை முதலாக உடையதும், ஜீவ சொரூபமாக சரீரத்தில் பிரவேசித்தார் என்பதை அந்தமாக உடையதும் ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாம்.

(6.214) அத்விதீயமும் அசங்கமுமாகிய பிரம்ம தத்துவம் எதுவோ அதை எவர்கள் அறிகிறதில்லையோ அவர்கள் மாயா கற்பித சீவ ஈசுவரர்களிடத்து வீணாகவே மயக்கத்தை அடைகின்றனர்.

(6.215) தத்துவ ஞானிகளாகிய முக்த புருஷர்களை அறிந்து நாங்கள் எப்போதும் சுமை தாங்குவோன் போல முக்தி வடிவ சந்தோஷத்தை அடைகின்றோம். மற்ற ஜிஞ்ஞாசுவையும் விஷயியையும் பார்த்து அனுதாபப்படுவோம் அதாவது அனுதாபத்திற்கு காரணம் ஆகிய கருணையையும் மைத்திரியையும் (சத் புருஷ நட்பு) செய்வோம். பாமரர்களோடு விவாதம் செய்யோம்.

உத்தமம், மத்திமம், கனிஷ்டம் என்னும் வேறுபாட்டால் பாமரர் மூன்று வகை ஆவர். சாத்திர சம்ஸ்காரத்துடன் கூடியிருந்தும் சாத்திரத்தின் அர்த்தத்தில் சிரத்தையின்றிய நாத்திகன் உத்தம பாமரன் ஆவான்.

சாத்திர சமஸ்காரம் இல்லாதவனாய்ச் சாத்திர வாக்கியத்தில் விசுவாசம் இல்லாமல் இச்சைப்படி நடப்பவன் மத்திம பாமரன் ஆவான்.

சாத்திர வாக்கியங்களில் விசுவாசம் உள்ளவனாய் இருந்தும் அஞ்ஞானத்தால் தனது இச்சைப்படி நடப்பவன் கனிஷ்ட பாமரன் ஆவான்.

அவர்கள் யாவரும் பகிர்முகராய் (வெளிப்பார்வை உடையவராய்)
இருத்தலால் பிராந்தர்கள் ஆவர். அவர்களோடு யாம் விவாதம் செய்யோம்.

(6.216) புல் செங்கல் முதல் யோகம் வரையில் உள்ள
வாதிகள் ஈசுவரனிடத்துப் பிராந்தியைச்
சார்ந்தவர்கள் ஆவர். லோகாயதன் முதல்
சாங்கியன் வரையில் உள்ள வாதிகள் சீவனிடத்துப்
பிராந்தியைக் கொண்டு சார்ந்திருப்பவர்கள்.

(6.217) அத்விதீயப் பிரம்ம தத்துவத்தை எப்போது
அறியவில்லையோ அப்போது சகலரும் மயக்கம்
உடையவர்களே. அவர்களுக்கு முக்தி எங்கே?
மோட்சம் ஓரிடத்தும் அவர்களுக்கு இல்லை
அல்லது இவ்வுலகத்திலும் அவர்களுக்குச் சுகம்
எங்கே இருக்கிறது?

அப்படியானால் அவர்களுக்குப் பிரம்ம வித்தை
இல்லாதிருந்தும் அன்னிய வித்தை (சாத்திர வித்தை)களாகிய
உத்தம அதமத் தன்மைகள் காணப்படுவதால் அதனாலாகிய
சுகம் சில வாதிகளுக்கு உண்டாகும் என்ற ஐயத்திற்கு பதில்
கூறுகிறார்---

(6.218) அவர்களுக்கு உத்தம அதமத் தன்மை
உண்டாகுமாயின் உண்டாகட்டும். அந்த உத்தம
அதமத் தன்மையால் முழுச்சுக்களுக்கு என்ன
பிரயோசனம்? ஒன்றும் இல்லை. ஆனால்
சொப்பனத்தில் உள்ள அரசினாலும், பிச்சை
யினாலும் விழித்தவன் நிச்சயமாகப் பற்றப்படு
கிறதில்லை. அதுபோல உத்தம அதமத் தன்மை
களால் முழுச்சுக்களுக்குப் பிரயோசனம் இல்லை.

(6.219) ஆகையால் முழுட்சுக்கள் சீவ ஈசுவர வாதங்களில் புத்தியைச் செலுத்தத் தேவையில்லை. ஆனால் பிரம்ம தத்துவம் விசாரிக்கத் தக்கதாம். அந்த பிரம்ம தத்துவம் அறியத்தக்கதாம்.

(6.220) இந்த அளவில், அந்த சீவ ஈசுவரர்கள் தத்துவ நிச்சயத்திற்கு காரணமாயினும் ஆகட்டும். அதற்காக அந்த வாதங்களிலேயே முழுகிவிடாதே.

வாதியின் சந்தேகம்---

(6.221) அசங்க சேதனமாயும் விபுவாயும் உள்ளது சீவன் என்று சாங்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அத்தன்மையானவன் அதாவது அசங்க சேதன விபு ஈசுவரன் என்று யோகத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. சுத்தமாகிய அந்த சீவ ஈசுவரர்கள் 'தத்' 'துவம்' என்னும் பதங்களின் அர்த்தம் ஆவர் எனின், (பதில்) அப்போது கேள்.

(6.222) தத் துவம் பதங்களின் இரண்டு அர்த்தங்களும் எங்கள் சித்தாந்தத் தன்மையை அடைந்தவை அன்று. அத்வைதத்தை அறிவிக்கும் பொருட்டே அந்த ஓர் நிலை அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது.

(6.223) அனாதி மாயையில் மயக்கம் உடையவர்களாகிய புருடர் ஜீவ ஈசுவரர்களை முற்றும் பேதம் உடையவர்களாகக் கருதுகின்றார்கள். அவ்வேறு பாட்டை நீக்குவதற்காக மாத்திரம் அந்த இரண்டு பதங்களின் சோதனை தேவைப்படுகிறது.

இங்கே மாயை என்னும் சொல்லால் தனது ஆசிரயமாகிய
ஆத்மாவை மோகிக்கச் செய்யும் அவித்தையே
அறியப்படுகின்றது. அந்த அநாதி அவித்தையினால் விபரீத
ஞானத்தை அடைந்த ஜீவர்கள் அந்த ஜீவனது கர்த்திருத்துவ
முதலியவற்றோடு கூடிய தன்மையையும், ஈசுவரனது
சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களோடு கூடிய தன்மையையும்
பாரமார்த்திகம் அதாவது வாஸ்தவம் என்று மதிக்கின்றனர்.
ஆதலால் அவற்றை நிவிருத்திக்கும் பொருட்டே சோதனை
செய்யப்படுகின்றது என்பது பொருள்.

(6.224) இதனால் தான் இங்கே அந்த பதங்களின்
அர்த்தத்தைத் தெளிவாக்கும் சோதனையில் கட
ஆகாச மகா ஆகாச ஜலஆகாச மேக ஆகாச
வடிவமாகிய தகுதியான உதாரணம் முன்பு
செவ்வையாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(6.225) ஜல ஆகாயம், மேக ஆகாயம் அவ்விரண்டும்
ஜலம், மேகம் என்னும் உபாதிகளால்
உண்டாவதாம். அவற்றின் ஆதாரங்களாகிய கட
ஆகாயம், மகா ஆகாயங்கள் மிகப் பரிசுத்தம்
உடையனவாம்.

(6.226) இப்படி ஆனந்தமய ஈசுவரன், விஞ்ஞான மய
சீவனும் மாயை புத்தி என்பவற்றால் தோற்றம்
தருபவர்கள். அந்த ஆனந்தமய விஞ்ஞான
மயங்களுக்கு அதிஷ்டானமாகிய பிரம்மமும்
கூடத்தனும் மிக நிர்மலமாம்.

(6.227) இரண்டு பதங்களின் அர்த்தத்தையும்
சோதித்தலாகிய அவஸ்தையில் உபயோகமாய்
இருத்தலால் சாங்கியமும் யோகமும் ஏற்றுக்
கொள்ளப்பட்டால், அன்னமய கோசத்தைச்
சோதனை செய்யும் அவஸ்தையில் தேகம்
உபயோகம் உள்ளதாய் இருத்தலால் தேகமும்
ஆத்மத் தன்மை உடையதாக ஏற்றுக்
கொள்ளப்படவேண்டும்.

சாங்கிய யோகங்களுக்கும் வேதாந்தத்திற்கும் எதனால்
விரோதம் இருக்கின்றது என்று ஐயம் கொண்டு, ஜீவர்களின்
பேதம், ஜகத்தின் சத்தியத்துவம், ஈசுவரனது ஜீவனையும்
ஜகத்தையும் விட வேறாதல் தன்மை என்னும் இம்முன்று
அம்சங்களிலும் சாங்கியத்திற்கும் யோகத்திற்கும்
வேதாந்தத்தோடு விரோதம் இருக்கின்றது என்று கூறுகின்றார்---

(6.228) ஆத்மாவின் பேதமும், ஜகத்து சத்தியம் என்பதும்
சாங்கியர் மற்றும் யோகிகள் என்னும் இருவர்
மதமாம். ஈசுவரன் ஜீவனையும் ஜகத்தையும் விட
வேறு என்பது யோகமதம். இத்தன்மைய மூன்றும்
அச்சாங்கிய யோக வாதிகளால் நீக்கப்படுமாயின்
அப்போது சாங்கிய யோக வேதாந்தங்களுக்கு ஒரு
நிச்சயம் உண்டாகும். (அதாவது மூன்றுக்கும்
விரோதம் உண்டென்பது தெளிவாகும்)

அப்படியானால் ஜீவாத்மாவினது அசங்கத் தன்மையினாலேயே
முத்தி சித்தித்தலால் அத்வைத ஞானத்தினால் என்ன
பிரயோசனம்? என்று சந்தேகம் கொண்டு, அத்வைத ஞானம்
இன்றி அசங்கத் தன்மை முதலியன சம்பவியாது என்னும்
அபிப்பிராயத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு பதில் கூறுகின்றார்---

- (6.229) ஜீவன் அசங்கத் தன்மை மாத்திரத்தால் கிருதார்த்தன் (செய்யவேண்டியதை செய்து முடித்து அடையவேண்டிய மோட்சத்தை அடைந்துவிட முடியும்) எனின், அப்போது மாலை சந்தனம் முதலியவற்றின் நித்தியத் தன்மை மாத்திரத்தாலும் அதாவது சத்தியத்தன்மையை அறிதலாலும் ஜீவனுக்குக் கிருதார்த்துவம் (முடிந்த முடிவான மோட்சம் என்பதாக) உண்டாகட்டும்.
- (6.230) மாலை முதலியவைகள் நித்தியமானவை என்று நிலைநாட்ட முடியாதோ, அதைப்போல ஜகத்தும் ஈசுவரனும் (ஆகிய கிரண்டினையும் வைத்துக்கொண்டு) இருக்கின்ற வரையில் ஆத்மாவாகிய சீவனது அசங்கத் தன்மை உணரக்கூடியது அல்ல.
- (6.231) ஞானத்திற்கு முன்பு பிரகிருதியுடன் ஜீவன் சேர்க்கை வைத்திருந்ததைப் போல, பிரகிருதியானது (ஞானத்திற்குப் பின்பும்) முன்பு இருந்ததைப் போல அவசியமாகச் சேர்க்கையை ஏற்படுத்திவிடும். அப்படியே இந்த சீவனை ஈசுவரனும் கட்டுப் படுத்துவார். அப்படி (பிரகிருதி-ஜீவன் சேர்க்கையும், ஈசுவரனின் ஆளுமையும்) இருக்கின்ற போது இந்த சீவனுக்கு எந்த மோட்சம் உண்டாகும்?
- (6.232) பிரகிருதி-ஜீவ சேர்க்கையும் ஈசுவரனின் ஆளுமையும் அவிவேகத்தினால் ஆகியது எனின், அப்போது துர்ப்புத்தியுள்ள சாங்கியனுக்கு வலியால் (எங்களுடைய) மாயாவாதத்திற்குள் வந்து விட்டாய்.

இங்கே இது தாத்திரியமாம்:- அவிவேகம் என்பது விவேகம் இன்மையா? அல்லது அவ்விவேகத்திற்கு வேறா? அல்லது அதன் விரோதியா? இவை மூன்று விகற்பங்கள். அவற்றுள், முதல் விகற்பம் விவேகம் இன்மையை அவிவேகம் எனல் பொருந்தாது. அபாவ மாத்திரத்திற்கு சங்கமும் பிரேரணை என்னும் பாவ காரியத்தை உண்டாக்கும் தன்மையும் பொருந்தாது ஆகையால். கிரண்டாவது விகற்பமாகிய விவேகத்திற்கு அன்னியம் அவிவேகம் என்பதும் பொருந்தாது. விவேகத்திற்கு அன்னியமாகிய கட முதலியவைகள் சங்கத்திற்கு ஏதுவாதல் காணாமையால்.. மூன்றாவது விகற்பமான விவேகத்திற்கு விரோதி அவிவேகம் எனின், அந்த அவிவேகம் பாவமாகிய அஞ்ஞான சொருபம் என்றே சித்தித்தது. இப்படியாகவே சாங்கிய மதத்தில் மாயா வாதத்தின் பிரசங்கம் உண்டாயிற்று.

(6.233) பந்த மோட்சங்கள் என்ற பிரிவு இருப்பதனால் ஆத்மாவின் பேதம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாம் என்று கேட்கின், (அந்தப் பிரிவுகள் ஆத்மாவின் பிரிவுகள் அன்று என்பதாலும்) மாயையே அத்தகைய பிரிவுகளை உண்டாக்கும் திறன்கொண்டது என்பதாலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது அல்ல.

(6.234) கூடாததைக் கூட்டுவிப்பேன் என்னும் மாயையின் விரோத சுபாவத்தை நீ ஏன் இந்திர ஜாலத்தில் காண்பதில்லை? வாஸ்தவமாகிய பந்த மோட்சங்களைச் சுருதியானது மிகவும் சகிக்கிறதில்லை.

பந்தம் அவித்தையின் காரியமாயினும், மோட்சம் வாஸ்தவமாக அங்கீகரிக்கத் தக்கதாகும் என்ற சந்தேகத்திற்கு சுருதிக்கு விரோதமாய் இருப்பதால் இப்படிச் சொல்லவேண்டாம் என்று கூறியிருப்பதாகப் பொருள். சுருதியானது பந்தத்தைப் போல மோட்சத்தையும் வாஸ்தவம் எனச் சகிக்கிறதில்லை என்பது தாற்பரியம்.

(6.235) நிரோதமும் (தடுத்தலும்) இல்லை, உற்பத்தியும் இல்லை, மந்தம் உடையவனும் இல்லை, சாதகனும் இல்லை, முழுட்குவும் இல்லை, முக்தனும் இல்லை என்னும் இது பரமார்த்தத் (வாஸ்தவத்) தன்மையாம்.

நாசம், உற்பத்தி அதாவது தேகத்தோடு தொடர்பு, சுகதுக்காதி தர்மமுடையவனாகிய பெத்தன், சிரவண முதலிய அனுஷ்டானங்களைச் செய்வோனாகிய சாதகன், சாதன சதுஷ்டயம் கைவரப்பெற்ற முழுட்கு, அவித்தை நீங்கியவனாகிய முக்தன் என்னும் இவையாவும் வாஸ்தவமாய் இல்லை என்பது பொருள்.

(6.236) மாயை என்னும் பெயருடைய காமதேனுவுக்கு சீவ ஈசுவரர்கள் இருவரும் கன்றுகள் ஆவர். அவ்விரண்டு கன்றுகளும் இஷ்டப்படி துவைதமாகிய பாலைக் குடிக்கின்றனர். வாஸ்தவ சொருபமோ அத்தைதமே.

(6.237) கூடத்தப் பிரம்மங்களின் பேதம் பெயர் மாத்திரத்தால் அன்றி இல்லை. கட ஆகாயம் மகாஆகாயங்கள் இரண்டும் ஓரிடத்திலும் வேறுபடுகிறதில்லை.

(6.238) எந்த அத்தைவதமானது சிருஷ்டிக்கு முன் இருப்பதாக சொல்லப்பட்டதோ, அதுவே இப்போது சிருஷ்டி காலத்திலும் உள்ளது. பின் பிரளயத்திலும் இருக்கும், முத்தியிலும் இருக்கும். மாயை சகல ஜனங்களையும் வீணாகப் பிரமிக்கச் செய்கின்றது.

(6.239) (வாதியின் வினா) எவர்கள் இப்படிச் சொல்லுகின்றார்களோ அவர்களும் இந்த சம்சாரத்தில் சுழலுகின்றார்கள் ஆகையால் வித்தையினால் என்ன பிரயோசனம்? (பதில்) அப்படியல்ல, முன்போல ஞானிகளுக்கு இந்த சம்சாரத்தில் பிராந்தி (மயக்கம்) காணப்படுவதில்லை.

(6.240) இகலோகம் மற்றும் பரலோகம் இரண்டினுடைய சகல சம்சாரமும் வாஸ்தவமாம். ஆதலால் அத்தைவதம் தோற்றம் அளிக்கவில்லை. அதனால் இல்லை என்பது அஞ்ஞானிகளது நிச்சயம்.

(6.241) ஞானிகளது நிச்சயம் இந்த அஞ்ஞானிகளின் நிச்சயத்தினும் விபரீதமானது என்பது தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது. தத்தம் நிச்சயத்தினால் நான் பற்றுடையவன், நான் முக்தன் என்று முறையே அஞ்ஞானியும் ஞானியும் கருதுகின்றார்கள்.

‘அத்தைவதம் தோற்றுகின்றது’ என்று கூறுதல் சாத்திரத்தால் அன்றி அனுபவத்தால் அன்று. ஆதலின் அந்த அத்தைவத நிச்சயம் பொருந்தாது என்று வாதி சந்தேகம் தெரிவிக்க, அதற்குப் பதிலும் கூறப்படுகிறது---

(6.242) அத்தைவதம் அபரோட்சம் (நேரடி அனுபவம்) அல்ல எனின், அது பொருந்தாது. ஏனெனில், ஞான வடிவமாகத் தோற்றிக் கொண்டிருத்தலால். அத்தைவதம் முழுதுமாகத் தோற்றம் அளிக்கிறதில்லை எனின், துவைதம் முழுவதும் தோற்றுகின்றதா? என்ன?

(6.243) ஏகதேசத்தால் துவைத அத்தைவதங்கள் இரண்டும் தோற்றுதல் நிச்சயமாகவே சமமாம். உனக்கு அவ்வளவினால் துவைதம் சித்தித்தல் போல அத்தைவதம் ஏன் சித்தியாது? சித்திக்கும் என்பது பொருள்.

வாதியின் சந்தேகம்--

(6.244) இரண்டற்றது அத்தைவதம். இந்த அத்தைவதம் இரண்டு என்ற ஞானம் இருக்கும் போது எப்படி வரும்? சேதனமாகிய ஞானமோ இந்த துவைதத்திற்கு விரோதம் இல்லாதிருக்கிறது. ஆகையால் இரண்டும் சமானம் இல்லாதனவாம்.

அத்தைவதம் என்பது துவைதம் இல்லாமையாம். அத்தைவதமும் துவைதமும் ஒன்றிற்கு ஒன்று விரோதமாம். அப்படி விரோதம் இருக்கும்பொழுது துவைதம் தோற்றிக்கொண்டிருக்கும் போது அத்தைவதம் வரப்பெறாது என்பது பொருள்.

(அத்தைவதத்தில்) சேதனமாகிய ஞானமே அத்தைவதத்தின் ஞானமாய் இருத்தலால் அந்த சேதனமாகிய ஞானம் (துவைதிகளாகிய) எங்கள் துவைதத்திற்கு விரோதியாகாது. அதனால் தமது கூற்றும், எனது கூற்றும் இரண்டும் சமம் ஆகாது என்பது பொருள்.

பதில் கூறப்படுகிறது---

(6.245) இப்படிச் சொல்வாயாயின் வாதி, கேள். துவைதம் அசத்தாம். மாயா வடிவமாய் இருத்தலால். அதனால் எஞ்சியிருப்பது வாஸ்தவமாகிய அத்வைதம் தோற்றுகின்றது.

(6.246) சிந்திக்கத்தகாத வடிவ சகல ஜகத்தும் மாயையாம் என்று நிச்சயித்து வஸ்துத் தன்மையை அத்வைதத்தில் எஞ்சியிருக்குமாறு செய்ய வேண்டும்.

சிந்திக்கத்தகாதது அசிந்தியம் எனப்படும். அப்படிப்பட்ட அசிந்திய சிருஷ்டியை வடிவமாக உடைய சகல ஜகத்தும் மாயை(மித்தை)யே ஆம். இவ்வாறு அநிர்வசனியமாய் இருத்தலால் துவைதத்தின் மித்தியாத் தன்மையை நிச்சயித்து, வாஸ்தவமாகிய அத்வைதத்தைப் பரிசேஷமாக்கல் வேண்டும் என்பது பொருள். கிடைத்துள்ளதை நிஷேதிக்கும்கால் மற்றொன்றில் பொருந்தாமையால் மிஞ்சியிருக்கும் வஸ்துவில் செவ்வையாகத் தோற்றுதல் பரிசேஷம் எனப்படும். இதனையே 'ஒழி' என்பர்.

(6.247) மறுபடியும் துவைதத்திற்கு வாஸ்தவத் தன்மை தோற்றுமாயின், அப்போது நீ அப்படியே மறுபடியும் விசாரிப்பாயாக. அந்த விசாரத்தால் உனக்கு இங்கே என்ன வருத்தம் இருக்கின்றது? அதனைச் சொல்லுவாயாக.

(6.248) எவ்வளவு காலம் வரையில் விசாரிக்க வேண்டியது எனின், இந்தத் துக்கம் துவைதத்தை விசாரிப்பதில் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாம். (அதாவது துக்கம் துவைதமாக இருப்பதால் உண்டாகிறது என்பதால் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது). அத்வைத விசாரத்தினால் சகல அனர்த்தங்களும் நீங்குதலால், அத்வைத விசாரத்திலோ இத்துக்கம் பொருத்தமானது அல்ல.

- (6.249) பசிதாகம் உடைய சம்சார தர்மங்கள் என்னிடத்தில் முன்பு அஞ்ஞான காலத்தில் எப்படி இருந்ததுவோ அப்படியே காணப்படுகின்றனவே எனின், (அஞ்ஞான காலத்திலும் அஞ்ஞானம் அகன்ற காலத்திலும் அகங்காரத்திற்குக் காரணமான) 'எனது' என்னும் சப்தத்திற்கு அர்த்தமாகிய அகங்காரத்தின் தன்மையைக் கவனிப்பாயாக. கவனிக்கக்கூடாது என்று எவன் சொல்லுவான்?

பசி தாகம் அகங்காரத்தால் காணப்படுகிறது. சிதாத்மா சங்கமில்லாததாயும் விஷயமாகாததாயும் இருத்தலால் சிதாத்மாவினிடத்துக் காணப்படாது.

- (6.250) (தேகமும் ஆத்மாவும் ஒன்றாகக் கருதும்) தாதாத்மிய (ஒற்றுமையால் தோற்றும்) அத்தியாசத்தினால் சிதாத்மாவுக்கும் பசி தாக முதலியன வந்து பொருந்தும் எனின், நீ அத்தியாசத்தை அதாவது இரண்டினையும் ஒன்றாகக் கருதாதே. எப்போதும் விவேகத்தைச் செய்.
- (6.251) திடவாசனையால் உடனே அத்தியாசம் வருகின்றது எனின், திட வாசனையோடு மேலும் திடமாக கூடியிருப்பதற்கு எப்போதும் விவேகத்தையே அடிக்கடி பழகவேண்டும்.
- (6.252) சிந்திக்கத் தகாத சிருஷ்டி மித்தை என்ற அனுபவம் சர்வ சாட்சியினால் அறியப்படுவதாய் இருக்கின்றது. அதனால், விவேகமாகிய விசாரம் உண்டானபோது உண்டாகும் துவைதத்தின் மித்தியாத் தன்மை யுத்தியினாலேயே பெறப்படுகின்றது (அனுபவத்தால் அல்ல) என்று சொல்வது கூடாது.

- (6.253) சேதனமும் சிந்திக்கத்தகாத சிருஷ்டி உடையதாம்
எனின், அப்போது இவ்வாறு சேதனமும்
சிந்திக்கக்கூடாத சிருஷ்டியுடையதாய் இருக்கட்டும்.
நாங்கள் சேதனத்தைச் செவ்வையாய்ச்
சிந்திக்கத்தக்க சிருஷ்டி உடையதாகச்
சொல்லுகிறதில்லை. ஏனெனில் நித்தியத்
தன்மையாக உற்பத்தி இல்லாத காரணத்தால்.

நித்தியத் தன்மையாகிய காரணத்தால் அதாவது உற்பத்தி
இல்லாமையால் நாங்கள் சேதனத்தைச் சுகமாகச்
சிந்திக்கத்தக்க சிருஷ்டி உடையது என்று சொல்லுவதில்லை
என்பது அந்வயமாம்.

- (6.254) (இப்போது இருக்கின்ற சேதனம் முன் ஒருகாலத்தில்
இல்லாதிருந்தது என்ற) சேதனத்தின் முன்னின்மை
அனுபவிக்கப்படவில்லை. ஆதலால் சேதனம்
நித்தியமாம். துவைதத்தின் முன்னின்மை (அதாவது
சிருஷ்டிக்கு முன்னர் துவைதம் இல்லாது இருந்தது.
அந்த நிலை சிருஷ்டிக்குப் பின்னர்)
சைதன்னியத்தால் அனுபவிக்கப்படுகின்றது.

- (6.255) (எப்படி ஒரு காலத்தில் கடமாக இல்லாமல்
மண்ணாக இருந்து இப்போது உண்டான) கடம்
முதலியவற்றைப் போல ஒருகாலத்தில் இல்லாதிருந்த
துவைதமாகிய ஜகத்தானது உண்டாக்கப்படு
கின்றது. அவ்வாறாயினும் துவைத சிருஷ்டி
சிந்திக்கத் தகாததாம். அதனால் இந்திர
ஜாலத்தைப் போல மித்தையாம்.

- (6.256) சேதனம் அபரோட்சமாம் அதாவது நேரடி அனுபவமாம். அந்த கிரண்டற்ற அத்வீதீய சேதனத்திற்கு அன்னியமாகிய துவைதத்தின் மித்தியாத் தன்மை அனுபவிக்கப்படுகின்றது. ஆகையால் அத்வைதம் அபரோட்சம் அல்ல என்னும் இவ்வார்த்தை முரண்பாட்டோடு கூடியதாகும்.
- (6.257) (வாதிகேட்பது) இப்படி அறிந்தும் சிலர் எதனால் சந்தோஷம் இல்லாதவர்களாய் இருக்கின்றனர்? இதனை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். (பதில்) மிகுந்த விவேகிகளாகிய சார்வாகர் முதலியோர் களுக்கும் தேகம் ஆத்மா என்ற கருத்து ஏன் இருக்கின்றது? சொல்வாயாக.
- (6.258) இந்த சார்வாகர்களுக்குப் புத்தி தோஷத்தினால் நல்ல விசாரம் இல்லை என்று கூறினால், அப்படியே திருப்தி இல்லாத புருஷர்கள் புத்தி தோஷத்தால் விசேஷமாகச் சாஸ்திர அர்த்தத்தைக் காண்கிறதில்லை அதாவது விசாரிக்கிறதில்லை.
- (6.259) “எப்போது இந்த முமுட்சுவின் இருதயத்தைச் சார்ந்துள்ள காமங்களான இச்சைகள் எவையோ அவையாவும் விடுபடுகின்றனவோ” இப்படிச் கூறிய பிரயோசனம் சுருதியினால் சொல்லப்பட்டதாம், இது கண்டது அல்ல எனின், அச்சுருதியில் கூறிய பலம் வித்வான்களால் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
- (6.260) “எப்போது சகல இருதயக் கிரந்திகளும் (முடிச்சுகளும்) நாசமாகின்றனவோ” என்னும் வாக்கியத்தால் காமங்கள் முடிச்சு (கட்டு) களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

- (6.261) அகங்காரத்தையும் சிதாத்மாவையும் அவிவேகத்தால் ஒன்றாகக் கருதி 'எனக்கு இது உண்டாகுக. எனக்கு இது உண்டாகுக' என்னும் இச்சைகள் காமம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால் கடவல்லி சுருதியில் கூறிய காமம் கிரந்தி (முடிச்ச அல்லது கட்டுகள்) வடிவமாம்.
- (6.262) அகங்காரத்தில் சிதாத்மாவைக் கொண்டு வராமல் அகங்காரத்தைச் சிதாத்மாவிற்கு வேறாகப் பார்த்துக் கொண்டு கோடிக்கணக்கான பொருள்களை விரும்பினாலும் கிரந்தி பேதத்தால் சாட்சியாகிய ஆத்மாவிற்காவது ஞான மோட்சங்களுக்காவது பாதகமில்லை.
- (6.263) எப்படி தத்துவத்தை அறிந்தும் பாபத்தின் மிகுதிப்பாட்டால் உனக்குச் சந்தோஷம் இல்லையோ அதுபோல, கிரந்தி பேதம் உண்டாகியும் பிராரப்த்தத்தினால் இச்சைகள் வரக்கூடியனவாம்.
- (6.264) தேகத்தின் வியாதி முதலியவற்றினால் அல்லது மரம் முதலியவற்றின் பிறவி நாசத்தினாலாவது சித்து வடிவ ஆத்மாவில் பாதிப்பு உண்டாகிறதில்லை. அதுபோல அகங்காரத்தின் கண்ணுள்ள இச்சை முதலியவற்றினால் சித்து வடிவ ஆத்மாவில் யாது உண்டாகின்றது? எதுவும் உண்டாகிறதில்லை.

(6.265) (சிதாத்மாவின் அசங்கத்தன்மை முன்று காலத்திலும் ஒன்றாய் இருப்பதால்) கிரந்தி பேதத்திற்கு முன்னும் இவ்வாறு காமாதிகளால் ஆத்மாவுக்குப் பாதிப்பு இல்லை என்று அறிந்தவன் ஆவான் எனின், அந்த அறிதலை மறவாதே. இந்த அறிவே உனக்குக் கிரந்தி பேதமாயிற்று. அந்தக் கிரந்தி பேதத்தால் நீ கிருதார்த்தன். (செய்ய வேண்டியதைச் செய்து முடித்தவனாய் அடைய வேண்டியதான மோட்சத்தை அடைந்தவன் ஆவாய்)

கிரந்தி பேதத்திற்கு முன்னும் அகங்காரத்தின் கண் உள்ள காம முதலியவற்றினால் என்றும் அசங்கமாய் உள்ள ஆத்மாவிற்குப் பாதமில்லை என்னும் போதத்தினையே கிரந்தி பேதமாக யாம் கூறியிருத்தலால் உன்னுடைய இவ்வினா எமக்கு அனுகூலமாம் என்று சித்தாந்தி கூறியுள்ளார்.

(6.266) முர்க்கன் எப்போது இவ்வாறு அறியவில்லையோ அப்போது அவன் இவ்வாறு அறியாமல் இருந்ததே இக்கிரந்தியாம். வேறு கிரந்தி அன்று. கிரந்தியினாலும் அக்கிரந்தியின் நாச மாத்திரத்தினாலும் அஞ்ஞானி ஞானிகளுக்கு வேறுபாட்டுத் தன்மை உண்டு.

(6.267) தேகம் இந்திரியம் மனம் புத்தி என்பவற்றின் வெளிநோக்கம் கொண்டதாக வெளிச்செல்லுதல் அல்லது அதனை நிவர்த்தி செய்தல் ஆகிய இரண்டிலும் அஞ்ஞானிக்கும் ஞானிக்கும் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லை.

(6.268) விராத்தியனுக்கும் சுரோத்திரியனுக்கும் வேதத்தைப் படிக்காதது அல்லது படிப்பது ஆகிய பேதம் உண்டு. ஆகார முதலியவற்றில் பேதமில்லை. இதைப்போல, தேகம், இந்திரியம் முதலியவை வெளிச்செல்லுதல் அல்லது நிவர்த்தி செய்தலில் சொன்ன உதாரணம் ஞானி அஞ்ஞானிகளின் பேதத்தில் பொருத்திக் காணலாம்.

புதினாறு வயது வரையிலும் எவனுக்கு உபாகர்மம் (பூணூல் போடுதல்) ஆகவில்லையோ, இதனாலேயே எவனுக்கு வேத அத்தியயனம் இல்லையோ, அப்படிப்பட்ட பிராமண சத்திரிய வைசியச் சிறுவனை விராத்தியன் என்பார்.

பூணூல் தரித்த பின்னர் ஆறு அங்கங்களோடும், சங்கற்பத்தோடும் கூடிய (அர்த்தமும் கர்ம விதானமும் உள்ள) தனது சாகை வடிவ வேதத்தின் அத்தியயனத்தோடு கூடியவனும் அறுதொழில் செய்வோனுமாகிய பிராமண முதலியோர் சுரோத்திரியன் எனப்படுவர்.

கீதையின் 14-ஆவது அத்தியாயம் 22-23 சுலோகங்களைக் குறிப்பிடுகிறார்---

(6.269) 'வாய்த்த துக்கங்களை வெறுக்கிறதில்லை. நீங்கிய சுகங்களை விரும்பு கிறதில்லை. உதாசீனனைப் போல இருக்கின்றான்' என்று கிரந்தி பேதத்தினால் சொல்லப்படுகின்றது.

விருப்பு வெறுப்பு இன்மை நொதுமல் தன்மை. இதனையே உதாசீனத் தன்மை என்பார்.

(6.270) இக்கீதையின் வாக்கியத்தினால் உதாசீனத்தன்மை மட்டும் இருந்தால் போதுமே என்றால், அப்போது 'போல' என்னும் சொல் அர்த்தம் இன்றி வீணாகும். இந்த ஞானியின் தேகாதிகள் காரியம் செய்தலில் சாமர்த்தியம் இல்லாததாக இருப்பதனாலேயே வெளிச்செல்லுதலும் இல்லை எனின், அப்போது அந்த ஞானம் ரோகமேயாம்.

அப்படியானால் தத்துவ போதமே ரோகமாய் இருக்கட்டும்.
அதனால் தோஷம் யாது? எனக் கூறுகின்றார்---

(6.271) மகாபுத்தி உடையவர்களாகிய எவர்கள் தத்துவ போதத்தை நாச வடிவமாகக் கருதுகின்றார்களோ அவர்களுடைய புத்தி மிகச்சுத்தமாம். அவர்களுக்குச் செய்யக்கூடாதது யாதுளது!! அதனைச் சொல்லுவாயாக. இவ்வாறு கருதுகின்றவர்கள் மகா முர்க்கர்கள் என்பது தாத்தபரியம்.

(6.272) பரதர் முதலியோருக்கு வெளிநாட்டம் இல்லாமை புராணங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லுவாயாயின் அப்போது "ஞானி புசித்துக் கொண்டும் கிரீடித்துக் கொண்டும் இரதியை அடைந்தும்" என்னும் சாத்திர வாக்கியத்தையும் நீ கேட்டதில்லையா?

அப்படியானால் புராணத்திற்குக் கதியாது? என்னும் ஐயத்திற்கு புராணமும் உதாசீனத் தன்மையை அறிவிப்பது அன்று. ஆனால் வெளிச்செல்லாமையை அறிவிப்பதாம் என்னும் கருத்தில் கூறுகின்றார்---

(6.273) எதனால் ஜடபரதர் முதலியோர் ஆகார
முதலியவற்றை விட்டுக் கட்டை கற்களைப் போல
ஒரிடத்தும் இருந்ததில்லையோ ஆனால்
கூட்டத்திற்குப் பயந்து உதாசீனர்களாய்
இருந்தார்களோ அதனால்.

(6.274) எதனால் உலகத்தில் கூட்டத்தின் தொடர்பு
உடையவன் பாதிப்பை அடைகின்றானோ,
கூட்டத்தின் தொடர்பு இல்லாதவன் சுகத்தை
அடைகின்றானோ, அக்காரணத்தால் சுகத்தை
இச்சிக்கின்ற புருஷனால் கூட்டம் எப்போதும்
தள்ளத்தக்கதாம்.

அப்படியானால் அப்போது மனதினால் ஆகிய சிநேகம்
என்னும் சங்கம் விடத்தக்கதாகவே உட்சங்கம்
இன்றியவனும் வெளியில் வியவகாரம் செய்பவனுமாகிய
ஞானிக்கு அஞ்ஞானித் தன்மை முதலியன எவ்வாறு
ஜனங்களால் சொல்லப்படுகின்றன என்ற சந்தேகத்திற்கு,
சாஸ்திர தாத்பரியத்தின் ஞானம் இன்மையால் ஜனங்களால்
ஞானிக்கு அஞ்ஞானத் தன்மை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன
என்று கூறுகின்றார்---

(6.275) மூடன் சாஸ்திரத்தின் தாத்பரியத்தை அறியாது
வெவ்வேறு வகையாய்க் கூறுகின்றான். முர்க்கர்களது
நிர்ணயம் இருக்கட்டும். வித்வான்களாகிய எமது
சித்தாந்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

(6.276) வைராக்கியம், ஞானம், உபரதி என்னும் மூன்றும் ஒன்றற்கு ஒன்று சகாயமாம். அவை பெரும்பாலும் கூடவே இருக்கின்றன. ஒவ்வோர் இடத்தில் பிரிவினை அடைகின்றன.

சுகர் வாமதேர் முதலியோர்களைப் போலப் பிரதிபந்தகமான கர்மம் இன்றி அநுகூலமான தேசகாலாதிகளோடு கூடிய நிவிருத்தி உடையோர் இடத்துப் பெரும்பாலும் கூடவே இருக்கின்றன.

பிரதிபந்தமாகிய கர்மத்தோடு கூடியும் பிரதிகூல தேச காலாதிகளோடு கூடியும் சாஸ்திரீய லௌகீக வியவகாரங்களில் பிரவிருத்தி உடைய புருஷர்களிடத்து ஒவ்வோர் இடத்து வியோகத்தை அடைகின்றன.

(6.277) இந்த வைராக்கிய முதலியவற்றின் ஏதுவும் சொருபமும் காரியமும் வேறு வேறாம். ஆதலால் சாஸ்திரத்தின் அர்த்தத்தை விசாரம் செய்யும் புருஷனால் இந்த வைராக்கிய முதலியவற்றின் பேதம் உள்ளவாறு அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாம்.

(6.278) தோஷ திருஷ்டியும், விடுதலின் இச்சையும், விட்ட போகங்களில் மீண்டும் நாட்டம் இன்மையும் ஆகிய மூன்றும் வைராக்கியத்தின் அசாதாரண ஏது முதலியனவாம்.

பிறப்பு, இறப்பு, முப்பு, வியாதி என்பவற்றில் துக்கத்தையும் தோஷத்தையும் அடிக்கடி காணுதல் அதாவது சாஸ்திரத்தையும் தனது அனுபவத்தையும் அனுசரித்து ஆலோசித்தல் எதுவோ அது தோஷதிருஷ்டி என்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாம்.

விடுதலின் இச்சை அல்லது இச்சையின்மை வைராக்கியத்தின் சொருபமாம்.

தன் பிரயத்தனம் இன்றி ஊழினால் கிடைத்த தன முதலிய விஷயங்களில் மீண்டும் இஷ்ட புத்தியாகக் கொள்ளாமை வடிவினது விஷயங்களிலுள்ள ஏக்கறுதல் தன்மை இன்மையாம். இதனையே தீனத்துவம் இன்மை என்பர். அதுவே வைராக்கியத்தின் பலம்.

(6.279) சிரவண முதலிய மூன்று, தத்துவத்தையும் மித்தையையும் விவேகித்தல், மீண்டும் கிரந்திகள் (முடிச்சுகள்) உற்பத்தியாகாமை என்னும் மூன்றும் கிரமமாக (முறையாக) ஞானத்திற்கு ஏது சொருபம் பலம் என்று கொள்ளப்படுகின்றன.

சிரவணாதிகள் ஞானத்திற்கு ஏதுவாம். தத்துவ மித்தைகளின் விவேசனம் அதாவது கூடத்த அகங்கார முதலியவற்றின் பேத ஞானம் ஞானத்தின் சொருபமாம். கிரந்திகள் உதயம் ஆகாமை அதாவது அந்நியோந்நிய அத்தியாசத்தின் உற்பத்தி இன்மை ஞானத்தின் பயனாம்.

(6.280) இயமம் முதலியனவும், புத்தியைத் தடுத்தலும், வியவகாரம் செவ்வையாய்க் குறைதலுமாகிய இம்மூன்றும் உபரதியின் ஏது முதலியனவாம். இவ்வாறு வைராக்கியாதி மூன்றுக்கும் பேதம் கூறப்பட்டது.

சவிகற்ப நிருவிகற்ப சமாதியின் அப்பியாசத்தால் பிரமாணம், விபரியம், விகற்பம், நித்திரை, ஸ்மிருதி என்னும் ஐந்து விருத்திகளின் எந்த நிரோதம் உண்டாகின்றதோ அது உபரதியின் சொருபமாம்.

- (6.281) தத்துவ போதம்(ஞானம்) முக்கியமானதாம். நேரே மோட்சத்தைத் தருவதாய் இருத்தலின், வைராக்கியம் உபரமம் என்னும் இரண்டும் ஞானத்திற்கு துணைக்காரணங்கள் ஆகும்.
- (6.282) வைராக்கியம் முதலிய மூன்றும் எப்போதும் பரிபக்குவமானால் பெருந் தவமாகிய புண்ணியத்தின் பயனாம். பாப கர்மமாகிய நிமித்தத்தால் சில புருஷர்களிடத்து ஒவ்வொன்று ஒருகால் தடையை அடைகின்றது.
- (6.283) எவனுக்கு வைராக்கிய உபரதிகள் பூரணமாகி, ஞானம் தடையை அடைந்திருக்கின்றதோ அவனுக்கு மோட்சம் இல்லை. வைராக்கிய உபரதி வடிவ புண்ணிய கர்மமாகிய தபத்தின் வலிமையால் புண்ணியவான்களால் அடையத்தக்க சுவர்க்காதி லோகங்களாகிய புண்ணிய லோகங்கள் அடையப்படுகின்றன.
- (6.284) ஞானம் பூரணமாய் அதற்கு வேறாகிய வைராக்கிய உபரதிகள் இரண்டும் தடைப்படின, அப்போது மோட்சம் நிச்சயமாக உண்டு. ஆனால் இகலோக வியவகாரத்தால் பிறக்கும் விட்சேபமாகிய பார்வையினால் உண்டாகும் துக்கம் நாசமாகாது.

ஞானத்தால் பந்தத்திற்குக் காரணமாகிய அவித்தையின் நிவிருத்தி உண்டாய் இருக்கிறது. மறுபடியும் அவித்தையின் உற்பத்தி சம்பவியாமையால் மோட்சம் அவசியம் உண்டாகிறது. கிரமமாக வாசனாசயம், மனோநாசங்களுக்குக் காரணமான வைராக்கிய உபசமங்கள் இன்மையால் ரஜோ தமோ குணங்களின் மிகுதிப்பாட்டால் சுத்த சத்துவ குணம் மறைதலின் இவ்வுலக சம்பந்தம் உள்ள அனுகூலப் பிரதிகூல

புதார்த்த வடிவ நிமித்தத்தால் தோன்றிய விட்சேப வடிவ திருஷ்ட துக்கத்தின் நிவிருத்தி உண்டாகிறதில்லை. ஆனால் போதத்தால் ஜன்மாந்தரம் சம்பவியாமையால் பரலோக சம்பந்தியான இனிவரும் துன்பத்தின் இன்மை உண்டாகவே செய்கிறது.

(6.285) பிரம தேவனின் உலகத்தைத் துரும்பாகக் கருதுதல் எதுவோ அது வைராக்கியத்தின் அவதி (எல்லை) எனப்படும். (இனி பின்னால் சொல்ல இருக்கின்ற) சுலோகத்தில் சொல்லப்படும் தேகாத்மாவைப் போல, பரமாகிய பிரம்மத்தின் ஆத்மத் தன்மை திடமாவதில் ஞானம் முடிவு பெறுகின்றது.

(6.286) சுழுத்தியைப் போன்ற மறதி எதுவோ அது உபரமத்தின் அவதியாம். இந்த 285-286 சுலோகங்களில் கூறிய திசையினால் இம்முன்றன் அவாந்தர தாரதம்மியம் (ஏற்றத் தாழ்வு) நிச்சயம் அறியப்படவேண்டும்.

(6.287) பிராரப்த கர்மமும் பலவாய் இருத்தலால் ஞானிகள் வெவ்வேறு வகையாய் இருப்பர். அதனால் பண்டிதர்கள் சாஸ்திர அர்த்தத்தில் மயங்கலாகாது.

(6.288) அந்த ஞானிகள் தத்தம் கர்மத்தை அனுசரித்து அதன்படியே நடக்கட்டும். எல்லோருக்கும் ஞானம் சமானமாம். ஞானத்தின் பயனாகிய முக்தியும் சமானமாம் என்பது நிச்சயம்.

சித்திர தீப பிரகரணத்தின் தாத்பரியம் சுருக்கமாக கூறப்படுகிறது---

(6.289) ஜகத்து வடிவமாகிய சித்திரம் எதுவோ அது திரைச்சீலையில் சித்திரத்தைப் போலச் சுயசொருபமாகிய சைதன்னியத்தில் மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ஜகத் வடிவ சித்திரத்தினை உபேட்சித்து அதாவது மித்தியா ஞானத்தால் மறந்து சைதன்னியத்திலேயே மிஞ்ச வைத்தல் வேண்டும்.

(6.290) எந்தச் சுத்த புத்தியுடைய முழுச்சுக்கள் இச்சித்திர தீபத்தை நித்தியம் அனுசந்தானம் செய்(ஸ்மரிக்)கின்றார்களோ, அவர்கள் ஜகத்தாகிய சித்திரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் முன்போல் மோகத்தை அடையார்கள்.

(ஆறாம் பிரகரணம் முற்றும்)

திருப்தி தீபம்

அநுகூலமான பொருளை அனுபவிக்கின்ற போகத்தின் விருத்தி உண்டாக எந்தச் சுகம் உண்டாகிறதோ அது திருப்தி எனப்படுகின்றது. அதனைத் தீபத்தைப் போல விளக்குவதாகிய பிரகரணம் திருப்தி தீபம் ஆகும்.

பிருகதாரண்ய உபநிடத்தில் உள்ள கருத்து---

- (7.1) புருஷனாகிய சீவன் 'ஆத்மாவாக நான் இருக்கிறேன்' என்று அறிந்தால், அப்போது அனுபவிக்கின்றவன் யார்? எவனுக்காகப் போகம் தரும் விஷயத்தை விரும்பி, அந்த போகத்திற்காக தேகத்தைப் பின்பற்றி துன்பப்படுவான்? (துன்பப்பட்ட மாட்டான்)
- (7.2) இங்கு மேற்கண்ட சுலோகத்தில் கூறிய இந்தச் சுருதியின் அபிப்பிராயம் திறம்பட விசாரிக்கப்படுகின்றது. அந்த விசாரத்தினால் சீவன் முக்தனுடைய திருப்தி எதுவோ அது விளக்கம் ஆகின்றது.
- (7.3) "மாயையானது ஆபாசமாக சீவனையும் ஈசனையும் செய்கின்றது" என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் சீவ ஈசுவரர்கள் கற்பிதர்களே. அவ்விருவராலும் யாவும் கற்பிக்கப்பட்டனவாம்.
- (7.4) "சங்கற்பம்" முதல் "பிரவேசம்" வரையிலுமான சிருஷ்டியானது ஈசுவரனால் கற்பிக்கப்பட்டது. "ஜாக்கிர" முதல் "மோட்சம்" வரையிலுமான சம்சாரம் சீவனால் கற்பிக்கப்பட்டது.

- (7.5) கூடஸ்த அசங்க சித்தாகிய சரீரம் உடையது பிராந்திக்கு அதிஷ்டான (ஆதார) வடிவ ஆத்மாவாம். அது அன்னியோன்னிய அத்தியா சத்தினால் அசங்க புத்தியில் இருக்கும் சீவனாய் இங்கு முதல் சுலோகத்தில் கூறிய சுருதியில் புருஷன் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

புத்தி முதலியவற்றின் கற்பனைக்கு அதிஷ்டானமாகிய கூடஸ்த சைதன்யமே புத்தியில் பிரதிபிம்ப வடிவமாய் ஜீவத் தன்மையை அடைந்து புருஷ சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றது. சாபாச அந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்ய வடிவ ஜீவன் புருஷன் என்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாம் என்பது அபிப்பிராயம்.

- (7.6) எவ்விடத்திலும் அதிஷ்டானம் இன்றிய பிராந்தி காணப்படுவதில்லை என்பதால், அதிஷ்டானமாகிய கூடஸ்த சைதன்னியத்தோடு கூடிய சீவன், மோட்ச முதலியவற்றில் அதிகாரி ஆகின்றான். சீவன் மட்டும் அதிகாரி ஆகிறதில்லை.

அதிஷ்டானமாகிய கூடஸ்த சைதன்னியத்தோடு கூடிய சீவனாகிய சிதாபாசன் மோட்சம் சுவர்க்கம் முதலிய சாதனங்களை அநுஷ்டித்தலில் அதிகாரி ஆகின்றான். கேவல சிதாபாசன் அதிகாரி ஆகிறதில்லை.

- (7.7) சீவன் அதிஷ்டானத்தின் அம்சத்தோடு கூடியதாகிய மயக்க அம்சத்தைச் சார்ந்துவிடும் போது “யான் சம்சாரி” என்று அபிமானிக்கின்றான்.

(7.8) எப்போது பிராந்தி நீக்கத்தால் அதிஷ்டானத்தின் பிரதானத் தன்மை சீவனால் பெறப்படுகிறதோ அப்போது 'யான் சிதாத்மாவாகிய அசங்கனாய் (எதனோடும் சேராதவனாய்) இருக்கின்றேன்' என்று சீவன் அறிகிறான். (பிராந்தி நீங்கிய போது, அந்த பிராந்தியின் அதிஷ்டானம் விளங்குகிறது. அப்போது 'நான் ஆத்மா' என்பதை அந்த சீவன் அறிகின்றான் என்பது பொருள்)

(7.9) 'அசங்கனிடத்து அகங்காரம் பொருத்தம் உடையது அன்று. அதனால் எப்படி யான் அசங்கனாய் இருக்கின்றேன் என்று சீவன் அறிவான்?' (எதனோடும் சேராதவன் அசங்கன் என்றால் அவனிடம் அகங்காரம் மட்டும் எப்படி சேர்ந்திருக்கும்? 'நான் எதனோடும் சேராதவன்' என்று அகங்காரத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் ஜீவன் எப்படி அறிவான்) என்று கூறின், வாதியே கேள். ஒன்று முக்கியம், மற்ற இரண்டும் அமுக்கியம் (முக்கியம் இல்லாதது) என்பது 'யான்' என்பதின் மூன்று வித அர்த்தமாம். (ஒன்று அஞ்ஞானியினிடத்தும் மற்ற இரண்டும் ஞானியினிடத்தும் உள்ளவை)

'அகம்' என்னும் சொல்லின் முக்கிய அர்த்தமாகிய சக்கியார்த்தம் சாபாச அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனமாம். அதுவே அகம் எனும் சொல்லிற்கு விஷயமாம். சுத்த சைதன்னியம் அகம் எனும் சொல்லின் முக்கியப் பொருள் அன்று. ஆதலால் அதன் விஷயமும் அன்று. ஆனால் பாகத்தியாக லட்சணையினால் சாபாச அந்தக்கரணம் அல்லது சேதனம் என்னும் இரண்டினின்றும் இலௌகிக வைதிகப் பிரசங்க அனுசாரமாக ஒரு பாகத்தை விட்டு மிஞ்சிய ஒரு பாகம் யான் என்னும் சொல்லின் இலட்சியார்த்தமாம். அதுவே

அகம் என்னும் சொல்லின் அழுக்கியார்த்தம் எனப்படுகிறது. இவ்வாறு இலட்சணா விருத்தியால் சுத்த சைதன்னியத்திற்கு அகம் என்னும் சொல்லிற்கு விஷயமாம் தன்மை இருக்கின்றது. விருத்திக்கு விஷயமாம் தன்மையோ சத்தத்தினது விஷயத் தன்மையின் அதீனமாம். அதலால் இலட்சணையினால் சேதனத்திற்கு அகம் எனும் விருத்திக்கு விஷயமாம் தன்மையும் சொல்லப்படுகின்றது. தன்னைப் பிரகாசிக்கும் சைதன்யத்தினது ஆவரணத்தின் நிவிருத்தியே இங்கு விருத்திக்கு விஷயமாம் தன்மையாம். வேறு வகையாக இல்லை. இங்கு சாபாஸ அந்நக்கரணத்தோடு கூடிய சேதன வடிவ அகம் என்னும் சப்தத்தில் வாச்சியார்த்தத்திற்கு நடத்தல் முதலிய உலக விவகாரத்திலேனும் ஞான திருஷ்டி வடிவ வைதிக வியவ காரத்திலேனும் சம்பவம் இன்மையே இலட்சணையின் பீஜமாம்.

(7.10) கூடஸ்த ஆபாசகர்களின் சொருபம் அன்னியோன்னிய அத்தியாச வடிவத்தால் ஒன்றாய், 'யான்' என்னும் சொல்லின் முக்கியார்த்தம் (வாச்சியார்த்தம் அல்லது பொதுவான அர்த்தம்) ஆகின்றது. (கூடஸ்த-சிதாபாசர்களின் பேதம் தெரியாமையால்) அதனிடத்து மூடர்களால் 'யான்' என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. (அனாத்மா ஆகிய அகங்காரத்தோடு கூடிய தேகத்தை 'நான்' என்று சொல்லுதல் முக்கிய அர்த்தம் என்பது பொருள்)

அன்னியோன்னிய அத்தியாசம்:- காய்ச்சிய இரும்பில், இரும்பின் தன்மை அக்கினியிலும், அக்கினியின் தன்மை இரும்பிலும் இருப்பது போல, ஆத்மாவில் அனாத்மாவின் அத்தியாசமும், அனாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாசமும் இருப்பது ஆகும். ஒன்றற்கு ஒன்று அத்தியாசமாதல்.

- (7.11) ஆபாச கூடஸ்தர்களைத் தனித்தனியாக நோக்கும்போது 'அகம்' சப்தத்தின் அழுக்கியப் பொருளாவர். தத்துவ ஞானி அவ்விரண்டிலும் இலௌகிக வைதிக வியவகாரங்களில் பரியாயமாக(கிரமமாக) 'யான்' என்னும் சொல்லை உபயோகிக்கின்றான் (ஞானி லௌகிக விவகாரங்களில் சிதாபாசனை 'நான்' என்று கருத்தில் கொண்டும், அதே ஞானி உபதேசம் செய்யும் போதும் தான் தானாக இருக்கும்போதும் அதாவது சாத்திர விவகாரத்தில் ஆத்மாவை 'நான்' என்று கருத்தில் கொண்டும் 'நான்' என்ற சொல்லினைப் பயன்படுத்துகின்றான். இந்த இரண்டு அர்த்தமும் அழுக்கிய அர்த்தமாகும் அதாவது எல்லோராலும் அரிதாகச் சொல்லப்படும் அர்த்தமாகும்)
- (7.12) ஞானி "யான் போகின்றேன்" என்று கூறுதல் முதலான இலௌகிக விவகாரங்களில் கூடஸ்தனிலிருந்தும் சிதாபாசனைப் பிரித்தறிந்து அச்சிதாபாசனையே கருத்தில் கொண்டு சொல்கின்றான்.
- (7.13) இந்த அறிஞன் சாஸ்திரத்தின்படி கேவல கூடஸ்தனிடத்து "யான் அசங்கன்", "யான் சிதாத்மா" என்று 'யான்' என்னும் சத்தத்தைப் பயன்படுத்துகின்றான்.
- (7.14) ஞானி-அஞ்ஞானி என்பதெல்லாம் ஆத்மாவின் ஆபாசனுக்கே உண்டு, ஆத்மாவுக்கு இல்லை. அப்படியாக ஆபாசன் "யான் கூடஸ்தன்" என்று எப்படி அறிவான்?

(7.15) ஆபாசத் தன்மை மித்தையாய் இருத்தலாலும் கடைசியில் கூடஸ்த தன்மை மிஞ்சியிருத்தலாலும், சிதாபாசன் இக்கூடஸ்தனை விட வேறாகும் வடிவ தோஷமில்லை. ஏனெனின், சிதாபாசன் கூடஸ்த வடிவமுக்கியசொருபம் உடையவனாய் இருக்கின்றான்.

ஆபாச வாதத்தின்படி எப்படி கண்ணாடியில் முகத்தினது பிரதிபிம்பத்தின் அதிஷ்டானம் கண்ணாடி அவச்சின்ன சேதனமோ, அப்படியே அந்தக்கரணத்தில் பிரம்ம சேதனத்தின் பிரதிபிம்ப வடிவ சிதாபாசனுக்கு அதிஷ்டானம் அந்தக்கரண அவச்சின்ன கூடஸ்த சேதனமாம். கற்பித வஸ்து அதிஷ்டானத்தினும் வேறாகச் சித்தியாது. அதலால் பிரதி பிம்பத்தன்மை விசிஷ்டப் பிரதிபிம்பத்தினைப் பாதித்து மிஞ்சும் அதிஷ்டான கூடஸ்த சேதனமே பிரதிபிம்பத்தின் சொருபமாம். பிரம்ம கூடஸ்தர்களுக்கு மகாகாச கடாகாசங்களுக்கு இருப்பது போல முக்கிய சாமானாதி கரணியம் உண்டு. சிதாபாச கூடஸ்தர்களுக்குப் பாதசமானாதி கரணியம் உண்டு. அதலால் பாதம் (அபாவஞ்) செய்தால் அன்றிச் சிதாபாசனுக்கும் கூடஸ்தனுக்கும் அபேதமில்லை. ஆனால் பாதம் செய்தே அபேதமாகின்றது.

அப்படியானால் சிதாபாசன் மித்தையாகவே அந்தச் சிதாபாசனைச் சார்ந்துள்ள “யான் கூடஸ்தன்” என்னும் ஞானமும் மித்தையாகும் என்று வாதி மூலத்தில் சந்தேகம் செய்கிறான்---

(7.16) “யான் கூடஸ்தன்” என்னும் ஞானமும் மித்தையாகும் என்று கூறின், ஞானம் மித்தை அன்று என்று கூறுபவன் யார்? கயிற்றில் பாம்பின் தோற்றமானது அசைந்தாலும் பாம்பு உண்மை என்று கொள்ளப்படாதது போல (பாம்பின் தோற்றம் பொய் என்கிற போது கயிற்றின் அசைவினையும் பொய் என்றே எடுத்துக் கொள்வது போல).

எப்படி இரச்சுவில் கற்பித சர்ப்பத்தின் நகர்ச்சி முதலியவை தோற்றினும் உண்மை என்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறதில்லையோ, அப்படியே சிதாபாசனை ஆசிரயித்த ஞானமும் உண்மை என்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறதில்லை என்பது தாற்பரியம்.

(7.17) அவ்விதமான மித்தியா ஞானத்தினாலும் சம்சாரம் நிவிருத்தியாகின்றது. அந்தச் சம்சாரமும் மித்தையாய் இருந்தலால். எதனால் 'யட்சனுக்குத் தக்க பலி' என்று இலௌகிக ஜனங்கள் கூறுகின்றார்களோ அதனாலும். (யட்சனுக்கு இது போதும் என்பது பொருள். பொய்யான கனவில் தோன்றும் பொய்யான புலி அடிக்கப் பாயும் போது பொய்யான பயத்தைப் போக்க சட்டென்று விழிப்பினை வரவழைப்பது போல)

இங்கு இது அபிப்பிராயம்:- சமான சத்தை உடைய பதார்த்தம் ஒன்றற்கொன்று சாதக பாதகமாம். விஷம சத்தை உடையன அன்று. எப்படி எனின், வியவகாரிக அன்னத்தினாலாவது ஜலத்தினாலாவது வியாவகாரிகமான பசி அல்லது தாகம் நீங்கி விடுகிறது. பிராதிபாசிகமான அன்ன ஜலங்களால் நீங்குகிறதில்லை. வியாவகாரிக இரஜத முதலியவற்றால் வியாவகாரிக கடக முதலிய ஆபரண வடிவ காரியத்தின் சித்தி உண்டாகிறது. பிராதிபாசிகமான இரஜத முதலியவற்றால் உண்டாகிற தில்லை. சொப்பனத்தில் உள்ள பிராதிபாசிக வியாதி பசி முதலியவற்றின் நிவிருத்தி பிராதிபாசிக மருந்து அன்ன முதலிய வற்றால் உண்டாகின்றது. வியாவகாரிக மருந்து முதலியவற்றால் உண்டாகிறதில்லை. அப்படியே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின்படி பிராதிபாசிக வடிவமும் சிருஷ்டி திருஷ்டி வாதத்தால் வியாவகாரிக வடிவமுமான மித்தையாகிய சம்சாரத்தின் நிவிருத்தி தற்சமான சத்தை உடைய மித்தையான ஞானத்தினாலேயே சம்பவிக்கின்றது, பாரமார்த்திக ஞானத்தினால் அன்று.

- (7.18) அதனால் 'புருஷன்' என்னும் சொல்லின் வாச்சியமாகிய கூடஸ்தனோடு கூடிய ஆபாசன் அந்தக் கூடஸ்தனைத் தன்னின் வேறாக்கி 'யான் கூடஸ்தன்' என்று அறியத்தக்கவன் ஆகின்றான். இந்தப் பொருளைச் சுருதி 'அஸ்மி=இருக்கிறேன்' என்னும் பதத்தால் கூறுகின்றது.
- (7.19) தேகத்தை ஆத்மாவாகக் காண்கின்றவனின் உணர்வில் எவ்வித சந்தேகம், விபரீத பாவனை எதுவும் இருப்பதில்லை. அதனைப் போல இந்த ஆத்மாவில் (ஆத்ம நிச்சய) உணர்ச்சி வரப்பெறல் வேண்டும். இந்த நிர்ணயத்தைச் செய்யச் சுருதியினால் 'இஃது' என்று சொல்லப்பட்டது.
- (7.20) ஆத்மாவின் இடத்தில், தேகத்தை ஆத்மாவாகக் கருதும் ஞானத்தைப் பொய் என்று உணர்கின்ற ஞானம் எவனுக்கு உண்டாகின்றதோ அவன் விருப்பப்படாதிருந்தும் முக்தனாகின்றான்.
- (7.21) சுயம் பிரகாச சைதன்னியம் என்றும் அபரோட்சம் (நேரடி அனுபவம்) ஆகும். அதனால், 'இது' என்னும் பதத்தால் ஆத்மாவின் அபரோட்சத்தன்மை சொல்லப்படுகின்றது.

எப்படி 'இது குடம்' என்றல் முதலிய பிரயோகங்களில் 'இது' எனும் தன்மையால் சுட்டப்பட்ட வஸ்துவின் அபரோட்சத் தன்மை காணப்படுகின்றதோ, அதுபோல 'இது நான்' என்னும் வாக்கியத்தைக் கூறுதலிலும் சுருதியினால் ஆத்மாவின் அபரோட்சத் தன்மை சொல்லப்படுகின்றது என்பது

வாதியின் அபிப்ராயம். அந்த ஆத்மாவின் அபரோட்சத் தன்மையும் எமக்கு இஷ்டமேயாம் என்று சித்தாந்தி கூறுகின்றார்.

வேறு சாதனங்களின் அபேட்சை இன்றியதாய் இருத்தலால் விளங்குகின்ற சைதன்னியம் எதுவோ அது ஆவரணத்தைச் செய்வது ஒன்றில்லாமையால் நித்திய அபரோட்சம்.

இங்கு இது இரகசியமாம்:- சைதன்னியத்திற்கு ஆவரணம் இருக்குமாயின் பிரகாசிப்பிப்பது இன்மையால் ஜகத்தினது அந்தத்துவத்தின் (தோற்றாமைமையின்) பிரசங்கம் உண்டாகும். ஆவரணத்தை அங்கீகரியாவிடினும், ஆசாரியர்கள் 'நான் அஞ்ஞானி பிரம்மத்தை அறியேன்' என்னும் அனுபவாநுசாரமாக அஞ்ஞானம் பிரம்மத்தினை ஆசிரிதமும் பிரம்மத்தை விஷயம் செய்வது (மறைப்பது) மாயிருத்தலின் அதனைச் சுவாசிரய சுவவிஷயம் என்று கூறியிருக்கின்றனர். அந்த ஆசாரியர்களது வார்த்தைக்குப் பங்கம் உண்டாகும். அதலால் சாமானிய அம்சத்தின் தோற்றத்தையும் விசேஷ அம்சத்தின் தோற்றாமையையும் அங்கீகரித்தலால் அவிரோதமும் உண்டாகின்றது.

(7.22) பரோட்ச-அபரோட்சம் ஞான-அஞ்ஞானம் என்னும் இவ்விரண்டு இரட்டைகளும் எப்படி பத்தாமவனுக்குப் பொருந்துகின்றனவோ, அது போல நித்திய அபரோட்ச வடிவ ஆத்மாவிலும் பொருந்துகின்றன

(7.23) ஒன்பது எண்களால் ஒன்பது பேர்களை எண்ணிக் கணக்கிட்ட பத்தாமவன் அப்போது அந்த ஒன்பது புருஷர்களைப் பார்த்தும் மயக்கத்தால் யான் தசமன் என்று அறிகிறதில்லை.

- (7.24) அப்போது பத்தாவது புருஷன் பத்தாமவனாகிய தன்னைப் 'பத்தாமவன் (யார் என்று) விளங்கவில்லை, அதனால் இல்லை' என்று கூறுகின்றான். அதனைப் பண்டிதர், அஞ்ஞானத்தினாலாகிய ஆவரணம் என்று சொல்கின்றனர்.
- (7.25) ஆற்றில் பத்தாமவன் இறந்தான் என்று சோகப்பட்டு அழுகின்றான். இந்த அழுகை முதலியவற்றினை அறிஞர் அஞ்ஞானத்தினால் ஆகிய விட்சேபம் என்று சொல்கின்றனர்.
- (7.26) 'பத்தாமவன் இறக்கவில்லை, இருக்கின்றான்' என்னும் உண்மை உரைக்கும் புருஷனது சொல்லைக் கேட்டு அப்போது சுவர்க்காதி லோகங்களைப் போலப் பரோட்சத் தன்மையாகப் பத்தாமவனை அறிகின்றான்.
- (7.27) (ஒவ்வொருவராக) எண்ணிப் பார்த்து 'நீயே பத்தாமவன்' என்று காட்டிய போது அபரோட்சத்தன்மையாக (நேரடியாக) அறிந்து ஆனந்தத்தை அடைகின்றான், அழுகிறதில்லை.
- (7.28) அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விட்சேபம், பரோட்சம், அபரோட்ச இருவகை ஞானம், திருப்தி, சோகநிவிருத்தி என்று ஏழ் அவஸ்தைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை சிதாத்மாவில் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும்.

- (7.29) இந்தச் சிதாபாசன் சம்சாரத்தில் பற்றிய சித்தம் உடையவனாய் ஒருகாலும் தனது தத்துவமான சுயம்பிரகாச கூடஸ்தனை அறிகிறதில்லை. (இதுவே அஞ்ஞானமாம்)
- (7.30) சொற்களினால் 'கூடஸ்தன் இல்லை, தோற்றவில்லை' என்று கூறுகின்றான். அன்றியும் 'நான் கர்த்தா (செய்பவன்), போக்தா (அனுபவிக் கின்றவன்)' என்று விட்சேபத்தை அடைகின்றான்.
- (7.31) முதலில் வார்த்தையினால் 'கூடஸ்தன் இருக்கின்றான்' என்று பரோட்சமாக அறிகின்றான். பின் விசாரத்தினால் 'கூடஸ்தன் யான்' என்று அபரோட்சமாக அறிகின்றான்.

'யான் கூடஸ்தன்' என்பது 'துவம்' பதார்த்த கோசர அபரோட்ச ஞானமாம். அவ்வளவு ஞானமே சகல அஞ்ஞான முதலிய அனர்த்தங்களையும் நிவர்த்தித்தற்கு ஏது அன்று. ஆனால் 'தத்' பதார்த்தத்தின் வேறாகாத 'துவம்' பதார்த்தத்தைக் கோசரிக்கும் 'யான் பிரம்மம்' என்னும் அபரோட்ச ஞானம் சகல அனர்த்தங்களையும் நிவர்த்தித்தற்கு ஏதுவாம். என்றாலும் இங்கு 'யான் பிரம்மம்' என்னும் ஞானம் அபரோட்சமாதலை அறிவித்தற் பொருட்டுக் கர்த்திருத் தன்மை முதலிய காரிய வடிவ அனர்த்தத்தை நிவர்த்திப்பதாகிய 'கூடஸ்தன் யான்' என்னும் அபரோட்ச ஞானம் உதாரணமாய் அறிவிக்கப்பட்டது.

- (7.32) 'யான் கர்த்தா, யான் போக்தா' என்பன முதலிய சோகங்களின் கூட்டத்தை விடுகின்றான். 'செய்யத்தக்கனவாய் இருந்தன செய்யப்பட்டன, அடையத்தக்கனவாய் இருந்தன அடையப்பட்டன' என்பதாகவே சந்தோஷத்தை அடைகின்றான்.

- (7.33) அஞ்ஞானமும், ஆவரணமும், அதுபோல விட்சேபமும், பரோட்ச ஞானமும், அபரோட்ச ஞானமும், சோக நிவிருத்தியும், நிரங்குச (தடையற்ற) திருப்தியுமாகிய இவை ஏழ் அவஸ்தைகளாம்.
- (7.34) இந்த ஏழ் அவஸ்தைகளும் சிதாபாசனுக்கானது. அந்த ஏழு அவஸ்தைகளிலும் பந்த மோட்சங்கள் இரண்டும் நிலைத்திருக்கின்றன. அந்த ஏழ் அவஸ்தைகளில் அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விட்சேபம் என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளும் பந்தத்திற்குக் காரணமாம்.
- (7.35) விசாரத்தின் முன்பு, இல்லாததாய் உதாசீன வியவகாரத்திற்கு காரணமாய் 'யான் அறியேன்' என்று தோற்றுவது அஞ்ஞானம் எனப்படும்.
- (7.36) "(சாத்திர) வழியினை விட்டு விசாரித்துப் பின் இக்கூடஸ்தன் இல்லை, தோற்றவில்லை" என்பதாக எந்த விபரீத வியவகாரம் உண்டாகின்றதோ அது ஆவரணத்தின் காரியம் ஆகும்.

சாஸ்திரத்தில் கூறிய விதத்தைக் கடந்து தர்க்க மாத்திரத்தால் விசாரித்துப் பின் உண்டாகும் 'கூடஸ்தன் இல்லை, தோற்றவில்லை' என்னும் வடிவினதாகிய விபரீத வியவகாரம் ஆவரணத்தின் காரியமாம் என்பது பொருள்.

- (7.37) (தூல, சூக்குமம் ஆகிய) இரண்டு தேகங்களோடு கூடிய சிதாபாச வடிவம் விட்சேபம் என்று சொல்லப்படும். பந்தத்திற்கு ஏது, சம்சாரம் என்னும் பெயர்களை உடைய கர்த்திருத்தன்மை முதலிய சகல சோகங்களும் இந்தச் சிதாபாசனது காரியமாம்.

அப்படியானால் 'ஏழ் அவஸ்தைகளும் சிதாபாசனைச் சார்ந்தது' என்று முன்பு கூறியது பொருந்தாது. ஏனெனின், அஞ்ஞான ஆவரணங்கள் இரண்டு தேகத்தோடு கூடிய சிதாபாச வடிவ விட்சேபத்தின் உற்பத்திற்கு முன் இருத்தலாலும், சிதாபாசன் விட்சேபத்திற்கு உட்பட்டவனாய் இருத்தலாலும், சிதாபாசனுக்கு ஏழ் அவஸ்தைகளும் பொருந்தாது என்று சந்தேகம் எழுப்பப்படுகிறது---

(7.38) அஞ்ஞானமும், ஆவரணமும் ஆகிய இவ்விரண்டும் விட்சேபத்திற்கு முன் பிரசித்தமாய் இருக்கின்றன, அந்த அவஸ்தை விட்சேபத்திற்குத் தான். ஆத்மாவுக்கு அன்று. (அதாவது அஞ்ஞானம் ஆவரணம் இரண்டும் விட்சேபத்திற்கு முன்னிருந்தே இருக்கிறதே என்று சந்தேகம்)

அப்படியானால் அவஸ்தை உடைய விட்சேபம் அப்போது அதாவது தனது உற்பத்திக்கு முன் இல்லாமையால் அஞ்ஞானமும், ஆவரணமும் விட்சேபத்தின் அவஸ்தையாம் எனல் பொருந்தாது என்ற சங்கைக்கு, விட்சேபம் இல்லாதிருக்கின்றன அந்த விட்சேபத்தின் சம்ஸ்காரம் அப்போது அதாவது தனது உற்பத்திக்கு முன் இருக்கின்றது ஆதலால் அஞ்ஞானமும் ஆவரணமும் விட்சேபத்தின் அவஸ்தையாம் எனல் விரோதத்தை அடையாது என்று கூறுகிறார்-

--

(7.39) விட்சேபத்தின் உற்பத்திக்கு முன்னும் விட்சேபத்தின் சம்ஸ்காரம் உள்ளதே. அக்காரணத்தால் அவ்வஞ்ஞான ஆவரணங்களை அச்சிதாபாசனது அவஸ்தைகள் எனக் கூறுவது விரோதம் ஆகாது.

(7.40) பிரம்மத்தில் ஆரோபிதமாய் இருத்தலால் இந்த அஞ்ஞானம் ஆவரணம் இரண்டும் பிரம்மத்தின் அவஸ்தைகளாம் என்று சந்தேகம் கொள்வது சரியன்று. ஏனெனின் எல்லா அவஸ்தைகளும் பிரம்மத்தின் கண்ணே ஆரோபமாய் இருத்தலின்.

(7.41) (விட்சேபத்தின் உற்பத்திக்குப் பிந்திய காலத்தில் இருப்பதாகிய) நான் சம்சாரி, நான் அறிஞன், நான் சோகம் இன்றியவன், நான் சந்தோஷம் உடையவன் என்று இவ்விதமாகவும் அஞ்ஞான ஆவரணங்களுக்குப் பிந்திய அவஸ்தைகள் சீவனிடத்தில் உள்ளனவாகத் தோற்றுகின்றன. பிரம்மத்தின் கிடத்தில் உள்ளவை அல்ல என்று கூறினால்,

(7.42) அப்போது “நான் அஞ்ஞானி பிரம்மத்தின் சத்தையும் விளக்கமும் எனக்குத் தோற்றவில்லை” என்று முன் அஞ்ஞான ஆவரணமாகிய கிரண்டு அவஸ்தைகளும் பிரசித்தமாய் சீவனைச் சார்ந்திருப்பதாகத் தோற்றுகின்றன அதலால் அவை சீவனது அவஸ்தைகளாம்.

அப்படியானால் பிரம்மத்தை அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரயம் என்று பூர்வாசிரியர்கள் கூறியது எப்படி என்ற சங்கைக்கு அந்த ஆசாரியர்கள் சொல்லக்கருதியதைக் காட்டுகின்றார்---

(7.43) அதிஷ்டானத் தன்மையினால் அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயம் (சார்ந்திருக்கும் கிடம்) பிரம்மம் என்று ஆசாரியர் கூறினார். சீவன் “நான் அஞ்ஞானி” என்று அஞ்ஞானத்தின் அபிமானியாய் இருத்தலால் அஞ்ஞானம் சீவனது அவஸ்தையாகச் சொல்லப்பட்டது.

- (7.44) இரண்டு ஞானங்களாலும் இந்த அஞ்ஞானம் நாசமாகவே இந்த அஞ்ஞானத்தின் காரியமான "இல்லை, தோற்றவில்லை" என்னும் இந்த இருவகை ஆவரணமும் நாசமாகின்றன. பரோட்சத் தன்மை, அபரோட்சத் தன்மை ஆகிய இரண்டு ஞானத்தாலும் ஆவரணத்திற்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞானம் நாசமாக இந்த அஞ்ஞானத்தினால் உண்டாகிய "இல்லை, தோற்றவில்லை" என்னும் வியவகாரத்திற்குக் காரணமான இருவகை ஆவணமும் காரணம் இன்மையால் நாசமாகின்றன.
- (7.45) பரோட்ச ஞானத்தால் அசத்துத் தன்மை ஆவரணத்தின் காரணத் தன்மை நாசமாகின்றது. அபரோட்ச ஞானத்தால் அபானா ஆவரணத்தின் காரணத் தன்மை நாசமாகின்றது.
- (7.46) அபானா ஆவரணம் நாசமாகவே சீவத் தன்மையின் ஆரோபம் முழுமையாய் நாசமாவதால் கர்த்திருத்தன்மை முதலிய வடிவ சகல சம்சாரம் என்னும் சோகமும் நீங்குகின்றது.
- (7.47) சகல சம்ஸ்காரங்களும் நீங்கவே நித்திய முக்தத் தன்மை தோற்றுதலால் மீண்டும் சோகம் உண்டாகாத காரணத்தால் நிரங்குச திருப்தி என்னும் தடையற்ற ஆனந்தம் உண்டாகின்றது.
- (7.48) அபரோட்ச ஞானம், சோக நிவிருத்தி என்னும் பெயர்களை உடைய இரண்டு அவஸ்தைகளையும் ஆத்மாவை அறிந்தால் என்னும் சுருதி சீவனைச் சார்ந்துள்ளதாகக் கூறுகின்றது.

சிதாபாசனிடத்துள்ள ஏழு அவஸ்தைகளுள் அபரோட்ச ஞானமும், சோக நிவிருத்தி என்னும் இரண்டு அவஸ்தைகளையும் பிரதிபாதித்தற்கு "ஆத்மாவை அறிந்தால்" என்னும் வேத மந்திரமானது பிரிவிருத்தித்திருக்கின்றது என்பது அபிப்பிராயம்.

(7.49) விஷயமாகிய ஆத்மா சுயம்பிரகாசமாய் இருத்தலாலும் புத்தியினாலும் இவ்வாறு அவ்விஷயத்தைப் பார்த்தலாலும், 'இது' எனும் பதத்தால் 21-ஆம் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அபரோட்சத் தன்மை இருவகை ஆகின்றது.

விஷயமாகிய சித்துவடிவ ஆத்மா சுவப்பிரகாசமாய் இருத்தலாலும் அதாவது தனது வியவகாரமாகிய உணர்ச்சியின்பொருட்டு வேறு சாதனங்களின் அபேட்சை இன்றியதாய் இருத்தலாலும், புத்தியினால் இவ்வாறு சொப்பிரகாசத் தன்மையாக அவ்வாத்ம வடிவ விஷயத்தை அறிதலாலும், 'இது' எனும் பதத்தால் முற்கூறப்பட்ட அபரோட்சத் தன்மை விஷயம் அதாவது ஆத்மா, விஷயி அதாவது புத்தி விருத்தி என்னும் பேதத்தால் இருவகையாய் என்பது பொருள்.

(7.50) பிரம்மம் சுயம்பிரகாசமாய் என்று அறிதலால், பரோட்ச ஞான காலத்திலும் விஷயத்தின் சுயம்பிரகாசத் தன்மை சமானமாய்.

(7.51) "யான் பிரம்மம்" என்று கருதாமல், "பிரம்மம் இருக்கின்றது" என்று கருதுவது பரோட்சஞானம் ஆகின்றது. இந்தப் பரோட்சஞானம் பொய் என்று நிரூபிக்கப்படாதாய் இருத்தலால், பிராந்தி வடிவம் அன்று.

'பிரம்மம் இருக்கின்றது' என்று விஷயம் செய்வது பரோட்ச ஞானமானால், இந்தப் பரோட்ச ஞானம் பிராந்தி வடிவமாம் என்று சங்கித்து, இப்பரோட்ச ஞானத்தின் பிராந்தத் தன்மை பாதமாகத் தக்க சொருபமாய் இருக்கின்றதா? அல்லது பிரம்மத்தின் வடிவமாகிய வியக்தியைக் கிரகியாமையால் இருக்கின்றதா? அல்லது அபரோட்சமாகக் கிரகிக்கத்தக்க பிரம்மமாகிய விஷயத்தினைப் பரோட்சத் தன்மையினால் கிரகித்தலால் இருக்கின்றதா? அல்லது பிரத்தியக் அம்சத்தைக் கிரகியாமையினால் இருக்கின்றதா? என்று சித்தாந்தி நான்கு வகையாக வாதியினை நோக்கி விகற்பித்து, பாதமாகத் தக்க சொருபம் உடையதாய் இருத்தலால் இப்பரோட்ச ஞானத்திற்குப் பிராந்தத் தன்மையுளது என்னும் முதல் விகற்பத்தைக் குறித்து 'இந்தப் பரோட்ச ஞானம் பிராந்தி வடிவம் அன்று. அதன் பாதம் நிரூபிக்கப்படாதாய் இருத்தலால்' என்று பதில் அளிக்கிறார்.

(7.52) "பிரம்மம் இல்லை" என்று எப்போது பிரமாணம் உண்டாகின்றதோ அப்போது பரோட்சஞானம் பாதத்தை அடைகின்றது. இவ்வாறே பிரபலப் பிரமாணம் நிச்சயமாகக் காணப்படுகிறதில்லை. ஆதலால் பரோட்ச ஞானம் பொய் என்ற தன்மையை அதாவது யதார்த்தம் இல்லாத தன்மையை அடைகிறதில்லை.

'பிரம்ம வடிவமாகிய வியக்தியினை விஷயஞ்செய்யாதிருத்தலால் பரோட்சஞானம் பிராந்தி வடிவமாம் என்னும் இரண்டாவது விகற்பத்தினைச் சுவர்க்கத்தின் ஞானத்தில் அதிப் பிரசங்கத்தினால் தூஷணம் செய்கிறார்---

(7.53) வியக்தியினை விஷயம் செய்யாமை மாத்திரத்தால் பரோட்ச ஞானத்திற்குப் பிரம(பிராந்தி) வடிவத் தன்மை உளதாயின் வியக்தியைக் கிரகியாமை யினாலும், சாமானிய வடிவத்தைக் கிரகித்தலைக் காணுதலாலும் சுவர்க்கத்தின் புத்தியும் பிராந்தியாம்.

'இது சுவர்க்கம்' என்னும் வடிவமாகக் கிரகியாது 'சுவர்க்கம் இருக்கிறது' என்னும் வடிவமாகத் தோற்றுதலால் சுவர்க்கத்தின் உணர்ச்சியும் பிரம வடிவமாம் என்னும் பிரசங்கம் உண்டாகும் என்பது பொருள்.

'அபரோட்சத் தன்மையால் கிரகிக்கத் தக்க பிரம்மத்தைப் பரோட்சமாகக் கிரகித்தலால் பரோட்ச ஞானத்திற்குப் பிராந்தித் தன்மை உண்டு' என்னும் முன்றாவது விகற்பத்தினை நிராகரிக்கின்றார்---

(7.54) அபரோட்சம் ஆகத் தகுதி உடைய பரோட்ச புத்தி பிரம (பிராந்தி) வடிவம் அன்று. பரோட்சமாம் என்று கிரகிக்கப்படாமையால். பொருளால் பரோட்சத் தன்மை சம்பவித்தலின்.

'அம்சத்தைக் கிரகியாமையின் பரோட்ச ஞானத்திற்குப் பிராந்தித் தன்மை உண்டு' என்னும் கடைசியாகிய நான்காவது விகற்பத்தினைப் பிரதிவாதி சங்கிக்கின்றான்---

(7.55) *அம்சத்தைக் கிரகியாமையால் பரோட்ச ஞானம் பிராந்தி வடிவமாம் எனின், **கடத்தின் ஞானமும் பிரமவடிவமாகும். ***நிஷேதம் செய்யத் தக்க அம்சங்களின் பேதத்தால் நிரவயவப் பிரம்மத்திற்கும் அம்சம் உடைமை அதாவது அவயவத்தோடு கூடிய தன்மை உண்டாகின்றது.

*பிரம்ம வடிவ அம்சம் கிரகிக்கப்படினும் பிரத்தியக்காகிய சாட்சி வடிவ அம்சம் கிரகிக்கப்படாமையால் பரோட்ச ஞானம் பிரம் (பிராந்தி) வடிவமாம் என்பது பொருள்.

**கடத்திற்கும் உள் அவயவங்கள் கிரகிக்கப்படாமையால் கடத்தின் ஞானம் பிரம் (பிராந்தி) வடிவம் ஆகும் என்பது அபிப்பிராயம்.

***அப்படியானால் கடம் சாவயமாய் இருத்தலின் அதன் சில அம்சங்கள் கிரகிக்கப்படினும்

சில அம்சங்கள் கிரகிக்கப்படாமை சம்பவிக்கின்றது. பிரம்மமோ நிரவயமாய் இருத்தலின் அதனது அம்சம் கிரகிக்கப்படாமையின் சம்பவம் எவ்வாறு உண்டாகும் என்று சங்கித்து, நிஷேதம் செய்யத்தக்க அம்ச வடிவ உபாதி எதுவோ அவ்வடிவ நிமித்த காரணத்தினால் ஆக்கப்பட்ட அம்சம் உடைமை அந்தப் பிரம்மத்திற்கு உண்டாகும் என்று கூறப்பட்டது.

(7.56) பரோட்ச ஞானத்தால் அசத்துத் தன்மை அம்சம் அதாவது இல்லை என்னும் தன்மையைச் சம்பாதிக்கும் அஞ்ஞான அம்சம் நிவிருத்தி ஆகின்றது. அதுபோல அபரோட்ச ஞானத்தால் அபான அம்சம் அதாவது தோற்றாமையைச் சம்பாதிக்கும் அஞ்ஞான அம்சம் நிவிருத்தி ஆகின்றது.

(7.57) 'பத்தாமவன் இருக்கின்றான்' என்னும் பரோட்ச ஞானம் பிராந்தியின்மை வடிவமாகக் காணப்படுகின்றது. அதுபோலப் 'பிரம்மம் இருக்கின்றது' என்னும் பரோட்ச ஞானமும் பிராந்தி வடிவம் இல்லாததாம். இரண்டிலும் அஞ்ஞானத்தின் ஆவரணம் சமமாம்.

'பத்தமாவன் இருக்கின்றான்' என்னும் ஆப்தனது வாக்கியத்தால் உண்டாகிய பரோட்ச ஞானம் எப்படிப் பிராந்தி இன்றியதோ, அதுபோல 'பிரம்மம் இருக்கிறது' என்னும் வாக்கியத்தால் தோன்றிய ஞானமும் பிராந்தி இன்றியதாம். இரண்டிலும் அஞ்ஞானத்தால் ஆகிய அசத்துவ ஆவரண அம்சம் சமானமாய் இருத்தலால் என்பது தாற்பரியம்.

(7.58) 'பத்தாமவன் நீ' என்னும் வாக்கியத்தால் வியக்தியாகிய பத்தமாவன் அபரோட்சமாய் அறியப்படுகின்றான். அதைப்போல, 'ஆத்மா பிரம்மம்' என்னும் வாக்கியார்த்தத்தை முழுவதும் விசாரிக்கவே பிரத்தியகபின்ன பிரம்மத் தன்மையாகிய வியக்தி அபரோட்சமாய் அறியப்படுகின்றது.

'பத்தாமாவன் யான்' என்னும் வடிவினதாகிய பத்தாமவனது சொருபத்தின் அபரோட்ச ஞானம் 'பத்தாமவன் நீ' என்று பத்தாமவனது சொருபத்தை அறிவிக்கும் சத்தப் பிரமாணத்தால் தோன்றியதாம். இந்திரியத்தினாலாவது மனத்தினாலாவது தோன்றியது அன்று. ஏனெனின், சரீர வடிவ தசமன் பிற இந்திரியங்களுக்கு யோக்கியனோ அல்லன். ஆனால் நேத்திர இந்திரியத்திற்கு யோக்கியனாம். நேத்திர இந்திரியத்தினாலேயே சரீரத்தில் தசமத் தன்மையின் ஞானம் உண்டாகுமாயின், நேத்திரத்தின் வியாபாரம் இன்றியே முடிய கண்ணுடைய குருடனுக்குப் பத்தாமவன் நீ என்னும் வாக்கியத்தைக் கேட்டுப் பத்தாமவனது ஞானம் உண்டாகின்றது. அது உண்டாகலாகாது. அதலால் தசமனது ஞானம் நேத்திர இந்திரிய ஜன்னியம் அன்று. மனதில் பாகிய பதார்த்தத்தினது ஞானத்தின் சாமர்த்தியம் அன்று. ஆனால் ஆந்தர பதார்த்தத்தினது ஞானத்தின் சாமர்த்தியம் இருக்கின்றது. தேவதத்தன், எஞ்ஞதத்தன் முதலிய பெயர்கள் சூக்கும சரீரத்தோடு கூடிய தூல சரீரத்தினவாம். 'நீ', 'யான்'

என்னும் வியவகாரமும் சூக்குமத்தோடு கூடிய தூல தேகத்தில் உண்டாகின்றது. அந்த தூல தேகத்தின் ஞானம் மனதினால் சம்பவியாது. இவ்வாற்றால் தசமன் ஞானம் சப்தப் பிரமாண ஜன்னியமாம். அதற்கு நேத்திரமும் மனமும் சககாரியாம்.

(7.59) 'பத்தாமவன் யார்' என்று வினவ, 'நீயே' என்று அவ்வினா நிராகரிக்கப்படவே தன்னோடு ஒன்பதின்மரை எண்ணித் தன்னையே பத்தாமவனாக நினைக்கின்றான்.

(7.60) தசமன் யான் என்னும் வாக்கியத்தால் உண்டாகிய இத்தசமனது புத்தி நாசமாகாது. முதலிலும் இடையிலும் கடையிலும் ஒன்பது எனும் தன்மையின் சந்தேகம் உண்டாகாது.

(7.61) (அதுபோல) "முன் சத்தே இருந்தது" என்றல் முதலிய வாக்கியத்தால் பரோட்சமாகப் பிரம்மத்தின் இருப்பைக் கிரகித்து, தத்துவமசி முதலிய வாக்கியத்தால் பிரத்தியகபின்ன பிரம்மமாகிய வியக்தியைச் சாட்சாத்தகரிக்கின்றான் (நேரடியாக உணர்கின்றான்).

"முன் இது ஒரே அத்விதீய சத்தாகவே இருந்தது" என்றல் முதலிய அவாந்தர வாக்கியத்தால் பிரம்மத்தின் இருப்பை முதலில் நிச்சயித்து, இது ஜீவருபமாக தேகத்தில் பிரவேசித்தல் முதலிய யுக்திகளை விசாரித்தலால் அதன் பிரத்தியக் வடிவத் தன்மையைப் பொருத்தி, "அது நீ" என்றல் முதலிய மகாவாக்கியத்தினால் அத்துவிதீயப் பிரம்மமாக ஆத்மாவை "நான் பிரம்மம்" என்று முழுச்ச சாட்சாத்தகரிக்கின்றான்.

- (7.62) இந்த பிரம்மத் தன்மையின் புத்தி, முதல்-இடை-கடைசியில் மாறுபாடு அடைகிறதில்லை. ஆதலால் இந்தப் புத்தியின் அபரோட்சத் தன்மை (நேரடி அனுபவம்) நிலைத்திருக்கின்றது.
- (7.63) பிருகுவானவர் ஜன்ம முதலிய காரணத் தன்மை வடிவ இலட்சணத்தினால் முதலில் பரோட்சத் தன்மையினால் நிச்சயித்து பின் விசாரத்தினால் வியக்தியைப் (தன் சொருபமாக அதாவது பிரம்மமே ஆத்மாவாகப்) பார்த்தார்.
- (7.64) இங்கு பிருகுவின் பிதா “நீ பிரம்மம்” என்னும் வாக்கியத்தினைச் சொல்லாவிடினும், அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம் முதலிய பஞ்ச கோச வடிவ விசாரம் செய்யத் தக்க இடத்தினைக் (எந்த கோசம் என்றும்) கூறினார்.
- (7.65) அன்னமய பிராணமயம் முதலான கோசங்களில் அடிக்கடி விசாரித்து அனந்த மயமாகிய ஆத்மாவின் சொருபத்தைக் கண்டு அதனைப் பிரம்மத்தின் இலட்சணத்தோடும் பொருத்திச் சொன்னார்.
- (7.66) “சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்மமாம்” என்று பிரம்மத்தின் இலக்கணத்தைக் கூறி “பஞ்ச கோசங்களில் குகையில் உள்ளதாய் இருத்தலால்” என்பதனால் பிரம்மத்தின் லட்சணமான ஆத்மா காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

- (7.67) இந்திரன் “எந்த ஆத்மா” என்றல் முதலிய லட்சணத்தால் பரோட்ச வடிவத் தன்மையாக அறிந்து அபரோட்சம் செய்ய விரும்பி நான்கு முறை குருவினிடத்து சென்றான்.
- (7.68) “முன் இந்த ஒரே ஆத்மா இருந்தது” என்பன முதலிய பதங்களை உடைய வாக்கியத்தில் பரோட்ச பிரம்மம் அறிவிக்கப்பட்டது. பின் அத்தியாரோப அபவாதங்களால் பிரஞ்ஞானமாகிய பிரத்தியகாத்ம வடிவப் பிரம்மத்தினைக் காட்டினார்.
- (7.69) எல்லாச் சுருதிகளிலும் அவாந்தர வாக்கியத்தினால் பரோட்சப் பிரம்மத்தின் ஞானம் உண்டாகின்றது. மகா வாக்கியத்தின் விசாரத்தால் அபரோட்ச ஞானம் உண்டாகின்றது.
- (7.70) வாக்கிய விருத்தியில் பிரம்மத்தின் அபரோட்சத் தன்மை சித்திக்கும் பொருட்டால் மகாவாக்கியம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் மகாவாக்கியத்தினால் அபரோட்ச ஞானம் உண்டாதலில் விவாதம் இல்லை என்பது பொருள்.
- (7.71) எந்த அந்தக்கரணத்தால் வளைக்கப்பட்ட (சூழப்பட்ட) சேதனம் யான் என்னும் உணர்ச்சிக்கும், சப்தத்திற்கும் ஆசிரயமாய் (இடமாய்) இருத்தலால் விளங்குகின்றதோ அது ‘நீ’ என்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாம்.

யான் என்னும் விருத்திக்கும், யான் என்னும் சொல்லுக்கும் விஷயம் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதன வடிவ ஜீவனாம். அங்கு யான் என்னும் விருத்தி அந்தக்கரணத்தில் உள்ளது. யான்

என்னும் சொல் வாக்கில் உள்ளது. இவ்விரண்டிற்கும் விஷயமாகிய அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனம் தனது மகிமையில் உள்ளே உள்ளது.

(7.72) மாயையை உபாதியாக உடையவரும், ஜகத்யோனியும் சர்வஞ்சுத் தன்மை முதலிய லட்சணம் உடையவரும் பரோட்சத் தன்மை வடிவ தர்ம விசிஷ்டரும் ஆகிய ஈசுவரன் சத்திய முதலிய வடிவினராய்த் 'தத்' பதப் பொருளாவார்.

(7.73) (மிக அருகில் இருத்தல் என்ற அர்த்தம் உடைய) பிரத்தியக் தன்மையும் (தொலைவில் உள்ள என்ற அர்த்தம் உடைய) பரோட்சத் தன்மையும் அவ்வாறே இருமையுடன் கூடிய தன்மையும் பூரணத் தன்மையும் ஒரு வஸ்துவிற்கு ஏதனால் விரோதத்தை அடைகின்றனவோ அதனால் லட்சணா விருத்தியால் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (நீயும் ஈசனும் ஐக்கியம் என்ற போது முரண்பாடு எழுவதால் வாக்கிய அர்த்தத்தை விடுத்து லட்சியார்த்தத்தின் மூலம் பொருள் கொள்ளவேண்டும்)

(7.74) 'தத்துவமசி' முதலிய வாக்கியங்களில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட லட்சணை பாகத்தியாக (விட்டுவிடாத) லட்சணையாம். 'அவனே இவன்' என்பன முதலிய வாக்கியங்களில் உள்ள இரண்டு பதங்களில் மகா வாக்கியங்களில் வேறு லட்சணை இல்லை.

- (7.75) சம்சர்க்க வடிவ அதாவது வாக்கியங்களில் சம்பந்தத்தைக் கொண்டு அர்த்தம் செய்வதையும் அல்லது விசிஷ்ட வடிவ அதாவது விசேஷணத்தோடு கூடியதாகிய வாக்கியார்த்தமும் இங்கு மகாவாக்கியங்களில் பொருள்கொள்ள ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. அகண்டை கரசத்துவமாக வாக்கியத்தின் அர்த்தம் வித்வான்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (லட்சணையால்-பாகத்தியாக லட்சணை மூலமாக பொருள்கொள்வதே ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றது)
- (7.76) எந்தப் பிரத்தியக் ஞான வடிவம் (அதாவது எல்லாவற்றிலும் உள்ளாகிய சிதாத்மா) விளங்குகின்றதோ (அதாவது புத்தி முதலியவற்றிற்குச் சாட்சி சுயம்பிரகாசிக்கின்றதோ) அது அத்விதீய ஆனந்த வடிவம் (ஆகிய பரமாத்மா) ஆகும். அந்த அத்விதீய ஆனந்த வடிவமோ பிரத்தியக் போதமான ஒரே (ஆத்ம) வடிவமாகும்.
- (7.77) இவ்வாறு பிரம்ம-ஆத்மாக்கள் ஒன்றற்கு ஒன்றன் தாதாத்மியமாகிய அபேதத்தின் நிச்சயம் எப்போது உண்டாகின்றதோ அப்பொழுதே 'துவம்' பதத்தின் அர்த்தமாகிய பிரத்தியகாத்மாவுக்கு பிரம்மத்தன்மை இல்லை என்பது நீங்குகின்றது.
- (7.78) தத் பதார்த்தத்தின் பரோட்சத் தன்மை நீங்குகின்றது. இவ்வாறாயின் அதனால் என்ன உண்டாகின்றது? கேள். பூரணானந்த ஒரு வடிவத்தால் பிரத்தியக்ஞானமாகிய அந்தராத்மா நிலைக்கின்றது.

'துவம்' பதார்த்தப் பிரத்தியக்காத்மாவின் அப்பிரம்மத் தன்மையும் அதாவது பிராந்தியினால் சித்தித்த பிரம்ம வடிவம் ஆகாமையும், தத் பதார்த்தப் பிரம்மத்தின் பரோட்சத் தன்மையும் அதாவது ஒரே பரோட்ச ஞானத்திற்கு விஷயமாதலும் நீங்குகின்றது.

(7.79) இவ்வாறாக எந்த ஏகதேசியின் மதத்தை அனுசரித்தவர்களால் மகா வாக்கியத்தினால் பரோட்ச ஞானம் சொல்லப்படுகின்றதோ அவர்களுடைய சாஸ்திர சித்தாந்தத்தின் விஞ்ஞானம் மிகச் சோபிக்கின்றது.

இவ்வாறு மகாவாக்கியத்தினால் பரோட்ச ஞானம் எவர்கள் சொல்லுகின்றார்களோ அவர்கள் சித்தாந்தத்தின் இரகசியத்தை அறியவில்லை என்பது பொருள்.

(7.80) (வாதி சொல்வதாவது) சாஸ்திரத்தின் சித்தாந்தம் இருக்கட்டும். யுக்தியினால் சுவர்க்கம் முதலிய வாக்கியங்களைப் போல வாக்கியத்தினால் பரோட்ச ஞானம் உண்டாகின்றது. (பதில்) இவ்வாறில்லை. பத்தாமவனிடத்துப் பிறழ்தலால்.

'பத்தாமவன் நீ' என்னும் வாக்கியத்தில் வாக்கியத் தன்மை இருக்க அபரோட்ச ஞானத்தை உண்டு பண்ணும் தன்மை தோற்றுகின்றது.

(7.81) தானே அபரோட்சமாய் இருந்து பிரம்ம பாவத்தை விரும்புகின்ற சீவனது சித்தித்த அபரோட்சத் தன்மை நாசமாகும்(!) என்னும் உனது யுக்தி பெருத்த ஆச்சரிய வடிவினதாம்.

- (7.82) வியாபார வாயிலாக செல்வத்தைப் பெருக்க விரும்பிய புருடனுக்கு “மூலதனம் நஷ்டமாயிற்று” என்று இவ்விதமாக இலௌகிகத்தில் வாக்கியம் இருக்கின்றது. அது வாதியே! உன் பிரசாதத்தால் பொருளோடு கூடியதாயிற்று.
- (7.83) அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனமாகிய சீவன் உபாதியின் இருப்பால் அபரோட்சமாகத் (உணரத்) தக்கதாம். பிரம்மம் உபாதியின்மையால் அபரோட்சமாகத் தக்கது அன்று.
- (7.84) இவ்வாறு பிரம்மத்திற்கு நிருபாதிகத்தன்மை இல்லை. பிரம்மத் தன்மையின் ஞானம் சோபாதிக விஷயம் உடையதாய் இருக்கிறது. விதேக கைவல்யம் உண்டாகும் வரையில் உபாதி நீங்குவதில்லை.

ஜீவனுக்குப் பிரம்ம வடிவத் தன்மையின் ஞானம் எதுவோ அது சோபாதிக வஸ்துவாகிய விஷயம் உடையதாய் இருத்தலால் அந்த ஞானத்திற்கு விஷயமாகிய பிரம்மத்திற்கும் சோபாதிகத்துவம் உண்டு. ஞானத்தின் சோபாதிக விஷயம் உடைமை சூயத்தின் அதாவது பிரம்ம வடிவ விஷயத்தின் சோபாதிகத் தன்மையின்றிப் பொருந்தாது என்பது தாற்பரியம்.

- (7.85) சீவத் தன்மை பிரம்மத் தன்மைகளின் உபாதியானது அந்தக்கரணத்தோடு கூடியதன்மை, அந்தக்கரணம் இல்லாத தன்மை என்பவற்றால் வேறுபடுகின்றது. வேறுவகையாக இல்லை.
- (7.86) எப்படி விதி உபாதியாகின்றதோ அப்படி ஏன் நிஷேதமும் உபாதி ஆகாது? பொன் இரும்பு என்னும் வேற்றுமையால் விலங்குத் தன்மை பேதத்தை அடைகிறதில்லை.

பாவ வடிவ அந்தக்கரண சம்பந்தமாகிய விதி எப்படி
உபாதியாகின்றதோ, அதுபோல அபாவ வடிவ அந்தக்
கரணத்தின் வியோகமாகிய நிஷேதம் ஏன் உபாதியாகாது?
ஆகவே உபாதியாகவே செய்யும் என்பது பொருள்

(7.87) பிரம்மத்தினும் வேறாகிய ஜகத்தின் நிஷேதமாகிய
வியாவிருத்தி (இது அல்ல, இது அல்ல என்ற)
வடிவத்தாலும் நேரே விதிமுகத்தாலும் இவ்விரண்டு
வகையாலும் வேதாந்தங்களின் ஈடுபாடு
உண்டாகின்றது என்று ஆசாரியர்கள்
கூறியிருக்கின்றனர்.

(7.88) 'யான்' என்னும் சொற்பொருளை விடுதலால் 'யான்
பிரம்மம்' என்னும் ஞானம் எப்படி உண்டாகும்?
இப்படி 'யான்' என்னும் சொற்பொருள் முழுவதையும்
விடுவதில்லை. பாகத்தியாக லட்சணையினால் ஒரு
பாகத்தினை விடுதல் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

(7.89) 'யான்' என்னும் சொற்பொருளாகிய அந்தக்கரண
விசிஷ்ட சேதன வடிவ சீவனிடத்து அந்தக்கரணத்தை
விடுதலால் எஞ்சி நிற்கும் சிதாத்ம வடிவ
சாட்சியினிடத்து 'யான் பிரம்மம்' என்னும்
வாக்கியத்தால் பிரம்மத் தன்மை காணப்படுகின்றது
அதாவது அபரோட்சமாய் அறியப்படுகின்றது.

(7.90) சாட்சி சுயம்பிரகாசமாயினும் அன்னியமான கட
முதலியவற்றைப் போலப் புத்தி விருத்தியினாலேயே
வியாப்பியமாம் அதாவது விஷயமாம். இச்சாட்சியின்
பல வியாப்பித் தன்மையினையே சாஸ்திரக்
கர்த்தாக்கள் விலக்கியிருக்கின்றார்கள்.

விருத்தியில் பிரதிபிம்ப வடிவ சிதாபாசமாகிய பலம் எதுவோ அதன் வியாப்பியத் தன்மையாகிய விஷயத் தன்மையே இப்பிரத்தியகாத்மாவிற்கு நிராகரிக்கப்பட்டதாம். ஏனெனின் பிரத்தியகாத்மா தானே விளக்க வடிவமாய் இருத்தலின் என்பது தாற்பரியம்.

(7.91) புத்தியும் அதன் கண்ணுள்ள சிதாபாசனுமாகிய இரண்டும் கடத்தைக் குறித்து வியாப்தமாம் அதாவது விஷயம் செய்வனவாம். அவ்விரண்டனுள் புத்தியினால் அஞ்ஞானமாகிய ஆவரணம் நசிக்கின்றது. ஆபாசனால் கடம் விளங்குகின்றது.

(7.92) பிரம்மத்தில் அஞ்ஞான நாசத்தின் பொருட்டு விருத்தி வியாப்தி (மனதில் தோன்றும் எண்ணமானது விஷயத்தை ஆகாரமாக வியாபித்தல்) உபயோகப்படுகிறது. தானே விளக்க வடிவமாய் இருத்தலின் ஆபாசன் உபயோகப்படுகிறதில்லை.

சிதாபாசன் எண்ணமாகிய விருத்தியில் வியாபித்தல் 'பல வியாப்தி' எனப்படுகிறது. கடமும் சடப்பொருள், எண்ணமும் சடப்பொருள். எப்படி அறியமுடியும் என்றால் அந்த இடத்தில் சிதாபாசன் வருவதால் அறியமுடிகிறது என்பது பொருள்.

(7.93) எப்படிக் கட முதலியவற்றைக் காணுதலில் கண்ணும் விளக்குமாகிய இரண்டும் உபயோகப்படுகின்றனவோ தீபத்தைக் காணுதலில் அவ்வாறில்லாமல் கண் ஒன்றே உபயோகமாவதைப் போல.

(7.94) இச்சிதாபாசன் விருத்தியில் இருக்கினும் பிரம்மத்தில் ஒருவனைப் போல் ஆகின்றான். பிரம்மத்தில் கடமுதலியவற்றைப் போல் அன்னியமான அதிசய வடிவ பலத்தைச் செய்கிறதில்லை.

கட முதலிய வடிவ விருத்தியினைப் போல பிரம்மாகார விருத்தியிலும் சிதாபாசன் இருக்கினும், இச்சிதாபாசன் பிரம்மத்தினும் வேறாகத் தோற்றுகிறதில்லை. ஆனால் பிரசண்டமான அதாவது மத்தியான காலத்து வெயிலின் கண்ணிருக்கும் தீபப் பிரபையினைப் போல பிரம்மத்தோடு ஒன்றானது போலாகின்றது. ஆதலால் பிரம்மத்தில் ஸ்புரண வடிவ அதிசயத்தை உண்டு பண்ணுவது அன்று என்பது பொருள்.

(7.95) “அப்பிரமேயமும் அநாதியுமானதை” என்னும் மந்திரத்தில் சுருதி இவ்வாறு பல வியாப்தியின்றிய தன்மையினைக் கூறியிருக்கின்றது. “மனதினாலேயே இது அடையத் தக்கதாம்” என்னும் சுருதியில் விருத்தி வியாப்தி கேட்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(7.96) பிரம்ம ஆத்மாவின் வியக்தியாகிய சொரூபத்தினை விஷயம் செய்து எந்தப் போதம் உண்டாகின்றதோ அது “இது நான் என்று ஆத்மாவை அறியின்” என்னும் வாக்கியத்தினால் சொல்லப்படுகின்றது

பிரம்ம ஆத்ம வியக்தியாகிய சத்யாதி லட்சணமுடைய பிரம்ம அபின்ன பிரத்தியகாத்மாவின் சொரூபத்தினை விஷயம் செய்து “யான் பிரம்மம்” என்று எந்த ஞானம் உண்டாகின்றதோ அது இச்சுருதி வாக்கியத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்பது பொருள்.

(7.97) பிரம்ம ஆத்மாவாகிய இதில் (ஒருமுறை கேட்ட) மகாவாக்கியத்தினால் அபரோட்ச ஞானம் இருக்கட்டும். அங்ஙனமாயினும் ஆசாரியர்களால் மீண்டும் சிரவணாதிகள் கூறப்பட்டிருத்தலால், இந்த ஞானம் திடமன்று.

- (7.98) “யான் பிரம்மம்” என்னும் வாக்கியார்த்த (மேலோட்டமான அர்த்தம்) ஞானம் எதுவரையில் திடமாகுமோ அதுவரையில் சமாதி சாதனங்களோடு கூடியவனாய் முழுட்கு சிரவணாதிகளை அப்பியசிக்க வேண்டும்.
- (7.99) சுருதிகளின் அனேகத் தன்மை, அர்த்தத்தின் அசம்பாவிதத் தன்மை, விபரீதத் தன்மை என்னும் மூன்றும் அதிடத்தன்மைக்கு (திடம் இல்லாமைக்கு) முற்றும் காரணமாய் இருக்கின்றன.
- (7.100) சாகையின் பேதத்தாலும், காமமாகிய இச்சையின் பேதத்தாலும் வேறு வேறு விதமாகக் கர்மம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்று இங்கும் சந்தேகம் உண்டாகலாகாது. ஆதலால் சிரவணம் செய்யவே வேண்டும்.
- (7.101) சர்வ வேதாந்தங்களுக்கும் ஆதிமத்தியாந்தமாகப் பிரம்ம ஆத்மாவிலேயே தாற்பரியமாம் என்னும் புத்தி சிரவணம் ஆகின்றது.
- (7.102) (பிரம்ம சூத்திரத்தின்) சமன்வய அத்தியாயத்தில் இச்சிரவணம் செவ்வையாய்ச் சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது. புத்தியின் ஸ்திரத் தன்மையைச் செய்யும் தர்க்கங்களால் அர்த்தம் பொருந்துதல் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

- (7.103) பல பிறவிகளில் செய்த அப்பியாச வலிமையால் கணத்திற்கு கணம் மறுபடியும் மறுபடியும் தேகாதிகளில் ஆத்மபுத்தி உண்டாகின்றது. இவ்வாறு ஜகத்தினது சத்தியத் தன்மையின் புத்தியும் உதயமாகின்றது.
- (7.104) இது விபரீத பாவனையாம். அவ்விபரீத பாவனை சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத் தன்மையினால் நிவிருத்தி யாகின்றது. இந்த ஏகாக்கிரத் தன்மை தத்துவமாகிய பிரம்மத்தின் உபதேசத்திற்கு முன்னரே சகுணப் பிரம்மத்தின் உபாசனையினால் உண்டாகின்றது.
- (7.105) விபரீத பாவனையை நிவிருத்திக்கும் ஏகாக்கிரத் தன்மை உபாசனையினால் உண்டாவதால், இந்தப் பிரம்ம (வேதாந்த) சாஸ்திரத்திலும் அனேக உபாசனைகள் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிரம்ம உபதேசத்திற்கு முன்பு, உபாசனையின் அப்பியாசம் இன்றிய புருஷனுக்குப் பின் பிரம்ம அப்பியாசத்தினால் அந்த ஏகாக்கிரத் தன்மை உண்டாகின்றது.
- (7.106) ஏகாந்தத்தில் அந்தப் பிரம்மத்தினைச் சிந்தித்தல், பிரம்மத்தைப் பற்றியே சொல்லுதல், சமான அப்பியாசியிடம் ஒருவருக்கொருவர் அதனை உசாவுதல் என்றிவ்வாறு இவ்வொன்றன் கண்ணேயே அழுந்துதல் (அதனையே புருஷார்த்தமாக- லட்சியமாகக் கொண்டிருத்தல்) தன்மையினைப் பண்டிதர் பிரம்ம அப்பியாசம் என்று அறிகின்றனர்.

- (7.107) பல்வேறு சொற்களைக் கூறுதலாகிய அது வாக்கிற்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுவதால், தீரனாகிய பிராமணன் அதையே விசேஷமாக அறிந்து பிரஞ்ஞையைச் செய்யவேண்டும். அனேக சப்தங்களைச் சிந்திக்கலாகாது.

பகவத்கீதையின் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தின் 22-வது சுலோகக் கருத்தைக்கூறுகின்றார்-

- (7.108) எவர்கள் அனன்னியமாக என்னைச் சிந்திக்கின்றவர்களாய் எங்குமாய் உபாசிக்கின்றார்களோ அந்த நித்திய புத்தியடைய அவர்களது யோக சேமத்தையான் கவனிக்கின்றேன்.
- (7.109) இந்த வேத சாத்திரங்கள், விபரீத பாவனை கெடுதற் பொருட்டே ஆத்மாவினிடத்தில் நித்தியம் புத்தியின் ஏகாக்கிரத் தன்மையினை விதிக்கின்றன.
- (7.110) துஷ்ட புத்திரனுக்குப் பிதாவினிடத்தில் பகைமை புத்தி இருப்பதைப் போல, எந்த வஸ்து எப்படி இருக்கின்றதோ அதனை அவ்வாறே அறியாமல் வேறு விதமாக அறிகின்ற புத்தி விபரீத பாவனையாம்.
- (7.111) இந்த ஆத்மா தேகம் முதலியவற்றின் வேறாம். இந்த ஜகத்து மித்தையாம். இவ்விரண்டிலும் உள்ள அதாவது தேகத்தை ஆத்மா எனவும் ஜகத்தை சத்தியமாகக் கருதல் ஆகிய புத்தி விபரீத பாவனையாம்.

- (7.112) இந்த விபரீத பாவனை தத்துவங்களை நிரந்தரம் சிந்திக்கின்ற பாவனையினால் நாசமாகின்றது. அதனால் ஆத்மா தேகம் முதலியவற்றை விட வேறானது எனவும் ஜகம் மித்தை என்பதையும் நிரந்தரம் பாவனை செய்யவேண்டும்.
- (7.113) இங்கு ஆத்மாவினது பேதத்தின் புத்தியும், ஜகத்தின் மித்தியாத் தன்மையின் புத்தியும் என்ன? மந்திர ஜபத்தினைப் போல அல்லது மூர்த்தி தியானத்தினைப் போல செய்யத் தக்கனவா? அல்லது வேறு வகையாகச் செய்யத் தக்கனவா?
- (7.114) சுலோகம் 112-ல் கூறிய தத்துவ பாவனை(வடிவ நிதித்தியாசனம்) வேறுவிதமாக அதாவது நியமம் இன்றிச் செய்யத்தக்கதாம். பிரத்தியட்ச பலம் உடையதாய் இருத்தலால். போஜனத்தைப்போல. போஜனம் செய்ய விரும்பிய எந்தப் புருஷனும் எங்கும் ஜபத்தினைப் போல நியமம் உடையவனாய்ப் போஜனம் செய்வதில்லை.
- (7.115) பசியுடைய புருஷன் போஜனம் செய்கின்றான் அல்லது போஜனம் செய்கிறதில்லை அல்லது வேறு வகையாகத் தனது இச்சையின்படி புசிக்கின்றான். எந்தெந்த வழியினாலும் போஜன இச்சையாகிய பசியினைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்புகின்றான்.
- (7.116) ஜபம் செய்யாமையில் பாபம் உண்டாகும் என்பதால், நியமமாக (முறைப்படி) ஜபத்தினைச் செய்க. ஜபம் வேறுவகையாகச் செய்தலில் எழுத்துகள் உச்சரிப்பின் விபரீதத்தால் அனர்த்தம் உண்டாகின்றது.

(7.117) பசியினைப் போல விபரீத பாவனையும் பிரத்தியட்சு
துக்கத்தினை உண்டு பண்டுவதாம். அது
எவ்வுபாயத்தினாலும் நீக்கப்பட வேண்டும். இதனை
நீக்குவதில் அனுஷ்டானத்தின் கிரமம் இல்லை.

விபரீத பாவனை துக்கத்திற்கு ஏதுவாதல் அனுபவசித்தமாய்
இருத்தலின் அதனை நிவிருத்திக்கும் தியானம் திருஷ்ட
துக்கத்தின் நிவிருத்தி வடிவ திருஷ்ட பலத்தின் பொருட்டு
நியமம் இன்றி அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாம் என்பது தாற்பரியம்.

(7.118) அவ்வுபாயம் அந்தப் பிரம்மத்தைச் சிந்தித்தல்,
சொல்லுதல் முதலானவை என்று முன்னரே
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வொன்றன் தற்பரத்
தன்மையிலும் அதாவது பிரம்மத்தைப் பற்றியதாக
மட்டும் இருக்கின்ற தன்மையிலும் தியானத்தினைப்
போல நிர்ப்பந்தம் அதாவது சித்தத்தின் நிரோதம்
(தடுத்தல்) இல்லை.

விபரீத பாவனையை நிவர்த்திக்கும் உபாயத்தில் 'கிழக்குத்
திசை நோக்கி உட்கார வேண்டும்' என்றல் முதலிய நியமம்
இருக்கலாகாது. ஆனால் முர்த்தி முதலியவற்றின்
தியானத்தினைப் போல இவ்வொன்றன் தற்பரத்தன்மை வடிவ
ஏகாக்கிரத்தன்மையின் நியமம் இருக்கின்றதே என்ற
சந்தேகத்திற்கு பதில் இரண்டாவது வரியில் கூறியுள்ளார்.

(7.119) புத்தியின் மற்ற எண்ணங்களால் இடையூறு
ஏற்படாமல், இறை உருவத்தை நினைக்கும் புத்தி
விருத்தியில் இடைவிடாத தன்மை இருப்பதே தியானம்
எனப்படுகிறது. அத்தியானத்தில் சஞ்சல வடிவ
மனதிற்கு மிக்க நிர்ப்பந்தம் அதாவது நிரோதம்
உண்டாகின்றது.

- (7.120) அர்ச்சுனன் சொல்கின்றான்:- “கிருஷ்ண பகவானே, எதனால் மனம் சஞ்சலம் உள்ளதும் சோர்வுடையதும் பலம் உடையதும் திடமானதுமாய் இருக்கின்றதோ அதனால் அந்த மனதை அடக்குதல் காற்றை அடக்குவதைப் போல அரியதாகக் கருதுகின்றேன்.”
- (7.121) (வாசிஷ்டத்தில்) “சாதுவாகிய ராமசந்திரா, சமுத்திரத்தைப் பருகுவது, மகாமேருவை மலையைப் பிடுங்குவது, அக்கினியைப் புசிப்பது இவற்றைக் காட்டிலும் சித்தத்தை அடக்குதல் கடினமாம்.”
- (7.122) சொல்லுதல் (பிரம்ம சிந்தனை) முதலியவற்றில் விலங்கு பூட்டிய தேகத்தினைப் போல நிர்ப்பந்தம் இல்லை. ஆனால் என்னை? நாட்டியத்தினைப் போல அதாவது ஆடும் தொழிலினைப் பார்த்தல் போல, எண்ணற்ற இதிகாச முதலியவற்றால் புத்திக்கு விநோதம் உண்டாகின்றது.
- (7.123) “சேதன வடிவமே ஆத்மா, ஜகத்து மித்தை” என்னும் அர்த்தத்தில் முடிதலால் இதிகாச முதலியவற்றால் நிதித்தியாசனத்திற்கு விட்சேபம் உண்டாகிறதில்லை.
- (7.124) உழவு வாணிபம் சேவை முதலியவற்றிலும், காவியம் தர்க்கம் முதலியவற்றிலும் ஈடுபடுவதால் புத்தி விட்சேபத்தை அடைகின்றது. ஏனெனின், அந்த உழவு முதலியவற்றால் தத்துவத்தின் நினைவு (அல்லது பதிவுகள்) வரப்பெறாததால்.

(7.125) தத்துவத்தை அறிந்து பின்பற்றும் புருஷனால்
இப்போஜன முதலியவற்றில் ஈடுபடுவது செய்யக்கூடிய
தேயாம். போஜன முதலியவற்றில் ஈடுபடுவதால்
எப்பொழுதும் விட்சேபம் இல்லை. போஜன
முதலியவற்றின் பின் தற்காலம் நினைவு இருத்தலால்.

அப்படியானால் போஜனாதி காலங்களில் விட்சேபங்கள்
இல்லாதிருக்கின்றும் தத்துவத்தின் மறதி இருத்தலால்
புருஷார்த்தத்திற்கு ஹானி உண்டாகுமே என்று
சந்தேகித்துகூறுகிறார்--

(7.126) சிதாத்மா தேகாதிகளுக்கு வேறாதலும், ஜகத்தின்
மித்தியாத் தன்மையுமாகிய தத்துவத்தின் மறதி
மாத்திரத்தால் புருஷார்த்தத்தின் கேடாகிய
அனர்த்தம் உண்டாகாது. ஆனால் விபரீத
ஞானத்தால் அனர்த்தம் உண்டாகிறது. (அப்படி
யானால் போஜனாதி காலங்களில் தத்துவத்தின்
மறதி உண்டாய் விபரீதஞானமும் உண்டாகுமே
என்றால்) பின் அதே காலத்தில் ஸ்மரணம் செய்யும்
முமுட்சுவிரு விபரியயம் உண்டாதல் பொருட்டு
யாதொரு அவகாசமும் இல்லை.

அப்படியானால் போஜன முதலியவற்றில் பிரவர்த்தித்த
புருஷனைப் போலத் தர்க்க சாஸ்திர முதலியவற்றின்
அப்பியாசத்தில் பிரவிருத்தித்த புருஷனுக்கும் தத்துவத்தின்
ஸ்மரணம் ஏன் உண்டாகாது என்ற சந்தேகத்திற்கு
கூறுகின்றார்-

(7.127) அன்னிய நியாய சாஸ்திரம் முதலியவற்றின்
அப்பியாசம் உடைய புருஷனுக்குத் தத்துவங்களை
அறிந்து பின்பற்றுவதில் அவசரம் இல்லை. காவிய
முதலியவற்றில் அப்பியாசம் மாறாகத் தத்துவ
அப்பியாசத்தைக் கெடுப்பதாய் இருத்தலின் வலிந்து
தத்துவம் மறக்கப்படுகின்றது.

(7.128) (அதனால்) “அவ்வொன்றையே அறிக, மற்ற வாக்குகளை விடுக” என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறு சுருதியின் மற்றொரு வாக்கியத்தில் “வாக்கிற்கு வருத்தமாம்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அப்படியானால் தத்துவானுசந்தானத்திற்கு வேறாகிய ஆகாரம் முதலியவை எப்படி விடப்படுவதில்லையோ அதுபோல வேதாந்தத்திற்கு வேறாய சாஸ்திர முதலியவற்றின் அப்பியாசமும் செய்யவேண்டியதாம் என்று வாதி கேட்க, பதில் கூறுகின்றார்---

(7.129) ஆகாரம் முதலியவற்றை விட்டால் புருஷன் உயிர்வாழ முடியாது. அன்னிய சாஸ்திரங்களை விட்டால் நீ உயிர் வாழமாட்டாயா? ஏதனால் இப்படி இந்த நியாய முதலிய அன்னிய சாஸ்திரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றாய்?

(7.130) ஜனகாதிகளுக்கு ராஜ்ஜியம் எப்படி இருந்தது எனின், திட ஞானத்தால் ஜனகாதியருக்கு ராஜ்ஜியம் இருந்தது. உனக்கும் அப்படித் திடபோதம் இருக்குமாயின் தர்க்கத்தினைப் படி அல்லது உழவுசெய்.

(7.131) சம்சாரம் மித்தை என்பதன் வாசனை திடமாயிருக்க, பிராரப்த நாசத்தின் விருப்பால் துன்பத்தை அடையாது தத்தம் கர்மத்தின் படி வித்வான்கள் ஈடுபடுகின்றார்கள்.

- (7.132) தமது கர்மத்தின் வசத்திருக்கும் ஞானிகளுக்கு அனாசாரத்தில் ஈடுபடுவதால் மரியாதைக்கு குறைவு உண்டாகும் என்று சந்தேகம் கொள்ளாதே. அல்லது பிராரப்த வசத்தால் மரியாதைக்கு குறை உண்டாகட்டும். இங்கு கர்மமாகிய தீவிரப் பிராரப்தத்தை விட முடிந்தவன் யார்? சொல்.
- (7.133) ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் இங்கு பிராரப்த கர்மம் சமானமாயினும் ஞானிக்குத் தைரியத்தினால் துன்பம் உண்டாகிறதில்லை. மூடனாகிய அஞ்ஞானி அதைரியத்தினால் துன்பத்தை அடைகின்றான்.
- (7.134) வழியில் செல்கின்ற இரண்டு புருடர்களுக்கு இளைப்பாறுதல் சமானமாயினும் ஒருவன் விரும்பிய இடம் சற்று தொலைவில் உள்ளது என்று அறிந்து தைரியத்தால் விரைவில் செல்கின்றான். விரும்பிய இடம் நெருங்கிவிட்டது என்று அறியாத மற்றைய புருடன் தீனபுத்தி உடையவனாய் அவ்விடத்திலேயே உட்காருகின்றான்.
- (7.135) செவ்வையான ஆத்மா நேரடியாக காண்கின்ற சாட்சாத்காரத்தோடு புத்தி உடையவனும், விபரீதத்தினால் பாதிக்கப்படாதவனுமாகிய புருடன், யார் அனுபவிப்பவதற்காக எந்த போகத்தை விரும்பி காமத்தின் பொருட்டு தேகத்தைப் பின்பற்றி துன்பத்தை அடைவான்? (அடையமாட்டான்).
- (7.136) ஜகம் மித்தை என்ற புத்தியிருத்தலால் ஆசைப்படுவது, ஆசைப்படுபவன் என்ற இவ்விரண்டும் நிராகரிக்கப்பட்டன. அவ் விரண்டும் இல்லாமல் போகவே எண்ணெய் இன்றிய தீபத்தைப் போல் துயரமானது நீங்குகின்றது.

அந்த காமியமும் காழகனும் இல்லாமல் போகவே காழறுதல் வடிவ நிமித்தத்தினால் ஆகிய சந்தாபம் எதுவோ அது காரணம் இன்மையால் எண்ணெய் இன்றிய தீபத்தினைப் போல நீங்குகின்றது என்பது பொருள்.

(7.137) மாயாவியினால் ஆக்கப்பட்ட கந்தர்வ நகரம் என்று அறிந்தவன் அதில் எந்த பொருளையும் விரும்பான். ஆனால் இது மித்தை என்று அறிந்து, விடுவதற்கு இச்சிக்கின்றான்.

(7.138) இவ்வாறு தோன்றுவதில் ரம்மியமாய் உள்ள போகங்களில் விசாரம் உடைய புருடன் பிரியம் கொள்வதில்லை. ஆனால் இவற்றைப் பொய் என்று அறிவதனால் விட்டுவிட விரும்புகின்றான்.

(7.139) பொருள் உள்ளவற்றைச் சம்பாதித்தலில் துன்பம் இருக்கின்றது. அப்படியே பராமரிப்பதில் துன்பம் இருக்கின்றது. நாசத்திலும் துக்கம் இருக்கின்றது. செலவு செய்தலிலும் துக்கம் இருக்கின்றது. அதலால் துயரத்தை உண்டுபண்ணும் பொருள் (செல்வம் முதலியன) இகழத் தக்கனவாம்.

இங்கு அர்த்தம் என்னும் சொல்லால் தனமும் தனத்தினால் சாதிக்கத் தக்க விஷயங்களும் கொள்ளப்படும். பாகவதத்ததின் 11வது ஸ்கந்தத்தில் உள்ள 23வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாவது:-

அர்த்தத்தின் (செல்வம்) சாதனத்திலும் சித்தித்த அர்த்தத்திலும் விருத்தி செய்தலிலும் இரட்சித்தலிலும் செலவாதலிலும் நாசமாதலிலும் அனுபவித்தலிலும்

மனிதர்களுக்கு 1.ஆயாசமும் 2. பயமும் 3.வியாகூலமும் 3. மயக்கமும் உண்டாகின்றன.

1.சாத்தித்தலிலும் விருத்தி செய்தலிலும் ஆயாசம் உண்டாகின்றது.

2.சித்தித்த அர்த்தத்தை கிரட்சித்தலில் பயம் உண்டாகின்றது.

3.செலவிடுதலிலும் அனுபவித்தலிலும் வியாகூலமும் உண்டாகின்றது.

4.நாசத்தில் மயக்கம் உண்டாகின்றது.

அர்த்தப் பிராப்தியின் பொருட்டு 1.திருட்டு 2.இம்சை 3.பொய்பேசுதல் 4.இடம்பம் 5.விருப்பம் 6.குரோதம் என்று ஆறு அனர்த்தங்கள் உண்டு.

கிடைத்த அர்த்தத்தில் 1.கர்வம் 2.மதம்(அபிமானம்) 3.பேதம் (சிநேகத்தை விடுதல்) 4.வைரம் 5.விசுவாசம் இன்மை 6.பிறர் சுகம் சகியாமை 7.ஸ்திரீ 8.கள் 9.சூது (என்னும் முன்றனையும் விஷயம் செய்யும் முன்று வியசனங்கள் என) ஒன்பது அனர்த்தங்கள் உண்டு. அப்போது ஒரு அர்த்தம் சித்திக்கின்றது. அதலால் இவ்வர்த்தம் அனர்த்தத்திற்கு மூலமாம்.

(7.140) நரம்பு எலும்பு மாம்சத்தின் முடிச்சுகளோடு கூடிய தசைப் பொம்மையாகிய பெண்ணின் இயந்திரம் போல் சஞ்சரிக்கும் தேகத்தில் என்ன சுகம் இருக்கின்றது?

(7.141) இத்தகைய விஷயங்களில் காணப்படும் தோஷங்கள் சாத்திரங்களில் செவ்வையாய் வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை நிரந்தரம் விசாரிக்கும் புருடன் எங்ஙனம் துக்கத்தில் முழுகுவான்?

(7.142) பசியினால் வருத்தம் அடைந்தவனாயினும் புருடன் விஷத்தைப் புசிக்க இச்சிக்கிறதில்லை. அப்போது சுவையான போஜனத்தினால் ஆசை ஒழிந்த விவேகம் உடைய புருடன் விஷத்தை அறிந்து அதனை எவ்வாறு புசிக்க விரும்புவன்?

(7.143) பிராரப்த கர்மத்தின் பிரபலத் தன்மையால் ஞானிக்குப் போகங்களில் இச்சையுண்டாயின் அப்போதும் இந்த ஞானி மலம் கிரகிப்பவனைப் போலக் துன்பத்தை அடைந்துகொண்டே புசிக்கின்றான்.

ஒரு அரசனால் பலவந்தமாக வைக்கப்பட்ட புருஷன் பரவசனாய்ப் பிரியம் இல்லாது காரியங்களில் ஈடுபடுகின்றான். அது போல ஞானி பிராரப்தத்தினால் பிரியமின்றி போகத்தைப் புசிக்கின்றான்.

(7.144) குரு சாத்திரங்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட பிரம்ம விசாரத்தில் சிரத்தை உடையவனும் குடும்பியுமாகிய கிருகஸ்த ஞானி போகங்களைப் புசிக்கினும் 'இன்னும் நம்முடைய கர்மம் நாசமாகவில்லையே' என்று சித்தத்தில் எப்போதும் நினைத்து துயரத்தை அடைகின்றான்.

(7.145) இந்த மனவருத்தம் சம்சாரத்தின் தாபம் அன்று. ஆனால் இச்சம்சாரத்தில் உண்டாம் வைராக்கியமாம். ஏதனால் சம்சாரத்தின் தாபம் பிராந்தி ஞான வடிவ காரணம் உடையதாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ அதனால்.

- (7.146) எல்லாம் மித்தை என்ற விவேகத்தினால் துயரத்தை அடைந்த புருடன் அற்ப போகத்தினால் திருப்தியை அடைகின்றான். அவ்வாறு இல்லையாயின் அதாவது விவேகத்தினால் ஆகிய வருத்தம் இல்லையாயின் அளவில்லாத போகம் உண்டாகியும் ஒருகாலும் திருப்தி அடையான்.
- (7.147) போகத்தில் இச்சை உடைய காமம் விஷயங்களை அனுபவித்தலால் ஒருபோதும் சாந்தி அடையாது. நெய் விடப்பட்ட நெருப்பினைப் போல அதிகமாகவே விருத்தியை அடைகின்றது.
- (7.148) அறிந்து புசிக்கப்பட்ட போகம் திருப்தியின் பொருட்டேயாம். அறிந்து கூடியிருக்கும் திருடன் சிநேகிதத் தன்மையை அடைகின்றான். திருடன் எனும் தன்மையை அடைகிறதில்லை. (நண்பன் ஆகிறான்)
- (7.149) (யோக அப்பியாசத்தினால்) வசமாக்கப்பட்ட மனதிற்கு லீலாபோகம் அற்பமாயினும் விஸ்தாரத்தை அடையாத அப்போகத்தினையே மித்தை என்ற தோஷத்தோடு கூடியதாய் இருத்தலின் புருடன் அதிகம் என்று அறிகிறான்.

எப்படி இரவில் மனிதர்களது சஞ்சாரம் அற்பமாகின்றதோ, அது போல நிதித்தியாசனத்தின் பரிபக்குவமாகிய அந்தக்கரணத்தின் தர்மம் இருத்தலால் உண்டாயினதாயினும் காமாதிகளின் விட்சேபம் அற்பமாகின்றது. காமாதி விருத்திகளுக்கு உபாதானம் ஆகிய மனம் தளர்ந்ததாய் இருத்தலின் என்பது வாசிட்டத்தில் பிரசித்தம். இதனால் ஞானியின் மனதிற்கு அற்பபோகத்தினால் திருப்தி சம்பவிக்கின்றது.

- (7.150) (எதிரியிடம்) அகப்பட்டு விடுபட்ட அரசன் கிராமம் (சிறிய ஊர்) கிடைத்தாலும் அதில் சந்தோஷத்தை அடைகின்றான். அன்னியனால் தொல்லையையும், தோல்வியையும் அடையாமல் இருக்கின்ற அரசன் அந்த அன்னியன் ஆகிய சத்துவருவால் ராஜ்ஜியமே கொடுக்கப்பட்டாலும் அது அதிகம் என்று கருதுவதில்லை.
- (7.151) மித்தை என்ற பார்வைக்கு இலக்கணமான விவேகம் விழிப்படைந்திருக்கப் பிராரப்த கர்மமும் போகத்தின் இச்சையை எப்படி உண்டுபண்ணும்?
- (7.152) எதனால் பிராரப்தம் பலவாகக் காணப்படுகின்றதோ அதனால் மேற்கூறிய இத்தோஷம் இல்லை. இச்சை, அனிச்சை, பரஇச்சை என்னும் பேதத்தால் பிராரப்தம் மூவகைத்தாம்.
- (7.153) அபத்தியத்தைப் (தகாதவற்றைப்) புசிக்கின்றவன், திருடன், அரசன் மனைவியிடத்து ஆசையுள்ள புருடன் என்பவர் தம் அனர்த்தத்தை அறிந்தவர்களைப் போலிருக்கினும் பிராரப்த கர்மத்தினால் அபத்தியத்தினையும் திருட்டையும் வியபிசாரத்தையும் இச்சிக்கின்றார்கள்.

இது இச்சா பிராரப்தம் என்று சாத்திரங்களில் சொல்லப் படுகின்றது.

அப்படியானால் அபத்தியத்தைப் புசித்தல் முதலியவற்றின் இச்சை பிராரப்தத்தின் பயனாதல் எதனால் அறியப்படுகின்றது எனச் சந்தேகித்து நிக்கிரகம் கூடாததாய் இருத்தலின் அறியப்படுகின்றது என்னும் அபிப்பிராயத்தால் கூறுகின்றார்---

(7.154) பகவான் கீதையில் அர்ச்சனனை நோக்கிச் சொல்லியிருப்பதால், இங்கு இஃது ஈசுவரனாலும் நிவர்த்திக்கக்கூடியதன்று.

கீதையில் முன்றாவது அத்தியாயத்தில் 33-வது சுலோகத்தைக் கூறுகின்றார்---

(7.155) ஞானவானும் தனது பிரகிருதியை (இயல்பினை) அனுசரித்து நடக்கின்றான். அதனால் சர்வப் பிராணிகளும் பிரவிருத்தியை அடைகின்றார்கள். அதை தடுப்பது என்ன செய்யும்?

(7.156) அவசியம் அடைந்தே ஆகவேண்டிய பாவங்களின் அதாவது துக்க முதலியவற்றின் நிவிருத்தி உபாயம் உண்டாகுமாயின் அப்போது நள ராம யுதிஷ்டிரர்கள் துக்கங்களால் பற்றப்படாமல் விடுபட்டிருப்பார்கள். அவர்களும் துக்கம் உடையவர்களாக ஆனார்கள். அதலால் அது நிவர்த்திக்கத் தகுந்தது அன்று.

இது தீவிர பிராரப்தம் என்று சாத்திரங்களில் சொல்லப் படுகிறது.

ஈசுவரனாலும் நீக்கப்பட முடியாதது என்றால் ஈசுவரனாக இருக்க முடியாது என்று சந்தேகம் ஏற்படுமாயின், அதனைக் கொடுக்கின்ற தன்மையும் ஈசுவரனிடத்துக் காணப்படுகிறது. அதனால் நீக்கப்பட முடியாத காரணத்தால் ஈசுவரத் தன்மை போய்விடாது என்கிறார்---

அவ்வளவினால் அதாவது பிராரப்தம் நீங்காமையால்
(7.157) ஈசுவரனது ஈசுவரத் தன்மை கெடுதலை அடைகிறதில்லை. ஏதனால் இத்துக்க முதலியவற்றின் அவசியமாக அடைகின்ற தன்மையும் ஈசுவரனாலேயே ஆக்கப்பட்டதாய் இருக்கின்றதோ அதனால்.

- (7.158) அன்றியும் அநிச்சாப்பிராரப்தம் இருக்கின்றது என்பது அர்ச்சுன கிருஷ்ணர்களின் உரையாடல்களால் அறியப்படுகின்றது. அந்த அநிச்சாப் பிராரப்தத் தினைக் கேட்பாயாக.
- (7.159) பகவானே, இந்தப் புருடன் விரும்பாத போதும், எதனால் பலாத்காரமாய் ஏவப்பட்டவனாய் எதனால் தூண்டப்பட்டு பாவம் செய்கின்றான்?

கீதையின் முன்றாவது அத்தியாயம் 37-வது சுலோகம்:

- (7.160) “இது காமம், இது குரோதம். கிரஜோகுணத்தினால் உற்பத்தி உடையதும் மகாபோஜனம் உடையதும் மகாபாவமும் ஆகிய இக் காமத்தினை இங்கு எதிரி என்று அறிக.
- (7.161) அர்ச்சுனா, சுபாவத்தால் தோன்றிய தனது கர்மத்தினால் கட்டப்பட்டவனாகிய நீ எதனைச் செய்ய விரும்புகிறதில்லையோ அதனையும் மோகத்தினால் வசம் கிழந்தவனாய்ச் செய்வாய்.”
- (7.162) இச்சியாதிருந்தும் புசிக்கிறதில்லை, இச்சித்தும் புசிக்கிறதில்லை. ஆனால் பரோபகார புத்தியோடு (மற்றப் புருடர்களது உபகார புத்தியோடு) கூடியவனாய்ச் சுக துக்கங்களைப் புசிக்கின்றான். (இந்த சுகதுக்க வடிவங்களுக்கு ஏதுவாகிய) இப்பரேச்சா பூர்வ கர்மம் பிரசித்தமாம்.

இதனாலேயே ஞானிக்கு விஷயங்களில் தோஷ திருஷ்டியிருந்தும் பிராரப்தம் நிவர்த்திக்கப் படாததாய் இருத்தலின் அந்தப் பிராரப்தத்திற்குள்ள இச்சையை உண்டுபண்ணும் தன்மை எதுவோ அதனை நிவர்த்திக்கப் புருடன் சமர்த்தன் ஆகான்

என்பது பொருள். ஒருவன் எதனிடத்தும் இச்சையும் அநிச்சையும் இல்லாதிருந்தாலும் பிறரது இச்சை காரணமாக அவனுக்குச் சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கச் செய்வதே (பிறரது இச்சை காரணமாக அவன் பத்திய-அபத்தியங்களைச் செய்து, அவற்றால் சுக துக்கம் அடையுமாறு செய்வதே) பரேச்சாப் பிராரப்தம்.

அப்படியானால் தத்துவத்தை உணர்ந்தவனுக்கும் இச்சையை அங்கீகரிக்கின் “எதனை விரும்பியவனாய்” என்று முதல் சுலோகத்தில் கூறிய சுருதிக்கு விரோதம் உண்டாகும் என்பதாக வாதி மூலத்தில் சந்தேகம் செய்கிறான்---

(7.163) அப்போது “எதனை விரும்பியவனாய்” என்னும் சுருதியினால் இச்சையின் இல்லாமை எவ்வாறு சொல்லப்பட்டது? (என்று கேட்டால்) இச் சுருதியினால் இச்சையின் இல்லாமை எதுவோ அது நாசமாகிறதில்லை என்று சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் இச்சையினால் பாதம் (வெளிக்கருமங்களில் ஈடுபட வைக்கும் திறன் இல்லை என்பது) சொல்லப் படுகின்றது.

வாதியின் கருத்து:- எப்போது ஞானிக்குப் பிராரப்தத்தினால் இச்சை அங்கீகரிக்கப்படுகின்றதோ, அப்போது “எதனை இச்சிக்கின்றவனாய்” என்னும் சுருதி வாக்கியத்தினால் எவ்வாறு இச்சையின் அபாவம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது? இதற்கு பதில் கூறுகின்ற கருத்து:- “எதனை இச்சிக்கின்றவனாய்” என்னும் சுருதி வாக்கியத்தினால் இச்சையின் அபாவம் சொல்லப்படுகிறதில்லை. ஆனால் இச்சை இருக்கினும் அவ்விச்சைக்குச் சாமர்த்தியம் உடைய பிரவிருத்தியை உணர்பண்ணும் தன்மை இல்லை என்று போதிக்கப்படுகின்றது என்பதாகப் பொருள்.

(7.164) வறுக்கப்பட்ட விதையினைப் போல. வறுக்கப்பட்ட வித்து அதன் காரியமாகிய முளைத்தலைச் செய்யாதது போல வித்துவான்களது இச்சை தனது விஷயத்தில் அசத்துத் தன்மை என்ற ஞானத்தால் காரியத்தை உணர்பண்ணுவதாக ஆகாது.

(7.165) வறுத்த விதை முளையின் உற்பத்தி இல்லாததாயினும் புசித்தற் பொருட்டு உபயோகப்படுவது போல வித்துவான்களது இச்சையும் அற்ப (மிகக் குறைவான) போகத்தைச் செய்கின்றது. பலவிதமான வியாசனத்தைச் (துயரத்தைச்) செய்கிறதில்லை.

(7.166) பிராரப்த கர்மம் போகத்தினால் நாசமாகின்றது. அனுபவிப்பதற்குத் தகுதியான விஷயங்களின் சத்தியத் தன்மையின் பிராந்தியினால் அவ்விஷயங்களில் வியசனம் (துயரம்) உண்டாகிறது.

பிராரப்த கர்மம் போகமாத்திரத்திற்கு ஏதுவாய் இருத்தலால் வியசனத்தை உண்டு பண்ணுவதாவதில்லை.

(7.167) “இப்போகம் கெடலாகாது. ஆனால் மேலும் மேலும் விருத்தியடைய வேண்டும். இப்போகத்திற்கு தடையைச் செய்தீர்கள். இப்போகத்தால் நான் தன்னியனாய் இருக்கின்றேன்” என்பது பிரமை (மயக்கம்). (இதனால் துயரம் உண்டாகிறது)

(7.168) எது உண்டாகாததோ அது உண்டாகாது. உண்டாவது எதுவோ அது வேறு வகையாக உண்டாகாது என்பதான சிந்தை வடிவ விஷத்தினை நாசம் செய்யும் ஞானம் பிரமையை(மயக்கத்தை) நீக்குவதாம்.

- (7.169) போகம் சமானமாயினும் பிராந்தி உடையவனாகிய அஞ்ஞானி துயரத்தை அடைகின்றான். ஞானி துயரத்தை அடைகிறதில்லை. ஆகக் கூடாத விஷயத்தினைச் சங்கற்பித்தலால் பிராந்தி உடைய புருஷனுக்கு பல விதமான துயரம் உண்டாகின்றது.
- (7.170) ஞானி போகத்தின் மாயா மயத்தன்மையை அறிந்து அதில் ஆசையை சுருக்கி அனுபவிக்கினும், முடியாத பொருளைச் சிந்தத்தலாகிய சங்கற்பத்தைச் செய்கிற தில்லை. ஆதலால் எக்காரணத்தால் துயரம் உண்டாகும்?
- (7.171) சொப்பன இந்திர ஜாலங்களைப் போன்ற சிந்திக்கத்தகாத சிருஷ்டி வடிவ அதாவது அநிர்வசனீய வடிவ திருஷ்ட நஷ்ட (பார்க்கும் போதே அழியும் தன்மையினை உடைய) ஜகத்தினைக் காண்கின்ற ஞானி அதன்கண் எப்படி விருப்பம் கொள்வான்?
- (7.172) தனது சொப்பனத்தை நேரடி அனுபவமாகக் கண்டு தனது நனைவைப் பார்க்கின்றவனாய்ச் சொப்பன-நனைவு இரண்டினையும் பிரமாதம் இன்றியவனாய் நித்தியம் அடிக்கடி சிந்தனை செய்யக் கடவன்.
- (7.173) அச்சொப்பன-நனைவுகளின் சகல சமத் தன்மைகளையும் நெடுங்காலம் தொடர்ந்து சிந்தனை செய்து நனவில் சத்தியத் தன்மை புத்தியை விட்டு முன்போல ஆசையை அடைகிறதில்லை.

- (7.174) இந்தத் துவைதமாகிய ஜகத்து சிந்திக்கத்தகாத
ஆக்கம் உடையதாய் இருத்தலால் இந்திர ஜாலமாம்
என்னும் அர்த்தத்தினை மறவாதிருக்கும் ஞானிக்குப்
பிராரப்த போகத்தால் என்ன கேடு உண்டாகின்றது?
- (7.175) (தத்துவ வித்தைக்கு) ஜகம் மித்தை என்று அறியும்
ஞானத்திற்கு இந்திர ஜால வித்தை போலச் செய்யும்
திறன் உண்டு. பிராரப்தத்திற்கு ஜீவனுக்குச்
சுகதுக்கங்களைக் கொடுத்து அனுபவிக்க வைப்பதில்
சாமர்த்தியம் உண்டு. (அனுபவிக்கின்ற விஷயங்கள்
சத்தியமானவை என்று கருத வைக்கும் திறன் இல்லை
என்பது பொருள்)
- (7.176) வித்தையும் பிராரப்தமும் விரோதத்தை
அடைகிறதில்லை. வேறான விஷயம் உடையனவாய்
இருத்தலால். இந்திரஜாலத்தின் விநோதத்தை
அறியும் புருஷர்களாலும் பிரசித்தமாய்க்
காணப்படுகின்றது.

சர்க்கரையில் வெண்மை வடிவமும் மதுர ரசமும் இருக்கின்றன.
இவ்விரண்டின் ஞானம் பின்ன வஸ்துக்களாகிய குண
வடிவங்களை விஷயம் செய்வனவாய் இருத்தலின் ஒன்றற்கு ஒன்று
விரோதத்தை அடைகிறதில்லை. அதுபோல மித்தியாத்
தன்மையின் மறதியின்மையும் சுகதுக்கங்களைக் கொடுத்த
தலுமாகிய பின்ன விஷயங்களையுடைய ஜகத்தின் மித்தியாத்
தன்மை ஞானத்திற்கும் பிராரப்த கர்மத்திற்கும் ஒன்றற்கு ஒன்று
விரோதம் இல்லை. ஆனால் நிஷ்காம கர்ம ஜன்னிய
ஞானத்திற்கும் தேகாதிகளின் ஸ்திதிக்கு ஏதுவான சகாம கர்ம
வடிவ பிராரப்தத்திற்கும் சகோதரனது புத்திரனுக்கும்
பிதாவினது புத்திரனுக்கும் போலப் பரஸ்பர சிநேகம் உண்டு.

- (7.177) பிராரப்பதம், ஜகம் சத்தியம் என்று நினைக்க வைத்து போகத்தைத் தருமாயின் அப்போது வித்தைக்கு விரோதியாம். போகத்தினால் மட்டும் விஷயத்தின் சத்தியத் தன்மை உண்டாகிறதில்லை.
- (7.178) எப்படி கற்பிதமான சொப்பன வஸ்துக்களால் முழு போகம் உண்டா கின்றதோ, அவ்வாறு அசத்தியமாகிய சாக்கிர வஸ்துக்களினாலும் முழு போகத்தினையும் அங்கீகரித்தல் வேண்டும்.
- (7.179) வித்தை ஜகத்தினை அழிக்குமாயின் அப்போது பிராரப்தத்திற்கு விரோதியாம். மாயா மயத்தன்மையின் அதாவது மித்தியாத் தன்மை யின் ஞானத்தினாலோ அச்சகத்தின் அழிவு (விலயம்) உண்டாகிறதில்லை.

பிரபஞ்சத்தினது மித்தியாத் தன்மையின் ஞானமாகிய வித்தை எப்போது ஜகத்தினை நாசம் செய்கின்றதோ, அப்போது பிராரப்த கர்மத்தினது போக சாதனத்தின் அதாவது போக்கிய விஷயத்தின் நிவிருத்தியினால் வித்தை பிராரப்த கர்மத்தின் விரோதியாம். அதனை அதாவது பிராரப்த போகத்தின் சாதனமாகிய போக்கிய வடிவ ஜகத்தின் நாசத்தினை வித்தை செய்கிறதில்லை. ஆனால் ஆகாயத்தின் கருமை, கானல்நீர், பிரதிபிம்பம் என்பவற்றின் மித்தியாத்துவ ஞானத்தினைப் போல ஜகத்தின் மித்தியாத் தன்மையினையோ போதிக்கின்றது. இதனால் வித்தை பிராரப்த கர்மத்திற்கு விரோதி அன்று என்பது தாற்பரியம்.

இந்திரஜாலம் முதலியவற்றின் சொருபத்தின் விஷயம் இன்றியும் மித்தியாத் தன்மையின் ஞானம் காணப்படுகின்றது. ஆதலால் மித்தியாத் தன்மையின் ஞானத்தால் ஜகத்தின் விலயம் உண்டாகிறதில்லை என்பது தாற்பரியம்.

- (7.180) எப்படி உலகத்தார் அந்த இந்திர ஜாலத்தினைத் தடுக்காமல் “இது இந்திரஜாலம்” என்று அறிந்து கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அப்படியே போகத் தினைக் கெடுக்காமல் மாயாமயத் தன்மையின் புத்தி உண்டாகின்றது.
- (7.181) “எந்த அவஸ்தையில் இந்த ஞானிக்கு ஜகத்து தனது ஆத்மாவே ஆயிற்றோ, அங்கு எவன் எதனால் எதனைக் காண்பான்? எதனை முகர்வான்? எதனைச் சொல்லுவான்?” என்பது சுருதியில் பலமுறை கூறியிருக்கிறது.
- (7.182) அக்காரணத்தால் துவைதத்தினை அழிவு செய்து வித்தை உதயமாகின்றது. வேறுவிதமாய் இல்லை. அவ்வாறாயின் வித்துவானுக்குப் போகம் எப்படி உண்டாகும் என்று நீ கேட்டால்,(சொல்கிறேன்) கேள்.
- (7.183) சுலோகம் 181-ல் கூறிய சுருதி சுழுத்தியினை விஷயம் செய்கின்றது. அல்லது (விதேக) முத்தியினை விஷயம் செய்கின்றது என்று “சுழுத்தி முத்தி இரண்டினுள் ஒன்றன் அடிப்படையிலேயே சுருதி வெளிப்படுத்துகின்றது” என்னும் பிரம்ம சூத்திரத்தில் மிகவும் வெளிப்படையாகச் சொல்லியிருக்கின்றது.
- (7.184) இப்படி ஏற்றுக்கொள்ளாவிடின் யாஞ்ஞவல்கியர் முதலியோர்களுக்கு ஆசாரியத்தன்மை சித்தியாது. துவைதம் காணப்படின் அஞ்ஞானத் தன்மை உண்டாம். துவைதம் அறியப்படாவிடின் (ஆசாரியர்-சீடன் என்ற பேதமும் தெரியாது என்பதால்) உபதேசமும் வெளிப்படாது.

- (7.185) நிருவிகற்ப சமாதியிலோ துவைதத்தின் தோற்றம் இல்லை என்பதால் அதுவே அபரோட்ச ஞானமாம் என்று கூறின், (பதில்) அதே துவைதம் இல்லாத நிலை சுழுத்தியிலும் உள்ளதால் சுழுத்தியை அபரோட்ச ஞானமாக ஏன் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது? (துவைதம் இல்லாத நிலை அபரோட்ச ஞானம் என்ற இலக்கணம் நிருவிகற்ப சமாதிக்கும் பொருந்துகிறது, சுழுத்திக்கும் பொருந்துகிறது என்பதால் ஒரு இலக்கணம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவை களுக்கும் பொருந்துமானால்) அபரோட்ச ஞானத்தின் இலக்கணத்தில் அதிவியாப்தி தோஷம் உண்டாகி விடும்.
- (7.186) (துவைதம் தோன்றாத போதும்) சுழுத்தியில் புருஷன் ஆத்ம தத்துவத்தை அறிகிறதில்லை என்று கேட்டால், அப்போது ஆத்ம புத்தியே வித்தையாம். துவைதத்தின் நினைவு இல்லாமை என்று உன்னால் சொல்லத்தக்கதாம். (அதாவது துவைதத்தின் தோற்றம் இல்லாமைக்கு வித்தியாத் தன்மை இல்லை)
- (7.187) (துவைதத்தின் தோற்றமின்மை, ஆத்மஞானம்) இரண்டும் சேர்ந்து வித்தையாம் (அபரோட்ச ஞானம்) என்று கூறின், அப்போது கட முதலியனவும் பாதி வித்தை (ஞானத்தை) உடையனவாகும். கடமுதலியவை சடப்பொருள்கள் சகல துவைதத்தையும் பார்ப்பதில்லை (பரிகாசமாக பதில் சொல்லப்பட்டுள்ளது)
- (7.188) கொசுகுகளின் சப்தம் முதலான விட்சேபங்கள் அதிக அளவில் இருந்த போதிலும் கட முதலியவைகள் துவைதம் என்பதைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பதால் அவைகளின் வித்தை (ஞானம்) திடமாய் இருக்கின்றது. அதைப்போல் உன்னுடைய வித்தை திடம் ஆகாது.

கடாதிசுனுக்கு எப்படி துவைவத்தின் விஸ்மரணம் திடமோ
அதுபோல உனக்குச் சமாதியில் துவைவத்தின் விஸ்மரணம்
சம்பவியாது. ஏனெனின், கொசுகுகளின் சப்தம் முதலான
அநேக விட்சேபங்கள் இருத்தலின் என்பது பொருள்.

(7.189) ஆத்ம புத்தியே வித்தையாம் என்று கொண்டால்,
அப்போது சுகியாகக் கடவாய். துஷ்ட சித்தத்தை
தடை செய்தல் வேண்டும் என்று கூறின், அப்போது நீ
சுகம் உண்டாகும் வண்ணம் சித்தத்தை தடை செய்.

(7.190) அத்தோஷத்தோடு கூடிய சித்தத்தின் தடுத்தல்
எமக்கும் இஷ்டம். இச்சிக்கத்தக்க ஜகத்தின் மாயா
மயத்தன்மையைச் செவ்வையாய்க் காணுதலால்.
விரும்புகிறவனாயினும் அதாவது (6-262)வது
சுலோகத்தில் கூறிய பாதிக்கப்பட்ட இச்சை
உடையவனாயினும், இந்த ஞானி அஞ்ஞானியினைப்
போல இச்சிக்கிறதில்லை அதாவது (6-261)வது
சுலோகத்தில் கூறிய அத்தியாசம் உள்ள இச்சை
யினைச் செய்கிறதில்லை. ஆதலால் இந்த அர்த்த
நிர்ணயத்தின் பொருட்டு 'எதனை இச்சிக்கின்ற
வனாய்' என்றும் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(7.191) "திட ஆசையாகிய ராகம் அஞ்ஞானத்திற்கு
அடையாளம்", "ஞானியினிடத்து ராகாதிகள் இருக்குக"
என்பன இரண்டு சாஸ்திரங்கள். இவ்வாறு இருக்கின்
அவை அவிரோதத்தால் (முரண்படுதல் இன்றி)
அர்த்தம் உடையனவாம்.

இராகத்தை நிஷேதிக்கும் சாத்திரம் திடராகத்தை விஷயம்
செய்வதாய் இருத்தலாலும், அந்த இராகத்தினை
அங்கீகரிக்கும் சாத்திரம் இராகப்போலியாகிய அதிட
ராகத்தினை விஷயஞ்

செய்வதாய் இருத்தலாலும் (இராகம் முதலிய மனதின் தர்மம் எப்படி இச்சையோ அப்படி இருக்கட்டும். அவை உள்ளதால் எந்தவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாமல் உள்ளது) இரண்டுக்கும் விரோதம் இல்லை என்பது தாற்பரியம்.

(7.192) ஜகம் மித்தையானது எனத் தெளிதல் போல, ஆத்மா அசங்கன் (எதனோடும் சேராதவன், எதையும் சார்ந்திராதவன்) என்பதில் தெளிவாக இருக்கின்ற பொழுது, அனுபவிப்பவன் (போக்தா) இல்லாமல் போய்விடுகின்றான் என்ற கருத்தால் “எவனது காமத்தின் பொருட்டு” என்னும் சுருதியின் வசனம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

(7.193) கணவன் மனைவி முதலான எல்லாவற்றினையும் அந்தந்தக் கணவன் மனைவி முதலியோர்களது போகத்தின் பொருட்டு மனிதர் இச்சிக்கிறதில்லை. ஆனால் “தமது போகத்தின் பொருட்டு இச்சிக் கின்றனர்” என்று இவ்வாறு சுருதியில் (யாஞ்ஞவல்கிய ரிஷியால்) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (மற்றவர்கள் போகம் அடையவேண்டும் என்று ஒரு பொருளை யாரும் விரும்புவதில்லை. தனக்குப் போகம் வேண்டும் என்றே அதனை அடைகின்றனர். சுருக்கமாகச் சொன்னால் பொதுநலம் என்பது சுய நலத்தின் அடிப்படையிலேயே நிகழ்கிறது என்பது கருத்து)

(7.194) கூடஸ்தன் அனுபவிப்பவனா? அல்லது சிதாபாசன் அனுபவிப்பவனா? அல்லது கூடஸ்தன் சிதாபாசன் இரண்டும் சேர்ந்து அனுபவிப்பவர்களா? அவற்றுள் கூடஸ்தன் அசங்கனாய் (எதனோடும் சேராமல்) இருத்தலால் அனுபவிக்கும் தன்மையை அடையான்.

(7.195) சுக துக்கங்களின் அபிமான வடிவ விகாரமே போகம் எனப்படும். இதலால் “கூடஸ்தன் (மாறுபடாதவன்) மற்றும் விகாரி(மாறுபாடு உடையவன்)” என்னும் சொற்கள் எப்படி முரண்பாடு கொண்டதாக ஆகாது? ஆகவே ஆகும்.

'நான் சுகி நான் துக்கி' என்னும் சுகித் தன்மை துக்கித் தன்மைகளின் அபிமான வடிவ விகாரம் போகமாம். 'விகாரம் இன்றி நான் துக்கி' என்னும் பிரதீதி உண்டாகிறதில்லை. அது அசங்க கூடஸ்தனுக்குச் சம்பவியாது. ஏனெனின் கூடஸ்தத் தன்மை அதாவது நிர்விகாரத்தன்மை, விகாரித் தன்மை என்னும் இரண்டும் ஒரிடத்திருத்தல் பொருந்தாமையின் என்பது பொருள்.

(7.196) சிதாபாசன் விகாரியாகிய புத்தியின் கட்டுப்பாட்டில் இருத்தலால் விகாரியாம். இவ்வாறு தன்னிடத்து விகாரம் இருந்தபோதிலும், அதிஷ்டானம் (ஆதாரம்) இல்லாத பிராந்தி நிலைத்திருக்காது என்பதால், (விகாரம் உடைய சிதாபாசனுக்கு அதிஷ்டானம் விகாரம் இல்லாத கூடஸ்தன் என்பதால் அதாவது விகாரம் இல்லாததின் மீது விகாரம் நிலைக்க முடியாது என்பதால்) சிதாபாசனும் அனுபவிப்பவன் அல்ல.

சிதாபாசன் விகாரியாகிய புத்தியின் அதீனமாய் இருத்தலால் தன்னிடத்து விகாரம் சம்பவிக்கினும், அந்த ஆரோபித சிதாபாசனுக்கு ஆரோபிதத்தின் சொருபமாய் இருத்தலால் அதிஷ்டான வடிவ கூடஸ்தனை விட்டுச் சுதந்திரத் தன்மையாக அதன் நிலைப்புச் சம்பவியாமையால் கேவல சிதாபாசனுக்கும் போகத்திருத்துவம் சம்பவியாது என்பது தாற்பரியம்.

- (7.197) ஆதலால் உலகத்தில் (கூடஸ்த வடிவ அதிஷ்டானம் + சிதாபாசன் என்னும்) இரு வடிவமே (வியவகாரம் செய்யும் காலத்தில்) போக்தா (அனுபவிப்பவன்) எனப்படுகின்றது. அப்படிப் (புத்தியை உபாதியாக உடைய) போக்தா வடிவ ஆத்மாவில் துவங்கி, (கடைசியாக) சுருதியில் கூடஸ்தன் எஞ்சி இருப்பதாக சொல்லப்பட்டது.
- (7.198) ஜனகர் “ஆத்மா யாது?” என்று கேட்க யாஞ்ஞவல்கியர் அவருக்குப் போதிக்கின்றவராய் விஞ்ஞானமயனை ஆரம்பித்து (விசாரத்தின் இறுதியில்) அசங்கன் (நிராகரிக்க முடியாமல்) மிஞ்சுவதைக் காட்டினார்.
- (7.199) “இவ்வாத்மா யாது?” முதலிய வாக்கியங்களில் எல்லா சுருதிகளிலும் ஆத்மாவின் விசாரத்தினால் (சிதாபாசனும் கூடஸ்தனும் ஆன) இரு வடிவ ஆத்மாவினை ஆரம்பித்து, (சிதாபாசனின் மித்தியாத் தன்மையைக் காட்டி, அனுபவிப்பனாக இல்லாத) கூடஸ்தன் நிராகரிக்கப்பட முடியாமல் இருப்பதைக் காட்டுகின்றன.
- (7.200) அவிவேகத்தால் கூடஸ்தனது சத்தியத் தன்மையினைத் தன்னிடத்து கற்பித்து அனுபவிக்கின்ற தன்மை வாஸ்தவம் எனக் கொண்டு ஒருபோதும் விட்டுவிடுதற்கு இச்சிக்கிறதில்லை.
- (7.201) போக்தா தனது போகத்தின் பொருட்டே பதி பத்தினி முதலிய போக்கியப் பொருள்களை விரும்புகின்றான் என்னும் இந்த லௌகீக விருத்தாந்தம் சுருதியினால் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

- (7.202) போக்கியம் (போகப் பொருள்கள்) அனுபவிப் பவனுக்காகத் தான் இருப்பதால் போகப் பொருள்களில் பிரியம் வைக்கக்கூடாது. (தன்னுடைய பிரியத்திற்காகத் தான் மற்ற பொருள்களை விரும்புகின்றான் என்பதால்) முக்கிய போக்தாவின் இடத்திலேயே பிரியம் செய்தல் வேண்டும். ஆதலால் போக்தாவினிடத்து (அனுபவிப்பனிடத்தில்) பிரியம் கொள்வதையே சுருதியானது சொல்லியிருக்கின்றது.
- (7.203) (புராணங்களில் சொல்லியிருப்பதாவது:) அவிவேகி ஜனங்களுக்கு விஷயங்களில் எப்படிப்பட்ட திடப்பிரியம் இருக்கின்றதோ, விஷ்ணு பகவானே, அப்படிப்பட்ட பிரீதி தம்மை வழிபாடு செய்யும் என்னுடைய இருதயத்தினின்றும் நீங்குக அல்லது நீங்காதிருக்க.
- (7.204) இந்த வழிமுறையால் சகல போக்கிய பொருள்கள் லிருந்தும் விரக்தி அடைந்த புத்தியினை உடைய புருஷன் அந்தப் பிரீதியினைப் போக்தாவின் இடத்திலேயே சுருக்கி ஆத்மாவை அறிய விரும்புகின்றான்.
- (7.205) பாமர ஜனங்கள் எப்படி மாலை சந்தனம் பெண் வஸ்திரம் தங்கம் முதலியவற்றில் கவனத்துடன் இருக்கின்றார்களோ, அதுபோல் முழுட்கு போக்தாவாகிய ஆத்மாவினிடத்து கவனக்குறைவாக இருப்பதில்லை. (அதாவது மறக்காமல் நினைத்துக் கொண்டே இருப்பான்)
- (7.206) (வாதம் செய்வதில்) வெற்றி அடைய விரும்பிய புருடன் நிரந்தரம் காவியம் நாடக தர்க்கம் முதலியவற்றினைக் கற்கின்றானோ, அதைப்போல முழுட்குவானவன் சொருபத்தை விசாரிக்கின்றான்.

- (7.207) எப்படி சகாமி புருஷன் சுவர்க்க முதலியவற்றின் விருப்பத்தால் ஜபம், யாகம், உபாசனை முதலியவற்றைச் சிரத்தையோடு செய்கின்றானோ, அதுபோல முழுட்கவானவன் மோட்ச இச்சையினால் தனது சொருபத்தில் சிரத்தையைச் செய்யவேண்டும்.
- (7.208) யோகி அணிமாதி சித்திகளை அடையும் இச்சையினால் பெரும் சிரமத்தால் சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத் தன்மையைச் சாதிக்கின்றான். அதுபோல முழுட்கவானவன் மோட்ச இச்சையினால் சுவசொருபத்தை தேகம் முதலியவற்றிலிருந்து பிரித்து வேறாக அறிகின்றான்.
- (7.209) சாஸ்திரத்தைப் பயிற்சி செய்பவன், சகாமி, யோகி என்னும் இவர்களுக்கு அப்பியாசத்தின் திடத் தன்மையால் சாமர்த்தியம் வளர்ச்சி அடைவதைப் போல இந்த முழுட்கவுக்கும் அப்பியாசத்தினால் விவேகம் தெளிவாகின்றது.
- (7.210) அந்வய வியதிரேகங்களால் (உடன்பாட்டு முறையாலும் எதிர்மறை முறையாலும்) போக்தாவின் (அனுபவிப்பவனின்) தத்துவத்தை பிரித்து அறிகின்ற புருஷனால் நனவு முதலியவற்றில் சாட்சியினிடத்து அசங்கத் தன்மை நிச்சயிக்கப்படுகின்றது.

அந்வய வியதிரேக வடிவ யுக்தியினால் போக்தாவின் தத்துவமாகிய பாரமார்த்திக சொருபத்தினை விவேசனம் செய்யும் அதாவது ஜடங்களின் சமுகமான போக்கியங்களினின்றும் வேறுபடுத்தறியும் புருஷனால் முன்று அவஸ்தைகளில் கூடஸ்தனாகிய சாட்சியினிடத்து அசங்கத் தன்மை நிச்சயிக்கப்படுகின்றது என்பது பொருள்.

- (7.211) நனவு கனவு சுழுத்தி ஆகியவற்றில் எது காண்பவனால் காணப்படுகின்றதோ, அவ்வஸ்து அங்கேயே உள்ளது, வேறிடத்தில்லை (வேறு அவஸ்தையில் இல்லை) என்னும் அனுபவம் பிரசித்தமாய் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது ஆகும்.
- (7.212) “அது அங்கு எந்தெந்த வஸ்துவினைக் காண்கின்றதோ அதனோடு சம்பந்தம் இல்லாததாய்ச் சென்றதாகின்றது” “புண்ணிய பாபங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே” (அதாவது கிரகணம் செய்யாமலே—கிரகிக்காமல் போகின்றான்) என்பது சுருதிகளில் சொல்லப்படுவதாம்.
- (7.213) “எந்தப் பிரம்மம் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி முதலிய பிரபஞ்சத்தினைப் பிரகாசிக்கின்றதோ அந்தப் பிரம்மம் யான் என்று அறிந்து” சர்வ பந்தங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்.
- (7.214) சாக்கிர சொப்பன சுழுத்திகளில் ஒரே ஆத்மாவே இருக்கிறது. இவ்வாறு அந்தச் சாக்கிர முதலிய மூன்று அவஸ்தைகளிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவிற்கு மறுபடியும் பிறப்பில்லை.
- (7.215) “மூன்று அவஸ்தைகளிலும் உள்ள போக்கியம் போக்தா போகம் (அனுபவிக்கும் பொருள்-அனுபவிப்பவன்-அனுபவம்) எவையோ அவற்றின் வேறாய் உள்ள சின்மாத்திர சாட்சியாகிய சதாசிவம் யான்.”

- (7.216) இவ்வாறு தத்துவத்தை விசாரம் செய்தால் விஞ்ஞானமயன் என்ற சப்தத்திற்கு வாச்சியமான விகாரியாகிய சிதாபாசனுக்குப் போக்திருத்துவம் (அனுபவிக்கும் தன்மை) மிஞ்சுகின்றது.
- (7.217) இச்சிதாபாசன் சுருதியினாலும் அனுபவத்தினாலும் மாயிகளாம். (மாயையினால் உண்டாக்கப்பட்டவன்). இந்திரஜால வடிவமாக ஜகத்து சொல்லப்பட்டு உள்ளது. ஏதனால் அதனுள்ளிருப்பது இந்த சிதாபாசனோ அதனால்.
- (7.218) ஏதனால் இந்த சிதாபாசனது விநாசமும்(அழிவும்) சுழுத்தி (மூர்ச்சை) முதலியவற்றில் சாட்சியினால் அனுபவிக்கப்படுகின்றதோ அதனாலும் மித்தையாம். தனது சுபாவத்தினை இப்படிப் பின்னும் பின்னும் விசாரம் செய்கின்றான்.
- (7.219) விசாரத்தால் பிரித்தறிவதால் தனது நாசத்தை நிச்சயித்து மறுபடியும் போகத்தை இச்சிக்கிறதில்லை. மரண இச்சை உடையவனாய்ப் பூமியில் படுக்கையை அடைந்த எந்தப் புருஷன் திருமணத்தை விரும்புவான்? ஒருவனும் விரும்பமாட்டான்.
- (7.220) முன்போல நான் போக்தா (அனுபவிப்பவன்) என்னும் வியவகாரத்தைச் செய்தற்கு வெட்கம் அடைகின்றான். மூக்கரையன் போல் லஜ்ஜை (வெட்கத்தை) உடையவனாய் மனவருத்தத்தை அடைந்து பிராரப்தத்தை அனுபவிக்கின்றான்.

(7.221) இந்த ஞானியாகிய சிதாபாசன் எப்போது தனது போக்திருத் தன்மையை அங்கீகரித்தற்கு லஜ்ஜை அடைகின்றானோ, அப்போது இந்தப் போக்திருத் (அனுபவிக்கும்) தன்மையினைச் சாட்சியினிடத்து ஆரோபம் செய்வான் என்னும் வீணான கதை யாது? (ஒன்றுமில்லை)

(7.222) “எவனுடைய காமத்தின் பொருட்டு” என்னும் சுருதி இந்த அபிப்பிராயத்தினால் சங்கையின்றிப் போக்தா (அனுபவிப்பன்) ஆட்சேபணை செய்யப்பட்டுள்ளான். அதனால் ஞானிக்குச் சரீரத்தைப் பின்பற்றிய துன்பம் இல்லை.

“எவனுடைய காமத்தின் பொருட்டு” என்னும் சுருதி கூடஸ்தனது அல்லது சிதாபாசனது பாரமார்த்திக போக்திருத் தன்மையின் அபாவத்தினை அபிப்பிராயத்திற்கு விஷயமாக்கிச் சங்கையின்றிய தன்மையினால் போக்தாவினை நிராகரணம் செய்கின்றது.

(7.223) தூல சூக்கும காரணம் என்னும் பேதத்தால் மூலகையான தேகங்கள் கருதப்படுகின்றது. அந்த தேகத்திற்கு உரிய மூலகை வேதனை அல்லது சங்கடம் அவசியமேயாம்.

(7.224) தூல தேகத்தில் வாயு பித்த கப வடிவ மூன்று தோஷங்களால் தோன்றிய கோடிக்கணக்கான வியாதிகள் இருக்கின்றன. அவ்வாறே துர்க்கந்தம் உடைமை, குருபத்தன்மை, தாகம், பங்கம் முதலியனவும் அத்தூல தேகத்துள்ள வேதனைகளாம்.

(7.225) காமம், குரோதம் முதலியனவும், சாந்தி தாந்தி முதலியனவும் சூக்கும தேகத்தின்கண் உள்ள வேதனைகள். இருவகை வேதனைகளும் கிரமமாக உண்டாவதாலும் உண்டாகாமல் போவதாலும் மனிதனுக்குத் துன்பத்தைச் செய்கின்றன.

(7.226) காரண தேகத்தில் ஆத்மாவாகிய புருஷன் தன்னையும் பிறனையும் அறிகிறதில்லை. அழிவினை அடைந்தவனைப் போல் ஆகின்றான். ஆகாமி துக்கத்தின் சம்ஸ்கார வடிவ பீஜம் (எதிர்கால துக்கத்திற்கான விதை) இருக்கின்றது என்னும் அர்த்தத்தினை இந்திரன் காட்டியிருக்கின்றார்.

இக்கருத்து சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் இந்திரனாகிய சீடனால் பிரஜாபதியாகிய பிரம்மா வடிவ குருவின் முன் நிஷேதிக்கப்பட்டன.

(7.227) மூன்று தேகங்களிலும் இந்த வேதனைகள் சுபாவீகம் அதாவது உடன் தோன்றிய தர்மம் என்று கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த வேதனைகளிலிருந்து பிரிக்கப்படின் அத்தேகங்களே இருக்காது.

(7.228) எப்படி நூலினின்றும் துணியும், உரோமங்களினின்றும் கம்பளமும், மண்ணினின்றும் கடமும் பிரிக்கப்படின் இருக்காதோ, அது போல வேதனைகளிலிருந்து தேகம் பிரிக்கப்படின் நிலைக்காது என்று அறிந்து கொள்க.

- (7.229) சேதனத்திற்குப் பிரகாச வடிவ சுபாவம் மட்டுமே காணப்படுகின்றது, வேறெதுவும் இல்லை என்பதால், சிதாபாசனிடத்துச் சுபாவமாக ஒரு வேதனையும் இல்லை.

காய்ந்த எண்ணெயில் உள்ள ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பத்திற்கும் தாபத்தின் சம்பந்தம் இல்லை எனின், அப்போது ஆகாயத்தில் தாபத்தின் சம்பந்தம் எங்கிருந்து உண்டாகும்? என்னும் வடிவினதாகிய நியாயத்தினைக் கைமுதி நியாயம் என்பர். அதுபோல இங்கு சிதாபாசனிடத்திலும் எப்போது வாஸ்தவ சுரமில்லையோ அப்போது கூடஸ்தனிடத்துச் சுரம் எங்கிருந்து உண்டாகும் என்னும் ஆகாரம் உடையது கைமுதிநியாயமாம்.

பிரகாச வடிவ சுபாவம் பிரதிபிம்பமாகிய சிதாபாசனுக்கும் அப்படிப்பட்ட தன்மை கொள்ளத்தக்கதாம் என்பது தாற்பரியம்.

- (7.230) சிதாபாசனிடத்திலும் வேதனைகள் உண்டாகாது என்றபோது, சாட்சியினிடத்து அந்த வேதனைகள் குறித்துச் சொல்லவேண்டியது என்னை? இவ்வாறு வேதனை இன்மை உண்டாகியும் சிதாபாசன் அவித்தையினால் தேகங்களோடு ஒன்றிவிடுதால் வேதனையை அடைகின்றான்.
- (7.231) தன்னோடு கூடிய மூன்று தேகத்தில் சாட்சியின் சத்தியத் தன்மையினை அத்தியாசம் செய்து அவ்வெல்லாவற்றினையும் தனது வாஸ்தவ சொரூபம் என்று கருதுகின்றான்.
- (7.232) இச்சிதாபாசன் இப்பிராந்தி காலத்தில் தேகங்களில் பொருந்திய வேதனை உண்டாக, அதன் பின் “யானே வேதனையை அடைகின்றேன்” என்று எடுத்துக் கொள்கின்றான். புத்திரர் முதலியவர்களின் துக்கத் தால் செவ்வையாய்த் தபிக்கும் குடும்பியினைப் போல.

(7.233) குடும்பியான புருஷன் புத்திரன் மனைவி தபிக்கும்கால்
“யான் தபிக்கின்றேன்” என்று விருதாவாகக்
கருதுவதைப் போல சிதாபாசனும் “யான்
தபிக்கின்றேன்” என்று விருதாவாகக் எடுத்துக்
கொள்ளுகின்றான் .

இவ்வாறு அவிவிவேக காலத்தில் சிதாபாசனுக்குப் பிராந்தியினால்
சுரத்தைக் (வேதனையைக்) காட்டி விவேக காலத்தில் சுரம்
இன்மையைக் காட்டுகின்றார்---

(7.234) விவேகித்துப் பிராந்தியினை விட்டுத் தன்னையுங்
கருதாது எப்போதும் சாட்சியினைச் சிந்திக்கும்போது
தேகத்தைப் பின்பற்றி எவ்வாறு வேதனையை
அடைவான்? (அடையமாட்டான்)

(7.235) யதார்த்தம் இல்லாத பாம்பு முதலியவற்றின் ஞானம்
ஓட்டத்திற்குக் (மற்றும் நடுக்கத்திற்குக்) காரணமாம்.
கயிற்றின் ஞானம் உண்டாகி பாம்பின் புத்தி
நாசமாகவே, ஓடியதற்கும் சோகிக்கின்றான். (அதாவது
“யான் வீணாக ஓடினேன்” என்று பின் கிரங்குதலைச்
செய்கின்றான்)

(7.236) திருட்டு முதலிய தோஷத்தை ஆரோபித்த குற்றத்தின்
பிராயச்சித்தம் சித்திக்கும் பொருட்டு மன்னிப்புக்
கேட்டுக் கொள்வதைப் போல, இவன் சாட்சியாகிய
ஆத்மாவைச் சரணடைகின்றான் .

(7.237) செய்யப்பட்ட பாபத்தினது நிவிருத்தியின் பொருட்டு
தீர்த்தங்களில் முழுகுவதைப் போல, சிதாபாசனும்
(சாட்சியின் கிடத்தில் சம்சாரத் தன்மையைக்
கற்பித்தலால் ஏற்பட்ட தோஷம் நீங்குதற் பொருட்டு)
தியானத்தை செய்கின்றவனைப் போல எப்போதும்
சாட்சியை நோக்கியவன் ஆகின்றான் .

- (7.238) இரகசிய உறுப்பாகிய குறியில் குஷ்டம் உடைய வேசியானவன் அதனை அறிந்தவன் முன்னால் நாணம் அடைவதைப் போல சிதாபாசன் ஞானம் உடைய புருஷன் முன்பு தனது பிரசித்தியில் லஜ்ஜையை அடைகின்றான் .
- (7.239) எப்படி மிலேச்சர்களால் கவரப்பட்ட பிராமணன் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்துகொண்டு பின் மிலேச்சர்களோடு கலக்கமாட்டானோ, அதுபோல சிதாபாசன் விவேகம் உடையவனாய் மீண்டும் தேகங்களோடு கலப்புடையவன் அதாவது அத்தியாசம் உடையவன் ஆகான் .
- (7.240) அரசன் உயிர்வாழ்கின்றபோது அரசு பதவிக்கு அடுத்து வரப்போகின்ற இளவரசன் அரசை அடையவேண்டும் என்று அரசனை அனுசரித்துப் போவதைப் போல, இந்தச் சிதாபாசன் பிரம்மத் தன்மையின் இச்சையினால் சாட்சியினை அனுசரிப்பவன் ஆகின்றான் .
- (7.241) “எவன் பிரம்மத்தை அறிகின்றானோ அவன் நிச்சயமாகப் பிரம்மமே ஆகின்றான்” என்னும் சுருதி வாக்கியத்தைக் கேட்டு அந்தப் பிரம்மமாகிய ஒன்றில் சித்தம் உடையவனாய்ப் பிரம்மத்தை அறிகின்றான் . வேறு ஒன்றை அறிகிறதில்லை .
- (7.242) தேவத்தன்மையை விரும்பியவன் அக்கினி முதலியவற்றில் பிரவேசிப்பது போல சாட்சித் தன்மையாக மிஞ்சியிருத்தல் பொருட்டு அச்சிதாபாசன் தனது அழிவை இச்சிக்கின்றான் .

(7.243) எதுவரையில் தனது தேகத்தின் தாகம் உண்டாகின்றதோ, அது வரையிலும் அந்த அக்கினிப் பிரவேசம் அடைந்த புருஷன் மனிதத் தன்மையை விடுகிறதில்லை. அதுபோல எதுவரையில் பிராரப்தத்தின் கட்டுப்பாட்டில் தேகம் இருக்கின்றதோ, அதுவரையில் ஆபாசத் தன்மையின் நிவிருத்தி உண்டாகிறதில்லை.

(7.244) எப்படி கயிற்றின் ஞானம் உண்டாகியும் பாம்பின் பயத்தால் உண்டாகிய நடுக்க முதலியன சிறிது காலம் வரை இருந்து பின்பு நீங்குகின்றன. மறுபடியும் மந்த அந்தகாரத்தில் (மந்தமான இருளில்) போடப்பட்ட கயிறானது பாம்பாகத் தெரிகிறதோ, அப்போதும் பயத்தால் நடுக்கம் வரும்.

(7.245) இப்படி பிராரப்தத்தின் போகமும் சிறிது காலத்தால் நிவிருத்தியினை அடைகின்றது. உடனடியாக நீங்குகிறதில்லை. போக காலத்தில் ஓர் காலத்து “யான் மனிதன்” என்று தோற்றுகின்றது.

(7.246) எப்பொழுதாவது ஒருமுறை “யான் மனிதன்” என்னும் பாவனை வருமாயின் அந்தத் தவறினால் தத்துவ ஞானம் நாசத்தை அடைகிறதில்லை. இது சீவன் முத்தி விரதம் அன்று, ஆனால் வஸ்துவின் ஸ்திதியாம் (இது உண்மை நிலை)

மனிதத் தன்மையின் புத்தியைச் செய்யாமையாகிய இது ஜீவன் முத்தியின் விரதம் அதாவது நியமமாக அனுஷ்டானம் செய்யத்தக்கது ஆகாது. ஆனால் நல்ல ஞானத்தால் பிராந்தி ஞானத்தின் நிவிருத்தி உண்டாகின்றது. இது வஸ்துவின்

சுபாவம். ஆதலால் ஒருகால் வியவகார காலத்தில் மனிதத் தன்மையின் புத்தி உதயமாகினும் மீண்டும் வேறு தத்துவ ஞானத்தால் அதாவது பிரம்மாகார விருத்தியால் அம்மனிதத் தன்மைப் புத்தி பாதமாகத் தக்கதாம் என்பது தாற்பரியம்.

இங்கு இது அபிப்பிராயமாம்:- கிரச்சுவின் ஞானத்தால் சர்ப்பப் பிராந்தி பாதமாவதைப் போல பிரத்தியகபின்ன அதிஷ்டானப் பிரம்மத்தின் ஞானத்தால் அகங்காராதி ஜகத்பிராந்தி பாதமாயினும், சர்ப்ப ஞானத்தால் உண்டாகிய நடுக்க முதலியன காலதாமதத்தால் நீங்குவது போலப் பிராரப்த கர்மத்தின் போகம் பிராரப்தத்தின் முடிவு பரியந்தம் காலத்தால் நீங்குகின்றது. வேறு சாதனத்தால் நீங்குகிறதில்லை. மீண்டும் மந்த அந்தகாரத்தில் அமைந்துள்ள கிரச்சு சர்ப்பமாகத் தோற்றுதல் போல் போக காலத்தில் ஒருகால் 'யான் மனிதன்' என்றல் முதலிய உணர்ச்சி பாதிதாநு விருத்தியால் உண்டாகின்றது.

மித்தியாத்துவ நிச்சயத்தின் பெயர் பாதமாம். எதன் பாதம் உண்டாகின்றதோ அது (பிரபஞ்சம்) பாதிதம் எனப்படும். பாதிதத்தின் அநுவிருத்தி (பிராரப்த பரியந்தம் பின்னிருத்தல்) எதுவோ அது பாதிதாநுவிருத்தி எனப்படும்.

இங்கு இது சங்கையாம்:- வில்லானது பாணத்தின் வேகத்திற்கு நிமித்த காரணமாய் இருத்தலால் வில் நாசமாயினும், குலாலாதி நிமித்த காரண நாசத்தால் கடம் நிலைத்து இருத்தல் போலப் பாணத்தின் இருப்பு பொருந்தும். அஞ்ஞானம் போக்திருத்தன்மை முதலிய பிரம்ம வடிவ காரியத்தின் உபாதானமாய் இருத்தலால், அது நாசமாகவே மண்ணின் நாசத்தால் கடத்தின் இருப்பு பொருந்தாது போலக் காரியத்தின் இருப்பு பொருந்தாது.

(7.247) பத்தாவது புருடனும் தலையை மோதிக்கொண்டு அழுதவன், அறிந்த பின் அழுகிறதில்லை. தலையின் காயமோ மெல்ல சில காலத்தில் ஆறிவிடுகிறது. அறிந்த அந்த காலத்திலேயே காயம் ஆறுவதில்லை.

- (7.248) பத்தாமவன் மரணம் அடையவில்லை என்ற இலாபத்தால் உண்டாகிய சந்தோஷம் காயத்தின் வருத்தத்தை மறைத்துவிடுகின்றது. அப்படியே முத்தியின் இலாபம் பிராரப்தத்தின் துக்கத்தை மறைத்துவிடுகின்றது.
- (7.249) (விசாரமாகிய நிதித்தியாசனத்தில் விரதம் என்ற வழிமுறைகள் இல்லை என்பதால்) எப்போதெல்லாம் 'யான் மனிதன்' 'யான் சம்சாரி' என்ற பாவனையாகிய அத்தியாசம் உண்டாகின்றதோ அப்போது மறுபடியும் விசாரம் (நிதித்தியாசனம்) செய்தல் வேண்டும். (நோய்வாய்ப்பட்டு மீண்டு) வந்தவன் பகலில் மறுபடியும் மறுபடியும் போஜனம் செய்கின்றானோ, அதுபோல மறுபடியும் மறுபடியும் விசாரம் செய்கின்றான்.
- (7.250) எப்படி இந்தப் பத்தாவது புருஷன் மருந்தினால் தன் காயத்தை ஆற்றுகின்றானோ அப்படி போகத்தினால் இந்தப் பிராரப்தத்தினை நீக்கி ஞானி விடுபடுகின்றான் அதாவது விதேக முத்தன் ஆகின்றான்.
- (7.251) 'எதனை இச்சித்தவனாய்' என்னும் சுருதி வாக்கியத்தில் கூறிய (ஏழ் அவத்தைகளில் அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விட்சேபம், பரோட்சம், அபரோட்சம் ஆகிய ஐந்து அவத்தைகளுக்கு அடுத்ததான) சோக நாசம் கூறப்பட்டது. இச்சோக நிவிருத்தி சிதாபாசனது ஆறாவது அவஸ்தையாம். ஏழாவது அவஸ்தையாகிய திருப்தியோ இப்போது வியாக்கியானம் செய்யப்படுகின்றது.

(7.252) விஷயங்களால் உண்டாகும் திருப்தி சாங்குசமாம் (கெட்டுப்போவதாம்). இந்த அபரோட்ச ஞானத்தால் உண்டாகிய திருப்தி நிரங்குசமாம் (கெடாததாய் தடையற்றதாய் இருத்தல்). செய்யத்தக்கதாய் இருந்தது, செய்யப்பட்டது. அடையத்தக்கதாய் இருந்தது, அடையப்பட்டது என்று இவ்வாறே ஞானி திருப்தி அடைகின்றான்.

விஷயத்தின் இலாபத்தால் தோன்றிய திருப்தி வேறு விஷயத்தின் விருப்பத்தால் கெடுக்கப் படுவதாய் இருத்தலின் அங்குசத்தோடு கூடியதாம், சாங்குசமாம்.

(7.253) இந்த ஞானிக்கு முன்பு அஞ்ஞான காலத்தில் இகலோக பரலோக சம்பந்தம் உடைய போகங்கள் கிடைப்பதற்காகவும், முத்தி அடையப் பெறுவதற்காகவும் பல செயல்கள் செய்யவேண்டியதாய் இருந்தன. அவை யாவும் இப்போது ஞானம் உதித்த பின்னர் செய்யப்பட்டன. (அதாவது செய்து முடிக்கப்பட்டதாக ஆயிற்று. ஏனெனில் எது கிறுதியாக அடையப்பட வேண்டியதோ அது அடையப்பட்டதால்.)

ஞானகாலத்திலோ சம்சார சம்பந்தியான பலத்தின் இச்சையின்மையாலும், பிரமானந்தத்தின் சாட்சாத்காரம் சித்தித்திருத்தலால் அவ்வெல்லா உழவு யாகம் சிரவணம் முதலிய கர்த்தவ்வியங்களும் செய்யப்பட்டவை போலிருந்தன. ஏனெனின் இந்த ஞானம் உதித்த பின் அனுஷ்டிக்கத் தக்க சாதனங்கள் இன்மையால் என்பது பொருள்.

(7.254) இந்த ஞானி சுருக்கமாய்க் கூறிய விசேஷமாய்ச் சொல்லத்தக்க இந்தக் கிருத கிருத்தியத் தன்மையினைப் பிரதியோகி பூர்வமாக (அதாவது ஞானத்திற்கு முன்னர் சம்சாரத்தில் எப்படியெல்லாம் உழன்றோம், அந்த நிலை இப்போது இல்லாமல் போனதே என்பதைத்)த் தொடர்ச்சி யாக (மீண்டும் மீண்டும்) நினைக்கவே செய்கின்றான். இவ்வாறு எப்போதும் நினைத்து திருப்தியை அடைகின்றான்.

கிருதகிருத்தியத் தன்மையினை உபபாதனம் செய்து அக்கிருத கிருத்தியத் தன்மையின் பல வடிவ திருப்தியினைக் காட்டினார். "இந்த ஞானி இக்கர்த்தவ்வியத்தின் அபாவத்தினைப் பிரதியோகியின் ஸ்மரண பூர்வமாக எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே ஸ்மரணம் செய்கின்றான்" என்று சுலோகம் 252 முதல் இந்தப் பிரகரணம் முடிவு வரை இனி மேற் சொல்லும் கிரமத்தால் எப்போதும் திருப்தியை அடைகின்றான்.

(7.255) துக்கம் உடைய அஞ்ஞானிகள் புத்திரர் முதலியோரின் விருப்பத்தால் இகலோக சம்பந்தமான வியவகாரத்தை இஷ்டப்படி செய்யட்டும். பரமானந்தத்தால் பூரணான யான் எதன் இச்சையால் விவகாரம் செய்வேன்?

(7.256) பரலோகத்திற்குச் செல்லும் விருப்புடைய புருஷர்கள் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கட்டும். சர்வலோகத்தின் சொருபமாய் (எல்லா உலகமும் நானாகவே) இருத்தலால் (கர்மம் இல்லாமையினால்) யான் எக் காரணத்தால் எக்கர்மத்தினை எவ்வாறு அனுஷ்டிப்பேன்?

- (7.257) மற்றவர்களை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வரும் ஈடுபாட்டில் அதிகாரமுடைய ஆசாரிய புருஷர்கள் சாஸ்திரங்களை வியாக்கியானம் செய்யட்டும். அல்லது வேதங்களை அத்யயனம் செய்விக்கட்டும். எனக்கோ செய்கை இல்லாதவனாய் இருத்தலின் மற்றவர்களுக்காக ஈடுபடுவதற்கு அதிகாரமில்லை.
- (7.258) நித்திரை, பிச்சை, குளித்தல், சுத்தம் என்னும் கிரியைகளைச் சிதாத்மாவாகிய யான் இச்சிக்கிற தில்லை, விரும்புகிறதும் இல்லை. பார்க்கின்ற புருஷர்கள் கற்பிக்கிறார்கள் எனின், அன்னிய புருஷர்களது கற்பனையினால் எனக்கு என்ன பாதகம் உண்டாகும்?
- (7.259) அக்கினியைப் போன்ற குன்றிமணிக் கொத்து முதலிய சிவப்பு பொருட்கள் அன்னியமாகிய குரங்கு முதலான விலங்குகளால் அக்கினி என்று கருதப்பட்டாலும், அக்கினியினால் சுடப்படுவதில்லை. அதுபோல அன்னியமான அஞ்ஞானி புருஷர்களால் ஆரோ பிக்கப்பட்ட சம்சாரத்தின் தர்மங்களை யான் அடைகிறதில்லை.
- (7.260) அறியப்படாத தத்துவம் எதுவோ அதனைக் கேட்கவேண்டும். யான் தத்துவத்தை அறிந்தவனாய் இருக்க எதன் பொருட்டுச் சிரவணம் செய்வேன்? சந்தேகத்தை அடைந்தவர் மனனத்தைச் செய்க. சந்தேகம் இல்லாத யான் மனனம் செய்யேன்.
- (7.261) விபரியயம் உடைய புருஷன் நிதித்தியாசனத்தைச் செய்க. நான் தேகத்தில் ஆத்மத் தன்மையின் ஞான வடிவ விபரியயத்தை ஒருபோதும் வேண்டுவதில்லை. ஆகையால் எனக்கு விபரியயம் இல்லாமையால் எந்த தியானம் உளது? எதுவுமில்லை.

- (7.262) “யான் மனிதன்” முதலிய வியவகாரம் இவ்விபரீதம் இன்றியும், அனாதி காலமாகத் தொடரும் பழக்கத்தினால் வாசனையால் குயவன் சக்கரத்தின் சுழற்சியைப் போல உண்டாகின்றது.
- (7.263) பிராரப்த கர்மம் நாசமாயின் வியவகாரம் நிவிருத்தியாகின்றது. கர்மம் நாசம் ஆகாமல் இருக்குமாயின் இந்த வியவகாரம் ஆயிரக்கணக்கான தியானத்தினாலும் நிவிருத்தியாகாது.
- (7.264) வாதி, வியவகாரம் குறைவதற்காக சீவன் முத்தியினும் வேறான சுகத்தின் பொருட்டு இஷ்டமாயின் உனக்குத் தியானம் இருக்கட்டும். நான் வியவகாரத்தினைக் குறித்து “இது ஆத்மா, ஞானம், மோட்சம் என்பவற்றை பாதிக்காதது” என்று காண்பதால் எவ்வாறு தியானம் செய்வேன்?
- (7.265) எக்காரணத்தினால் எனக்கு விட்சேபம் இல்லையோ அந் காரணத்தினால் எனக்குச் சமாதியுமில்லை. விட்சேபம் அல்லது சமாதி என்னும் இரண்டும் விகாரியாகிய மனத்திற்காம்.
- (7.266) நித்திய அதாவது உற்பத்தி நாசம் இன்றிய அனுபவ வடிவமான எனக்கு வேறாக எந்த அனுபவம் இருக்கின்றது? எதுவுமில்லை. எது செய்யத் தக்கதாய் இருந்ததோ அது செய்யப்பட்டது. எது அடைதற்கு உரியதாய் இருந்ததோ அது அடையப்பட்டது என்னும் இதுவே எனது நிச்சயம்.

- (7.267) இலௌகிக அல்லது சாஸ்திரீய அல்லது இவ்விரண்டினும் வேறாய வியவகாரம் அகர்த்தாவும் அபோக்தாவுமாகிய எனக்குப் பிராரப்தத்தின் படி வெளிச்செல்லுதல் உண்டானாலும் உண்டாகட்டும்.
- (7.268) அல்லது நான் கிருதகிருத்தியனாயும் (செய்ய வேண்டியதை செய்து முடித்தவனாயும்) உலக அனுக்கிரகத்தின் இச்சையினால் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய மார்க்கமாகவே இருப்பேன். அதனால் எனக்குக் கெடுதி யாது? ஒன்றுமில்லை என்றபடி.
- (7.269) தேவதை அர்ச்சனை, குளித்தல், சுத்தம், பிச்சை முதலியவற்றில் தேகம் ஈடுபட்டடும். வாக்கு தாரமாகிய பிரணவத்தை ஜபிக்கட்டும். அவ்வாறே வேத சிரசாகிய வேதாந்த சாஸ்திரத்தினைப் படிக்கட்டும்.
- (7.270) புத்தி விஷ்ணுவைத் தியானிக்க அல்லது பிரம்மானந்தத்தில் ஓடுங்கி நிற்பதாக ஆகட்டும். சாட்சி வடிவ யான் இங்கு அரசனின் வேலைக்காரனைப் போல் எதுவும் செய்கிறதில்லை. அரசனைப் போல தூண்டுதலால் செயவிக்கிறதும் இல்லை. ஆதலால் எனக்கு நல்லொழுக்கத்தின் அபிமானத்தால் தோன்றிய விகாரம் உண்டாகாது.
- (7.271) இவ்வாறாகவே ஞானிக்கும் கர்மிக்கும் வேறு வேறு தேசத்திலிருக்கும் முன் பின் சமுத்திரத்தைப் போல வேறு வேறு விஷயமுடையவர்களாய் இருத்தலால் ஞானியாகிய எனக்கும் கர்மநிஷ்டனுக்கும் கலகம் எங்கே சம்பவிக்கும்?

- (7.272) கர்மிக்குத் தேகத்திலும் புத்தியிலும் நிர்ப்பந்தம்
அதாவது ஆக்கிரக பூர்வகமாகிய நிச்சயம்
இருக்கின்றது. சாட்சியினிடத்தில்லை. ஞானிக்கு
சாட்சியின் பற்று இன்றிய தன்மையில் நிர்ப்பந்தம்
இருக்கின்றது. தேக முதலிய வேறிடத்தில் இல்லை.
ஆதலால் இருவருக்கும் வேறு வேறு விஷயங்கள்
உண்டு.
- (7.273) இப்படிப் பரஸ்பரம் விருத்தாந்தத்தை
அறியாதவர்களாகிய ஞானியும் கர்மியுமாகிய
இருவரும் செவினைப்போல விவாதம்
செய்கின்றார்கள். அவர்களைப் பார்த்து
புத்திமான்கள் சிரிக்கவே செய்கின்றார்கள்.
- (7.274) எந்த சாட்சியினைக் கர்மி அறியானோ அச்சாட்சியின்
பிரம்மத் தன்மையைத் தத்துவ ஞானி அறிகின்றான்.
அதில் கர்மிக்கு என்ன கெடுதி உண்டாகின்றது?
- (7.275) ஞானியினால் மித்தியாத் தன்மையின் ஞானத்தால்
தேகம் வாக்கு புத்தி என்பன விடப்பட்டன. கர்மி
இத்தேகாதிகளால் வெளிஈடுபாடு கொள்ளட்டும்.
அதில் ஞானிக்கு என்ன கெடுதி உண்டாகின்றது?
- (7.276) ஞானிக்கு வெளிஈடுபாட்டில் உபயோகம் இல்லை
என்று கூறின், ஞானிக்கு நிவிருத்தியின் உபயோகம்
எங்கிருக்கும்? ஞானத்திற்கு ஏது நிவிருத்தியாம் என்று
கேட்கின், அவ்வாறே பிரவிருத்தியும் (வெளி ஈடுபாடும்)
ஜிஞ்ஞாசையில் அதாவது சொருபத்தை அறியும்
இச்சையில் உபயோகியாம்.

- (7.277) ஞானி ஞான விருப்பத்தைச் செய்கிறதில்லை .
ஆதலால் அவனுக்குப் வெளி ஈடுபாட்டின்
உபயோகம் இல்லை என்று கூறின், இந்த ஞானி
மீண்டும் ஞானத்தையும் அடையான் . ஆதலால்
அவனுக்கு நிவிருத்தியின் உபயோகமும் இல்லை .
ஒருமுறை உண்டாகிய ஞானம் எதுவோ அது
கெடாமையால் பின்பும் இருக்கின்றது, வேறு
சாதனத்தால் இருப்பதில்லை .
- (7.278) அவித்தையும் அதன் காரியமும் ஞானத்தைப்
பாதிக்கச் செய்ய முடியாது . அவித்தையும் அதன்
காரியமுமாகிய அவ்விரண்டும் முன்னரே தத்துவ
ஞானத்தால் பாதிக்கப்பட்டவை என்பதால்
ஞானத்தைப் பாதிக்கச் செய்ய முடியாது .
- (7.279) பாதிக்கப்பட்ட அவித்தையின் காரியம்
இந்திரியங்களால் தோற்றடும் . அதனால்
ஞானத்திற்குப் பாதகம் காணப்படுவதில்லை .
உயிர்வாழும் எலி பூனையைக் கொல்லாது எனின்
இறந்து போன எலி எவ்வாறு கொல்லும்?
- (7.280) எவன் பாசுபதாஸ்திரத்தால் தாக்கப்பட்டும்
இறக்கவில்லையோ, அவன் பயனற்ற பாணத்தினால்
தாக்கப்பட்டு தேகம் உடையவனாய் நாசத்தை
அடைவான் என்பதில் பிரமாணம் யாது? (சாதாரண
அம்புகளால் தாக்கப்பட்டு இறந்தான் என்பதற்கு
என்ன சான்று உளது?)

- (7.281) ஆதியில் விசித்திரமாகிய தனது (பிரமாதா தன்மை, கர்த்தாத் தன்மை, போக்தா தன்மை முதலிய) காரியங்களால் விருத்தியினை அடைந்த அவித்தையோடு ஞானம் யுத்தம் செய்து அதனை ஜயித்தது. அந்த ஞானம் திடமாகியது இப்போது எப்படி பாதிப்பினை அடையும்?
- (7.282) போதத்தால் (ஞானத்தால்) கொல்லப்பட்ட அஞ்ஞானமும் அஞ்ஞான காரியமும் ஆகிய சுவம் (எழுந்து) நிற்கட்டும். அதனால் போத வடிவ அரசனுக்குப் பயம் இல்லை. ஆனால் அவற்றால் அந்தப் போதத்திற்கு, மாறாகக் கீர்த்தி உண்டாகின்றது.
- (7.283) எந்தப் புருஷன் இவ்வித அதிகூர வீரமான போதத்தால் தாழ்வினை அடைகிறதில்லையோ, அவனுக்குத் தேகாதிகளில் உள்ள பிரவிருத்தி யினாலாவது நிவிருத்தியினாலாவது என்னை? (இஷ்டம் அநிஷ்டம் என்னும் எதுவும் இல்லை என்பது பொருள்)
- (7.284) மனிதனுக்குச் சுவர்க்கமாகிய பரலோகத்தின் பொருட்டாவது அல்லது அபவர்க்கமாகிய மோட்சத்தின் பொருட்டாவது பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியதாய் இருப்பதனால், ஞானம் இன்றியவனுக்கு முற்றும் யாகம் சிரவணம் முதலானவைகளில் ஈடுபடுவது உசிதமாம்.

- (7.285) வித்வான் (ஞானி) அத்தகைய புருஷர்களின் மத்தியில் இருப்பானாயின், அப்போது அவர்களை அனுசரித்து தேகத்தினாலும் மனதினாலும் வாக்கினாலும் சர்வ கிரியைகளையும் செய்யவே செய்கின்றான்.
- (7.286) மீண்டும் இந்த ஞானி எப்போது ஞான விருப்புடையவர்களின் மத்தியில் இருக்கின்றானோ, அப்போது அவர்களது போதத்தின் பொருட்டு சகல கிரியைகளையும் தாவித்துத் தானும் விட்டு விட்டும்.
- (7.287) அஞ்ஞானிகளை அனுசரித்திருத்தல் ஞானிக்கு உசிதமாம். பால்குடிக்கும் பாலகளை அனுசரித்து அதன் பிதா இருக்கின்றான் அதனைப் போல் அறிக.

ஞானிக்கு அஞ்ஞானிகளை அனுசரித்திருத்தல் தகுதியாம்.
ஏனெனின் ஞானி கிருபை உடையவனாய் இருத்தலாலும்,
அவ்வஞ்ஞானிகள் கிருபைக்குப் பாத்திரராயிருத்தலாலும் என்க.
இது தாற்பரியம்.

- (7.288) பாலகனால் அவன் பிதா பூமியில் தள்ளப்பட்டாலும்,, அடிக்கப்பட்டாலும், பிதாவானவன் வருத்தத்தை அடைகிறதில்லை, கோபிக்கிறதில்லை. ஆனால் மாறாக அப்பாலகனைக் கொஞ்சுகிறான்.
- (7.289) வித்வான் (ஞானி) அஞ்ஞானிகளால் நிந்திக்கப்பட்டினும் துதிக்கப்பட்டினும் தான் நிந்திக்கிறதும் இல்லை, துதிக்கிறதும் இல்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு எவ்வாறு போதம் உண்டாகுமோ அவ்வாறு நடக்கின்றான்.

- (7.290) இந்த அஞ்ஞானி இவ்வுலகத்தில் ஞானியை அனுசரித்து போதத்தை அடைகின்றானோ இந்த அனுசரணை ஞானிக்குச் செய்ய வேண்டியதேயாம். ஞானிக்கு இவ்வுலகத்தில் அஞ்ஞானிக்குப் போதிப்பதைக் காட்டிலும் வேறு கர்த்தவ்வியமே இல்லை.
- (7.291) இந்த ஞானி கிருத கிருத்தியத் தன்மையினால் திருப்தி அடைந்து மீண்டும் பிராரப்தப் பிராப்பியத் தன்மையினால் திருப்தனாய்த் தனது மனதினால் நிரந்தரம் இப்படி மதிக்கின்றான்.
- (7.292) எதனால் நித்தியமான தனது ஆத்மாவை நேரே அறிகின்றேனோ அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன். பிரம்மானந்தம் எனக்குச் செவ்வையாய் விளங்குகின்றது. அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன்.
- (7.293) எதனால் இப்போது சம்சார சம்பந்த துக்கத்தை யான் காண்கிறதில்லையோ அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன். எதனால் எனது அஞ்ஞானம் எங்கேனும் ஓடிப்போய் விட்டதோ அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன்.
- (7.294) எனக்குச் செய்ய வேண்டியது சிறிதும் இல்லை. அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன். அடைய வேண்டுவன எல்லாம் அடைந்தேன். அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன்.

- (7.295) தன்னியன் யான், தன்னியன் யான். எனது திருப்திக்கு உலகத்தில் எது நிகராகும்? எதுவும் ஆகாது. தன்னியன் யான், தன்னியன் யான். தன்னியன் யான், தன்னியன் யான். மீண்டும் மீண்டும் தன்னியன் யான்.
- (7.296) என்னுடைய புண்ணியம் ஆச்சரியம். எல்லாவற்றினும் மேலானதாம். புண்ணியம் ஆச்சரியம். திடமாய்ப் பலித்தது, பலித்தது. இப்புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்தலால் யாம் ஆச்சரியம். யாம் ஆச்சரியம். அதாவது சர்வ உத்தமமாய் இருக்கின்றோம்.
- (7.297) சாஸ்திரம் ஆச்சரியம். சாஸ்திரம் ஆச்சரியம். அதாவது சர்வ சாஸ்திரங்களின் சிரோமணியாம் குருவானவர் ஆச்சரியம். குருவானவர் ஆச்சரியம். அதாவது எல்லோராலும் பூசிக்கப்படுபவர். ஞானம் ஆச்சரியம். ஞானம் ஆச்சரியம். அதாவது சர்வ சாதனங்களின் பயன்வடிவினதாம் சுகம் ஆச்சரியம். சுகம் ஆச்சரியம். அதாவது நிரதிசயமாம் (ஈடு இணையற்றதாம்).
- (7.298) எந்த சுத்த புத்தி உடைய புருஷர்கள் இந்தத் திருப்தி தீபத்தினை நித்தியம் அறிந்து பின்பற்றுகிறார்களோ அவர்கள் பிரம்மானந்தத்தில் முழுகியவர்களாய் நிரந்தரம் திருப்தி அடைகின்றனர்.

(ஏழாம் பிரகரணம் முற்றும்)

கூடஸ்த தீபம்

- (8.1) ஆகாயத்தில் உள்ள சூரியனின் பிரகாசத்தால் சுவர் விளங்குகிறது. மேலும் சுவரில் உள்ள கண்ணாடியில் பிரதிபலித்து வருகின்ற சூரிய பிரகாசத்தாலும் சுவர் தெரிகின்றது. அந்த சூரியனது பிரகாசத்தினைப் போலக் கூடஸ்தனால் தேகம் விளங்குகிறது. மேலும் புத்தியிலுள்ள ஜீவனால் விளங்கப்படுகின்றது.
- (8.2) (சுவரில் அங்கங்கே பொருத்தப்பட்டுள்ள வட்ட வடிவ) அனேக கண்ணாடிகளில் (ஆகாய சூரியனின் ஒளி பிரதிபலித்து) பிரகாசம் தெரிகின்றது. (ஒவ்வொரு கண்ணாடிக்கும் இடையில் உள்ள சுவரில்) சந்திகளில் ஆகாய சூரியனின் நேரடி ஒளி விழுகிறது. அந்த ஒளி, கண்ணாடிகள் இல்லாத பொழுதும் பிரகாசிக்கின்றது. (அதாவது 1. கண்ணாடிகளில் விழுந்து பிரதிபலிக்கின்ற சூரிய ஒளி 2. கண்ணாடிகளின் இடையில்--சந்தியில் உள்ள சுவரில் விழுகின்ற நேரடியான நிஜ சூரியனின் ஒளி இரண்டினாலும் சுவர் தெரிகிறது. கண்ணாடிகள் இல்லாத போதும் நிஜ சூரிய ஒளி இருக்கிறது. சுவரும் தெரிகிறது என்பது பொருள்)
- (8.3) அவ்வாறு சிதாபாசன் கூடிய அனேக புத்தி விருத்திகளின் சந்திகளையும், புத்தி விருத்திகள் இல்லாதபொழுதும் பிரகாசிக்கின்ற அதனைக் கூடஸ்தன் என்று விசாரித்து அறிய வேண்டியது.

வெளியில் உள்ள கடத்தினைப் பார்க்கின்ற எண்ணம் முடிவுற்று,
அடுத்து மற்றொரு பொருளைப் பார்க்கத் துவங்கும் முன்பாக

இரண்டிற்கும் கணநேரம் அவகாசம் அதாவது எதையும் எண்ணாத இடைவெளி இருக்கும். அதுவே சந்தி. அந்த சந்தியில் புத்தியின் எண்ண வடிவம் இருக்காது. அதனால் சிதாபாசன் அந்தக்கணத்தில் செயல்படாது அதாவது இருக்காது. சிதாபாசன் இல்லாமல் போனாலும் சந்திகளை விளங்கக் காட்டுவது ஒன்று இருக்கிறது. அதுவே கூடஸ்தன் (ஆத்மா).

(8.4) கடத்தின் சமான வடிவமாகிய புத்தியில் உள்ள சேதனம் கடத்தினையே பிரகாசிக்கின்றது. கடம் என்ற ஞானம் பிரம்ம சைதன்னியத்தினால் விளங்குகின்றது.

ஒரு பொருள் உதாரணமாகக் கடம். இதனைப் பார்க்கின்றபோது புத்தியில் இருக்கும் சிதாபாசன் கடத்தின் வடிவத்தைத் தெரியவைக்கின்றது. இது கடம் என்னும் ஞானத்தை (அறிவை) தருவது கடத்தை அறிந்தேன் என்ற செயலுக்கு ஆதாரமாய் இருக்கும் பிரம்ம சைதன்னியமே ஆகும்.

(8.5) புத்தி உதயமாகாத போது 'கடத்தை அறியாத தன்மை' இருந்ததும் பிரம்மத்தினாலேயே. புத்தி உதயமானதும் கடம் என்று அறிந்ததும் பிரம்மத்தினாலேயே. அறியாததும் அறிவதும் என்னும் பேதம் புத்தியிலேயே. ஆனால் இரண்டு நிலைகளிலும் பிரம்ம சைதன்னியமே உள்ளது.

- (8.6) ஈட்டியினைப் போல எதனுடைய இறுதியில் சிதாபாசன் இருக்கின்றானோ அப்படிப்பட்ட புத்திவிருத்தி ஞானமாம். ஜடத்தன்மை அஞ்ஞானமாம். அவ்விரண்டினாலும் வியாபிக்கப்பட்ட கடம் இருவகையாகச் சொல்லப்படுகின்றது. (இரும்பினால் செய்யப்பட்ட ஈட்டியின் பயன் அதன் நுனிப்பாகத்தில் இருப்பது போல, புத்தி விருத்தி ஞானம் எங்கு முடிகின்றதோ அந்த இடத்தில் சிதாபாசன் இருக்கிறான் என்பது பொருள். ஜடத்தன்மை தானே விளங்காது. அது அறியப்படாததாய் இருக்கின்றது. புத்தியோடு கூடிய சிதாபாசனால் கடம் அறியப்பட்டதாகின்றது. ஆனால் இரண்டும் பிரம்மத்தினால் தான் விளங்குகிறது)
- (8.7) அறியப்படாத பொருளாய் இருக்கின்ற போதும் கடம் பிரம்மத்தினால் தான் விளங்குகிறது. அவ்வாறே அறியப்பட்ட பின்பு கடமும் பிரம்மத்தினாலேயே அறியப்பட்டதாக ஆகாதா? (சிதாபாசன் எதற்கு என்பதே பொருள்)
- (8.8) ஆபாசன் இன்றிய புத்தியினால் அறியப்படும் தன்மையே உண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் அத்தன்மைய சிதாபாசன் இன்றிய புத்திக்கும் விகாரியாகிய (அதாவது பூச்சுவடிவ பரிணாமத்தினை அடைந்த) மண் முதலியவற்றிற்கும் என்ன பேதமாகும்? ஒன்றும் ஆகாது.
- (8.9) ஓரிடத்தும் மண்ணினால் பூசப்பட்ட கடம் அறியப்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறதில்லை. அதுபோல புத்தி மாத்திரத்தால் வியாபிக்கப்பட்ட கடத்தின் ஞாதத் (அறியப்படும்) தன்மையும் அங்கீகரிக்கப்படுகிறதில்லை. (புத்தி மட்டும் தனியாக இருந்தாலும் பிரயோசனமில்லை. சிதாபாசன் வேண்டும் என்பது பொருள்)

- (8.10) அதனால் கடத்தில் சிதாபாச வடிவ பலத்தின் உதயமே ஞாதத் தன்மையால் பிரசித்தம். பிரம்ம சைதன்னியம் பலம் அன்று. பிரமாணத்திற்கு முன்னும் இருத்தலால். (கடம் உண்டாவதற்கு முன்பும் பிரம்மம் இருக்கிறது. உண்டான பின்பும் பிரம்மம் இருக்கிறது. அறிவதற்கு முன்பும், அறிந்ததற்குப் பின்பும் பிரம்மம் இருக்கிறது. அதனால் புத்தியோடு கூடிய சிதாபாசன் இருந்தால் மட்டுமே கடத்தை அறிய முடியும். பிரம்மம் மட்டும் இருந்தால் போதாது)
- (8.11) வெளிக்கட முதலிய பதார்த்தங்களில் பலத் தன்மையாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஞானம் எதுவோ அதுவே இங்கு வேதாந்த வாக்கியமாகிய பிரமாணத்தால் பிரமேயமாகிய (காணப்படும்) பொருளாம்.
- (8.12) இவ்வாறு வார்த்திகாரரால் (உரை ஆசிரியர்) சேதனத்தின் ஒப்பீடு சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிரம்மத்திற்கும் சிதாபாசனாகிய சித்பலத்திற்கும் பேதம் உபதேச சகஸ்ரி என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ளதால் இது அறியப்படுகின்றது.
- (8.13) அதனால் கடத்தில் உதயமாகிய ஆபாசன் ஞாதத் (அறியும்) தன்மை பெறுகிறான். அந்த ஞாதத் தன்மை மீண்டும் அஞ்ஞாதத் தன்மை யினைப்போல பிரம்மத்தினாலேயே விளங்கப்படுவதாக ஆகின்றது என்பது பிரசித்தம். (சிதாபாசனது எண்ணம் கடத்தை அடைந்தாலும் பிரம்மத்தின் சகாயத்திலேயே கடம் என்று அறிய முடிகிறது)

(8.14) இந்திரிய வாயிலாக வெளிப்பட்ட புத்தி விருத்தி, ஆபாசன், கடம் என்னும் மூன்றன் கூட்டமும் சித்தினால் (பிரம்ம சைத்தன்னியத்தால்) விளங்குகின்றது. சிதாபாசன் கட மாத்திரத்தில் இருக்கும் பலவடிவமாய் இருத்தலின் அந்த ஆபாசனால் அக்கடம் ஒன்றே விளங்குகின்றது.

(8.15) அதலால் கடத்தில் ஞாதத் தன்மையாக இருவகைச் சைதன்னியம் விளங்குகின்றது. உள்ளவாறு சொல்லப்பட்ட இச்சேதனத்தினை அந்நியவாதி தார்க்கிகர் அநுவியவசாயம் என்னும் பெயருடையதாகக் கூறுவர்.

கடம், பிரம்மம் சிதாபாசன் என்னும் கிரண்டினாலும் விளங்கப்படுவதாய் இருத்தலின் அக் கடத்தில் ஞாதத் தன்மையால் பிரம்ம சிதாபாச வடிவ இருவகை சைதன்னியம் பிரகாசிக்கின்றது. எவ்விதம் இருக்கின்றதோ அவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்ட இப்பிரம்ம சைதன்னியத்தினையே அந்நிய தார்க்கிகர் அநுவியவசாயம் என்னும் பெயருடைய கிரண்டாவது ஞானம் என்பர். ஞானத்தின் ஞானத்தினை அநுவியவசாய ஞானம் என்பர்.

நையாயிகர் ஞானத்தின் (கடாதி ஞானத்தின்) ஞானத்தை அநுவியவசாய ஞானம் என்பர். அதனையே வேதாந்திகள் சாட்சிருப ஞானம் என்பர். "இது கடம்" என்பது கட ஞானத்தின் வடிவமாம். "கடத்தை நான் அறிகிறேன்" என்பது அநுவியவசாய ஞானத்தின் வடிவமாம்.

(8.16) 'இது கடம்' என்னும் இக்கூற்று சிதாபாசத்தின் துணையால் உண்டாகின்றது. 'அறியப்பட்டது கடம்' என்று கூறுதல் பிரம்மத்தின் அனுக்கிரகத்தால் உண்டாகின்றது.

- (8.17) தேகத்திற்கு வெளியே ஆபாசனும் பிரம்மமும் எப்படி விசாரம் செய்யப்படுகின்றனவோ அதுபோல தேகத்தின் உள்ளும் ஆபாசனையும் கூடஸ்தனையும் விசாரம் செய்தல் வேண்டும்.
- (8.18) எப்படி காய்ச்சிய இரும்பில் அக்கினி வியாபித்திருக்கின்றதோ அதுபோல “யான்” எனும் விருத்தியிலும் காமக்குரோத முதலிய விருத்திகளிலும் சிதாபாசன் செவ்வையாய் வியாபித்திருக்கின்றான்.
- (8.19) காய்ச்சிய இரும்பு தன்னை மாத்திரமே பிரகாசிக்கின்றது. வேறு வஸ்துவனை ஒருபோதும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. அதுபோல சிதாபாசனோடு கூடிய “நான்” முதலிய விருத்திகளும் தத்தம்மையே விளக்குவனவாம். பிற விஷயங்களை விளக்குகிறதில்லை.
- (8.20) சாக்கிர சொப்பனங்களில் கிரமமாக இடைவிட்டு இடைவிட்டு எல்லா விருத்திகளும் உண்டாகின்றன. சுழுத்தி மூர்ச்சை சமாதிகளில் எல்லா விருத்திகளும் நாசத்தை அடைகின்றன.
- (8.21) சகல விருத்திகளின் சந்தியும் விருத்திகளின் அபாவமும் (இல்லாமையும்) எந்த நிர்விகாரத்தினால் (சைதன்னியத்தால்) விளங்குகின்றனவோ அந்த சைதன்னியம் கூடஸ்தன் என்று சொல்லப்படுகின்றது.
- (8.22) எப்படி வெளிக்கடத்தில் இருவகை சைதன்னியம் உண்டோ அதுபோல உள்விருத்தியிலும் இருவகை சைதன்னியம் உண்டு. அதனால் சந்திகளைக் காட்டிலும் அவ்விருத்திகளில் பிரகாசம் அதிகமாம்.

வெளிக்கடத்தில் எப்படி கடத்தை மட்டும் பிரகாசிப்பது சிதாபாசனும், கடத்தின் ஞாதத் (அறியும்) தன்மையினைப் பிரகாசிப்பது பிரம்ம சைதன்னியமும் ஆக சைதன்னியம் இருவகை ஆகின்றதோ, அதுபோல உள் அகங்காராதி விருத்திகளிலும் கூடஸ்த சைதன்னியமும், விருத்திகளை விளக்கும் சிதாபாசனமாக இருவகை சைதன்னியம் உண்டு .

(8.23) விருத்தியாகிய தான் தன்னாலேயே கிரகிக்கப்படாததாய் இருத்தலாலும் அவ்விருத்தி களால் அஞ்ஞானம் நாசமாதலாலும், கடத்தைப் போல விருத்திகளிலும் எப்போதும் ஞாதத் (அறியும்) தன்மை அஞ்ஞாதத் (அறியாத) தன்மைகள் இல்லை .

(8.24) இருவகைப்பட்ட சைதன்னியத்தில் சிதாபாசனது ஜன்ம நாசத்தின் அனுபவத்தால் அவன் கூடஸ்தன் ஆகான். மற்றைய சைதன்னியமோ அவிகாரியாய் (மாறுபாடில்லாததாய்) இருத்தலால் கூடஸ்தனாம் .

(8.25) பூர்வ ஆசாரியர்களால் “அந்தக்கரணத்திற்கும் அதன் விருத்திகளுக்கும் சாட்சி” என்றல் முதலிய வாக்கியங்களில் அநேக விதமாக எங்கும் கூடஸ்தனே நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது .

(8.26) எப்படி முகம், ஆபாசம், ஆசிரயம் (சார்ந்துள்ள இடம்) என்பன பிரத்தியட்சமாய் அறியப்படுகின்றனவோ, அதுபோல ஆத்மா, ஆபாசன், ஆசிரயம் என்பன சாஸ்திர யுக்திகளால் அறியப்படுகின்றன என்று ஆபாசன் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றான் .

(8.27) புத்தி அவச்சின்ன அதாவது புத்தி விசிஷ்ட கூடஸ்த வடிவ ஜீவன், கட விசிஷ்ட ஆகாயத்தினைப் போல லோகாந்தரத்தில் செல்லுதல் வருதல்களைச் செய்யக்கூடியவன் ஆவதால் சித்தாந்தியாரே, சிதா பாசனால் என்ன பிரயோசனம்? அதனைச் சொல்லுவீராக .

இதில் அவச்சேதவாதம் பேசப்படுகிறது. அவச்சேத வாதத்தின்படி--- அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனமே ஜீவன். அந்தக்கரணத்தில் சிதாபாசனது அங்கீகாரமில்லை. அந்த அந்தக்கரணம் கர்மத்தின் வசத்தால் எங்கெங்கு போகுதல் வருதலைச் செய்கின்றதோ, அங்கங்கு முன்னமே இருக்கின்ற சேதனம் எதுவோ அது அந்த அந்தக்கரண விசிஷ்டமாய் சம்சாரி ஜீவன் என்னும் வியவகாரத்திற்கு விஷயமாகின்றது. அங்கு அந்தக்கரண வடிவ விசேஷண பாகத்தில் சம்சாரம் இருக்கின்றது. கூடஸ்த வடிவ விசேஷிய பாகத்தில் வாஸ்தவ சம்சாரம் இல்லை. ஆனால் பிராந்தியினால் தோற்றுகின்றது. "விசேஷணத்தின் தர்மத்தின் வியவகாரமும் விசிஷ்டத்தில் உண்டாகின்றது" என்னும் சாத்திரத்தின் சங்கேதத்தால் அந்தக்கரணத்தின் தர்மமாகிய சம்சாரத்தின் வியவகாரம் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனத்தில் சம்பவித்தலால் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனம் சம்சாரிஜீவன் எனப்படுகின்றது. அதலால் சிதாபாசன் இன்றியே சர்வ வியவகாரமும் சம்பவிப்பதாய் இருக்க ஆபாச வாதத்தில் சிதாபாசனைக் கற்பித்தலால் கௌரவ தோஷமாம். இது அவச்சேத வாதத்தின் சந்தேகம்.

(8.28) அவச்சேதவாதி, கேள். எதனால் அசங்கமாகிய கூடஸ்தன் பிறவற்றினின்றும் வேறுபடுத்தலாகிய பரிச்சேத (வரையறைக்கு உட்பட்ட) மாத்திரத்தால், ஜீவனாகிறதில்லையோ, அதனால் சிதாபாசனால் பிரயோசனமாம். அங்ஙனம் இன்றேல் அதாவது புத்தியில் சிதாபாசனை அங்கீகரியாவிடில் குடம் சுவர் முதலியவற்றால் அவச்சின்ன சேதனத்திற்கும் ஜீவத்தன்மை உண்டாகும்.

சுலோகம் 8-27ல் எழுப்பிய சந்தேகத்திற்குச் சமாதானம் இந்த சுலோகமாகும். எப்படி ஜல அஷ்டாதி வடிவ முழு சாமக்கிரிகளுள் ஒரு வஸ்து குறைந்தாலும் ஆகாத பாகத்தின் சித்தியை முழு சாமக் கிரியினாலும் செய்தலில் உள்ள கௌரவம் தோஷவடிவினது அன்றோ, அது போல சிதாபாசன் இன்றி புத்தியின் பரிச்சேத மாத்திரத்தால் உண்டாகாததாகிய ஜீவ பாவத்தினைச் சிதாபாசனை அங்கீகரித்தலால் சித்தி செய்தலில் எக்கௌரவம் உண்டோ அது தோஷ வடிவம் அன்று. (அதாவது புத்தி மட்டுமே ஜீவத் தன்மை ஆகாது. சிதாபாசனையும் சேர்க்க வேண்டும். சிதாபாசனை ஏற்றுக்கொண்டால் அது தோஷமாகாது என்பது பொருள்)

அவச்சேத வாதத்தில் எப்படி அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனத்தை ஜீவன் என்று கொள்வதால் குடம் சுவர் முதலிய விசிஷ்ட சேதனத்தில் ஜீவத் தன்மையின் அதிவியாப்தி வடிவ தோஷம் உண்டோ (அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனம் ஜீவன் என்று சொல்லும் பட்சத்தில் குடம் சுவர் முதலியவையும் விசிஷ்ட சேதனம் என்பதால் அவைகளும் ஜீவத் தன்மை உள்ளதாகச் சொல்லவேண்டும், இதனால் முதலாவதுக்குப் பொருந்துவது அடுத்ததற்கும் பொருந்துவதால் இலக்கணப் பிழையாக அதிவியாப்தி என்ற குற்றம் உண்டாகும்) அது போல இந்த உலகத்தில் இருக்கும் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனம் (விசேஷணத்தை உடையது விசிஷ்டம்) அன்னிய லோகத்தில் உள்ள அந்தக் கரண விசிஷ்ட சேதனம் என்பவற்றின்

பேதத்தால் ஒருவனால் செய்யப்பட்ட கருமத்தின் பயன்
மற்றொருவனுக்குப் போகமாக ஆகின்ற வடிவ அசம்பவ
தோஷம் இருக்கின்றது.

(8.29) புத்தி தூய்மையாய் இருத்தலால் சுவர் போன்றது
அன்று எனின், அவ்வாறு புத்தியின் தூயத்தன்மை
பிரசித்தமாய் இருக்க வாதி, அந்த
தூயத்தன்மையினால் உனது பட்சத்தில் சேதனத்தின்
பரிச்சேதத்தில் என்ன அதிகம் உண்டாயிற்று? ஒன்றும்
இல்லை.

(8.30) மரத்தினால் அல்லது வெண்கலத்தினால் செய்யப்பட்ட
மரக்கால் மூலம் தானியங்களை விற்கின்றவனுக்கு
அரிசி முதலிய தானியங்களின் அளவு குறைவும்
அதிகமும் ஆகிய பேதத்தை அடைகிறதில்லை.

(8.31) வெண்கலப் பாத்திரத்தில் பரிமாணம்
அதிகமாகாவிடினும் பிரதிபிம்பம் அதிகப்படுகின்றது
என்று சொல்வாயாயின் அப்போது புத்தியிலும்
ஆபாசன் வலிந்து உம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக
ஆகின்றது.

(8.32) சிறிது விளங்குதலே ஆபாச சத்தத்திற்குப்
பொருளாம். அத்தன்மையதே பிரதிபிம்பத்திற்கும்
பொருளாம். ஏதனால் அந்தப் பிரதிபிம்பம்
பிம்பத்தில் இலட்சணம் இல்லாததாய்ப் பிம்பத்தைப்
போல் விளங்குகின்றதோ அதனால்.

சாரீரக பாஷ்யத்தின் பஞ்சபாதிகை என்னும் உரையினது
வியாக்கியானமான விவரண கிரந்தத்தில் பிரகாசாத்மசரண

சுவாமிகள் பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதம் எழுதியிருக்கின்றார். அதன் தன்மை இதுவாம்--- எங்கு கண்ணாடியில் முகத்தின் பிரதிபிம்பத்தின் விளக்கம் உண்டாகின்றதோ அங்கு கண்ணாடியில் முகத்தின் சாயையும் பிரதிபாசிக அல்லது வியவகாரிகப் பிரதிபிம்பத்தின் உற்பத்தியுமில்லை. ஆனால் கண்ணாடியை விஷயம் செய்யும் நேத்திரத்தின் விருத்தி கண்ணாடியில் பட்டுத் திரும்பிக் கழுத்திலுள்ள முகத்தையே விஷயம் செய்கின்றது. அப்படி கழுத்திலுள்ள முகத்தின் கண்ணையே பிம்பப் பிரதிபிம்பத் தன்மை தோற்றுகின்றது. அம்முகம் சத்தியமாம். அதனால் முகவடிவப் பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் சொருபமும் சத்தியமாம். ஆனால் கழுத்திலுள்ள முகத்தில் பிம்பத் தன்மை பிரதிபிம்பத் தன்மை வடிவ தர்மங்கள் அநீர்வசனீய மித்தையாய் இருக்கின்றன. அவற்றின் அதிஷ்டானம் முகமேயாம். எங்கு சுவர் முதலியவற்றுக்கு எதிரில் கண்ணாடி வடிவ உபாதி இருக்கின்றதோ அங்கு கண்ணின் விருத்தி கண்ணாடியோடு பொருந்தி சுவர் முதலியவற்றினையே விஷயம் செய்கின்றது. எங்கு ஜலத்தில் சூரியனது பிரதிபிம்பம் உண்டாகின்றதோ அங்கு நேத்திரத்தின் விருத்தி ஜல வடிவ உபாதியோடு சம்பந்தப்பட்டு திரும்பி ஆகாயத்தில் உள்ள சூரியனையே விஷயம் செய்கின்றது. ஆகாயத்தில் உள்ள சூரியனை விஷயம் செய்யும் பொருட்டு கண்களின் விருத்தி மேற்சென்றிருக்குமாயின் ஜலத்தில் சூரியனது பிரதிபிம்பமும் மணலுமாகிய இவற்றோடு தோற்றுகின்றது. அது தோற்றல் ஆகாது. அதலால் ஜலத்திலேயே உண்டாகிய சூரியனது பிரதிபிம்பத்தை விருத்தி விஷயம் செய்கின்றது. ஆகாயத்திலுள்ள சூரியனை விஷயிக்கிறதில்லை. அங்ஙனமாயினும் ஜல வடிவ உபாதியின் சாமர்த்தியத்தால் எரிகொள்ளிக் கட்டையைச் சுழற்றுலாகிய அலாத சக்கரம் போல் விருத்தியின் சுழற்சி உண்டாகிறது. அதனால் கண (நேர) பேதத்தால் ஆகாயத்தில் உள்ள சூரியனும் ஜலத்தின் கண்ணுள்ள மணலுமாகிய இரண்டனையும் நேத்திரத்தின் விருத்தி விஷயம் செய்கின்றது. ஆனால்

கணத்தில் சூட்சுமத் தன்மையால் காலத்திற்குப் பேதம் தோற்றுகிறதில்லை.

இவ்விதத்தால் எங்கும் பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் பேதமும் மித்தியாத்துவமும் இல்லை. ஆனால் பிரதிபிம்பத்துவமும் பிம்பத்தினும் வேறுபட்ட தன்மையும் எதிர்முகத் தன்மையும் பிரதிபிம்பத்தின் அபேட்சையால் பிம்பத்தன்மையுமாகிய இவை முதலிய தர்மங்களே பிராந்தி சித்தமாய் இருத்தலின் மித்தையாம். இவ்வாறு கண்ணாடி ஸ்தானத்தில் உள்ள அஞ்ஞானத்தின் சந்நிதியால் சுத்த சேதனத்தில் பிம்ப ஸ்தானத்து ஈசுவரனுக்கும் பிரதிபிம்ப ஸ்தானத்து ஜீவனுக்கும் பேதமும் மித்தியாத்துவமும் இல்லை. ஆனால் சுத்த சேதன வடிவ ஜீவ ஈசுவர சொருபம் சத்தியமாம். பிரதிபிம்பத்தின் அபேட்சையால் பிம்பத் தன்மை வடிவ ஈசுவரத் தன்மையும், பிரதிபிம்பத் தன்மை வடிவ ஜீவத் தன்மையும் ஈசுவரனினும் வேறுபட்ட தன்மையும் பரிச்சின்னத் தன்மையுமாகிய இத்தர்மங்கள் மித்தையாம். இவற்றின் அதிஷ்டானம் சுத்த சேதனமாம். எப்படி கண்ணாடி முதலிய உபாதிகளின் இலகுத் தன்மை பீதத் தன்மை முதலிய தர்மங்களின் ஆரோபம் பிரதி பிம்பத்தில் உண்டாகின்றதோ பிம்பத்தில் உண்டாகிறதில்லையோ, அது போல ஆவரண சுபாவம் உடைய அஞ்ஞானத்தினாலாகிய அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலியன ஜீவனிடத்தில் இருக்கின்றன. பிம்ப வடிவ ஈசுவரனிடத்துச் சொருபப் பிரகாசத்தால் சர்வஞ்ஞத்தன்மை இருக்கின்றது. இது பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதத்தின் கிரமமாம்.

(8.33) இச்சிதாபாசனுக்குச் சங்கத்துவ விகாரத்தோடு (கூட்டு மற்றும் மாறுபாடு) கூடிய தன்மைகளால் பிம்ப லட்சணம் இல்லாத தன்மையும், விளக்க வடிவத்தன்மை எதுவோ அது பிம்பத்தைப் போலத் தோற்றதலும் ஆகும் என்று வித்துவான்கள் அறிகின்றார்கள்.

- (8.34) எப்படி மண்ணானது இருக்கின்றதோ (மண் இருக்கும்போதே இருப்பதாகிய கடம் மண்ணிலும் பேதத்தை அடைகிறதில்லையோ) அதுபோலப் புத்தியின் இருப்பால் இருப்பினை உடையதாய் இருத்தலின் சிதாபாசன் புத்தியை விட வேறல்லன். வாதி, உன்னால் சொல்லப்பட்டது அற்பமே (சரியல்ல). ஏனெனின் தேகம் இருந்தால் மாத்திரம் புத்தி இருத்தலின். புத்தியும் தனது தேகத்தைவிட வேறு அன்று.
- (8.35) தேகம் இறக்கினும் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் புத்தி இருக்கின்றது என்று கூறின், அவ்வாறாயின் புத்திக்கு வேறாகச் சிதாபாசனும் பிரவேச சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
- (8.36) புத்தியோடு கூடியவனுக்கே பிரவேசம் சம்பவிக்கின்றது எனின், பொருந்தாது. ஏனெனின் ஐதரேய உபநிடதத்தில் “ புத்திக்கு வேறாக ஆத்மா பிரவேசத்தைச் சங்கற்பித்துப் பிரவேசத்தை அடைந்தது” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
- (8.37) இப்பரமாத்மா இந்திரிய தேகங்களோடு கூடிய இச்சட சமுகம் என்னை அன்றி எப்படியிருக்கும் என்னும் சங்கற்பத்தால் மஸ்தகத்தின் சீமையைப் பிளந்து கொண்டு பிரவேசித்து சம்சரிக்கின்றார்.
- (8.38) அசங்கன் (எதனோடும் சேராதவன்) எப்படி பிரவேசத்தை அடைந்தான் எனின், அப்போது இந்த அசங்கனுக்குச் சிருஷ்டியும் எப்படி உண்டாகிறது? அதனை வாதியே சொல்வாயாக. அச்சிருஷ்டி கர்த்தா பிரவேச கர்த்தாவாகிய இருவருக்கும் மாயிகத் துவம் (மாயையினால் உண்டாக்கப்படும் தன்மை) சமானமாம். அவர்களது நிவிருத்தியும் சமானமாம்.

(8.39) “இவ்வாத்மா பூதங்களால் எழுந்து அவற்றின் பின்னரே நாசத்தை அடைகின்றது.” இவ்வாறு அழிவை அடைந்த இவ்வுபாதியினை உடைய ஆத்மாவினை யாஞ்ஞவல்கிய முனியானவர் மைத்திரேயியின் பொருட்டுக் கூறினார்.

இம்மிக்க ஞானகநமாகிய ஆத்மா இத்தேகந்திரியாதி வடிவ பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாகிய நிமித்த வடிவ உபாதிகளால் எழுந்து அதாவது ஜீவத்தன்மையின் அபிமானத்தை அடைந்து அத்தேகாதிகள் நாசமாகிய பின் நாசத்தை அடைகின்றது. அதாவது தேகாதிகளால் ஆகிய ஜீவத்தன்மையின் அபிமானத்தை விடுகின்றது. இவ்வாறு தேகாதி உபாதியோடு கூடிய ஆத்மாவின் சொருபத்திற்கு விநாசம் உடைமை உள்ளதாம்

(8.40) “இவ்வாத்மா அவிநாசி(நாசம் இல்லாதது)” என்று கூடஸ்தர் விவேசனம் செய்யப்பட்டது அதாவது சோபாதிக வடிவத்தினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டப்பட்டது. *மாத்திரையோடு சம்பந்தம் இன்மை இருக்கின்றது என்பதாக ஆத்மாவின் அசங்கத்தன்மையைக் கூறுதலால்.

பிரமா (பிராந்தி) ஞானத்தின் விஷயமாக்கப்படும் தேகாதிகள் எவையோ அவை இங்கு மாத்திரை எனப்படுகின்றன. அவற்றோடு இவ்வாத்மாவிற்குச் சம்பந்தம் இன்மை இருக்கின்றது என்பது பொருள்.

(8.41) “ஜீவன் இன்றிய இந்தத் தேகமே மரிக்கின்றது. அச்சீவன் மரிக்கிறதில்லை” என்னும் இச்சுருதியில் ஜீவனுக்கு முன் 39-வது சுலோகத்தில் கூறிய ஜீவனது மோட்சத்தினைப் போன்ற மோட்ச வடிவ அர்த்தம் சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் லோகாந்தரத்தில் செல்லுதல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(8.42) அந்தச் சீவன் விநாசியாயின் (நாசம் உடையவன் ஆவதால்) “நான் பிரம்மம்” என்று அறியான் எனின், அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது. ஏனெனின் சாமானாதி கரணியம் பாதத்திலும் சம்பவித்தலால்.

பரியாயம் இல்லாத பதங்களுக்கு ஒரு விபக்தி உடைமை உளதாக ஒரு பொருளில் உண்டாம் பிரவிருத்தி (தாற்பரிய வடிவ சம்பந்தம்) சாமானாதி கரணியம் எனப்படும் அல்லது சிலவிடத்து ஓர் அதிகரண (ஆசிரிய)த்தில் இருக்கும் தர்மங்களுக்கு உள்ள ஓர் அதிகரணம் உடைமை வடிவ சம்பந்தம் சாமானாதி கரணியம் எனப்படும். அல்லது சில விடத்துப் பரபஸ்பரம் அபின்னமாகிய இரண்டு பதார்த்தங்களின் அபின்னத் தன்மை வடிவ சம்பந்தமும் சாமானாதி கரணியம் எனப்படும். சாமானாதி கரணியம் உடைய இரண்டு பதம் அல்லது தர்மம் அல்லது பதார்த்தம் சாமானாதி கரணமாம். அவற்றின் சம்பந்தம் சாமானாதி கரணியம் எனப்படும். அது 1. முக்கிய சாமானாதி கரணியம் 2. பாத சாமானாதி கரணியம் என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம்.

1. எந்த வஸ்துவிற்கு எதனோடு எப்போதும் அபேதம் இருக்கின்றதோ அந்த வஸ்துவிற்கு அதனோடு முக்கிய சாமானாதி கரணியம் சொல்லப்படும். அதனையே அபேத சாமானாதி கரணியம் என்றும் கூறுவர். எங்ஙனம்: கடாகாசத்திற்கு மகாகாசத்தோடு சதா அபேதம் இருக்கின்றதோ, அதனால் கடாகாசத்திற்கு மகாகாசத்தோடு முக்கிய சாமானாதி கரணியம் இருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் கூடஸ்தருக்குப் பிரம்மத்தோடு எப்போதும் அபேதம் இருக்கின்றது. அதனால் கூடஸ்தருக்குப் பிரம்மத்தோடு முக்கிய சாமானாதி கரணியம் இருக்கின்றது.

2.எந்த வஸ்துவிற்குப் பாதமுண்டாய் ஏதனோடு அபேதம் உண்டாகின்றதோ, அந்த வஸ்துவிற்கு அதனோடு பாதசாமானாதி கரணியம் சொல்லப்படுகின்றது.எங்ஙனம்: கம்பம் அல்லது பிரதிபிம்பத்திற்குப் பாதமுண்டாய் புருஷனோடாவது அல்லது பிம்பத்தோடாவது அபேதம் உண்டாகின்றது. ஆதலால் கம்பம் அல்லது பிரதிபிம்பத்திற்குப் புருஷனோடு அல்லது பிம்பத்தோடு பாதசாமானாதி கரணியம் இருக்கின்றது. இவ்வாறு சிதாபாசனுக்கும் பாதமுண்டாய்க் கூடஸ்தனோடாவது பிரம்மத்தோடாவது அபேதம் உண்டாகின்றது. ஆதலால் சிதாபாசனுக்குக் கூடஸ்தனோடாவது அல்லது பிரம்மத் தோடாவது பாத சமானாதி கரணியம் உண்டு.

(8.43) “இந்தக் கம்பம் புருடன்” என்னும் இடத்துப் புருஷ புத்தியினால் கம்பத்தின் புத்தியினைப்போல, “யான் பிரம்மம்” என்னும் புத்தியினாலும் இந்த ‘யான்’ என்னும் புத்தி நிவிருத்திக்கப்படுகின்றது.

சாமானாதி கரணியத்தின் பாதப் பொருள்தன்மை இவ்வகைத்தாம்:- தாணு இப்புருடன் என்னும் வாக்கியத்தில் எப்படி புருடத் தன்மையின் ஞானத்தால் தாணு தன்மையின் புத்தி நிவிருத்திக்கப்படுகின்றதோ, அதுபோல ‘யான் பிரம்மம்’ என்னும் ஞானத்தினால் ‘யான் கர்த்தா’ என்றல் முதலிய வடிவினதாகிய அகம்புத்தி முழுவதும் நிவிருத்திக்கப்படுகின்றது.

(8.44) இவ்வாறு வார்த்திககாரராகிய ஆசாரியர்களால் நைஷ்கர்மிய சித்தியிலும் சாமானாதி கரணியத்தின் பாதார்த்தத்தன்மை தெளிவாய் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் இது இருக்குக.

இக்காரணத்தால் 'நான் பிரம்மம்' என்னும் வாக்கியத்தில் அச் சாமானாதி கரணியத்திற்குப் பாதார்த்தத்தன்மை இருக்குக என்பது பொருள்.

- (8.45) "சகல ஜகத்தும் பிரம்மம்" என்னும் சுருதி வாக்கியத்தில் ஜகத்தோடு பிரம்மத்திற்குச் சாமானாதி கரணியம் உண்டாதல் போல, 'நான் பிரம்மம்' என்னும் வாக்கியத்தில் ஜீவனோடு பிரம்மத்திற்குச் சாமானாதி கரணியம் உண்டாகும்.
- (8.46) விவரண கிரந்தத்தில் கூடஸ்த தன்மையினைக் கூறும் விருப்பத்தினால் சாமானாதி கரணியத்தின் பாத அர்த்தத் தன்மை அதாவது பிரம்மத்திற்குச் சிதாபாசனது அபாவம் உடைமை அல்லது அபாவ அர்த்த வடிவத் தன்மை பிரயத்தனத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது.
- (8.47) சோதிக்கப்பட்ட துவம்பதத்தின் அர்த்தமாகிய கூடஸ்தனுக்குப் பிரம்ம வடிவத் தன்மையைச் சொல்லுதல் பொருட்டு விவரணத்திலும் பிற நூல்களிலும் அவ்வாறு கூறியிருக்கின்றது.
- (8.48) தேகேந்திரிய முதலியவற்றோடு கூடிய ஜீவ ஆபாச வடிவப் பிரம்மத்தின் அதிஷ்டானமாகிய சைதன்னியம் எதுவோ அது இங்கு கூடஸ்தன் என்று கருதப்படுகின்றது.
- (8.49) சகல ஜகத் பிரமத்துக்கும் (கற்பனைக்கும்) அதிஷ்டானமாகிய எந்த சைதன்னியம் உபநிடதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ அது இங்கு பிரம்ம சப்தத்தால் சொல்லக் கருதியதாம்.

- (8.50) இதே சைதன்னியத்தில் எப்போது ஜகத்து ஆரோபிதம் ஆகின்றதோ அப்போது ஜகத்தின் ஏகதேச வடிவ சிதாபாசனது ஆரோபிதத் தன்மையில் என்ன சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது?
- (8.51) ஜகத்து, ஜகத்தின் ஏகதேசம் என்னும் பெயரை உடைய ஆரோப்பிய வஸ்துவாகிய உபாதிதின் பேதத்தால் 'தத் துவம்' பதங்களின் அர்த்தம் பின்னமாம். உண்மையாகவோ சேதனத்துக்கு ஏகத்துவம் இருக்கின்றது.
- (8.52) புத்தியின் தர்மங்களாகிய கர்த்திருத்துவம் முதலியவற்றையும், விளக்கம் என்னும் ஆத்ம வடிவத் தன்மையினையும் தரிக்கின்றவனாய் முன் விளங்குகின்றான் ஆதலால் ஆபாசன் பிரமைவடிவம் (பிராந்தி வடிவம்) ஆகின்றான் (அதாவது கற்பிதன் என்பது பொருள்)
- (8.53) “புத்தி யாது? இவ்வாபாசன் யாது? அல்லது ஆத்மா யாது? இங்கு ஜகத் எப்படி இருக்கின்றது?” என்னும் நிச்சயம் இன்மையால் பிரமை (மயக்கம்) உண்டாகின்றது. அந்த இம்மோகம் சம்சாரம் எனப்படும்.
- (8.54) புத்தி முதலியவற்றின் சொருபத்தினை எவன் விவேகிக்கின்றானோ அவன் தத்துவ வித்து, அவனே முத்தன் என்று வேதாந்தத்தில் நிர்ணயித்திருக்கின்றது.

- (8.55) இவ்வாறு பந்தம் யாருக்கு உண்டாகும் என்றல் முதலிய குதர்க்கங்களால் உண்டாகிய பரிகாச விசேஷம் எதுவோ அது கண்டன கிரந்தத்தின் வார்த்தையின்படி திடமாகும் வண்ணம் கண்டனம் செய்யத் தக்கதாம்.
- (8.56) விருத்திக்கும், விருத்தியின் பிராகபாவத்திற்கும் (முன்னின்மை), சொருபத்தை அறிய இச்சை உண்டாகும் காலத்தும், அப்படியே 'நான் அஞ்ஞன்' என்று விளங்குகின்ற அஞ்ஞான வஸ்துவிற்கும் சாட்சியாவதால் நிலைத்திருக்கின்றான்.
- (8.57, 58)) 1.அச்சிவம் அசத்தியத்திற்குப் பற்றுக்கோடாய் இருத்தலால் சத்தியமாம். 2.சர்வ சடத்திற்கும் சாதகமாய் இருத்தலால் சித் ரூபமாம். 3.எப்போதும் பிரேமைக்கு விஷயமாய் இருத்தலால் ஆனந்த ரூபமாம். 4.சர்வ அர்த்தங்களையும் சாதிக்கும் தன்மை வடிவ எதுவினாலும், எல்லாவற்றின் சம்பந்தியாய் இருத்தலாலும் சம்பூர்ணம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.
- (8.59) இவ்வாறு சைவ புராணத்தில் சீவ ஈசுவரத் தன்மை முதலியவைகள் இன்றிய கேவலம் தானாய் விளங்கும் கூடஸ்தனது விவேகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.
- (8.60) "மாயை ஆபாசமாக ஜீவ ஈசுவரர்களைச் செய்கின்றது" என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் ஜீவ ஈசுவரர்கள் மாயிகரே (மாயையினால் உண்டானவர்) ஆவர். அங்ஙனமாயினும், அச்சீவ ஈசுவரர் ஆடிக்குடம் போல் தூய்மையானவராய் இருக்கின்றார்கள்.

- (8.61) அன்னத்தினின்று உண்டாகிய மனம் எப்படி தேகத்தைவிடத் தூய்மையானதோ அதுபோல அச்சீவேசுவரர்கள் மாயிகர்கள் ஆயினும் மற்றைய ஜகத்து எல்லாவற்றினும் தூய தன்மையை (சொச்சத்தன்மையை) அடைந்திருக்கின்றனர் .
- (8.62) சித்துத் தன்மையாகவே பிரகாசித்தலின் சித்ரூபத் தன்மை சம்பவிக்கத் தக்கதாம் . ஏதனால் எல்லாவற்றையும் கற்பித்தலில் சாமர்த்தியம் உடைய மாயைக்குச் செய்தற்கு அரியதில்லையோ அதனால் இவர்களுக்குச் சித்ரூபத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது .
- (8.63) நமது ஜீவர்களது நித்திரையும் சொப்பனத்துள்ள சேதன வடிவ ஜீவேசுவரர்களைச் சிருஷ்டிக்குமாயின், மூலப்பிரகிருதி இச்சேதன வடிவ ஜீவேசுவரர்களைச் சிருஷ்டிக்கிறது என்னும் இதில் உனக்கு ஆச்சரியம் என்னை உளது? ஒன்றும் இல்லை .
- (8.64) அன்றியும் ஈசுவரனிடத்துச் சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலியவற்றினைக் கற்பித்துக் காட்டுகின்றது . எந்த மாயை ஈசுவரனது தர்மியினைக் கற்பிக்கின்றதோ, அம்மாயைக்குச் சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்களைக் கற்பித்தலில் என்ன வருத்தம் இருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லை .
- (8.65) கூடஸ்தனிடத்தில் மாயிகத்தன்மையின் அதிசங்கை உண்டாகுமே என்று கூறின், ஏதனால் கூடஸ்தனுக்கு மாயிகத் தன்மையில் பிரமாணம் இல்லையோ அதனால் அதிசங்கை செய்யாதே .

- (8.66) சகல வேதாந்தங்களும் இக்கூடஸ்தனது வஸ்துத் தன்மையைக் கோஷிக்கின்றன. இதில் விரோதி வடிவ வேறு எவ்வஸ்துவினையும் சுருதிகள் சகிக்கிறதில்லை. (இக்கூடஸ்தனது பாரமார்த்திகத் தன்மையில் பிரதிபட்ச வடிவ வேறு எவ்வஸ்துவினையும் சுருதிகள் சகியா என்பது பொருள்)
- (8.67) சுருதிகளின் அர்த்தத்தினை விளக்குகின்றோம். தர்க்கத்தால் ஒன்றும் சொல்லுவதில்லை. அதனால் தார்க்கிகர்களது குதர்க்கங்களுக்கு இங்கு என்ன அவகாசம் இருக்கின்றது? சொல். ஒன்றுமில்லை என்றபடி.
- (8.68) அதனால் முழுட்சு குதர்க்கத்தினை விட்டு சுருதியினை சார்ந்திருக்க வேண்டும். சுருதியிலோ மாயை ஜீவேசுவரர்களைச் செய்கின்றது என்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.
- (8.69) (சகத்தைப் படைப்பேன் என்ற) சங்கற்பம் முதல் (அந்த சகத்தில்) பிரவேசித்தது வரையிலான சிருஷ்டி ஈசுவரனால் செய்யப்பட்டதாம். சாக்கிர முதல் மோட்ச பரியந்தமான சம்சாரம் ஜீவனால் செய்யப்பட்டதாம்.
- (8.70) கூடஸ்தன் அசங்கனே. இவனுக்கு ஜன்மாதி வடிவ அதிசயம் ஒன்றும் உண்டாகிறதில்லை. அக்காரணத்தால் இவ்வாறு எப்போதும் மனதில் விசாரம் செய்யவேண்டும்.

- (8.71) நிரோதமும் இல்லை, உற்பத்தியும் இல்லை,
பெத்தனும் இல்லை, சாதகனும் இல்லை, முழுட்சவும்
இல்லை, முத்தனும் இல்லை என்னும் இது
பரமார்த்தத் தன்மையாம்.
- (8.72) வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் விஷயமாகாத அவ்வாத்மாவை
அறிவித்தற்காக சுருதி எப்போதும்
ஜீவேசுவரர்களுையேனும் ஜகத்தையேனும் சார்ந்து
அறிவிக்கின்றது.
- (8.73) எந்தெந்த செயல்முறைகளினால் புருஷர்களுக்குப்
பிரம்மத்திற்கு வோறாகாத ஆத்மாவில் தெளிவான
ஞானம் உண்டாகுமோ, அந்தந்த செயல்முறைகளே
இங்கு அத்வைத சாஸ்திரத்தில் நலம் உடையதாகும்
என்று ஆசாரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்.
- (8.74) ஜடனாகிய முர்க்கன் சுருதியின் தாற்பரிய
முழுவதனையும் அறியாது பிராந்தியினை
அடைகின்றான். விவேகியோ சுருதியின் தாற்பரியம்
முழுவதனையும் அறிந்து ஆனந்த சமுத்திரத்தில்
நிலைக்கின்றான்.
- (8.75) இந்த மாயை வடிவ அதாவது விவேகிகளுக்கு மித்தை
என்று நிச்சயம் செய்யத்தக்க அஞ்ஞானம் மேகம்
மழைநீரைப் பொழிவது போல சகத்தினை
உண்டாக்கட்டும். அதனால் பிரம்ம வடிவ
சிதாகாசமாகிய எனக்கு பாதிப்பும் இல்லை, லாபமும்
இல்லை என்பது ஞானிகளது நிச்சயமாம்.

- (8.76) எந்தப் புருஷன் இக்கூடஸ்த தீபத்தினை நிரந்தரம்
அநுசந்தானம் செய்கின்றானோ அதாவது
விசாரிக்கின்றானோ அந்தப் புருஷன் தான் கூடஸ்த
வடிவமாக நிரந்தரம் பிரகாசிக்கின்றான்.

(எட்டாம் பிரகரணம் முற்றும்)

தியான தீபம்

(9.1) சம்வாதி பிரமையைப் போலப் பிரம்ம தத்துவத்தின் உபாசனையினாலும் புருஷன் முக்தன் ஆகின்றான். ஆதலால் உத்தர தாப நீய (உபநிஷ)த்தில் அனேக விதமான உபாசனை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(சகுணப் பிரம்மத்தை-உருவுடைய கடவுளை உபாசிப்பது தியானம். நிர்க்குண பிரம்மத்தினை உபாசிக்க முடியாது. விசாரத்திற்கு உரியது. நிதித்தியாசனம் செய்யப்பட வேண்டும். உபாசனை(தியானத்திற்கும் நிதித்தியாசனத்திற்கும் இடையில், பரோட்சமாக- சாத்திரங்களின் மூலமாக சகுணப்பிரம்மத்திற்கு அப்பால் நிர்க்குணப் பிரம்மம் ஒன்று இருக்கிறது என்பதை அறிந்தவன், அதன்பின்பு சகுணப் பிரம்மம் நாம ரூபங்களை உடையது என்பதைத் தெளிந்தவன், சகுணப் பிரம்மத்தை முழுமையான ஈடுபாட்டுடன் உபாசனை செய்ய முடியாமல் போக, அதே சமயத்தில் நிர்க்குண சொரூபத்தை நிதித்தியாசனம்-- விசாரம் வாயிலாக உணர்ந்து அகம் பிரம்மாஸ்மி-நான் பிரம்மம் என்பதாக நிற்க முடியாமல் பிரதிபந்தம் உள்ள போது, நிர்க்குண பிரம்மத்தையே உபாசனை அதாவது நான் நாம ரூபம் உள்ள தேகம் அல்ல பஞ்ச கோசம் அல்ல, நாம ரூபம் உடைய எதுவும் நிர்க்குண பிரம்மம் அல்ல என்பதாக தொடர்ந்த நினைத்துக் கொண்டிருப்பது எந்த வகையில் சேர்கிறது என்பதைத் தெளிவாக்குகிறார். அதாவது இது உபாசனையா(தியானமா) அல்லது நிதித்தியாசனமா? இந்த இரண்டிலும் இதனைச் சேர்க்க முடியாது என்பதால் இடைப்பட்ட ஒரு நிலையை உபநிடதங்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டி, அந்நிலை சம்வாதி பிரம்மம் என்கிறார். பிரம்மம் என்பது தவாறான அறிவு அதாவது விசாரத்திற்கான நிர்க்குண பிரம்மத்தைத் தியானம் செய்வது ஆகும். இருந்த போதிலும் அதன் முடிவு நல்லவிதமாக அபரோட்ச ஞானத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதால்

அந்த பிரமத்தைச் சம்வாதிப் பிரமம் என்ற பெயரிட்டு விளக்குகின்றார். தவறானதாக இருந்து முடிவும் தவறானதாகவே முடிந்தால் அது விசம்வாதிப் பிரமம் எனப்படும்.

அன்னிய வஸ்துவின் வடிவமாம் விருத்தியாகிய அந்தராயம் இன்றிய உபாசிய வஸ்துவின் ஆகாரமான விருத்தியின் நிரந்தரப் பிரவாகத்தினை உபாசனம் என்றும், உபாசனை என்றும் கூறுவர். அவை ஒவ்வொன்றும் 1.பிரதீக வடிவம் 2.தியேயாநுசாரம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகையாம்.

1.ஓர் வஸ்துவின் பிறிதொன்றன் புத்தியாக உண்டாவது எதுவோ அது பிரதீக வடிவ உபாசனையாம். எங்ஙனம்: சாலிக்கிராமத்தில் விஷ்ணு புத்தியாகவும், நர்மதேசுர (பாண)த்தில் சங்கர புத்தியாகவும், இனிவரும் 11-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும் ஸ்திரீ முதலியவற்றில் அக்கினி புத்தியாகவும் உபாசனை உண்டாகின்றது. அது பிரதீக வடிவ உபாசனை. அது அநேக வகைப்படும்.

2.உபாசிய வஸ்துவின் யதார்த்த சொருபத்தைச் சிந்தித்தல் எதுவோ அது தியேயாநுசாரமான உபாசனையாம். எங்ஙனம்: நிர்க்குணப் பிரம்மத்தின் அகங்கிரக வடிவ உபாசனையும், சாத்திரத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஈசுவரனது சொருபத்தின் தியானமும் தியேயாநுசாரமான உபாசனையாம்.

(9.2) (இரண்டு அறைகளில் இரத்தினக்கல் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கிறது. மற்றொரு அறையில் தீபம் எரிந்து ஒளி தந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஒளியை மட்டும் பார்க்கின்ற இருவர் ஒளியை ஒளியாக மட்டும் பார்க்காமல், அந்தப் பொருள் ரத்தினக்கல் போன்ற உயர்ந்த பொருளாக இருக்கும், அதனை அடைந்துவிடலாம் என்று ஓடுகின்றனர்) மணியின் (ஒளிர்கின்ற இரத்தினக்கல், வைரக்கல் போன்ற விலை உயர்ந்த பொருள்) வெளிச்சத்தைப் பார்த்தும், தீபத்தின் வெளிச்சத்தைப் பார்த்தும் ஓடுகின்ற

- (9.2) இரண்டு பேர்களின் பொய்யானது என்ற அறிவு
தொடர்ச்சி (ஒளியைக் கொண்டு பொருளை நிச்சயம் செய்யாத
தவறான அறிவில் இருவரும்) சமமாக இருந்தாலும்,
பலனை (ரத்தினக்கல்லினை) அடைகின்ற
கோணத்தில் பேதம் இருக்கிறது.
- (9.3) ஒரு வீட்டின் உள்ளே உள்ள ஒரு அறையில் தீபம்
இருக்கின்றது. அந்த தீபத்தின் ஒளியானது வெளி
வாசலில் தெரிகிறது. மற்றொரு அறையில் இரத்தினம்
இருக்கிறது. அதன் ஒளியும் வெளியில் தெரிகிறது.
(ஒளி மட்டும் தெரிகிறது. ஒளிதரும் பொருள்
தெரியவில்லை)
- (9.4) (இரண்டு அறைகளுக்கும் வெளியே இருந்து கொண்டு
இருவரும் அந்த இரண்டு அறைகளிலிருந்து வரும்
வெளிச்சத்தை மட்டும் பார்க்கின்றனர்) தூரத்தில்
இருந்து இரண்டு ஒளியை மட்டும் பார்த்து, அது
ரத்தினக்கல்லாகத் தான் இருக்கும் என்று ஓடுகின்
றனர். ஒளியை ஒளியாகப் பார்க்காமல், அந்த
ஒளிதரும் பொருள் உயர்ந்ததாக ரத்தினக் கல்லாக
இருக்கலாம் என்று கருதுகின்ற புத்தி பொய்யான
அறிவுடையது ஆகும். (ஒளியை ஒளியாக மட்டும்
பார்ப்பது சரியான அறிவு. ஒளியை ஒளியாகப்
பார்க்காமல் அந்த பொருளைக் கற்பனை செய்து
கொள்வது தவறான அறிவு-மித்தியா வடிவ ஞானம்)
- (9.5) தீபத்தின் ஒளியைப் பார்த்து அந்த ஒளி ரத்தினக்
கல்லின் உடையது என்று அதனை நோக்கி
ஓடுகின்றவன் ரத்தினக்கல்லினை அடைவதில்லை.
ரத்தினக் கல்லின் ஒளியைக் கண்டு ரத்தினக்கல்லாக
இருக்கும் என்று அதனை நோக்கி ஓடுகின்றவனுக்கு
ரத்தினக் கல் அவசியம் கிடைக்கின்றது.

- (9.6) தீபத்தின் ஒளியில் ரத்தினக்கல்லாக இருக்கும் என்று பிராந்தி கொள்வது விசம்வாதிப் பிரமம் (பிரமை) எனப்படும். ரத்தினக் கல்லின் ஒளியில் ரத்தினக் கல்லாக இருக்கலாம் என்று பிராந்தி கொள்வது சம்வாதிப் பிரமம் (பிரமை) எனப்படும்.

நிஷ்பலப் பிரவிருத்தி (பயனில் முயற்சியை) உண்புண்ணும் பிராந்தி ஞானத்தினையும் அதன் விஷயத்தினையும் விசம்வாதிப்பிரமை என்பர். சபலப் பிரவிருத்தியினை உண்புண்ணும் பிராந்தி ஞானத்தினையும் அதன் விஷயத்தினையும் சம்வாதிப் பிரமை என்பர்.

- (9.7) நீராவியினைப் பார்த்து புகையாகக் கருதினாலும் அவ்விடத்தில் நெருப்பு இருக்கும் என்ற அனுமானத்தினால் நெருப்பினைக் காண உதவுவது (அதாவது நீராவியைப் புகையாக கருதுவது) பிராந்தியாக இருந்தாலும் (உண்மையான நெருப்பினை அறிவதால் அந்தப் பிரமை-பிராந்தி) சம்வாதிப் பிரமை என்று கருதப்படும்.

- (9.8) கோதாவரியின் ஜலத்தைக் கங்கா ஜலம் என்று மதித்துச் சுத்தம் அடைவதன் பொருட்டு தெளித்துக்கொண்டு சுத்தத்தை அடைகின்றான். அது சம்வாதிப் பிரமை என்று கொள்ளப்படுகின்றது.

- (9.9) வேதனையாகிய தாபத்தினால் சந்நிபாதம் என்னும் வாத பித்த கபங்களின் பாதிப்பு அடைந்த புருஷன் பிராந்தியினால் நாராயணனை ஸ்மரித்துக் கொண்டு கிறந்து சுவர்க்கத்தை அடைகிறான். அது சம்வாதிப் பிரமை என்று மதிக்கப்படுகின்றது.

- (9.10) பிரத்தியட்சம், அனுவாதம், அப்படியே சாத்திரம் என்பவற்றின் விஷயங்களில் சொல்லப்பட்ட நியாயத்தினால் கோடி சம்வாதிப் பிரமை பிரசித்தமாம்.
- (9.11) அவ்வாறு இல்லையாயின் மண் கட்டை கல் என்பவை எப்படி தேவதைகளாகும்? அல்லது ஸ்திரீ முதலியன அக்கினித் தன்மை முதலியவற்றின் புத்தியினால் எப்படி உபாசனை செய்யத் தக்கவைகள் ஆகும்?
- (9.12) அயதார்த்த (யதார்த்தம் இல்லாத) வஸ்துவின் விஞ்ஞானத்தால் விரும்பிய பயன் காகதாலீய நியாயத்தால் கிடைக்கின், அது சம்வாதிப் பிரமை எனப்படும்.

விகித (சாத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட) அல்லது அவிசிகித (சாத்திரத்தில் விதிக்கப்படாத) எந்த அயதார்த்த வஸ்துவின் விஞ்ஞானத்தால் அதாவது விபரீத உணர்ச்சியினால் விரும்பிய பயன் காகதாலீய நியாயத்தால் அதாவது தெய்வகதியால் கிடைக்கின், அது சம்வாதிப் பிரமை என்பது பொருள். தால விருட்சம் (பனை மரம்) விழுத்தக்கதாய் இருக்க அதன் பேரில் காகம் வந்த உட்காரவே பனை விழுந்துவிடுமாயின் அதனைக் காகதாலீய நியாயம் என்பர். அதனைப் போலவே பிராந்தி ஞானத்தினால் விரும்பிய பயன் கிடைத்தலால் அது சம்வாதிப் பிரமை எனப்படுகின்றது.

- (9.13) எப்படி சம்வாதி அதாவது பயனுடைப் பிரவிருத்தியை உண்புண்ணும் ஞானம் தான் பிரமை வடிவமாயினும் நல்ல பயனைத் தருவதாய் இருக்கின்றதோ, அது போலப் பிரம்ம தத்துவ உபாசனையும் முத்தி வடிவ பயனைத் தருவாய் இருக்கின்றது.

- (9.14) வேதாந்தத்தினால் அகண்ட ஏகரசப் பிரம்ம தத்துவத்தினைப் பரோட்சமாய் அறிந்து 'இவ்வகண்டைகரசப் பிரம்மம் நான்' என்று உபாசிக்க வேண்டும்.
- (9.15) விஷ்ணு முதலான வடிவத்தைச் சாத்திரத்தின் மூலம் மட்டும் அறிந்து கொள்வது போல, உள் ஆத்மாவின் சொருபத்தை விஷயம் செய்யாது, சாத்திரத்தினால் "பிரம்மம் இருக்கிறது" என்று உண்டாகும் சாமானிய ஞானம் இங்கு பரோட்ச ஞானமாம்.
- (9.16) நான்கு கரங்கள் முதலியவற்றின் ஞானம் உண்டாகியும், இந்திரியங்களால் மூர்த்தியை (வடிவத்தை) அறியாது புருஷன் பரோட்ச ஞானியே ஆவன். அப்போது விஷ்ணுவைப் பார்க்கிறதில்லை. (அதாவது இந்திரியங்களால் விஷயம் செய்கிறதில்லை)
- (9.17) (பிரம்மத்தைத் தவறுதலாகப்) பரோட்சத் தன்மையாகப் புரிந்து கொண்டாலும், இந்த ஞானம் விபரீதமான அறிவாக ஆகாது. ஏனெனில் சாத்திரமாகிய பிரமாணத்தினால் அறியப்படுவதால். எப்படி சத்துவ மூர்த்தியாகிய விஷ்ணு சாத்திரத்தின் மூலமாகவே விளங்குவதனால், அந்த விஷ்ணுவைக் குறித்த பரோட்ச ஞானம் பிராந்தி வடிவம் அல்ல. (அதுவும் ஞானமே. அதைப்போல)

பரோட்ச ஞானத்தன்மை பிராந்தி ஞானத்திற்கு காரணம் ஆகாது. ஆனால் விஷயத்தின் அசத்தியத் தன்மை பிராந்தி ஞானத்திற்கு காரணமாம். இங்கு உபாசனையிலோ பிரமாண வடிவ சாத்திரத்தினாலேயே யதார்த்த வடிவ விஷ்ணுவாதியரின் மூர்த்தி தோற்றுதலால் பரோட்ச ஞானம் பிரமை வடிவம் அன்று என்பது பொருள்.

எந்தப் புருஷன் இக்கூடஸ்த தீபத்தினை நிரந்தரம் அநுசந்தானம் செய்கின்றானோ அதாவது விசாரிக்கின்றானோ அந்தப் புருஷன் தான் கூடஸ்த வடிவமாக நிரந்தரம் பிரகாசிக்கின்றான்.

- (9.18) சாத்திரத்தினால் சச்சிதானந்த வடிவம் தோற்றியும் உள்ளே சாட்சியாகவும் உள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாததால் புருஷன் அந்தப் பிரம்மத்தையோ சாட்சாத்தாக (நேராக) அறிகிறதில்லை.
- (9.19) சாத்திரத்தில் கூறிய மார்க்கத்தினாலேயே சச்சிதானந்தத்தின் நிச்சயத்தினால் பரோட்சமாயினும் அந்த ஞானம் தத்துவ ஞான(சரியான) ரூபமாம், பரிமை (மயக்கம் அதாவது தவறான அறிவு) வடிவம் அன்று.
- (9.20) சாத்திரங்களில் மகாவாக்கியங்களால் பிரம்மம் சாட்சி சைதன்னியமாகவே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், இந்த சாட்சி வடிவத் தன்மை விசாரம் கில்லாத புருஷர்களுக்கு அறிதற்கு அரியதாம். (அதனால் அபரோட்ச ஞானம் உண்டாவது கடினமாக உள்ளது)
- (9.21) தேக முதலியவற்றில் ஆத்மத் தன்மையினது பிராந்தியின் ஜாக்கிரத்தில் அதாவது பிராந்தி இருக்கும் காலத்துப் புருஷன் மந்த புத்தி உடையவனாய் இருத்தலால் அடத்தால் (பிடிவாதத்தால்) பிரம்மத்தினை ஆத்ம வடிவமாக அறியச் சமர்த்தன் ஆகான். (பிராந்தி நீங்க விசாரம் செய்யப்பட வேண்டும்)
- (9.22) அபரோட்ச துவைதத்தின் புத்தி பரோட்ச அத்வைத புத்திக்கு அவிரோதியாய் இருத்தலால் (துவைதத்தை நேரடியாக அனுபவிக்கும் புத்திக்கும், அத்வைதத்தைப் புலன் அறிவாக அனுபவமின்றி அறியும் புத்திக்கும் விரோதம் கில்லை என்பதால்) சிரத்தையுடைய சாஸ்திரம் உணரும் புருஷனால் பிரம்மம் மாத்திரம் சுகமாய் அறியத்தக்கதாம்.

ஒரு வஸ்துவினை விஷயம் செய்யும் பின்னவடிவமுடைய இரண்டு ஞானங்கள் ஒரு அந்தக்கரணத்தில் கிராது. ஆதலால் ஒரே துவைதத்தின் அல்லது அத்வைதத்தின் அபரோட்ச ஞானமும் பரோட்ச ஞானமும் ஒரு அந்தக்கரண(உள்ள)த்திருத்தல் விரோதம். ஆனால் துவைதத்தின் அபரோட்ச ஞானத்திற்கும் அத்வைதத்தின் பரோட்ச ஞானத்திற்கும் விரோதம் இல்லை. ஆதலால் உபாசகர்களுக்குத் தேகாதி வடிவத் துவைதத்தின் அபரோட்ச பிராந்தியிருந்தும் பரோட்சத் தன்மையாக அத்வைதப் பிரம்மத்தின் ஞானம் கூடும்.

(9.23) அபரோட்ச வடிவ கல் என்னும் புத்தியானது பரோட்சமான ஈசுவரத் தன்மையின் புத்தியோடு (கல் சிலையை நேரடியாக பார்க்கின்ற புத்தியானது, ஈசுவரனை நேரடியாக அறியாமல் சாத்திரங்கள் வாயிலாக கேட்டு இது ஈசுவரன் என்று அறிந்துள்ள புத்தியோடு) விரோதத்தை அடைவதில்லை. பிரதிமை (சிலை) முதலியவற்றிலும், விஷ்ணுத் தன்மை முதலியவற்றிலும் எந்த ஆஸ்திக புருஷன் விவாதம் செய்வன்? ஒருவனும் செய்யான்.

(9.24) சிரத்தை இல்லாதவனும், விசுவாசம் இல்லாதவனுமாகிய புருஷனது உதாரணம் எடுத்துக்காட்ட தகுதியானதாக ஆகாது. சிரத்தை உடையவனுக்கே சகல வைதிக கர்மங்களிலும் அதிகாரம் இருத்தலால்.

- (9.25) ஒருமுறை உண்மை உரைப்போனது உபதேசத்தால் பரோட்சஞானம் (மறைமுக ஞானம் அதாவது புலன்களால் அறியப்படும் ஞானம்) உண்டாகிறது. எதனால் விஷ்ணுவினது மூர்த்தியின் உபதேசம் பரோட்ச ஞானத்தை உண்டு பண்ணுதலில் விசாரத்தினை அபேட்சிக்கிறதில்லையோ, ஆனால் விசாரம் இன்றிய பரோட்ச ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறதோ அதனால்.

அப்படியானால் அப்போது சாத்திரங்களில் விசாரம் எதனால் செய்யப்படுகின்றது என்று சந்தேகித்து அனுஷ்டானம் செய்யத்தக்க கர்ம உபாசனைகளில் சந்தேகம் சம்பவித்தலால் அவற்றை நிச்சயித்தற்பொருட்டு சாத்திரத்தில் விசாரம் செய்யப்படுகின்றது என்று கூறுகின்றார்--

- (9.26) அனுஷ்டானம் செய்யத்தக்க கர்ம உபாசனைகளின் நிர்ணயம் இல்லாமையால் கர்ம உபாசனைகள் இரண்டும் சாத்திரங்களில் விசாரிக்கப்படுகின்றன. பல சாகைகளில் கலந்துள்ள கர்ம உபாசனைகளை நிச்சயித்தற்கு எவன் பிரபு ஆவன்?
- (9.27) எந்த நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள் கற்பகூத்திரங்களில் கோர்க்கப்பட்டு இருக்கிறதோ, அவ்வளவினாலேயே ஆஸ்திக புருஷன் விசாரம் இன்றியே அநாயாசமாக அனுஷ்டிக்கச் சமர்த்தன் ஆகின்றான்.
- (9.28) உபாசனைகளின் அனுஷ்டானம் ஆர்ஷ நூல்களில் அதாவது சர்வஞ்ஞர்களாகிய ரிஷிகளால் செய்யப்பட்ட நூல்களில் வர்ணிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. ஆதலால் விசாரத்தில் சாமர்த்தியம் இல்லாத மனிதன் அவ்வுபாசனையைக் குருவிடம் கேட்டு உபாசிக்கின்றான்.

- (9.29) வித்துவான்கள் எவர்களோ அவர்கள் வேதவாக்கியத்தின் நிர்ணயத்தை விரும்பியவர்களாய்ச் செவ்வையாய் விசாரத்தினைச் செய்க. ஆனால் உண்மையைக் கூறும் புருஷனது உபதேச மாத்திரத்தால் உபாசனையின் அனுஷ்டானம் செய்ய முடிகிறது.
- (9.30) இவ்வாறு மனிதர்களுக்குப் பிரம்மத்தின் சாட்சாத்காரமோ விசாரம் இல்லாமலி உண்மையைக் கூறுபவனின் உபதேசத்தினால் மட்டுமே எந்த கிடத்திலும் அறியமுடிவதில்லை.
- (9.31) சிரத்தை இல்லாமை பரோட்ச ஞானத்திற்குத் தடையாகிறது. மற்றைய விசாரம் இல்லாமை தடுக்கிறதில்லை. விசாரம் இல்லாமையானது அபரோட்ச ஞானத்தின் தடையாம்.
- (9.32) விசாரம் செய்தும் பிரம்மத்திற்கு வேறாக இல்லாத ஆத்மாவை அபரோட்சமாக (நேரடி அனுபவமாக) அறிய முடியவில்லையெனின், விசாரத்தின் முடிவான நிலை அபரோட்சமாக இருப்பதால், அப்போது அடிக்கடி விசாரத்தினைச் செய்ய வேண்டும்.
- (9.33) மரணத்தின் வரையிலும் விசாரம் செய்தும் ஆத்மாவை அறியவில்லை எனின், அப்போது இனி வரும் பிறவிகளில் தடைகள் நாசமாக ஆத்மாவை அடையவே செய்வான். ஆதலால் செய்த விசாரம் வீணாகப் போகாது.

- (9.34) இந்தப் பிறவியிலாவது அல்லது வேறு பிறவிகளிலாவது வித்தையாகிய ஞானம் உண்டாகும் என்று சூத்திரகாரர் கூறியிருக்கின்றார். “அனேக புருஷர்கள் சிரவணம் செய்யினும் தடைகள் இருக்கின் எந்த ஆத்மாவினை இந்த பிறவியில் அறியார்களோ” என்பது சுருதி.
- (9.35) வேதம் ஒதுவது முதலானவற்றை முற்பிறவி அப்பியாசத்தின் விசாரத்தினால் ஒருவன் அறிவது போல, கர்ப்பத்தில் இருக்கும் போதே வாமதேவரிஷி முற்பிறவி பழக்கத்தின் விசாரத்தினால் அறிந்தார்.
- (9.36) அனேகமுறை ஒதுவதைப் பயிற்சி செய்தும் வேத வாக்கியத்தின் பாடம் வரவில்லை என்ற போதிலும், பின் மறுநாளில் முன்பு பயிற்சி செய்ததன் விளைவாக வேதவாக்கியம் நினைவுக்கு வருகிறது. அதுபோல இந்த பிறவியில் உண்டாகாத ஞானம் காலாந்தரத்தில் உண்டாகும்.
- (9.37) உழவு, தர்ப்பை முதலியன காலத்தால் பரிபக்குவம் (பயன் உடையதாக) ஆவதைப்போல ஆத்மாவின் விசாரமும் மெல்லக் காலத்தால் பரிபக்குவம் (ஞானவடிவ பயன் உடையதாக) ஆகின்றது.
- (9.38) “அடிக்கடி விசாரித்தும் மூவகைத் தடைகளால் தத்துவத்தினை அறிகிறதில்லை” என்னும் இப்பொருள் வார்த்திகத்தில் (நூலின் உரையில்) வெளிப்படையாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(9.39) அந்த முற்பிறவியில் உண்டாகாத ஞானம் எதனால் உண்டாகின்றது என்று கூறின், அந்த ஞானமானது பந்தம் அடியோடு கெடுதலால் உண்டாகின்றது. இத்தடையும் பூதம், அல்லது பாவி(வருவது) அல்லது வர்த்தமானமாம். (அதாவது கடந்து போனது, வருங்காலத்தினது, நிகழ்காலத்தினது என்ற மூன்றாகும்)

(9.40) வேதத்தினையும் வேதார்த்தத்தினையும் கற்றுணர்ந்த புருஷனும் தடைகள் இருத்தலால் தான் விடுபடுவதில்லை. எதனால் 'பொன் நாணயங்கள்' என்ற உதாரணத்தில் இந்த அர்த்தத்தினையே சுருதியானது காட்டியிருக்கின்றதோ, அதனால் தடை இருக்க ஞானம் உண்டாகாது என்பது பெறப்பட்டது.

நிலத்தில் புதைந்துள்ள பொன் நாணயங்கள் உள்ள குடத்தையும் அது புதைபட்டுள்ள கிடத்தினையும் அறியாத புருஷர்கள் நிலத்தின் மேல் நடக்கின்றவர்களாய் அறிகிறதில்லை.

(9.41) "முற்காலத்தில் செய்த எருமையின் சிநேகத(பிரியத்) தாலாகிய பிரதிபந்தத்தினால் (தடையினால்) சந்நியாசி தத்துவத்தை அறியவில்லை" என்னும் கதை உலகத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

(9.42) குருவானவர் சிநேகத்தை அனுசரித்து எருமையினிடத்துத் தத்துவத்தை கூறினார். அதனால் அந்தத் தடையின் நாசத்தால் உள்ளபடி தத்துவத்தை அறிந்தான்.

(9.43) வர்த்தமனப் பிரதிபந்தம் (தடை) விஷய விருப்பத்தின் வடிவினை உடையது, பிரஞ்ஞையின் மந்தத் தன்மை, குதர்க்கம், விபரியய துராக்கிரகம் என்னும் பேதத்தால் நான்கு வகையினதாகும்.

நான்கு வகை: 1. விஷயங்களின் பற்றுதல் வடிவினது ஒன்று. 2. புத்தியின் மந்தத் தன்மை என்னும் கிரகித்தல் தரித்தல் என்பவற்றின் சாமர்த்திய வடிவ கூர்மையில்லாமை. 3. சுஷ்கதர்க்கம் உடையவனாய் இருத்தலால் சுருதிகளின் அர்த்தத்தினை வேறுவகையாகக் கற்பித்தல் குதர்க்கம். 4. ஆத்மா கர்த்திருத்துவ முதலிய தர்மங்களோடு கூடியது என்னும் ஞானவடிவ விபரியத்தில் யுக்தியில்லாத ஹடம் (பிடிவாதம்).

(9.44) சமம் முதலியனவும் சிரவண முதலியனவுமாகிய அந்தந்த இடத்திற்குத் தகுந்த சாதனங்களால் இந்த வர்த்தமானப் பிரதிபந்தத்தினைக் கெடுத்து இதனால் தனது பிரம்மத் தன்மையினை அடைகின்றான்.

(9.45) பாவீ(பவிஷ்யத்-ஆகாமி) பிரதிபந்தம் (எதிர்காலத் தடை) வாமதேவரிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பிரதிபந்தம் வாமதேவருக்கு ஒரு பிறவியாலும், பரதருக்கு மூன்று பிறவிகளாலும் நாசமாயிற்று.

ஜன்மாந்தரத்திற்குக் காரணமாகிய பிராரப்த சேஷம் (எஞ்சிய பிராரப்தம்) ஆகாமிப் பிரதிபந்தமாம் என்பது பொருள்.

(9.46) கீதையில் யோகப்பிரஷ்டனுக்குப் பல ஜன்மங்கள் கழிந்த போது பிரதிபந்தம் நாசமாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. விசாரமும் நிஷ்பலமாகாது. (பலன் இல்லாததாக ஆகாது)

யோகப்பிரஷ்டன்= அதாவது தத்துவ சாட்சாத்கார பரியந்தம் விசாரம் இல்லாதவன்.

கீதையில் 6-வது அத்தியாயம் 41-45 சுலோக கருத்துகளை
இனி பின்வரும் நான்கு சுலோகங்களில் கூறுகிறார்---

- (9.47) யோகப்பிரஷ்டன் ஆத்ம தத்துவத்தின் விசாரத்தினால்
புண்ணியம் செய்தவர்களது லோகத்தை அடைந்து
பின்பு பற்றுடன் கூடியவனாயின் தூய்மையுள்ள
தெய்வாம்சம் பொருந்திய புருஷனது வீட்டில்
பிறக்கின்றான்.
- (9.48) அல்லது இச்சை இல்லாதவனாயின் பிரம்ம தத்துவ
விசாரத்தினாலேயே புத்திமானாகிய யோகியின்
குலத்தில் பிறக்கின்றான். அந்தப் பிறப்பு
தூர்லபம். (கிடைத்தற்கு அரியது)
- (9.49) முந்தைய தேகங்களில் செய்த புத்தியின் சம்பந்தத்தை
அடைந்து, இந்தப் பிறவியில் மேலும் அதிக முயற்சி
செய்கின்றான். அதனால் இந்தப் பிறவி கிடைத்தற்கு
அரியது.
- (9.50) அவன் அந்த முன் அப்பியாசத்தினாலேயே வசம்
இழந்தவனாயினும் இழுக்கப்படுகின்றான். இப்படி
அனேக பிறவிகளில் செவ்வையாகப் பெற்ற அந்த
ஞானத்தினால் பரம கதியை அடைகின்றான்.

எப்போது யோகாப்பிசத்தினால் உண்டாகிய சம்ஸ்காரத்தினும்
அதிக வலிமை உடைய அதர்மம் முதலிய வடிவ கர்மம்
செய்யாதவனாயின் அப்போது யோகாப்பியாசத்தினால் பிறந்த
சம்ஸ்காரத்தினால் யோகப்பிரஷ்டன் சம்சித்தியில்
பிரவிருத்திக்கிறான். எப்போது அதர்மம் வலிமை உடையதாய்ச்
செய்திருக்கின்றானோ அப்போது அதனால் யோகத்தால்
தோன்றிய சம்ஸ்காரமும் தோல்வி அடைகின்றது. அந்த

தோல்வி கெடுமிடத்தோ யோக ஜன்னிய சம்ஸ்காரம் தானே காரியத்தை ஆரம்பிக்கின்றது. நெடுங்காலமாக நிலைத்துள்ள அந்த சம்ஸ்காரமும் நாசமாகாது. அதலால் அந்த சம்ஸ்காரத்தால் பரவசனாகியே (வசமிழந்தவனாகியே) யோகப் பிரஷ்டன் அதிக முயற்சியின் கண் இழுக்கப் படுகின்றான். இவ்வாறு கீதையின் வியாக்கியானத்தில் பாஷியகாரர் எழுதியிருக்கின்றனர்.

இனி ஆகாமிப் பிரதிபந்தத்தைக் காட்டுகின்றார்---

(9.51) பிரம தேவனது லோகத்தை அடையவேண்டும் என்ற இச்சை இருக்கின், அந்த இச்சையினைத் தடுத்து, ஆத்மாவை விசாரிப்பானாயின் அவனுக்குச் சாட்சாத்காரம் உண்டாகிறதில்லை.

(9.52) “வேதாந்தத்தின் விஞ்ஞானத்தினால் செவ்வையாய் அர்த்த நிச்சயம் செய்பவர்களாகிய யதிகள்” என்னும் சுருதி வடிவ சாத்திரத்தினால் அந்தப் புருஷன் பிரம தேவனது லோகத்தில் கற்பத்தின் முடிவில் பிரம தேவனோடு முக்தனாகின்றான்.

இனி விசாரத்தின் தடை---

(9.53) சில புருஷர்களுக்கு அந்த விசாரமும் தீவிர பாப வடிவ கர்மத்தினால் தடையை அடைகின்றது. பல புருஷர்களுக்குச் சிரவணம் செய்வதற்குக்கூட கிடைக்கிறதில்லை என்பது சுருதி வாக்கியம்.

- (9.54) அத்தியந்த புத்தியின் மந்தத் தன்மையாலாவது அல்லது *விசாரத்தினது சாமக்கிரியின் அசம்பவத்தினாலாவது எந்தப் புருஷன் விசாரத்தை அடைகின்றதில்லையோ, அவன் நிரந்தரம் (இடைவிடாது) பிரம்மத்தை உபாசிக்க வேண்டும் அதாவது சிந்திக்க வேண்டும்.

*விசாரத்தினது சாமக்கிரியின் அசம்பவத்தினால் என்பதற்கு அந்தத் தத்துவத்தின் விசாரத்தினை உபதேசிக்கும் குரு அல்லது அத்தியாத்ம சாத்திரம் அல்லது அனுகூலமான தேசகாலம் முதலியவைகள் வரப்பெறாமையால் என்பது பொருள்.

- (9.55) நிர்க்குண தத்துவத்தின் (குணங்கள் இல்லாததால்) உபாசனை வரப்பெறாது என்பதில்லை. ஏனெனின், சகுணப் பிரம்மத்தினைப் போல இந்த நிர்க்குணப் பிரம்மத்தில் விருத்திகளின் வெளிப்பாடு உண்டாகிறது.

- (9.56) வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் விஷயமாகாத நிர்க்குணப் பிரம்மமாகிய அது உபாசியம் (திரியானப் பொருள்) அல்ல என்று கூறின், அப்போது வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத நிர்க்குணப் பிரம்மத்தின் ஞானமும் வரப்பெறாது.

- (9.57) “வாக்கு முதலியவற்றிற்கு எட்டாத வடிவமுடையது அதாவது சொருபம் உடையது பிரம்மம்” என்று எப்போது இப்புருஷன் அறிகின்றானோ, அப்போது “வாக்கு முதலியவற்றிற்கு எட்டாத வடிவமுடையது பிரம்மம்” என்று ஏன் உபாசிக்கமாட்டான்? உபாசிக்கவே செய்வான்.

(9.58) பிரம்மத்தைத் தியானிக்கும் பொழுது, உபாசனைக்கு (தியானத்திற்கு) உரிய பொருளாவதாலும் அப்போது அறியப்படும் தன்மை உண்டாவதாலும் அதற்கு சகுணத்துவம் உண்டாகும். அறியப்படும் பொருளாவதால், இலட்சணா விருத்தியால் (ஆழ்ந்த உட்பொருளால்) பிரம்மத்தின் இலட்சணமாகிய இலட்சிய ரூபப் பிரம்மத்தை சிந்திக்க வேண்டும். (அதாவது உட்பொருளால்--இலட்சணா விருத்தியைக் கொண்டே அதற்கேற்றவாறு குணமற்ற ஒன்றைச் சிந்தனை செய்க)

(9.59) "நீ அதனையே 'இது பிரம்மம்' என்று அறி, எதனைப் புருஷன் உபாசிக்கின்றானோ அதனைப் பிரம்மம் என்று அறியாதே" என்னும் சுருதியினால் பிரம்மத்தின் உபாசியத்தன்மை நிஷேதம் செய்யப்பட்டு (விலக்கப்பட்டு) இருக்கின்றது என்று கூறின்,

மனத்தினால் எது மனனம் செய்யப்படுகிறதில்லையோ, எது மனதின் மனனத்தைச் செய்திருக்கின்றதோ என்று எதனை வித்துவான்கள் கூறுகின்றார்களோ அதனையே நீ 'இது பிரம்மம்' என்று அறி. எதனைப் புருஷர்கள் உபாசிக்கின்றார்களோ அதனைப் பிரம்மம் என்று அறியாதே" என்னும் சுருதி உபாசிய வஸ்துவின் பிரம்மத் தன்மையை நிஷேதிக்கின்றது என்பது பொருள். "நீ எது வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததோ அதனையே இது பிரம்மம் என்று அறி. எதனைப் புருஷன் உபாசிக்கின்றானோ அதனைப் பிரம்மம் என்று அறியாதே" என்பது அந்வயம்.

(9.60) “அறியப்பட்டதிலும் வேறேயாம்” என்னும் வேத வாக்கியத்திலும் இந்தப் பிரம்மத்தின் அறியப்படும் தன்மை விலக்கப்பட்டிருக்கிறது அல்லவா? ஆம். விலக்கப்பட்டே இருக்கிறது. வேத வாக்கியத்தை அனுசரிக்கும் போது பிரம்மம் வேத்தியம் அதாவது அறியத்தக்கது ஆகின்றதோ, அப்போது வேத வாக்கியத்தை அனுசரித்தே பிரம்மத்தின் உபாசனையும் செய்யவேண்டும்.

‘அந்தப் பிரம்மம் அறியப்பட்டதிலும் வேறாம், அறியப்படாததிலும் வேறாம்’ என்னும் சுருதி பிரம்மத்தின் வேத்தியத்தன்மையினையும் நிவிருத்திக்கின்றது.

(9.61) அறியப்படும் தன்மை வாஸ்தவம் இல்லாததாயின், அப்போது உபாசிக்கப்படும் தன்மை ஏன் அவ்வாறு வாஸ்தவம் இல்லாததாக ஆகாது? ஆகவே செய்யும். விருத்தி வியாப்தி அதாவது விருத்தியின் விஷயம் வேத்தியத்துவமாயின்(அறியப்படாமாயின்), அப்போது உபாசியத் தன்மையிலும் அந்த விருத்திக்கு விஷயமாம் தன்மை சமானமாம்.

தியானிக்கும் தன்மை உண்மை இல்லை எனின், தியானிக்கப்படும் தன்மையும் உண்மை இல்லாததாகும். அது அறியப்படாமாயின், தியானத்தின் பொருளுக்கும் அது சமமேஆகும்

(9.62) சித்தாந்தி, உனக்கு உபாசனையில் என்ன பக்தி அதாவது விகவாசம்? என்று சொல்லுவாயாயின், வாதியே, உனக்கு என்ன துவேஷம்? அதனைச் சொல்லு. பல வேதவாக்கியங்களில் சொல்லப் பட்டிருப்பதால், இந்த நிர்க்குண உபாசனையில் பிரமாணம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது.

- (9.63) உத்தர தாபநீயத்திலும், சௌப்பியப் பிரசினத்திலும், கடவல்லியிலும், மாண்குக்கிய முதலியவற்றிலும் எல்லாவிடங்களிலும் நிர்க்குண உபாசனை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
- (9.64) இந்த நிர்க்குண உபாசனையின் அனுஷ்டான கிரமம் 'சுரேசுவராசாரியரால்' செய்யப்பட்ட பஞ்சீகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நிர்க்குண உபாசனை ஞானத்திற்குச் சாதனமாகுமாயின், அப்போது இங்கு இல்லை என்று யாவரால் நிவிருத்திக்கப்படும்? ஒருவராலும் நிவிருத்திக்கப்படாது.
- (9.65) எவரும் இந்த நிர்க்குண உபாசனையைச் செய்வதில்லையே என்று கூறின் அனுஷ்டானம் செய்யவேண்டாம். புருஷன் செய்யாததினால் உபாசனைக்குக் குறைவு வந்து விடுமா என்ன? (குறைவு வருவதில்லை)
- (9.66) இந்த சகுண உபாசனையைக் காட்டிலும் மேலானதாகக் கருதி மூடன் வசிய முதலியவற்றைச் செய்யும் மந்திரங்களை ஜபிக்கட்டும், அவனினும் அதிமூடன் (பணம், பொருள் சேர்ப்பதற்காக வியாபாரம் அல்லது) வயலை உழுது பயிரிடுவதை செய்யட்டும். (அகவே முழுட்குகள் சகுண உபாசனையை விடச் சிறந்தது என்று உணர்ந்து நிர்க்குண உபாசனை செய்ய வேண்டும்)

பரலோக பயனைத் தரும் சகுண உபாசனையைக் காட்டிலும் இகலோகம் தொடர்பான பயனைத் தரும் வசியம் முதலியவற்றைச் செய்யும் மந்திர ஜெபங்களில் நாட்டம் கொண்டாலும், சாத்திரங்களுடன் தொடர்பு கொண்ட

விவேகியால் சகுண உபாசனை தள்ளப்படுவதில்லை. ஜெபம், நியமம் இவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதில் உள்ள சிரமத்தைக் காட்டிலும் வயலை உழுது விரும்பும் பயனை அடைய விரும்புவர்கள் இருந்த போதிலும், அம்மந்திரத்தில் நாட்டம் உடையவர்களால் வசியம் முதலியன விடப்படுவதில்லை. அதே போல சம்சாரத் தொடர்புடையவர்களுக்கு நிர்க்குண உபாசனையின் அனுஷ்டானம் இல்லாதிருந்தாலும், முழுட்சு புருஷர்களால் நிர்க்குண உபாசனை விடப்படுகிறதில்லை.

(9.67) மூட புருஷன் இருக்கட்டும். எம்மால் ஆரம்பிக்கப் பட்ட நிர்க்குண உபாசனை சொல்லப்படுகின்றது. (சகுண உபாசனையைப் போல இல்லாமல்) நிர்க்குண உபாசனை ஒரே ஒரு விதமாகத் தான் இருக்கிறது. அதனால் அனைத்து உபநிடதங்களில் நிர்க்குண உபாசனையைக் குறித்து பேசும் குணங்களை ஒருங்கிணைக்க வேண்டும்.

(9.68) ஆனந்தம் முதலிய விதேய வடிவ குணங்களின் (விதி வாக்கியத்தால் அதாவது உடன்பாட்டு முறையால் அறிவிக்கப்படுகின்ற) வாக்கியங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து “ஆனந்த முதலியன பிரம்மத்தின் உடையது” என்னும் சூத்திரத்தில் வியாசபகவான் வர்ணித்து இருக்கின்றார்.

(9.69) அவ்வாறே தூலம் அல்லாதவை முதலிய நிஷேத்திய வடிவ குணங்களின் (நீக்கப்படுவதான அதாவது—இது அல்ல என்பதான-- எதிர்மறையால் போதிக்கும்) வாக்கியங்களை அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து “அட்சரத்திற்கும் புத்திகளுக்குமோ அவரோதம் உண்டு” என்னும் சூத்திரத்தில் வியாச பகவான் கூறியிருக்கின்றார்.

(9.70) நிர்க்குண பிரம்ம தத்துவத்தின் வித்தையாகிய உபாசனையில் (நிர்க்குண பிரம்மம் என்றாலே குணம் இல்லாதது என்பதால்) குணங்களை ஒருங்கிணைத்தல் பொருந்தாது என்றால், இவ்விதமான கருத்துகள் வியாசருக்கு உரியதாம். என்னிடம் கேட்கலாகாது.

வியாசர் கூறிய உபசங்காரமே (ஒருங்கிணைத்தலே) இங்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது என்பது பொருள்.

(9.71) பொன்னிற தாடியுடைய சூரியன் முதலான மூர்த்திகள் (அதாவது சகுண பிரம்மத்தைக் குறிக்கும் சொற்களை நிர்க்குண பிரம்மத்தின் உபாசனையில் சேர்த்து) சொல்லப்படாமையால் (நிர்க்குணம் குறித்த சொற்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு ஒருங்கிணைத்து உள்ளதால்) நிர்க்குணத் தன்மைக்கு விரோதம் இல்லை என்று (வாதி நீயே) கூறின், (புதில்) அப்போது நீ மகிழ்ச்சி அடைந்து கொள். (உன் கருத்தை நானும் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்)

அப்படியானால் ஆனந்த முதலினவும் அஸ்தூல முதலினவுமாகிய குணங்களுக்கு உபாசிக்கப்படும் தன்மை உளதாயின், பிரம்மத்தினுள் அவற்றின் பிரவேசம் இன்மையால் அக்குண விசிஷ்டத் தன்மையாக எப்படி உபாசியத் தன்மை உண்டாகும் என்று சந்தேகித்து, அக்குணங்கட்குப் பிரம்ம தத்துவத்தினுள் (வாச்சியார்த்தமாக) பிரவேசம் இல்லாதிருந்தும் அவற்றிற்கு இலட்சகத் தன்மை (இலட்சணையியானல்) சம்பவித்தலால் அக்குணங்களால் இலட்சிக்கப்பட்ட பிரம்ம உபாசனை செய்யத் தக்கதாம் என்று கூறுகின்றார்---

- (9.72) நிர்க்குணப் பிரம்மத்தின் குணங்களின் (சொற்கள்
லட்சியார்த்தமாக பிரம்மத்தை அடைகின்றன)
நேடியாக வாச்சியார்த்தமாக அடைவதில்லை என்று
கூறின், அப்போது அத்தன்மைய இலட்சியார்த்த
வடிவமாகவே நீ பிரம்ம தத்துவ உபாசனையைச்
செய்ய வேண்டும்.
- (9.73) இங்கு ஆனந்தம் முதலான மற்றும் தூலம்
அல்லாதவை (அஸ்தூலம்) முதலான குணங்களால்
இலட்சியார்த்தமான அகண்டைகரச ஆத்மா எதுவோ
“அது நான்” என்றிவ்வாறு உபாசிக்கின்றான்.
- (9.74) போதத்திற்கும் (ஞானத்திற்கும்) உபாசனைக்கும்
(தியானத்திற்கும்) பேதம் எது என்று கேட்டால்,
சொல்லப்படுகின்றது. கேள். வஸ்துவின் (பொருளின்)
கட்டுப்பாட்டில் ஞானம் இருக்கின்றது. கர்த்தாவின்
கட்டுப்பாட்டில் உபாசனை இருக்கின்றது. (பொருளிடம்
ஞானம் இருக்கிறது. செய்பவனிடத்தில் தியானம்
இருக்கிறது)
- (9.75) விசாரத்தினால் ஞானம் உண்டாகின்றது.
அனிச்சையானது (உண்டாக வேண்டாம் என்ற
விருப்பம் கொண்டாலும்) உண்டாகிய ஞானத்தினை
போக்கடிக்காது. அந்த ஞானம் தனது உற்பத்தி
மாத்திரத்தினால் சம்சாரத்தில் எல்லாவற்றின் சத்தியத்
தன்மையினையும் தகிக்கின்றது. (அதாவது
அனைத்தும் மித்தை-பொய் என்பதைத்
தெளிவாக்கிவிடும்)

(9.76) அந்த அளவினால் (தத்துவ ஞான உற்பத்தி மாத்திரத்தினால்) புருடன் கிருத கிருத்தியனாய் (செய்யவேண்டியதை செய்து முடித்தவனாய்) நித்தியத் திருப்தியைப் (அதாவது நிரதிசயசுகத்தைப்) பெற்று ஜீவன் முக்தியை அடைந்து பிராரப்த நாசத்திற்காக இருக்கின்றான்.

(9.77) சிரத்தையுடைவன் உண்மையைக் காட்டும் உபதேசத்தை விசுவசித்து விசாரம் செய்யாதவனாய் வேறு எண்ணங்களால் மறைக்கப்படாத விருத்திகளால் சிந்திக்க வேண்டும்.

ஆப்தராகிய குருவின் உபாசியத்தினது சொருபத்தினைப் பிரதிபாதிக்கும் வாக்கியத்தின் சமூக வடிவ உபதேசத்தினை விசுவசித்து, விசாரியாது உபாசித் தன்மையை வேறு விஜாதீய கடாதிகளை விஷயம் செய்யும் விருத்திகளால் மறைப்பின்றிய விருத்திகளால் சிந்திக்க வேண்டும்.

(9.78) எதுவரையில் தியான வஸ்துவினது சொருபத் தன்மையின் அபிமானம் தனக்கு உண்டாகின்றதோ, அது வரையில் சிந்தனை செய்து, பின் அப்படியே மரண வரையிலும் தாரணம் செய்ய வேண்டும்.

(9.79) (உபநிடதத்தில் கூறியுள்ள சம்வர்க்கத்தன்மை வடிவ குணத்தோடு கூடிய பிராணனை உபாசிக்கும்) ஓர் சம்வர்க்க வித்தையோடு கூடிய பிரமச்சாரி பிச்சை வாங்குகிறவர் ஆனார். அவர் சம்வர்க்க வடிவத் தன்மையைச் சித்தத்தில் கொண்டு பிச்சை வாங்கினார்.

அக்கினி, சூரியன், சந்திரன், ஜலம் என்னும் இந்த மகாபலம் உடைய நான்கையும் வாயு சமட்டி வடிவத்தால் தன்னிடத்தில் சம்வர்ஜனம் (பிரளயகாலத்தில் விலயம்) செய்கின்றான். அதனால் வாயு சம்வர்க்கம் (சம்வர்க்கத் தன்மை வடிவ குணம் உடையவன்) எனப்படுகின்றான். வாக்கு, கண், காது, மனம் என்னும் இந்நான்கையும் ஏதனால் வாயு அத்தியாத்ம (வியஷ்டிப் பிராண) வடிவத்தால் விழுங்குகின்றதோ அதாவது சுழுத்தி காலத்தில் தன்னிடத்து ஒடுங்குகின்றதோ அதனாலும் வாயு சம்வர்க்கம் எனப்படுகின்றது.

பிராமணன் பிச்சை வாங்கும் கதை சாந்தோக்ய உபநிடதத்தில் வருகிறது. அந்தப் பிரம்மச்சாரி தனது உபாசியமான பிராணனது சொருபத்தை தன்னோடு அபேதமாக அபிமானித்துப் பிச்சை கேட்டான். ஆதலால் உபாசிய வஸ்துவினைத் தனது சொருபமாக அபிமானித்தல் உபாசனைக்கு அவத்யாம்.

(9.80) உபாசனை புருடனது இச்சையினால் செய்தற்கும் செய்யாமைக்கும் வேறு வகையாய்ச் செய்தற்கும் முடிந்ததாம். ஆதலால் விருத்திகளின் சந்ததியை அதாவது பிரவாக வடிவ உபாசனையைத் தினமும் செய்ய வேண்டும்.

(9.81) எப்படிப் பிரமாதம் இன்றிய (சாவதானமுள்ள) வேதாத்தியாயி (வேதம் ஒதுவோன்) வாசனையோடு கூடியவனாய்ச் சொப்பனத்தில் அத்தியயனத்தினைச் செய்கின்றானோ, ஜபம் செய்யும் ஒருவன் வாசனையோடு கூடியவனாய்ச் சொப்பனத்தில் ஜபம் செய்துகொண்டே இருக்கிறானோ, அதுபோலத் தியானம் செய்யும் புருஷனும் வாசனையைச் செய்க.

- (9.82) உபாசியத்திலும் (தியானப் பொருளினும்) வேறான பொருட்களின் விருத்திகளை விட்டு இடைவிடாத தன்மையால் பாவனை செய்து, அதனால் வாசனை பிரவேசித்தலால் அதாவது சம்ஸ்காரம் திடமாதலால் சொப்பன முதலியவற்றிலும் பாவனையை அடைகிறான்.

வாசனையின் நுழைவால் அதாவது சம்ஸ்காரத்தின் திடத் தன்மையால் பாவனையாகிய தியானத்தை அடைகிறான் என்பது பொருள்.

- (9.83) தனது பிராரப்தத்தை அனுபவிக்கின்றவனாய் இருந்தும், புருஷன் ஆசை மிகுதியால் நிரந்தரம் தியானம் செய்யச் சமர்த்தன் ஆகின்றான். இதில் சந்தேகம் இல்லை. விஷய எண்ணம் உடைய பெண்ணைப் போல.
- (9.84) பரபுருஷர்களது எண்ணம் உடைய பெண் வீட்டுக் காரியங்களில் ஈடுபட்டாலும் உள்ளே அப்பரபுருஷனது சேர்க்கையாகிய இன்பத்தை நுகர்கின்றாள்.
- (9.85) பிற ஆடவரை நுகரும் அந்த பெண்ணுக்கும் அந்த வீட்டுக் காரியம் கெடுகிறதில்லை. ஆனால் இவ்வீட்டுக் காரியம் உதாசீனமாகவே அதாவது விருப்பு வெறுப்பின்றியே நிகழ்கிறது.
- (9.86) எப்படி வீட்டுக் காரியத்தில் ஈடுபடுகின்ற பெண் அந்த வீட்டுக் காரியத்தினைச் செவ்வையாய்ச் செய்கின்றாளோ, அதுபோலப் பிறனை நயந்த பெண் முற்றும் செய்கிறதில்லை. அதலால் அவள் உதாசீனத் தன்மையினைச் செய்யவே செய்கின்றாள்.

- (9.87) இவ்வாறு தியானம் ஒன்றிலேயே நிலைத்துள்ள புருஷனும் இலேசாக சௌசம் ஆகார முதலிய வடிவ இலௌகிகத்தை அனுசரிக்கிறான். தத்துவ ஞானியோ அவிரோதியாய் இருத்தலால் இலௌகிகத்தைச் செவ்வையாய் அனுசரிக்கின்றான்.

தத்துவ வித்து, சப்தம் முதலிய வியவகாரம் தத்துவ ஞானத்திற்கு
விரோதம் இல்லாததாய் இருத்தலால் செவ்வையாகவே ஆசரிக்கிறான்.

- (9.88) “இத்தோற்றுகின்ற பிரபஞ்சம் மாயாமயமாய் அதாவது மித்தியா வடிவமாய் இருக்கின்றது, ஆத்மா சைதன்னிய வடிவத்தைத் தரித்திருக்கின்றது” என்னும் ஞானம் உளதாகவே இலௌகிக வியவகாரம் செய்யும் ஞானிகட்கு விரோதம் யாது? யாதும் இல்லை.

- (9.89) வியவகாரமானது பிரபஞ்சத்தின் சத்தியத் தன்மையை வேண்டுவதில்லை. ஆத்மாவின் ஜடத்தன்மையையும் வேண்டுவதில்லை. ஆனால் இவ்வியவகாரம் சாதனத்தினையே அதாவது சாமக் கிரியினையே வேண்டுகிறது.

- (9.90) மனோ வாக்கு காயங்களும் அவற்றின் வெளிப்பதார்த்தங்களும் வியவகாரத்திற்குச் சாதனங்களாம். அவற்றினைத் தத்துவ ஞானி (சொருபமாகக்) கெடுக்கிறதில்லை. ஆதலால் இந்த ஞானிக்கு ஏன் வியவகாரம் உண்டாகாது? (உண்டாகவே செய்யும்)

அப்படியானால் விஷயங்களை நாசம் செய்யாவிடினும் தத்துவ
ஞானியினால் சித்தம் தடுக்கப்படுதல் தகுதியே ஆம் என்று
சந்தேகித்து அதற்கு பதில் கூறுகின்றார்---

- (9.91) எப்போது சித்தத்தினைத் தடுக்கின்றானோ அப்போது
இப்புருஷன் தியானிப்பவன் ஆகின்றான், தத்துவ
ஞானி அல்லன். கடத்தின் தத்துவத்தினை உணர்ந்த
புருஷன் புத்தியைப் பீடிப்பதாக (தடுப்பதாக)க்
காணவில்லை.
- (9.92) ஒருமுறை அறிதல் மாத்திரத்தில் கடம் எப்போதும்
விளங்குமாயின், அப்போது சொப்பிரகாச வடிவ
இவ்வாத்மா கடத்தினைப் போல எப்போதும் ஏன்
விளங்காது? விளங்கவே செய்யும்.
- (9.93) 'சித்தாந்தி! பிரம்மத்தின் சொப்பிரகாசத் தன்மையில்
உனக்கு என்ன ஞானம் உண்டாகின்றது? ஆனால்
அந்தப் பிரம்மத்தின் புத்தியே தத்துவ ஞானமாம்.
அந்தப் புத்தி கணத்தில் அழியத்தக்கதாம்" என்று
கூறின், 'வாதியே! இவ்வினா கடமுதலியவற்றிலும்
சமமாம்.

கடாதிகளின் ஞானம் நாசமாயினும் ஒருமுறை நிச்சயிக்கப்பட்ட
கடம் எப்போதும் வியவகரிக்கக்கூடியதாய் இருத்தலால், அந்தக்
கடத்தில் சித்தத்தின் ஸ்திரத் தன்மையைச் சம்பாதித்தல்
நிஷ்பிரயோசனம் ஆம் என்று சந்தேகித்து இச்சமாதானம்
ஆத்மாவிலும் சமமானமாம் என்று கூறுகின்றார்---

- (9.94) கடாதிகளின் நிச்சயம் செய்யவே எப்போது புத்தியாகிய
கடாகார விருத்தி நாசமாகின்றதோ, அப்போதும்
விரும்பப்பட்ட கடம் வேறிடத்திற்குக் கொண்டு போகக்
கூடியதாம் என்று கூறின், அது ஆத்மா வினிடத்தும்
சமமானமாம்.

(9.95) எதனால் தத்துவ ஞானியாகிய புருஷன் ஒருமுறை ஆத்மாவை நிச்சயம் செய்து பின் எப்போது இச்சையுண்டாகிறதோ, அப்போதே அந்த ஆத்மாவைச் சொல்லுதற்காவது மனனம் செய்யவாவது அவ்வாறே தியானம் செய்யவாவது சமர்த்தன் ஆகின்றான்.

(9.96) ஞானியானவன் உபாசகனைப் போலத் தியானம் செய்பவனாய் இலௌகிக(விவகார)த்தை எப்போது மறந்தால், அப்போது அந்த மறதி தியானத்தினால் தானே தவிர ஞானத்தினால் அன்று.

தத்துவ ஞானியும் உபாசகனைப் போல ஆத்மாவின் மறதியின் வடிவ அனுசந்தான வசத்தால் ஜகத்தின் அனுசந்தானம் இன்றியவனாகக் காணப்படுகின்றான் என்ற சந்தேகத்திற்கு அந்த ஜகத்தின் அனுசந்தானம் இன்மை தியானத்தினால் ஆகியதாம். ஞானத்தினால் ஆகியது அன்று என்று கூறினார்.

(9.97) தியானமோ இந்த ஞானியின் இச்சையினால் ஆகியதாம். ஏனெனின், ஞானத்தினால் முத்தி உண்டாவதால், ஞானத்தினாலேயே கைவல்யத்தின் அடைவு உண்டாகின்றது என்று சாத்திரங்களின் முரசம் (முழுக்கம்) இருக்கின்றது.

இதன் பொருள்:- சுருதி ஸ்மிருதி முதலிய பிரமாணங்களால் நிரூபிக்கப்பட்ட மோட்சத்தின் சாதனமான தத்துவஞானம் இருத்தலால் ஞானத்தின் பொருட்டாவது மோட்சத்தின் பொருட்டாவது வித்துவானுக்குத் தியானம் செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆனால் சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத் தன்மையில் வெளிப்படும் ஜீவன் முத்தியின் வேறான ஆனந்தத்தின் இச்சை வித்துவானுக்கு உண்டாயின் தியானத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

இச்சை இல்லையாயின் செய்ய வேண்டியதில்லை. எவ்விதத்தாலும் வித்துவானுக்குத் தியானத்தின் கர்த்தவ்யம் இல்லை.

- (9.98) தத்துவஞானி தியானம் செய்யானாயின் அப்போது வெளியில் அனாத்ம வஸ்துக்களின் வியவகாரத்தில் ஈடுபடுவான் என்று கூறின், சுகமாக இந்த ஞானி வெளி ஈடுபாடு கொண்டவனாக ஆகட்டும். இந்த ஞானிக்குப் அதனால் பாதகம் ஏது?
- (9.99) இது மிகையாக (அதாவது நியதியை அல்லது வரம்பினை மீறியதாக) உள்ளது என்று சொன்னால், முதலில் அந்த வரம்பு (வரையறை) என்னும் சொல்லின் பொருளைத் தெரிவிப்பாயாக. விதி சாஸ்திரம் தான் வரையறை என்றால், அப்போது விதிசாஸ்திரம் தத்துவ ஞானியைக் குறித்து சொல்லப்பட்டதில்லை. (அஞ்ஞானியைக் குறித்தே இருக்கின்றது)
- (9.100) பிராமண சத்திரிய முதலிய வர்ணம், இல்லறம் முதலிய ஆசிரமம், குழந்தைப்பருவம், வாலிப வயது முதலிய தேகத்தின் நிலைமை ஆகியவற்றின் பேரில் அபிமானம் உள்ளவனுக்கே விதியும் அதைத் தடுத்தலும் தேவைப்படும்.
- (9.101) தேகத்திற்கு மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்ட வர்ணம் ஆசிரமம் முதலியவை, ஞான வடிவ ஆத்மாவாகிய எனக்குப் பொருந்தாது என்று ஞானியின் நிச்சயம் இருக்கின்றது. அதனால் அவனுக்கு வர்ணாசிரமம் முதலியவற்றில் அபிமானம் இல்லை.

(9.102) எவனுக்கு இருதயத்தில் சகல ஆசைகளும் ஒழிந்திருக்கின்றனவோ, அத்தகைய உத்தம புருஷன் முக்தனே ஆவன். ஆதலால் சமாதியையும் கர்மங்களையும் செய்யாமல் போகட்டும் அல்லது செய்யட்டும். (அதானல் அவனுக்கு கர்த்தா தன்மை வராது)

'இதனை யான் செய்வேனாயின் எனக்குச் சுவர்க்கம் மோட்சாதி வடிவ பயன் உண்டாகும். செய்யேனாயின் இஷ்டநாசமும் அநிஷ்டப் பிராப்தியும் ஆகிய கேடு உண்டாம்' என்னும் புத்தியினால் ஏது செய்யப்படுகின்றதோ அது கர்த்தவ்வியம் எனப்படும். இந்த புத்தி இன்றி எந்தக் கிரியை செய்யப்படுகின்றதோ அது கர்த்தவ்வியம் அன்று.

(9.103) மனம் வாசனை இல்லாமல் இருப்பவனுக்கு, கர்மங்களால் எந்த பிரயோசனமும் இல்லை. கர்மம் செய்யாததினாலும் எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை. அவனுக்குச் சமாதியாலும் ஜபம் செய்வதாலும் பிரயோசனம் இல்லை.

(9.104) ஆத்மா அசங்கன் அதாவது சஜாதீய விஜாதீய சுவகத என்னும் மூன்று பேத தொடர்பும் இல்லாததாய் இருக்கின்றது. அதனை விட வேறாகிய இந்திர ஜாலம் போன்ற ஜகத்து மாயையின் காரியமாகும் அதனால் அது மித்தையாம் என்ற திடமான நிச்சயம் உண்டான காலத்தில் எதனால் மனதில் வாசனை உண்டாகும்? எதனாலும் உண்டாகாது.

- (9.105) இவ்வாறு 100 முதல் 104-வது சுலோகம் வரையில் சொல்லியபடி இந்த ஞானிக்கு வரையறை இல்லை என்றால், வரையறை மீறுவது எங்கிருந்து உண்டாகும்? எவனுக்கு வரையறை இருக்கின்றதோ அவனுக்கே வரையறை மீறுவதும் உள்ளதா எனச் சந்தேகப்படவேண்டும்.
- (9.106) விதிவடிவ வரையறை இன்மையால் பாலகர்களுக்கு விதிமீறல் பார்க்கப்படுவதில்லை. ஞானிக்கு விதியின்மை குழந்தைகளைப் போலச் சமமானாய் இருக்கின் இந்த ஞானிக்கு எங்கிருந்து விதிமீறல் உண்டாகும்?
- (9.107) பாலகன் (அஞ்ஞானம் உடைமையால்) ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை என்று கூறின், தத்துவ ஞானி (அஞ்ஞானம் இல்லை எனினும் விதி இன்மைக்குக் காரணமாகிய சர்வஞ்ஞத் தன்மையால்) எல்லாவற்றையும் அறியவே செய்கின்றான். அற்பஞ்ஞ (சிற்றறிவு உடைய) புருஷர்களுக்கே எல்லா விதிகளுமாம். மற்றைய அஞ்ஞானியும் (அறிவில்லாதவனும்) சர்வஞ்ஞனும் ஆகிய இருவருக்கும் இல்லை.
- (9.108) சாப அனுக்கிரக சாமர்த்தியம் எவனுக்கு இருக்கிறதோ அவன் தத்துவ ஞானியாவன் என்று கூறும் பட்சத்தில், அது பொருந்தாது. சாபம் முதலியவற்றின் சாமர்த்தியம் தவத்தின் பயனே தவிர ஞானத்தின் பயனல்ல என்பதால் பொருந்தாது.

- (9.109) வியாசர் முதலியவருக்கும் தவத்தின் வலியினால்
சாபம் முதலியவற்றின் சாமர்த்தியம்
காணப்படுகின்றது. சாபம் முதலியவற்றுக்குக்
காரணம் ஆகிய தவத்திற்கு வேறாகிய
நிஷ்காமமாகிய தவம் ஞானத்திற்குக் காரணமாம்.
- (9.110) எந்தப் புருஷனுக்கு இருவகைத் தவமும்
இருக்கின்றனவோ, அவனுக்கே சாபம்
முதலியவைகளின் சாமர்த்தியமும் ஞானமும்
இரண்டும் உண்டாகும். ஆதலால் ஒவ்வொரு
தவத்தைச் செய்பவர் ஒவ்வொரு பயனை
அடைவார்.
- (9.111) சாப அனுக்கிரக சாமர்த்தியம் இன்றிய சந்நியாசி
விதியில்லாதவனாயினும் கர்மிகளால்
நிந்திக்கப்படுவன் என்று கூறின், அப்போது
அன்னிய போகப் பற்றுள்ள புருஷர்களால்
அக்கர்மிகளின் கர்மாநுஷ்டான வடிவ தவமும்
நிரந்தரம் நிந்திக்கப்படுவதாகும்.
- (9.112) எப்போது இச்சந்நியாசிகள் போகத்தினது
திருப்தியின் பொருட்டுப் பிச்சை, வஸ்திரம்
முதலியவற்றைக் காப்பாற்றி வைப்பார்களோ,
அப்போது வைராக்கியத்தின் பாரத்தினால்
பாரமுள்ள இவர்களது சந்நியாசித் தன்மை ஆச்சரிய
வடிவினதாம்.
- (9.113) முடர்கள் வருணாசிரமப் பற்றுள்ள புருஷர்களை
நிந்தித்தால் அதனால் அவர்களுக்கு கேடில்லை
என்று சொல்லின், அப்போது தேகத்தில் ஆத்ம
புத்தியுடைய ஆசிரமத்தின் அபிமானிகள்
ஞானியைச் செவ்வையாய் நிந்தித்தாலும் அதனால்
அவர்களுக்கு கேடில்லை.

- (9.114) அதனால் இவ்வாறு தத்துவ ஞானம் இருக்கும்கால்
மனம் முதலிய வியவகாரத்தின் சாமக்கிர வடிவ
சாதனத்தின் விநாசம் இல்லாமையால் ஞானியினால்
இலௌகிகமாவது அல்லது இராஜ்ஜிய
முதலியனவாவது செவ்வையாய் சார்ந்திருக்க
கூடியனவாம்.
- (9.115) மித்தியாத் தன்மையின் புத்தியினால்
அப்பிரபஞ்சத்தில் எப்போது இச்சையில்லையோ,
அப்போது அஃதிருக்க வேண்டாம். இந்த ஞானி
தியானம் செய்கின்றவனாக (அல்லது) வியவகாரம்
செய்கின்றவனாக பிராரப்த கர்மத்தின்படி வாசம்
செய்க.
- (9.116) உபாசகனோ நிரந்தரம் மரணம் வரையில்
தியானம் செய்து கொண்டு இருக்கவேண்டும்.
எதனால் அவ்வுபாசகனுக்குப் பிரம்ம தத்துவம்
தியானத்தினாலேயே செய்யப்பட்டிருக்கின்றதோ
அதனால் விஷ்ணுத் தன்மை முதலியவற்றைப்
போல.
- (9.117) தியானத்தைக் காரணமாக உடையது எதுவோ அது
தியானம் இல்லாத போது ஒருங்குகின்றது.
வாஸ்தவமாகிய பிரம்மத்தன்மை எதுவோ அது
ஞானம் இல்லாத போது நாசமாகாது.

ஞானத்தினால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பிரம்மத்தன்மை அந்தத்
தியானத்தினால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பிரம்மத்தன்மையினும்
வேறாதல் செய்கிறது. இங்கு வாஸ்தவம் என்னும் சொல் எது
கர்ப்பித (காரணத்தையுள்ளடக்கிய) விசேஷணமாம். எதனால்
பிரம்மத்தன்மை வாஸ்தவமோ அதனால் ஞாபகமான அதாவது
பிரகாசிக்கும் ஞானம் இல்லாததாகும் போதும்
விலயமாகிறதில்லை என்பது பொருள்.

வாஸ்தவமாதலாலேயே பிரம்மத்தன்மை ஞானத்தினால் உண்டாகியது
அன்று என்று கூறுகின்றார்---

(9.118) ஞாபகம் இல்லாதபோது சத்திய வஸ்து
நாசமாகிறதில்லை என்பதால், அபிஞாபகமாகிய
ஞானம் நித்தியமாகிய இந்தப் பிரம்மத் தன்மையை
(அறிவிக்கிறதே தவிர) உண்டாக்குகிறதில்லை.

எதனால் இந்தப் பிரம்மத்தன்மை நித்தியமோ, அதனால் ஞானம்
அந்தப் பிரம்மத் தன்மையினை அறிவிப்பதேயாம். அதனை
உண்புண்ணுவது அன்று என்பது பொருள். இங்கு இது
அபிப்பிராயமாம்:- பிரம்மத்தன்மை ஞானத்தினால்
ஆக்கப்பட்டதாயின், அப்போது ஞானம் நாசமான போது தான்
விலயமாகும் : விலயமாகிறதில்லை. ஆதலால் ஞானத்தினால்
ஆகியது அன்று என்பது பொருள்.

(9.119) உபாசகனது பிரம்மத் தன்மையும் வாஸ்தவமே என்று
கூறின், அப்போது பாமர புருஷர்கள், திரியக்கு
வடிவ பசுபட்சி முதலியன என்பவற்றின் பிரம்மத்
தன்மை வாஸ்தவம் அன்றோ? வாஸ்தவமே.

(9.120) பாமரர்கள் மற்றும் உபாசகர்கள் இருவரிடமும்
பிரம்மத் தன்மை இருந்தும் அறியப்படவில்லை
என்பதால் சமமாம். (அவ்வாறாயின் நான்கு
புருஷார்த்தங்களில் மோட்சமும் ஒன்றாதலால்
அதற்கு உபயோகம் இருக்காதே என்பதற்கு பதில்
சொல்கிறார்) எப்படி உபவாசத்தினும் பிச்சை
சிறந்ததோ அப்படி வேறு சாதனங்களினும்
உபாசனை சிறந்ததாம்.

- (9.121) பாமரர்களின் வியவகாரங்களைக் காட்டிலும் கர்ம முதலியவற்றின் அனுஷ்டானம் மேலானதாம். அக்கர்ம முதலியவற்றினும் சகுண உபாசனை மேலானது. அந்த சகுண உபாசனையினும் நிர்க்குண உபாசனை மேலானது.
- (9.122) எந்த அளவுக்கு ஆத்ம ஞானத்திற்கு அருகில் செல்கிறதோ அந்த அளவுக்கு சிறந்ததாக ஆகின்றது. நிர்க்குண உபாசனை சில காலத்தில் சாட்சாத் (நேரடியாக) பிரம்ம ஞானத்தினைப் போலாகின்றது. ஆதலால் எல்லாவற்றினும் மேலானதாம்.
- (9.123) எப்படி சம்வாதி பிராந்தியானது பலன்தரும் காலத்தில் ஞானத்தைப் போல ஆகின்றதோ, அது போல உபாசனையானது முதிர்ச்சியால் முத்தி காலத்தில் ஞானமாகின்றது.
- (9.124) (ஒளியைக் கண்டு அங்கு தீபம் இருக்கும் என்று போனவனுக்கு அந்த ஒளி ரத்தினக்கல்லிருந்து வருகிறது என்று தொட்டுப் பார்த்தறிந்து ரத்தினம் கிடைக்கிறது. இதைப்போல தவறான அறிவாகிய) சம்வாதிப் பிரமாவினால் செயல்பட்ட ஒருவனுக்கு வேறு ஒரு பிரமாணத்தினால் (உண்மையான) ஞானம் உண்டாகின்றது என்று கூறின், அப்படியே நிர்க்குண உபாசனையும் வேறு பிரமாணத்திற்குக் காரணமாகட்டும். (வாதி சொல்வது போலவே இருக்கட்டுமே என்பதாக பொருள்)

அப்போது நிர்க்குண உபாசனையும் நிதித்தியாசன வடிவினதாய் வாக்கியத்தால் தோன்றிய அபரோட்ச ஞானத்தில் காரணமாம் என்று கூறினார்.

(9.125) மூர்த்தி தியானமும் மந்திர முதலியனவும் ஞானத்திற்குக் காரணம் ஆகுமே என்று கூறின் அப்படியே ஆகட்டும். அப்படியானாலும் இந்த நிர்க்குண உபாசனை, ஞானத்திற்கு மிகவும் சமீபத்தை அடைகின்றது.

பிரத்தியாசத்தியாவது ஞானத்தைக் குறித்துச் சமீபித்தல்.

(9.126) நிர்க்குண உபாசனை பரிபக்குவம் அடைகின்ற போது சமாதி உண்டாகின்றது. அதன் பின் மெதுவாக நிரோதம் என்னும் (சகல விருத்திகளும் இல்லாத நிருவிகற்ப) சமாதி ஆயாசமின்றிக் கிடைக்கின்றது.

நிர்க்குண உபாசனை எப்போது பக்குவம் ஆகிறதோ அப்போது சவிகற்ப சமாதி உண்டாகின்றது. அச்சவிகற்ப சமாதியினின்றும் "அதுவும் நிரோதமாகச் சகல விருத்திகளும் நிரோதம் ஆவதால் நிர்ப்பீஜ சமாதி உண்டாகின்றது" என்று பதஞ்சலி சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் லட்சணம் உடைய நிரோதம் என்னும் நிருவிகற்ப சமாதி சிரமம் இன்றிக் கிடைக்கிறது.

இப்படி நிருவிகற்ப சமாதியின் இலாபம் இருக்குக. அதனால் உண்டாகும் பயன்---

(9.127) நிரோதம் நிலைக்கவே புருஷனுக்குள் அசங்க வஸ்து எஞ்சி நிற்கின்றது. அடிக்கடி இதன் வாசனை ஏற வாக்கியத்தினால் (நான் பிரம்மம் என்னும்) தத்துவ ஞானம் உண்டாகின்றது.

தத்துவ புத்தி அதாவது 'நான் பிரம்மம்' என்னும் வடிவ தத்துவ ஞானம் உண்டாகின்றது.

(9.128) சாஸ்திரத்தில் கூறிய நிர்விகாரத் தன்மை, அசங்கத் தன்மை, நித்தியத் தன்மை, சொப்பிரகாசத் தன்மை, ஏகத்துவம், பூரணத்துவ முதலிய ஆத்மாவின் விசேஷணங்கள் விவாதம் இன்றி உடனே புத்தியில் நிலைபெறுகின்றன.

(9.129) இந்த அபரோட்ச ஞானத்தின் பொருட்டு அமிருத பிந்து முதலிய உபநிடதங்களில் யோகாப்பியாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி (நிருவிகற்ப சமாதியின் லாப வடிவப்) பிரத்தியட்சத்தின் மூலமாகவும் காரணமாவதால் மற்றவற்றினும் மேலானதாம்.

இவ்வாறாகவே அதாவது நிர்க்குண உபாசகர்களுக்கும், அபரோட்ச ஞானத்தின் சமீபத் தன்மை சம்பவிக்கவே திருஷ்டத் துவாரத்தால் அதாவது நிருவிகற்ப சமாதியின் லாப வடிவப் பிரத்தியட்சத்துவாரத்தாலும், உம் என்னும் சொல்லால் புண்ணிய உற்பத்தி வடிவ அதிருஷ்டத்துவாரத்தினாலும் அபரோட்ச ஞானத்திற்குக் காரணமாதலால் மற்றச் சகுண உபாசனை முதலிய ஞானத்தின் சாதனத்தினும் நிர்க்குண உபாசனை மேலானதாம்.

(9.130) அந்த நிர்க்குண உபாசனையை செய்யாமல், தீர்த்த யாத்திரை ஜப முதலியவற்றையே செய்கின்ற புருஷர்களுக்குக் "கையிலுள்ள பிண்டத்தை நழுவ விட்டுக் கையை நக்குகின்றான்" என்னும் (கரம்லேடி) நியாயம் வாய்க்கும்.

ஒருவனுக்கு விருந்து ஒன்றில் இலையில் இடப்பட்ட லட்டுவினை அவன் ஒரு கையில் எடுத்து முதுகுக்கு பின்புறமாக கையை வைத்து மறைத்துக்கொண்டு லட்டு எனக்கு கொடுக்கவில்லை என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே, பின்புறமாக ஒரு நாய் வந்து அந்த லட்டினைக் கவ்விச் செல்ல, அவனுக்கு மற்றொரு லட்டும் கிடைக்காமல் போக, அவன் கையை நக்கிக்கொண்டிருந்தானாம். இதற்கு கரம்லேடி நியாயம் எனப்பெயர்.

அப்படியானால் ஆத்ம தத்துவத்தின் விசாரத்தை விட்டு நிர்க்குண உபாசனையைச் செய்யும் புருஷர்களுக்கும் இந்த நியாயம் சமானமாம் என்று சந்தேகித்து அங்கீகரிக்கிறார்---

(9.131) உபாசகர்களுக்கும் விசாரத்தை விடுகின்ற போது இப்படி கையை நக்குதல் என்னும் நியாயம் பொருத்தமாகின்றது. அது உண்மையாம். அதனால் விசாரம் வரப்பெறாததால் யோகம் அதாவது யோகத்தின் வழி சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

விசாரம் சம்பவியாததாகவே யோகமாகிய உபாசனம் சொல்லப்பட்டது என்பது பொருள்.

(9.132) அதிக சஞ்சல சித்தம் உடையவர்களுக்கு விசாரத்தால் தத்துவ ஞானம் உண்டாவதில்லை என்பதால், அவர்களுக்கு யோகம் முக்கியமாம். அந்த யோகத்தினால் புத்தியின் ஆகிய விட்சேபம் நாசமாகின்றது.

(9.133) சஞ்சலம் இல்லாத அதாவது சாந்தமுள்ள சித்தம் உடையவர்களாய் மோக மாத்திரத்தினால் ஆத்மா மூடப்பட்டிருக்கின்ற புருஷர்களுக்குச் சாங்கியம் என்னும் விசாரம் முக்கியமாம். அந்த விசாரம் அவர்களுக்குத் தற்காலம் ஞான வடிவ சித்தியைத் தருவதாம். ஆதலால் முக்கியமாம்.

கீதையின் 5-வது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகத்தைக் கூறுகின்றார்---

(9.134) எந்தப் பதம் சாங்கியர்(விவேகி)களால் அடையப் படுகின்றதோ, அந்தப் பதம் யோகிகளாலும் அடையப்படுகின்றது. இப்படி எந்தப் புருஷன் சாங்கியத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்று எனக் காண்கின்றானோ அந்தப் புருஷன் (சாத்திர அர்த்தத்தைச் சிறப்பாகப்) பார்க்கின்றான்.

(9.135) “சொல்லப்பட்ட அந்தக் காமங்களுக்கு எந்தத் தேவன் காரணமோ, அவனைச் சாங்கிய யோகங்களோடு கூடியவனாய் அறிந்து அவித்தை முதலிய சர்வ பாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்” என்பது சுருதி. (ஆனால்) சாங்கிய யோகங்களில் சுருதிக்கு விரோதமான எந்த அம்சம் இருக்கின்றதோ அது ஆபாசமாம் அதாவது நிராகரிக்கத் தக்கது.

‘கேவலம் பிரகிருதியே ஜகத்திற்குக் காரணமாம். ஈசுவரன் அன்று. அந்தப் பிரகிருதி நித்தியமாம். ஆத்மா நாநாவாம்’ என்னும் இவ்வளவு அம்சம் சாங்கிய சாஸ்திரத்தில் சுருதிக்கு விரோதமாம். ‘ஈசுவரன் தடஸ்தன் அதாவது ஜகத்திற்கு வேறாய் இருப்பவன். பிரதானமாகிய பிரகிருதி நித்தியமாம். ஜீவன் வாஸ்தவ நாநாவாம்’ என்னும் இவ்வளவு அம்சம் யோக சாஸ்திரத்தில் சுருதிக்கு விரோதமாம்.

(9.136) எவனது (நிர்க்குண) உபாசனை இச்சரீரத்தில் மிகப்
பக்குவமாக இல்லையோ அவன் மரண
காலத்திலாவது பிரம்மலோகத்திலாவது வேறு
தேகத்தில் தத்துவத்தை அறிந்து முக்தன்
ஆகின்றான்.

கீதையின் 8-6 சுலோகம்---

(9.137) “எந்தெந்தத் தேவதை முதலிய தன்மைகளை
நினைத்துக்கொண்டு கடைசிக் காலத்தில் தேகத்தை
விடுகின்றானோ, அந்தத் தன்மையினையே
அடைகின்றான். எந்தப் புருஷன் எதில் மனது
உடையவனாய் இருக்கின்றானோ அதனோடே
சேருகின்றான்” என்பது சாஸ்திர வாக்கியம்.

(9.138) கடைசி காலத்துப் பாவனையால் நிச்சயமாகப்
பாவனையை அனுசரித்து மறுபிறப்பு
உண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அதன்படி
சகுண உபாசனையில் சகுணப் பிரம்மத்தை
அடைவதைப் போல, நிர்க்குண உபாசனையில்
நிர்க்குணப் பிரம்மத்தை அடைவது உண்டாகிறது.

(9.139) அந்தப் பிரம்மம் நித்திய நிர்க்குண வடிவமாகப்
பெயர் மாத்திரத்தால் சொல்லப்படுகின்றது.
பொருளால் இது மோட்சமேயாம். சம்வாதிப்
பிரமத்தினைப் போல அது மோட்ச வடிவமாகக்
கொள்ளப்பட்டு இருக்கின்றது. (அதாவது சம்வாதிப்
பிரமம் (தவறான அறிவு) பெயர் மாத்திரத்தினால்
பிராந்தி எனச் சொல்லப்பட்டு உண்மையாகத்
தத்துவ ஞானமே அதன் பலனாக ஆகிறதோ
அதுபோல என்பது பொருள்)

(9.140) அவிழுக்தன் என்று அழைக்கப்படுகின்ற சிவனைக் குறித்த சகுணப் பிரம்மத்தில் உபாசனையால் சம்சாரத்தைக் கடக்க வைக்கின்ற புத்தி உண்டாவது போல, அந்த நிர்க்குண உபாசனையின் சாமர்த்தியத்தால் மூல அவித்தையை நிவர்த்தி செய்கின்ற ஞானம் உண்டாகின்றது.

(9.141) “அந்த அகாமன் நிஷ்காமன் ஆகின்றான்” என்றும், “சரீரம் இல்லாதவனும் இந்திரியம் இல்லாதவனும் ஆகின்றான்” என்றும் “அபயம் என்னும் பிரம்மமே ஆகின்றான்” என்றும் தாபநீய உபநிடதத்தில் நிர்க்குண உபாசனத்திற்கு மோட்ச வடிவ பயன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(9.142) (நிர்க்குண) உபாசனையின் சாமர்த்தியத்தால் ஞானம் உற்பத்தி உண்டாகிறது. அதனால் “வேறு வழியில்லை” என்னும் சுருதி வாக்கியம் விரோதம் அடைகிறதில்லை.

உபாசனையினால் முத்தி உண்டாகுமாயின், அப்போது ‘மோட்சம் அடைதற்பொருட்டு வேறு (ஞானத்திற்கு வேறாகிய) வழியில்லை’ என்னும் சுருதிக்கு விரோதம் உண்டாகுமே என்ற சந்தேகம் எழலாம் என்பதற்காக, உபாசனைக்கு வித்தையின் ஞான வடிவ துவாரத்தால் மோட்சத்தினைத் தரும் தன்மையைச் சொல்லுதலால் சுருதிக்கு விரோதமில்லை என்பது பொருள்.

(9.143) தாபநீய உபநிடதத்தில் நிஷ்காம உபாசனையால் முத்தி சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. சகாம உபாசகனுக்குச் சைப்பினப் பிரசின உபநிடதத்தில் பிரம்ம தேவனது லோகம் (அடைவான் என்று) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

- (9.144) எவன் மூன்று மாத்திரை உடைய ஓம் என்னும் அட்சரத்தை உபாசிக்கின்றானோ அவன் பிரம்ம தேவனின் லோகத்தை அடைகின்றான். அவன் இந்த ஜீவ கணத்தினின்றும் மேலான புருஷனைக் காண்கின்றான்.
- (9.145) (பிரம்ம சூத்திரம்) அப்பிரதீகம் என்னும் அதிகரணத்தில் தத்கிரது (எவன் எதனைத் தியானிக்கின்றானோ அவன் அதனையே அடைகின்றான் என்னும்) நியாயம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் சகாமனுக்குப் பிரம்ம தேவனது லோக பயன் உண்டாகின்றது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.
- (9.146) நிர்க்குண உபாசனையின் சாமர்த்தியத்தால் அங்குப் பிரம்ம தேவனது லோகத்தில் தத்துவத்தை அறிகின்றான். இந்த சகாம நிர்க்குண உபாசகன் மறுபடியும் சம்சாரத்தை அடைகிறதில்லை. ஆனால் கற்பத்தின் முடிவில் முக்தன் ஆகின்றான்.
- (9.147) பிரணவ உபாசனை அதிகமாக நிர்க்குண வடிவமாகவே வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சில இடங்களில் பிரணவ உபாசனைக்குச் சகுணத் தன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
- (9.148) பிப்பலாத முனியானவர், அவரது சீடன் சத்தியகாமன் கேட்டதற்குப் பர அதாவது நிர்க்குண, அபர அதாவது சகுணப் பிரம்ம வடிவ ஓங்காரத்தை இருவகையாக சொல்லியிருக்கின்றார்.

- (9.149) “அவ்வாலம்பனத்தை அறிந்து எவன் எதை
இச்சிக்கின்றானோ அவனுக்கு அது கிடைக்கின்றது”
என்று இயமதர்மராஜனும் தன்னைக் கேட்கின்ற
நசிகேதனாகிய சீடனுக்குச் சொன்னார் .
- (9.150) செவ்வையாய் நிர்க்குண உபாசனை செய்யும்
இப்புருஷனுக்கு இந்தத் தேகத்திலாவது மரண
சமயத்திலாவது அல்லது பிரம்ம தேவனது
லோகத்திலாவது பிரம்மத்தின் சாட்சாத்காரம்
உண்டாகின்றது .
- (9.151) “விசாரத்தில் சாமர்த்தியம் இன்றிய புருஷன்
நிரந்தரம் ஆத்மாவை உபாசனை செய்க” என்னும்
அர்த்தமும் ஆத்ம கீதையிலும் வெளிப்படையாய்ச்
சொல்லியிருக்கின்றது .

ஆத்ம கீதையின் வாக்கியம்---

- (9.152) “சாட்சாத்கரிக்கச் சாமர்த்தியம் உள்ள புருஷன்
எவனோ அவனும் சங்கையில்லாதவனாய்ப்
பரமாத்வாகிய என்னைச் சிந்தித்தல் செய்க,
காலத்தினால் அவன் அனுபத்தில் ஆருடனாய்ப்
பூர்ண பலமாகிய மோட்சத்தை நிச்சயமாக
அடைவன் .
- (9.153) பூமியில் புதைக்கப்பட்ட அளவற்ற செல்வத்தை
அடைய வேண்டுமானால் வெட்டி எடுத்தலைத் தவிர
வேறு உபாயம் எப்படி இல்லையோ, அப்படியே
என் இலாபத்திலும் சுய ஆத்மாவினைச்
சிந்தித்தலை விட்டு வேறு உபாயம் இல்லை .

- (9.154) தேக வடிவ கல்லைப் பெயர்த்து மறுபடியும் புத்தி வடிவ குந்தாலியினால் மன வடிவ பூமியைப் பிளந்து, பின் புருஷன் பிரம்ம வடிவ செல்வமாகிய என்னைக் கிரகிக்க வேண்டும் அதாவது அறிய வேண்டும்.
- (9.155) அனுபூதி இல்லாதிருக்கினும் “நான் பிரம்மம்” என்றே சிந்திக்க வேண்டும். அசத்து அதாவது இல்லாத வஸ்துவும் தியானத்தினால் அடையப்படுகின்றது எனின், அப்போது நித்தியப் பிராப்தமாகிய பிரம்மமோ தியானத்தினால் அடையப்படுகின்றது என்பதில் என்ன சொல்ல வேண்டியது இருக்கின்றது.
- (9.156) தியானத்தினால் நாள்தோறும் அனாத்ம வடிவ புத்தியில் தளர்ச்சி உண்டாகின்றது. அதனைக் கண்டிருந்தும் தியானம் செய்யாமல் இருப்பானாயின் அப்போது இவனினும் வேறான மூடன் யார்? சொல். இவனே மூடன்.
- (9.157) தியானத்தினால் தேக அபிமானத்தினைக் கெடுத்து அத்வைத வடிவமாய் தன்னைக் காண்பவனாய் மரண தர்மமுடைய மனிதன் அமிருதனாய் இவ்விடத்திலேயே பிரம்மத்தை அடைகின்றான்.
- (9.158) எந்த மனிதன் இத்தியான தீபத்தினைச் செவ்வையாய் அறிகின்றானோ அவன் சந்தேகம் அற்றவனாகியே நிரந்தரம் பிரம்மத்தைத் தியானிக்கின்றான்.

(ஒன்பதாம் பிரகரணம் முற்றும்)

நாடக தீபம்

சேதனத்தில் அத்தியஸ்தமான அகங்காராதிகளையும், அவற்றினை விளக்கும் சாட்சியினையும் நாடகமாக உருவகப்படுத்தி விளக்கும் பிரகரணம் இது.

(10.1) (சிருஷ்டிக்கு) முன் இரண்டற்ற பூர்ணமான பரமாத்மா இருந்தது. அது தனது மாயையால் தானே ஜகத்துவடிவமாய் அந்த ஜகத்தில் சீவ வடிவத்தால் பிரவேசித்தது.

(10.2) விஷ்ணு முதலிய உத்தம தேகங்களில் பிரவேசத்தை அடைந்தவராய்ப் பரமாத்மா தேவதை அதாவது பூஜிக்கப்படுபவன் ஆகின்றார். மனிதர் முதலிய அதம தேகத்தில் நிலைத்துப் பரமாத்ம தேவதையைப் பூசை செய்கின்றவர் ஆகின்றார்.

(10.3) அனேக பிறவிகளில் வழிபடுவதால் தனது விசாரத்தைச் செய்ய விரும்புகின்றான். விசாரத்தினால் மாயை அழிந்து போக தான் மட்டும் மிஞ்சுகின்றான்.

(10.4) இரண்டற்ற ஆனந்த ஆத்மா இரண்டாக அதாவது துவைதமாகக் கூடிய தன்மையும் துக்கத்தன்மையும் பந்தம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சொரூபமாக நிலைத்தல் முத்தி என்று சொல்லப்படுகின்றது.

- (10.5) விசாரம் இல்லாததினால் வரும் பந்தம், விசாரத்தினால் நிவிருத்தி ஆகின்றது. அதனால் சீவனையும் பரமாத்மாவையும் எப்போதுமே விசாரிக்க வேண்டும்.
- (10.6) 'யான்' என்று கருதப்படுவது கர்த்தாவாம். அந்தக் கர்த்தாவின் சாதனம் அதாவது கரணம் மனமாம். அந்த மனத்திற்குக் கிரமமாக உண்டாகிய உள்விருத்தி வெளிவிருத்தி வடிவக் கிரியைகள் இருக்கின்றன.
- (10.7) உள்முகமாகிய "யான்" என்னும் வடிவ விருத்தி கர்த்தாவை விஷயம் ஆக்குகின்றது. வெளிமுகமாகிய "இது" என்னும் வடிவ விருத்தி வெளியிலுள்ள இ.:தெனும் பொருளை விஷயம் ஆக்குகின்றது.
- (10.8) இதுவெனும் பொருளின் பேதங்களான வாசனை, உருவம், சுவை முதலியவைகளை மூக்கு முதலான ஐந்து இந்திரியங்களும் ஒன்றோடு ஒன்று கலவாமல் தனித்தனியாகக் கிரகிக்கின்றன.
- (10.9) கர்த்தாவையும், செய்கையையும் அப்படியே வேறுபட்ட விஷயங்களையும் ஒரே முயற்சியால் எது சித்ருபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதோ அது இங்கு சாட்சி எனப்படுகின்றது.
- (10.10) "நான் காண்கின்றேன், நான் கேட்கின்றேன், நான் முகருகின்றேன், நான் உருசிக்கின்றேன், நான் பரிசிக்கின்றேன்" என்று எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கின்றது. நாட்டிய சாலையிலுள்ள தீபம் போல.

- (10.11) நாட்டிய சாலையில் உள்ள தீபம் சபைத் தலைவனையும், சபையோர்களையும், நாட்டியத்தையும் முழுதும் தெரிகின்றவாறு பிரகாசிக்கின்றது. சபைத் தலைவன் முதலியோர் இல்லாதிருக்கும் போதும் பிரகாசிக்கின்றது.
- (10.12) இப்படி சாட்சி அகங்காரத்தையும் புத்தியையும் சப்தம் முதலிய விஷயங்களையும் பிரகாசிக்கின்றது. அகங்காரம் முதலியவை இல்லாதிருக்கினும் தான் முன் போலவே பிரகாசிக்கின்றது.
- (10.13) கூடஸ்தன் (ஆத்மா) அறிவு வடிவத்தால் நிரந்தரம் விளங்கிக் கொண்டிருக்க, அக்கூடஸ்தனது பிரகாசத்தினால் விளக்கப்படுகின்ற இப்புத்தி அனேக விதமாக நாட்டியம் ஆடுகின்றது.
- (10.14) அகங்காரம் சுவாமி. விஷயம் சபையில் கூடியுள்ள புருஷர்கள், புத்தி, நடிப்பவர், இந்திரியங்கள் தாள் முதலியன வாசிப்போர். விளக்கும் சாட்சி தீபம்.
- (10.15) எப்படி தீபம் தனது இடத்தில் நிலையாக இருந்துகொண்டு எல்லா விடத்தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, அதுபோல முன்று காலத்திலும் அசையாததாய் சாட்சி வெளியிலும் உள்ளிலும் பிரகாசிக்கின்றது.

- (10.16) இந்த வெளி மற்றும் உள் என்னும் பிரிவு தேகத்தை முன்வைத்து பிரித்துப் பார்ப்பது. இவை சாட்சியினிடத்துப் பொருந்தாது. சப்தம் முதலிய விஷயங்கள் வெளியிடத்தில் இருக்கின்றன. தேகத்திற்குள் அகங்காரம் இருக்கின்றது.
- (10.17) தேகத்தின் உள்ளிருக்கும் புத்தி இந்திரியங்களோடு கூடி அடிக்கடி வெளியே செல்லுகின்றது. இவ்வாறாகவே சாட்சியினால் விளங்கப்படும் புத்தியில் உள்ள சஞ்சலத் தன்மை சாட்சியினிடத்தில் வீணாக இருப்பதாகத் தெரிகின்றது.
- (10.18) சன்னலின் வழியாய் வீட்டினுள் பிரவேசித்த சொற்ப வெயில் சொருபமாக அசைவில்லாமல் இருக்கின்றது. அதில் குறுக்கே கையை ஆட்டினால் வெயில் ஆடுவது போல் ஆகின்றது.
- (10.19) அப்படியே தனது சொருபத்தில் நிலைத்துள்ள சாட்சி வெளியிலும் உள்ளிலும் போதல் வருதல் இவற்றைச் செய்யாததாய்ப் புத்தியின் சஞ்சலத் தன்மையால் அப்படி அப்படியே செய்கின்ற வர்களைப் போல் தெரிகின்றது.

- (10.20) சாட்சி வெளியும் அன்று. உள்னும் அன்று. அந்த வெளி உள் இரண்டும் புத்தியின் இடங்களாய் இருப்பினும் அவைகள் சாட்சியின் இடங்கள் ஆகா. புத்தி முதலிய யாவையும் செவ்வையாய் சாந்தி அடைகின்றபோது, அந்த சாட்சி எங்கு தனது சொருபத்தில் விளங்குகின்றதோ அங்குதான் இருக்கின்றது.
- (10.21) எப்போது எந்தவொரு இடமும் தோற்றவில்லையோ அப்போது இடத்தினை அடையாத சாட்சி இருக்கட்டும். இடத்தின் கற்பனையினாலேயே ஆத்மாவிற்கு எல்லாவற்றினும் இருக்கும் தன்மை இருக்கின்றது. சொருபமாக எல்லாவற்றினும் இருக்கும் தன்மை இல்லை.
- (10.22) உள் அல்லது வெளி இடத்தினை அல்லது எல்லா இடங்களைக் கற்பிக்கின்ற புத்தி, அந்தத் இடத்தில் சாட்சி எனப்படுகின்றது. அவ்வாறே எல்லா வஸ்துக்களிலும் பொருத்திக்கொள்க.
- (10.23) எந்தெந்த வடிவம் முதலிய வஸ்துக்கள் புத்தியினால் கற்பிக்கப்படுகின்றனவோ, அந்தந்த வஸ்துவைப் பிரகாசிப்பிப்பதாய் அந்த வஸ்துவின் சாட்சி ஆகின்றது. சொருபமாக வாக்கிற்கும் புத்திக்கும் விஷயமாகாததாம்.

- (10.24) அவ்வாறு மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் விஷயமாகாத சாட்சி என்னால் எப்படி கிரகிக்கத் தக்கதாம் என்று கூறின், அப்போது கிரகிக்கப்பட வேண்டாம். எல்லா உணர்ச்சிகளும் செவ்வையாய்ச் சாந்தியானால் அது தானே மிஞ்சுகின்றது.
- (10.25) சுயம் பிரகாச வடிவமாய் இருப்பதால், அந்த சுய ஆத்மாவில் பிரமாணத்தின் தேவை இல்லை. அவ்வாறு ஞானத்தின் தேவை இருக்குமாயின் பிரம்ம நிஷ்ட குருமுகமாகச் சுருதியைப் படிப்பாயாக.
- (10.26) சகல தோற்றத்தையும் விடுவது முடியாதாயின், அப்போது புத்தியினைக் குறித்து சரணம் அடை அதாவது இலட்சியம் செய்வாய். அந்தப் புத்தியின் அதீனமாய் (உட்பட்டதாய்) உள்ளிலாவது வெளியிலாவது இப்பரமாத்மா அனுபவிக்கப்படும்.

(புத்தாம் பிரகரணம் முற்றும்)

பதினோராவது பிரகரணம்

முதல் அத்தியாயம்

பிரம்மானந்தத்தில் யோகானந்தம்

- (11.1) பிரம்மானந்தத்தினைச் சொல்லுகின்றேன். அந்த பிரம்மானந்தத்தினை உணர்ந்தால், இவ்வுலகம் மற்றும் பரலோகத் தொடர்புடைய துக்கங்களில் இருந்து விடுபட்டு புருஷன் சுகம் உடையவன் ஆவான்.
- (11.2) பிரம்மவித்து (ஞானி) பரப்பிரம்மத்தை அடைகின்றான். ஆத்மாவை அறிந்தவனாகிய ஆத்மவித்து சோகத்தைக் கடக்கின்றான். ஆனந்தத்தின் சாரமே பிரம்மமும் ஆத்மாவும் ஆகும். அந்த சாரத்தின் வடிவமான பிரம்மத்தை அடைந்து புருஷன் ஆனந்தம் உடையவன் ஆகின்றான். வேறுவிதமாய் அதாவது பிரம்ம ஆத்ம ஐக்கியத்தைத் தவிர்த்து வேறு சாதனத்தால் நிரந்தர ஆனந்தத்தை அடைய முடிவதில்லை.
- (11.3) இந்த முழுச் தனது சொருபத்தில் நிலைத்து (அபேதமாய்) நிற்கின்ற பொழுது, அவன் பயம் அற்றவன் ஆகின்றான். புருஷன் தனது சொருபத்தில் பேதத்தைக் காண்கின்றபொழுது அவனுக்குப் பயம் உண்டாகின்றது.
- (11.4) வாயு, சூரியன், அக்கினி, இந்திரன், இயமன் என்பவர் ஆதியில் தர்மத்தை அறிந்தவர்களாயினும் பேதத்தைச் செய்து இந்தப் பிரம்மத்தினின்றும் பயத்தினால் அவரவர் செயல்களில் இருக்கின்றார்கள் என்பது பிரசித்தம். (நசிகேதனுக்கு யமன் சொல்லிய கருத்து)

- (11.5) பிரம்மத்தின் ஆனந்தத்தை அறியும் புருஷன் எதனின்றும் பயத்தை அடைகிறதில்லை. கர்ம வடிவ அக்கினியால் சம்பாதிக்கப்பட்ட சிந்தை இந்த ஞானியினை மாத்திரம் தபிக்கச் செய்யாது.
- (11.6) இப்படி ஞானி (புண்ணிய பாபமாகிய) இரண்டு கர்மங்களையும் விட்டு ஆத்மாவை எப்போதும் சிந்தனை செய்வான். அன்றியும் இந்த ஞானி பாப புண்ணிய வடிவ கர்மத்தினை ஆத்மாவினும் வேறாகாத தனது வடிவமாகவே காண்கின்றான். (அதனால் இந்த கர்மங்கள் அவனைப் பாதிப்பதில்லை)
- (11.7) உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான எல்லாமாகிய அந்தப் பரமாத்மாவை அறிந்த காலத்து இப்புருஷனது இருதயக் கிரந்தி (முடிச்சு) நாசமாகின்றது. சர்வ சந்தேகங்களும் நிவர்த்திக்கப்படுகின்றன. கர்மங்கள் நசிக்கின்றன.
- (11.8) அதனை அறிகின்றவனே சம்சாரமாகிய உலகத்தைக் கடக்கின்றான். வேறுவழியில்லை. பரமாத்மாவை அறிந்து பாசமாகிய துன்பங்கள் நாசமாகின்றன. உதாசீன செயல்கள் இருப்பினும் அதனால் பிறப்புக்குக் காரணமான இராகத் துவேஷங்களோடு கூடிய கர்மம் இல்லாமையால் புருஷன் பிறவியை அடைவதில்லை.
- (11.9) தைரியம் உடைய புருஷன் தெய்வத்தை அறிந்து இந்தப் பிறவியிலேயே மகிழ்ச்சி, வாட்டங்களை விடுகின்றான். இந்த ஞானியைச் செய்யப்பட்ட மற்றும் செய்யப்படாத புண்ணிய பாபங்கள் ஒருபோதும் தபிக்கச் செய்கிறதில்லை.

- (11.10) இத்தகைய கருத்துகளுக்கு அனேக சுருதிகள் புராணங்கள் ஸ்மிருதிகள் முதலியன பிரமாணங்களாய் இருக்கின்றன. அந்தச் சுருதிகள் பிரம்ம ஞானம் உண்டாயின் கெடுதிகள் நீங்குவதும் ஆனந்தம் அடையப் பெறுவதும் உண்டாகும் என்று கூறுகின்றன.
- (11.11) பிரம்மானந்தம், வித்தியானந்தம் அப்படியே விஷயானந்தம் என்று ஆனந்தம் மூன்று விதமாம். அவைகளில் இருந்து பிரம்மானந்தம் மூன்று அத்தியாயங்களில் விசாரணை செய்யப்படுகிறது.
- (11.12) பிருகு என்னும் புத்திரன் வருணராகிய தந்தையிடம் பிரம்மத்தின் லட்சணத்தைக் கேட்டு, அன்னமயம் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞான மயம் என்னும் கோசங்களை விட்டு ஆனந்தத்தினை அறிந்தான்.
- (11.13) ஆனந்தத்தில் இருந்தே புதங்கள் உண்டாகின்றன. அந்த ஆனந்தத்தினாலே ஜீவனத்தை அடைகின்றன. அவற்றின் இலயம் (அழிதல்) அதன்கண் உண்டாகின்றன. ஆதலால் ஆனந்தமே பிரம்மம். இதில் சந்தேகம் இல்லை.
- (11.14) புதங்களின் உற்பத்திக்கு முன் திரிபுடி வடிவத் துவைதம் இன்மையால் பூமாவே (பெரியதுக்கும் பெரியதான பிரம்மம்) இருந்தது. காண்பவனாகிய அந்தக்கரணம், ஞானமாகிய விருத்தி, காணப்படும் பொருளாகிய கடம் முதலிய விஷயம் என்னும் வடிவினதாகிய திரிபுடி (காண்பான்-காட்சி-காணப்படும் பொருள்) பிரளயத்தில் இல்லை.

- (11.15) உண்டானதாகிய விஞ்ஞான மயகோசம் காண்பவன்.
மனோ மயகோசம் ஞானமாம். சப்தம் முதலிய
விஷயங்கள் காணப்படுபவையாம். இம்முன்று
திரிபுடிகளும் உற்பத்திக்கு முன் இல்லை.
- (11.16) மூன்றும் இல்லாதபோதோ துவைதம் (இரண்டு)
இன்றிய பூர்ணமே அனுபவிக்கப்படுகின்றது. சமாதி
சுழுத்தி மூர்ச்சைகளில் அத்வைத வடிவ (இரண்டற்ற)
ஆத்மா அனுபவிக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறே
சிருஷ்டிக்கு முன்னும் பூரணனாய் இருக்கின்றான்.
- (11.17) எது பூமாவோ அது சுகவடிவம். மூன்றுவித பேதம்
உடைய அற்பத்தில் சுகம் இல்லை. இப்படி
சனத்குமாரர் மிகச் சோகமுடைய நாரதரை
நோக்கிச் சொன்னார்.
- (11.18) நாரதர் புராணங்களோடு ஐந்து வேதங்களையும்
பல்வகைச் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தும்
அனாத்மாவை உணர்ந்தவராய் இருந்தமையால்
மிகுந்த சோகம் உடையவர் ஆனார்.
- (11.19) வேத அப்பியாசத்திற்கு முன் மூன்று தாபங்கள்
மாத்திரத்தினால் சோகம் உடைமை இருந்தது. பின்
அப்பியாசம் மறதி பங்கம் கர்வம் என்பவற்றால்
சோகம் உடைமை உண்டாயிற்று.
- (11.20) “வித்துவானாகிய சனத்குமாரரே! அத்தன்மைய
யான் சோகத்தை அடைந்திருக்கின்றேன். என்னை
இங்கு சோகத்தின் கரையில் சேர்ப்பிப்பீராக” என்று
நாரதர் கேட்க, சனத்குமார முனிவர் “சுகமே
இச்சோகத்தின் கரையாம்” என்று சொன்னார்.

- (11.21) விஷயத்தினால் உண்டாகும் சுகம் ஆயிரம்
துக்கங்களால் சூழப்பட்டிருத்தலால் துக்க
வடிவமேயாம் என்று நிச்சயித்து இச்சனக்குமார
முனிவர் அற்பத்தில் சுகம் இல்லை என்று கூறினார்.
- (11.22) (வாதி:-)அப்படியானால் துவைதத்தில் சுகம் இருக்க
வேண்டாம். அத்வைதத்திலும் சுகம் இல்லை.
அத்வைதத்தில் சுகம் இருக்குமாயின் தோற்றம்.
அவ்வாறு சுகம் இருக்குமாயின்,
அனுபவிக்கின்றவன், அனுபவம், அனுபவத்திற்கான
விஷயம் என்னும் திரிபுடி உண்டாம்.
- (11.23) (பதில்) அத்வைதமே சுகமாய் இருப்பதால், அது
சுகத்தைச் சார்ந்திருக்கத் தேவையில்லை.
அத்வைதம் சுக வடிவம் என்பதில் பிரமாணம்
கேட்கின், அத்வைதம் சுயம்பிரகாசமாகவே
இருப்பதால் அதனை நிரூபிக்க பிரமாணத்தின்
யுக்தி தேவை இல்லை.
- (11.24) நீயே இந்த அத்வைதத்தை ஏற்று இதில் சுகம்
இல்லை என்று சொல்லுகின்றபொழுது,
அத்வைதத்தின் சுயம்பிரகாசத் தன்மையில் உன்
வாக்கியமே பிரமாணம் ஆகும்.
- (11.25) ஒருகால் யான் அத்வைதத்தை அங்கீகாரம்
செய்யவில்லை, இருப்பினும் தமது வார்த்தையைத்
தொடர்ந்து தூஷிக்கின்றேன் என்று கூறின்,
அப்போது வாதி! துவைத ஜகத்திற்கு முன் எது
இருந்தது? சொல்.

- (11.26) துவைதத்திற்கு முன் அத்வைதம் இருந்ததா? அல்லது துவைதம் இருந்ததா? அல்லது துவைத அத்வைதங்களுக்கு வேறான பட்சம் ஏதாவது இருந்ததா? கடைசி பட்சம் அதாவது துவைத அத்வைதங்களுக்கு வேறான ஒன்று இருக்கமுடியாது என்பது தெரிந்ததே. ஜகமே உற்பத்தி ஆகாத போது, இரண்டு பொருட்கள் இருந்தது என்ற இரண்டாவது பட்சம் பொருந்தாது. இப்போது முதல் பட்சமாகிய அத்வைதம் மிஞ்சியிருக்கிறது.
- (11.27) அத்வைதத்தின் சித்தி யுக்தியினாலேயே இருக்கின்றது. அனுபவத்தினால் அல்ல என்று நீ கூறின், அப்போது வாதியே, இந்த யுக்தி திருஷ்டாந்தம் (உதாரணம்) இன்றியதா? அல்லது திருஷ்டாந்தத்தோடு கூடியதா? சொல்.இங்கு வேறு யுக்தி அதாவது திருஷ்டாந்தம் இன்றியதும் திருஷ்டாந்தத்தோடு கூடியதுமான இரண்டு வடிவ யுக்தி இருக்கின்றது என்னும் முன்றாவது விகற்பம் இருக்க முடியாது என்பதால் அதனைக் கூற முடியாது.
- (11.28) அனுபவமும் இல்லை, திருஷ்டாந்தமும் இல்லை என்னும் யுக்தியோ அயுக்தம் அதாவது யுக்திக்கு எதிரானதாகும். திருஷ்டாந்தமும் யுக்தியும் உடையதாக இருக்கின்ற எனக்கு ஏற்புடையதான திருஷ்டாந்தத்தினை சொல்வாயாக.
- (11.29) பிரளயம் துவைதம் இன்றியதாம். துவைதத்தின் தோற்றாமை வடிவ ஏதுவாம். சுழுத்தியினைப் போல என்று கூறின், அத்வைதத்தில் தனது அதாவது உன்னுடைய சுழுத்தியே உதாரணம் என்று சொன்னால், அதில் திருஷ்டாந்தம் சொல்லுவாயாக.

- (11.30) தனது சுழுத்தியில் பிறர் சுழுத்தி திருஷ்டாந்தம் எனின், அப்போது உன் சாமர்த்தியம் மிகப் பெரிதே. உனது சுழுத்தியை அறியாத போது, அத்தன்மையை உனக்கு மற்றவரது சுழுத்தியிலோ தெரியாமைக்கு என்ன சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது?
- (11.31) மற்றவன் சுழுத்தி உடையவன், சேஷ்டை இல்லாதவனாய் இருத்தலால், என்னைப் போல என்று சொல்லுவானாயின். அப்பொழுது உதாரணத்தைக் காட்டுகின்ற உனது சுழுத்திக்கு உதாரணத்தின் திறமையாலேயே சுயம்பிரகாசத் தன்மை பலத்தால் உண்டாகின்றது.
- (11.32) இந்திரியங்கள் இல்லை, திருஷ்டாந்தம் இல்லை என்றாலும் அச்சுழுத்தியினை அங்கீகரிக்கின்றாய். இவ்வாறு சாதனம் இன்றித் தோற்றுதல் யாதோ அதுவே சுழுத்தியின் சுயம்பிரகாசத் தன்மையாம்.

இங்கு இது அனுமானம்:- விவாதத்திற்கு விஷயமாகிய சுழுத்தி சொப்பிரகாசமாம். ஞான சாதனம் இல்லாதிருந்தும் விளங்குகின்றதாய் இருத்தலால். சாங்கியர்களுக்குச் சம்மதமான ஆத்மாவினைப் போலவும், பிரபாகரர்களின் அநுசாரிகளுக்குச் சம்மதமான சம்வேதனமாகிய விருத்தி ஞானம் எதுவோ அதனைப் போலவும், சாக்கியர்களாகிய பௌத்தர்களுக்குச் சம்மதமான சுவாத்மாவினைப் போலவும் என்பது பொருள்.

எப்படி சாங்கியப் பிரபாகர பௌத்த மதங்களில் ஆத்மா, விருத்திஞானம், ஆத்மா என்பன கிரமமாக வேறு சாதனங்களில்லாமலும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருத் தலால் சுயம்பிரகாச வடிவாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அதுபோல எமது மதத்திலும் சுழுத்தியினால் உபலட்சித ஆத்மா அந்நிய சாதனங்கள் இன்றிப் பிரகாசித்துக்

கொண்டிருத்தலால் சுவயம்பிரகாசமாம். ஆனால் சாங்கியாதியர் மதத்தில் ஆத்மா முதலியவற்றிற்குத் தமது பிரகாசத்தில் தமது அபேட்சை உளது. எமது மதத்தில் அ.:தில்லை. ஆனால் ஆத்மா எப்போதும் பிரகாசிக்கிறதாய் இருக்கிறது.

(11.33) (வாதி கூறுவது) சுழுத்தியில் அத்வைதத் தன்மையும் சுயம்பிரகாசத் தன்மையும் இருக்கட்டும். ஆனால் சித்தாந்தி, சுழுத்தியில் சுகம் எவ்வாறு இருக்கின்றது? அதனைச் சொல். (பதில்) வாதிக்கேள். எதனால் அப்போது சுழுத்தியில் துக்கம் இல்லையோ அதனால் உனக்குச் சுகமே மிஞ்சி இருக்கின்றது.

(11.34) “சுழுத்தியில் குருடனாய் இருந்தும் குருட இல்லாதவன் ஆகின்றான். துன்பப்பட்டாலும் துன்பப்படாதவனாய் ஆகின்றான். ரோகியாய் (நோய் உள்ளவனாய்) இருப்பவன் ரோகம் இல்லாதவன் ஆகின்றான்” என்று சுருதி கூறுகின்றது. இதனை எல்லோரும் அறிகின்றனர்.

(11.35) துக்கத்தின் இல்லாமை மாத்திரத்தால் சுகத்தின் கற்பனை உண்டாகாது. ஏனெனின், மண்ணாங்கட்டி, கல் முதலியவற்றில் இரண்டும் இன்மையைக் காணுதலால் என்று கூறின், அப்போது உன் வார்த்தை விஷமாம்.

(11.36) முகத்தின் வாட்டமும் மலர்ச்சியுமாகிய இரண்டு குறிகளாலும் முறையே பிறருடைய துக்கம் சுகம் என்பவற்றின் கற்பனை உண்டாகின்றது. மண்ணாங்கட்டியில் தீனத்தன்மை முதலியன இன்மையால் துக்க முதலியவற்றின் கற்பனை சம்பவியாது.

- (11.37) தனது சுகதுக்கங்களோ எதனால் ஊகிக்க (அனுமானத்தால் அறிய)த் தக்கவன் அன்றோ, அதனால் அவற்றின் இருப்பு அனுபவத்தினாலேயே அறியத்தக்கதாம். அதுபோல அவற்றின் இன்மையும் அனுபவத்தினாலேயே அறியத்தக்கதாம், பிறவற்றால் அன்று.
- (11.38) அவ்வாறாயின் தனது சுழுத்தியிலும் துக்கத்தின் இன்மை அனுபூதியினால் சித்தித்திருக்கின்றது. துக்கம் இன்றியதாய் இருத்தலால் சுழுத்தியில் தடையற்ற சுகம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.
- (11.39) அந்தச் சுழுத்தியில் சுகம் உண்டாகாவிடின், அப்போது மிகப்பெரிய உழைப்பினால் மிருதுவான படுக்கை முதலிய சாதனங்கள் எதனால் சம்பாதிக்கப்படுகின்றன?
- (11.40) படுக்கை முதலியவற்றைச் சம்பாதித்தல் ஆகியவை துக்க நாசத்தின் பொருட்டேயாம் எனின், அப்படி துக்கத்தின் நாசத்தின் பொருட்டு நோயாளிக்கு இருக்கட்டும். நோய் இல்லாதவனுக்கு இப்படுக்கை முதலியவற்றைச் சம்பாதித்தல் சுகத்தின் பொருட்டே என்று நிச்சயம்செய்.
- (11.41) அப்போது சாதனத்தால் தோன்றியதாய் இருத்தலின், அச்சுழுத்தியில் தோன்றிய சுகம் விஷயத்தினால் உண்டான சுகமாகும். நித்தியமான ஆத்ம சொரூப சுகம் ஆகாது என்று கூறுவாய் ஆயின், இங்கு சுழுத்திக்கு எதிர்மறையான அவஸ்தையில் நித்திரைக்கு முன் எந்தச் சுகம் இருக்கின்றதோ, அது படுக்கை ஆசனம் முதலிய விஷயத்தினால் தோன்றியதாக ஆகட்டும்.

- (11.42) நித்திரையில் உள்ள சுகம் எதுவோ அது எந்த பொருளாலும் பெறப்பட்டதாம்? எதனாலும் அன்று. ஆதியில் சீவன் சுகத்திற்கு எதிரான புத்தி உடையவன் ஆகின்றான். பிறகு பரசுகத்தில் முழுகுகின்றான்.
- (11.43) சீவன் சாக்கிரத்தின் வியாபாரங்களால் அலைகின்றவனாய் விசிராந்தி அடைந்து, பின் விரோதியான துக்கம் நிவிருத்தியாகவே வியாகூலம் இன்றிய மனதை உடையவனாய் விஷயத்தில் சுகத்தை அனுபவிக்கின்றான்.
- (11.44) ஆத்மாவிற்கு எதிர்முகமாகிய புத்தி விருத்தியில் சொருபானந்தம் பிரதி பிம்பத்தை அடைகின்றது. இங்கும் இப்பிரதி பிம்பத்தினை அனுபவித்து திரிபுடியினால் சிரமத்தை அடைகின்றான்.

இவ்வேளையிலும் அவ்விஷயானந்தத்தினை அனுபவித்து அனுபவம் செய்பவன், அனுபவம், அனுபவத்தின் விஷயம் என்னும் வடிவினதாகிய திரிபுடியினால் ஜீவன் துன்பத்தினை அடைகின்றான்.

- (11.45) அந்த சிரமம் நீங்கும் பொருட்டு சீவன் பரமாத்மாவினிடத்து ஓடுகின்றான். அதனோடு ஒருமையை அடைந்து தான் அவ்விடத்தில் உள்ள பிரம்மானந்தம் ஆகின்றான்.
- (11.46) சகுனி என்னும் இராஜானி, கழுகு, பாலகன், சக்கிரவர்த்தி ராஜா, மகாப்பிராமணன் என்னும் ஐந்து திருஷ்டாந்தங்களும் சுழுத்தியின் ஆனந்தத்தில் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

- (11.47) கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட சகுனி எல்லாத்
திக்குகளிலும் வியாபாரம் செய்து அங்கு
இளைப்பாறும் இடமாகிய ஆதாரத்தை
அடையாமல், பந்தனத்திற்கு இடமான கை அல்லது
கம்பத்தைச் சேர்கின்றது.
- (11.48) அப்படி சீவனது உபாதியாகிய மனமும் தர்ம
அதர்மங்களின் பயனை அடைதற்பொருட்டுச் கனவு
நனவுகளில் சுழன்று கர்மம் நாசமாகவே
ஒடுங்குகின்றது.
- (11.49) எப்படி கழுகானது சயனித்தற்குத் தனது கூடு
ஒன்றிடத்திலேயே பற்று உடையதாய் வேகமாய்ச்
செல்லுகின்றதோ, அப்படியே சீவன் பிரம்மானந்தம்
ஒன்றிலேயே பற்று உடையதாய்ச் சுழுத்தியின்
பொருட்டு ஒடுகின்றது.
- (11.50) பாலகன் தாயின் மார்பகத்தில் பால் குடித்து
மிருதுவான சயனத்திலிருந்து சிரிக்கின்றவனாய்
இராகத்துவேஷ முதலியவற்றின் உற்பத்தி
இன்மையால் ஆனந்தரூப முக்கிய சுபாவம்
உடையவன் ஆகின்றான்.
- (11.51) சகல பூமிக்கும் அதிபதியாகிய மகாராஜன் சர்வ
போகங்களினாலும் முழுமையாய்த் திருப்தி
அடைந்தவனாய் மானுட ஆனந்தத்தின் எல்லையை
அடைந்து ஆனந்த மூர்த்தி ஒன்றையே
பஜிக்கின்றான்.

- (11.52) மகாவிப்பிரனாகிய பிரமவேதி (மகாப் பிராமணன் ஆகிய பிரத்தியகபின்ன பிரம்ம சாட்சாத்தாரம் உடையவன்) கிருத கிருத்தியத்தன்மை வடிவ வித்தியானந்தத்தின் பரமாவதியை (மேலான சீவன் முக்தத் தன்மையை) அடைந்து நிலைக்கின்றான் .
- (11.53) உதாரணம் ஆக்கப்பட்ட அறிவின்றிய அதிபாலகன், அறிஞனாகிய மகாராஜன், அதிக அறிஞனாகிய பிரம்மநிஷ்டன் என்னும் மூவரின் சுகங்களின் தன்மை உலகத்தில் காண்பதாய் இருக்கின்றது. அன்னிய புருஷர்களோ துக்கிகளாய் இருக்கின்றார்கள். சுகமாக இல்லை .
- (11.54) பாலகன் முதலியோரைப் போலவே இச்சுழுத்தி உடையவன் பிரம்மானந்தம் ஒன்றில் அதன் நினைவாகவே இருக்கின்றான் . பெண்ணினால் தழுவிக் கொள்ளப்பட்ட புருஷனைப் போல வெளியினை அறிகிறதில்லை, உள்ளினையும் அறிகிற தில்லை . (உள்-வெளி இரண்டையும் அறிவதில்லை)
- (11.55) எப்படி உதாரணத்தில் பலவழிகள் ஒன்று சேரும்படியான இடம் அல்லது இலகுவான மார்க்கம் முதலியன வெளியில் உள்ளவை வீட்டின் காரியம் உள்ளே இருப்பவை என்பதைப் போல, அதுபோல விழிப்பு(ஜாக்கிரம்) வெளியில் உள்ளது, நாடிகளில் உள்ள சொப்பனம் உள்ளே இருப்பவை ஆகும்.

- (11.56) “சுழுத்தியில் பிதாவும் தந்தையாக இல்லாதவனாக ஆகின்றான்” என்றல் முதலிய சுருதியின் நிலையில், ஜீவத் தன்மையின் நீக்கத்தாலும், சம்சாரித் தன்மையின் தோற்றாமையினாலும் சுழுத்தியில் பிரம்மமே இருக்கின்றது, ஜீவன் இல்லை.
- (11.57) தந்தை என்ற எண்ணம் முதலிய அபிமானம் எதுவோ அதுவே சுக துக்கங்களுக்கு இடமாம். அது நீங்கவே இப்புருஷன் சர்வ சோகங்களையும் கடந்தவன் ஆகின்றான்.
- (11.58) “சுழுத்தி காலத்தில் சகலப் பிரபஞ்சமும் ஒருங்கவே தமசினால் மறைக்கப்பட்ட ஜீவன் சுக ரூபத்தை அடைகின்றான்” என்று அதர்வண வேதத்தின் கைவல்ய சுருதி சொல்லுகின்றது.
- (11.59) சுழுத்தியினின்று எழுந்த புருஷன் “இவ்வளவு காலம் வரையில் நான் சுகமாகத் தூங்கினேன், ஒன்றும் அறியவில்லை” என்று சுழுத்தி கால சுகத்தினையும் அஞ்ஞானத்தினையும் நினைவு கொள்கின்றான்.
- (11.60) நினைவுப் பதிவுகளால் உண்டான ஞானம் அனுபவிக்கப்பட்டதால் உண்டாகின்றது. அதலால் அப்போது அனுபவம் இருந்தது. சிதாத்ம வடிவமாய் அதாவது சுயம்பிரகாச ரூபமாய் இருத்தலால் சுகம் சொருபமாகத் தோற்றுகின்றது. (சுயம்பிரகாச சுகத்தின் வலியினாலேயே அதனை ஆவரணம் செய்யும்) அஞ்ஞானத்தின் உணர்ச்சி உண்டாகின்றது.

- (11.61) “விஞ்ஞானமாகிய ஜீவ சேதனம் ஆனந்த வடிவப் பிரம்மமாம்” என்று வாஜஸநேயி சாகையினை உடையோர் படிக்கின்றனர். ஆதலால் சுயம்பிரகாச வடிவ சுகம் பிரம்மமே, வேறு அன்று.
- (11.62) எது அஞ்ஞானமோ அதில் விஞ்ஞான மயம் மனோமயம் இரண்டும் ஒருங்கியிருக்கின்றன. எதனால் அவ்விரண்டன் அழிவாகிய அவஸ்தை நித்திரையோ அதனால். அந்த நித்திரையே அஞ்ஞானமாம்.
- (11.63) உறைந்த நெய்யினைப்போல பின்பு நனவு முதலியவற்றில் விஞ்ஞானமயன் ஆகின்ற, அதுவே முன்பு ஒருங்கிய அவஸ்தை உடையதாய் ஆனந்தமய சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றது.
- (11.64) சுழுத்திக்கு முந்திய கணத்தில் எந்தப் புத்தி விருத்தி சுகத்தின் பிரதி பிம்பத்தோடு கூடியது ஆகின்றதோ, அதன்பின் அச்சுகத்தின் பிரதி பிம்பத்தோடு கூடிய அதே விருத்தி ஒருங்கி ஆனந்தமயம் எனப்படுகின்றது.
- (11.65) உள்முகமாகிய ஆனந்தமயன் அப்போது சேதனப் பிரதிபிம்பத்தோடு கூடிய அஞ்ஞானத்தினின்று உண்டாகிய விருத்திகளால் பிரம்ம சுகத்தை அனுபவிக்கின்றான்.
- (11.66) அஞ்ஞானத்தின் விருத்திகள் சூக்குமம் என்னும் வெளிப்படை இன்றியனவாம். புத்தியின் விருத்திகள் வெளிப்படை உள்ளனவாம். இப்படி வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் கரையினை அடைந்த புருஷர்கள் சொல்கின்றார்கள்.

- (11.67) மாண்குய தாபநீயாதி உபநிடதங்களில் இது மிகத் தெளிவாகும். ஆனந்தமயனுக்குப் போக்திருத் தன்மை உண்டு. பிரம்மானந்தத்தில் போகிக்கத் தக்க தன்மை உண்டு.

இப்போது 'சுழுத்தி வடிவ ஸ்தானத்தில் ஐக்கிய வடிவமாகிய பிரஞ்ஞானகனனே அனந்தமனும் ஆனந்தம் புசிப்பவனும் சேதோமுகனுமாவன்' என்னும் மாண்குய சுருதியில் உள்ள வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தினைச் சொல்கின்றார்--

- (11.68) ஒருவடிவத் தன்மையினை அடைந்து சுழுத்தியில் உள்ள பிரஞ்ஞானகனத் தன்மையினை அடைந்த ஆத்மா ஆனந்தமயன். சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடு கூடிய விருத்திகளால் ஆனந்தம் அனுபவிப்பவன் ஆகின்றான்.

- (11.69) எது முன் விஞ்ஞானமய முதலிய வடிவ ஆகாரங்களோடு கூடியதாய் இருந்ததோ, அதுவே இப்போது அழிவினால் ஒருமையை அடைந்து இருக்கின்றது. அனேக அரிசிகளால் உண்டாகிய மாவு எதுவோ அதனைப் போல என்பது பொருள்.

- (11.70) முன் பிரஞ்ஞான வடிவமாய் இருந்த புத்தி விருத்திகள் எவையோ அவை பின் கன வடிவமாகின்றன (அதாவது சேதன வடிவத்தால் ஒரு வடிவமாக ஆகின்றன). எப்படி ஜலத்தோடு கூடிய தேகத்தில் பனித்துளிகளின் கன வடிவத் தன்மை அதாவது ஒரு வடிவத்தன்மை உண்டாகின்றதோ அதுபோல.

- (11.71) எவ்வளவு துக்க விருத்திகள் உண்டோ அவைகள் ஒருங்குவதால், அந்த சாட்சித் தன்மை வடிவ கனவடிவத் தன்மையினை லௌகிக ஜனங்களும், தார்க்கிகர்களும் துக்கத்தின் இல்லாமை என்று கூறுகின்றனர் .
- (11.72) ஆனந்தத்தின் போஜனத்தில் (அதாவது சுழுத்தியில் உள்ள பிரம்மானந்தத்தை அனுபவித்தலில்) அஞ்ஞானத்தில் பிரதிபிம்பித்த சேதனம் முகமாகின்றது (அதாவது சாதனம் ஆகின்றது). பின் அனுபவிக்கப்பட்ட பிரம்மானந்தத்தினை விட்டுக் கர்மத்தினால் வெளியில் செல்லுகின்றது .
- (11.73) “எந்தக் கர்மம் ஜன்மாந்தரத்தில் இருந்ததோ அதன் யோகமாகிய சேர்க்கையால் மறுபடியும் விழிக்கின்றான்” என்னும் கைவல்ய சாகையில் கர்மத்தால் தோன்றியதாக நனவு சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது .
- (11.74) நனவினை அடைந்த புருஷனுக்குச் சிறிது காலம் வரையில் பிரம்மானந்தத்தின் வாசனை தொடர்கின்றது . ஏதனால் விஷயம் இல்லாத புருஷனும் சுகியாய்ச் சும்மா இருக்கின்றானோ (அதனால்) .
- (11.75) கர்மங்களால் தூண்டப்பட்ட எல்லா ஜனங்களும் பின் பலவிதமான துக்கங்களைப் பாவிக்கின்ற வர்களாய்ச் சிறிது காலம் பிரம்மானந்தத்தினை மறக்கின்றார்கள் .

- (11.76) தினந்தோறும் மனிதர்களுக்கு நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும் பிரம்மானந்தத்தில் பட்சபாதம் என்னும் சிநேகம் உண்டு. அதனால் இதில் எந்தப் பண்டிதன் விவாதம் செய்வான்?
- (11.77) அப்படியானால் எப்போது சும்மாவிருக்கும் நிலையில் பிரம்மானந்தம் தோற்றுகின்றதோ, அப்போது லௌகிகர்களும்கூட சோம்பல் உடையவர்களும் கர்த்தா தன்மை உட்பட அனைத்து நிவர்த்தியும் ஆகுவர். ஆதலால் இங்கு சாஸ்திரத்தினாலும் குருவினாலும் என்ன பிரயோசனம்?
- (11.78) “பிரம்மம் இருக்கின்றது அதாவது அது பிரம்மானந்தம்” என்று அறிந்தால், அப்போது அவ்வளவினாலேயே அந்த லௌகிக ஜனங்கள் கர்த்தா தன்மை உட்பட அனைத்து நிவர்த்தியும் ஆகுவர் என்று நீ கூறுதல் சத்தியம். ஆனால் மிக ஆழமான குரு சாஸ்திரம் இன்றி யார் அறிவர்?

எப்பொழுது “இச்சுழுத்தியில் உள்ள ஆனந்தம் நித்தியமும் நிரதிசயமுமாகிய எனது நிஜ வடிவப் பிரம்மமாம்” என்று விசேஷமாக அறிகின்றானோ, அப்பொழுது அஞ்ஞானத்தின் நிவிருத்தி வாயிலாகக் கர்த்தவ்விய வடிவ அனர்த்த நிவிருத்தியாகிய புருஷார்த்தத்தின் அடைவு உண்டாகின்றது என்பது தாற்பரியம்.

- (11.79) சித்தாந்தியாரே, “நான் தங்கள் வார்த்தையால் இது பிரம்மானந்தம் என்று அறிகின்றவன் ஆயினும், எனக்குக் கர்த்தா தன்மை உட்பட அனைத்து நிவர்த்தியும் ஏன் உண்டாகவில்லை” என்று கேட்டால், அப்போது வாதியே, இங்கு உன்னைப் போன்ற பண்டித அபிமானியான அதாவது பண்டிதன் அல்லாதவனாய்த் தன்னைப் பண்டிதன் என்று கொள்ளும் ஓர் புருஷனது விருத்தாந்தத்தைக் கேள்.
- (11.80) “நான்கு வேதங்களை உணர்ந்தவனுக்கு இந்தத் தனம் கொடுக்கத் தக்கதாம்” என்னும் வார்த்தையினைக் கேட்டு ஒருவன் “வேதம் நான்கு எவை என்பதை யான் அறிவேன் எனக்குத் தனம் கொடுக்க” என்று சொன்னான்.
- (11.81) மேற்கூறிய இப்புருஷன் வேதத்தின் சங்கையினையே (எண்ணிக்கையையே) அறிகின்றான். முழுவதுமாக வேதங்களை அறிகிறதில்லை என்று கூறின், அப்போது இவ்வாறு நீயும் சம்பூரணமாகப் பிரம்மத்தை அறியவில்லை.
- (11.82) மாயையும் அதன் காரியமும் இல்லாத அகண்டைகரச ஆனந்தத்தில் அசம்பூரணத்துவ சம்பூரணத்துவங்களின் வார்த்தையின் அவசரமே ஏது? எதுவுமில்லை.
- (11.83) வாதியே, நீ சப்தங்களையே படிக்கின்றாயா? அல்லது அவற்றின் அர்த்தத்தினையும் காண்கின்றாயா? சப்த பாடம் மட்டும் இருப்பின், உனக்கு அர்த்தஞானம் சம்பாதிக்க வேண்டியதாக மீதம் இருக்கின்றது.

- (11.84) வியாகரணத்தினால் (சொல் இலக்கணத்தால்)
அர்த்தத்தினை அறிந்த காலத்துச் சாட்சாத்காரம்
மிஞ்சியிருக்கின்றது. கிருதார்த்தத் தன்மையின்
புத்தி உண்டாகும் வரையில் வாதியே, குருவினை
உபாசனை செய்.

இலக்கண சாத்திரங்களால் பரோட்ச ஞானம் அடைந்தாலும்,
சம்சயம் முதலியவைகளின் நீக்கத்தால் அபரோட்சமாக்கல்
மிஞ்சியிருக்கின்றது என்பது பொருள்.

எப்போது "நான் கிருதார்த்தன் கர்த்தவ்வியப்
பிராப்தவ்வியங்களின் அபாவம் உடையவனாய் இருக்கின்றேன்"
என்று கிருதார்த்தத் தன்மையின் புத்தி உண்டாகிறதோ
அப்போது ஞானத்தின் சம்பூர்ணத் தன்மை அறியத் தக்கதாம்
என்பது பொருள்.

- (11.85) இப்பிரசங்கத்தால் கிடைத்த பொருள் இருக்கட்டும்.
எங்கெங்கு விஷயங்கள் இன்றிச் சுகம்
உண்டாகின்றதோ, அங்கு எவ்விடத்தும்
இப்பிரம்மானந்தத்தினது வாசனையை அறிக.

- (11.86) விஷயங்கள் கிடைக்க, அவற்றின் இச்சை
நீங்கியதனால் உள் முகமாகிய மனதின் விருத்தியில்
ஆனந்தம் பிரதிபிம்பத்தை அடைகின்றது. (இது
விஷயானந்தம்)

- (11.87) பிரம்மானந்தம், வாசனானந்தம், பிரதிபிம்பானந்தம்
என்னும் விஷயானந்தம் இம்முன்று ஆனந்தங்கள்
அல்லாமல் இந்த ஜகத்தில் ஒரு ஆனந்தமும்
இல்லை.

- (11.88) அவ்வாறாகவே சுயம்பிரகாச ஆனந்தமானது விஷயானந்தம் வாசனானந்தம் என்னும் இவ்விரண்டு ஆனந்தங்களையும் உண்டாக்குவதாய் இருக்கின்றது. அது பிரம்மானந்தமாம்.
- (11.89) சுருதி யுத்தி அனுபவங்களால் சுழுத்தி காலத்துச் சுயம்பிரகாச சிதாத்மா வடிவ பிரம்மானந்தம் வரப்பெற்றவே மற்ற காலத்தில் (விழிப்பு அவஸ்தையிலும் பிரம்மானந்தத்தை அறிதலின் எவ்வுபாயம் சொல்லப்படுமோ அதனைக்) கேள்.
- (11.90) சுழுத்தியில் எந்த ஆனந்தமயன் இருக்கின்றானோ அவன் விஞ்ஞான மய வடிவத்தன்மையை அடைந்து இட பேதத்தால் சொப்பனத்தையாவது, விழிப்பையாவது அடைகின்றான்.
- (11.91) கண்ணின் ஸ்தானத்தில் நனவும், கண்ட ஸ்தானத்தில் சொப்பனமும் இருதய கமல ஸ்தானத்தில் சுழுத்தியும் உண்டாகின்றன. பாத முதல் மஸ்தகம் வரையில் தேகத்தினை வியாபித்துச் சேதனமாகிய சீவன் விழிக்கின்றான்.
- (11.92) காய்ச்சிய இரும்புத் துண்டு நெருப்பாகவே தெரிவதைப் போல தேகத்தோடு ஒற்றுமையை அடைந்திருக்கின்றது. அதனால் 'நான் மனிதன்' என்று இவ்வாறு நிச்சயித்தே நிலைக்கின்றான்.
- (11.93) 'நான் உதாசீனன், சுகி, துக்கி' என்னும் மூன்று அவஸ்தையினை இச் சீவன் அடைகின்றான். சுகமும் துக்கமுமாகிய இரண்டும் புண்ணிய பாப வடிவ கர்மத்தின் காரியங்களாம். உதாசீனத் தன்மையோ சுபாவமாக உண்டாகின்றது.

- (11.94) வெளிப்போகத்தினாலும் மனோராச்சியத்தினாலும் சுக துக்கங்கள் இரண்டிரண்டு வகையாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. சுக துக்கங்களின் இடை(சந்தி)களில் சும்மா இருக்கும் நிலையாகிய உதாசீனத் தன்மை உண்டாகின்றது.
- (11.95) சுகல ஜனங்களும் “இப்போது எனக்கு ஒரு சிந்தனையுமில்லை. ஆதலால் நான் சுகமாய் இருக்கின்றேன்” என்று சொல்லுகின்றவர்களாய் உதாசீனத் தன்மையில் நிஜானந்தத்தின் தன்மையினைக் கூறுகின்றார்கள்.
- (11.96) ‘நான் இருக்கிறேன்’ என்று அகங்காரத்தின் சமான (சூக்கும)த் தன்மையினால் மறைக்கப்பட்டிருத்தலால் இது முக்கிய நிஜானந்தம் அன்று. ஆனால் இது அந்த நிஜானந்தத்தின் வாசனையாம்.
- (11.97) நீர் நிரம்பிய கடத்தின் வெளியிலுள்ள குளிர்ச்சி எதுவோ அது நீர் அன்று. ஆனால் அது நீரின் குணமாம். அந்த சீதளத் தன்மை வடிவ காரணத்தால் நீரின் இருப்பினை அதாவது நீர் குடத்தில் இருப்பது அனுமானத்தினால் அறியப்படுகின்றது.
- (11.98) அப்பியாச யோகத்தால் எவ்வளவு எவ்வளவு அகங்காரம் மறக்கப்படுகின்றதோ அவ்வளவு அவ்வளவு சூக்கும பார்வை உடைய புருஷனுக்கு நிஜானந்தத்தின் அனுமானம் உண்டாகின்றது.

- (11.99) முற்றும் மறக்கப்பட்டதாய் அகங்காரம் மிக்க
சூக்குமத் தன்மையினை அடைகின்றது. ஓடுக்கம்
இன்றியதாய் இருத்தலின் இது நித்திரை அன்று.
அதனால் தேகமும் விழுகிறதில்லை.
- (11.100) எங்கு துவைதம் தோற்றவில்லையோ, நித்திரையும்
இல்லையோ, அங்கு எச்சுகம் உளதோ அது
பிரம்மானந்தம் ஆகும். இவ்வாறு பகவான்
கீதையின் ஆறாவது அத்தியாயத்தில்
அர்ச்சுனனை நோக்கிச் சொல்லியிருக்கின்றார்.
- (11.101) தைரியத்தினால் கிரகிக்கப்பட்ட புத்தியினால்
மெள்ள மெள்ள உபரதியைச் (விடுவதைச்) செய்க.
மனதினை ஆத்மாவில் நிலையுள்ளதாகச் செய்து
ஒன்றனையும் சிந்திக்கலாகாது.
- (11.102) சஞ்சலமும் திடமும் இல்லாததுமாகிய மனம்
எந்தெந்த காரணத்தால் வெளியில் செல்லு
கின்றதோ, அந்தந்த காரணங்களைத் தடுத்து இம்
மனதினை ஆத்மாவின் கண்ணேயே வசம் செய்க.
- (11.103) எவனுடைய கிரஐசு சாந்தமாய் இருக்கின்றதோ,
மனம் சாந்தமாய் இருக்கின்றதோ அத்தன்மைய
பிரம்ம சொரூபமும் கல்மிஷம் இல்லாதவனுமான
யோகியினை உத்தமமான சுகம் அடைகின்றது.

- (11.104) சித்தம் எங்கு யோகத்தின் சேவையினால்
நிரோதத்தினை (சகல விஷயங்களிலிருந்தும்
நீக்கப்பட்டதாய் உபராமத்தினை) அடைந்ததாய்
உபரதியினை (சகல விஷயங்களையும் மீண்டும்
திரும்பிப் பார்க்காத நிலையை) அடைகின்றதோ,
அங்கு ஆத்மாவினால் ஆத்மா வினைக் காண்
கிறதாய் ஆத்மாவிலேயே சந்தோஷிக்கின்றதோ .
- (11.105) எங்கு ஆத்மாவின்கண் நிலைத்த இந்த யோகி
உள்ளே புத்தியினால் கிரகிக்கப்படுவதும்
புலன்களைக் கடந்ததுமான சுகம் எதுவோ அதனை
அறிகின்றான் . ஆத்மாவின்கண் நிலைத்த யோகி
தத்துவத்தினின்றும் சலிக்கிறதே இல்லை .
- (11.106) அன்றியும் எந்த ஆத்மாவினை அடைந்து
அதனினும் வேறான அதிக லாபத்தைக்
கருதுகிறதில்லையோ, எதில் நிலைத்த புருஷன்
பெருந் துன்பத்தினாலும் சலிக்கப்படுகிறதில்லையோ
- (11.107) அக்கூறிய யோகத்தினை துக்கத்தினது
தொடர்பினை வியோக வடிவ யோகம் (அதாவது
துக்கங்களோடு சம்பந்தம் உடையதிலிருந்தும்
வியோக வடிவமாகிய விபரீத லட்சணையினால்
யோகம்) என்னும் பெயருடையதாக அறிக . அந்த
யோகம் நிச்சயமாக நிர்வேதமின்றிய
(யோகாப்பியாசத்தில் வருத்தப்படாத) சித்தத்
தினால் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாம் .

- (11.108) பாபம் ஒழிந்த யோகியானவன் எப்போதும்
ஆத்மாவை இவ்வாறு உணர்ந்து, சுகமாகப்
பிரம்மத்தோடு செவ்வையான பரிசம் உடையவனாய்
எப்பொழுதும் சுகத்தை அடைகின்றான் .
- (11.109) எப்படி சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்ய, தர்ப்பை
புல்லை முக்கி எடுத்து ஒவ்வொரு துளி நீராக
வெளியேற்றுவதில் சமுத்திரம் ஏதோ ஒரு காலத்தில்
வற்றிவிடுமோ அப்படி அப்படி மனதின் நிறுத்தம்
காலாந்தரத்தில் துன்பம் இன்றி உண்டாகின்றது .
- (11.110) மைத்தராயணீயம் என்னும் சாகையில் சாகாயன்னிய
முனிவர் பிருகத்ரதர் என்னும் இராஜரிஷிக்குச்
சமாதியைச் சொல்லுதலை முன்னிட்டுப்
பிரம்மத்தினைச் சொன்னார் .
- (11.111) எப்படி விறகு இன்றிய நெடுப்பு தனது காரணத்தில்
உபசாந்தியை அடைகின்றதோ, அதுபோலச்
சித்தம் விருத்திகளின் குறைவால் தனது
காரணத்தில் உபசமத்தை அடைகின்றது .

விறகின்றிய அக்கினி தனது தேஜசு மாத்திரமான காரணத்தில்
எப்படி உபசாந்தியை அடைகின்றதோ அதாவது சுவாலை
முதலிய வடிவ விசேஷ ஆகாரத்தை விட்டு தேஜோ
மாத்திரத்தில் எப்படி நிலைக்கின்றதோ, அப்படியே
அந்தக்கரணமும் விருத்திகளின் நாசத்தால் அதாவது நிரோத
வடிவ சமாதியின் அப்பியாசத்தினால் இராஜசு முதலிய சகல
விருத்திகளின் நாசத்தால் தனது காரணமான சத்துவ குண
மாத்திரத்தில் உபசமத்தை அடைகின்றது அதாவது சத்துவ குண
மாத்திரமாக மிஞ்சுகின்றது என்பது பொருள் .

- (11.112) சத்தியத்தில் விருப்புடையதும், தனது காரணத்தில் உபசாந்தி அடைந்ததும், இந்திரியங்களின் அர்த்தத்தில் விருப்பம் இல்லாத மனதிற்குக் கர்ம வசத்தால் கிடைத்த பயன் பொய்யாம். (கிடைத்த சப்தம் முதலிய நிமித்த வடிவ சாதனங்களோடு கூடிய சுகம் முதலியவைகள் பொய்யாம் அதாவது இவை மாயாகாரியம் என்னும் உணர்ச்சியால் மித்தியா வடிவமாம்)
- (11.113) எதனால் சித்தமே சம்சாரமோ, அதனால் அதனைப் பிரயத்தினத்தினால் சோதிக்க (சுத்தமாக்க) வேண்டும். எந்த மனிதன் எதன்கண் சித்தம் உடையவன் ஆகின்றானோ அவன் அதன்மயம் ஆகின்றான். இது பழமையான இரகசியம்.
- (11.114) சித்தத்தின் பிரசாதமாகிய ஏகாக்கிரத் தன்மையினால் சுப அசுப வடிவ கர்மத்தை நாசம் செய்கின்றான். பிரசன்னமான ஆத்மாவினை உடைய புருஷன் ஆத்மாவில் நிலைத்து அழிவில்லாத சுகத்தை அடைகின்றான்.
- (11.115) சீவனது சித்தம் எப்படி விஷயங்களில் ஆழமாகப் பற்றியிருக்கிறதோ, அந்த சித்தம் பிரம்மத்தில் எப்போது அதைப்போல ஆகின்றதோ, அப்போது எந்தப் புருஷன் பந்தத்தினின்றும் விடுபட மாட்டான்? (விடுபடுவான்)

- (11.116) சுத்தம் அசுத்தம் என்னும் பேதத்தினாலேயே மனம் இருவகையாகச் சொல்லப்படுகின்றது. காமத்தின் சம்பந்தத்தால் மனம் அசுத்தமாய் இருக்கின்றது. காமம் இன்றிய மனம் சுத்தமாய் இருக்கின்றது.
- (11.117) மனிதர்களுக்கு பந்த மோட்சங்களுக்குக் காரணம் மனமேயாம். விஷயங்களில் பற்றுடைய மனம் பந்தத்தின் பொருட்டாம். விஷயமில்லாத மனம் முக்தியின் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டது.
- (11.118) ஆத்மாவில் பிரவேசத்தினை அடைந்ததும், சமாதியினால் முழுவதும் நீக்கப்பட்ட ரஜதமோ குண வடிவ மலங்களை உடையதுமாகிய சித்தத்திற்கு எச்சகம் உண்டாகின்றதோ, அப்போது அது வாக்கினால் வர்ணிக்கக் கூடியது அன்று. ஆனால் தானே அந்தச் சுகம் அந்தக் காரணத்தினால் கிரகிக்கப்படுகின்றது.
- (11.119) இச்சமாதி நீண்டகாலம் வரையில் மனிதர்களுக்குக் கிடைப்பது அரிதாயினும், இந்த கண நேரத்தில் இருக்கும் சமாதி பிரமானந்தத்தினை நிச்சயம் செய்விக்கின்றது.
- (11.120) சிரத்தையுள்ள சீவனும் வியசனியுமாகிய புருஷன் எவனோ அவன் இந்தக் கணநேர சமாதியில் எல்லாவிதத்தாலும் அதாவது அவசியம் (அந்த ஆனந்தத்தினை) உணர்கின்றான். அதில் ஒருமுறை உணர்ந்து நிச்சயம் செய்யின் இப்புருஷன் மற்ற காலத்திலும் விசுவாசத்தை அடைகின்றான்.

"எவ்வகையானும் சம்பாதிப்பேன்" என்னும் ஆக்கிரகமானது இங்கு வியசனம் எனப்படுகின்றது. அதனையுடைய புருஷன் வியசனி எனப்படுகின்றான்.

- (11.121) அத்தன்மைய புருஷன் உதாசீன காலத்திலும் (தோற்றுவதாகிய விஷய) ஆனந்தத்தின் வாசனையை உபேட்சித்து (விலக்கி) அதிலேயே கருத்து உடையவனாய் முக்கியானந்தத்தினையே பாவிக்கின்றான்.
- (11.122) பரபுருஷனிடத்து வியசனம் உடைய பெண் வீட்டு வேலைகளைச் செய்தாலும்,, உள்ளே அதே பரபுருஷனோடு அனுபவித்த சுகத்தின் ரசனையை எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாள்.
- (11.123) இப்படி சுத்தமான பரமதத்துவத்திலும் விசிராந்தியினை அடைந்த தீரன் வெளியில் வியவகாரத்தைச் செய்யினும் உள்ளே அப்பரம தத்துவத்தினையே அனுபவிக்கின்றான்.
- (11.124) இந்திரியங்களின் பிரபலத் தன்மை உளதாயினும், ஆனந்தத்தினைச் சுவைக்கும் விருப்பால் சகல இந்திரியங்களையும் தடுத்தல் செய்து அந்த ஆனந்தத்தின் சிந்தனையில் ஈடுபடுதல் தீரத்தன்மையாம்.
- (11.125) பாரத்தை எடுக்கும் புருஷன் தலைச்சுமையை விட்டு விசிராந்தி அடைந்தவனாய் இருக்கின்றான். அதுபோல சம்சார வியாபாரத்தினை விடுதலில் அத்தன்மைய புத்தி எதுவோ அது விசிராந்தி எனப்படும்.

- (11.126) எப்படி மேலான விசிராந்தி அடைந்த புருஷன் உதாசீன காலத்தில் அந்த ஒரே ஆனந்தத்தில் கருத்து உடையவன் ஆகின்றானோ, அதுபோல சுக துக்க காலத்தில் அந்த ஒரே ஆனந்தத்தில முழுகியவன் ஆகின்றான்.
- (11.127) அக்கினியில் பிரவேசித்து தேகத்தை விரும் இச்சை திடமாகவே, அதன் காலதாமதத்திற்குக் காரணமாகிய அலங்காரம் செய்வதில் எண்ணம் போவதில்லையோ, அதைப் போன்ற புத்தி, வைராக்கிய முதலிய சாதனங்களோடு கூடிய விவேகிக்கு பிரம்மத்தின் அனுசந்தானத்திற்கு விரோதியான விஷயத்தில் உதயமாகின்றது.
- (11.128) இவ்விவேகியின் புத்தி அவிரோதியான விஷய சுகத்திலும் சொரூபானந்தத்திலும் காக்கைக்கண் போல் கிரமமாக இங்கும் அங்கும் போக்கு வரத்தைச் செய்வதாய் இருக்கின்றது.
- (11.129) எப்படி காகத்தின் ஒரே பார்வை இடது அல்லது வலது கண்கள் இரண்டிலும் போய் வருகின்றதோ, அதுபோல தத்துவ ஞானிகள் புத்தியும் இரண்டு ஆனந்தங்களில் போய் வருகின்றது.
- (11.130) தத்துவ வித்தானவன் அவிரோதியான விஷயங்களை அனுபவிப்பவனாய் இலௌகிக-வைதிக வடிவ இவ்விரண்டு விஷயானந்த பிரம்மானந்தங்களையும் இரண்டு பாஷைகளை அறியும் புருஷனைப் போல் அறிகின்றான்.

- (11.131) ஏதனால் விவேகி இரண்டு திருஷ்டி உடையவனாய் இருக்கின்றானோ, அதனால் துக்கத்தின் அடைவு உண்டாகியும் முன்போல அவனுக்கு விட்சேபம் இல்லை. எப்படி கங்கையில் முழ்கிய பாதி சரீரம் உடைய புருஷனுக்கு ஒரே காலத்தில் குளிர்ச்சி-வெப்பத்தின் ஞானம் உண்டாகின்றதோ அதுபோல விவேகிக்குத் துக்க நிஜானந்தங்களின் புத்தி உண்டாகின்றது.
- (11.132) இவ்வாறு தத்துவ ஞானிகளுக்குச் சாக்கிரத்தில் எப்போதும் பிரம்ம சுகம் விளங்குகின்றது. சாக்கிரத்தினது வாசனையால் தோன்றிய சொப்பனத்திலும் அந்தப் பிரம்ம சுகம் அவ்வாறே தோற்றுகின்றது.
- (11.133) அவித்தையின் வாசனையும் சொப்பனத்திற்குக் காரணமாம். ஆதலால் அந்த அவித்தையின் வாசனையால் உண்டாகிய சொப்பனத்தின் மூர்க்கனைப் போலவே இந்த ஞானி சுக துக்கங்களைக் காண்கின்றான்.
- (11.134) பிரம்மானந்தம் என்னும் நூலில் உள்ள இம்முதல் அத்தியாயத்தில் பிரம்மானந்தத்தினை விளக்கும் யோகியின் அபரோட்ச அனுபவம் சொல்லப் பட்டது.

(புதினோராம் பிரகரணம் முற்றும்)

பன்னிரண்டாவது பிரகரணம்

இரண்டாம் அத்தியாயம்

பிரம்மானந்தத்தில் ஆத்மானந்தம்

இவ்வாறு முதல் யோகானந்தம் என்னும் அத்தியாயத்தில் விவேகி புருஷனுக்கு யோகாப்பியாசத்தினால் நிஜானந்த அனுபவத்தின் தன்மையினைக் காட்டி, இந்த அத்தியாயத்தில் மந்த புத்தியுடைய ஜிஞ்ஞாசவாகிய சொரூபானந்தத்தினை அறியும் விருப்பு உடையவனுக்கு ஆத்மானந்த சப்தத்தின் வாச்சியமாகிய 'துவம்' பதார்த்தத்தின் விவேசன வடிவ வாயிலால் பிரம்மானந்த அனுபவத்தின் தன்மையினைக் காட்டுகிறார்.

(12.1) (சீடன்:) அப்படியானால் இவ்வாறு யோகாநந்தப் பிரகரணத்தில் சொல்லியபடி யோகிபுருஷன் வாசனானந்தம் மற்றும் பிரம்மானந்தம் இவைகளினும் வேறான நிஜானந்தம் எதுவோ அதனை அனுபவிக்கட்டும். இங்கே மூடனுக்குக் கதி யாது? அதனைச் சொல்ல வேண்டும்.

(12.2) (பதில்:) இவன் தர்ம அதர்ம வசத்தால் மறுபடியும் மறுபடியும் இலட்சக்கணக்கான தேகங்களால் பிறக்கட்டும் அல்லது இறக்கட்டும். இதில் நம்முடைய இரக்கத்தால் என்ன பிரயோசனம்? சொல். (அதி மூடனுக்கு ஞானத்தில் அதிகாரம் இல்லை என்பது பொருள்)

(12.3) (சீடன் கேட்கிறான்) தாங்கள் எல்லோருக்கும் அனுக்கிரகிக்க இச்சை உடையவர்களாய் இருக்கின்றீர். தாங்கள் சொல்வதால் பிரயோசனம் உண்டு. (குருவின் பதில்) அப்போது அம்முடன் யார்? ஜிஞ்ஞாகுவா அதாவது சொருபத்தினை அறியும் விருப்புடைய விரக்தனா? அல்லது விஷயத்தில் பற்றுடையவனா? சொல்.

(12.4) (குரு:) தத்துவ ஞானத்தினின்றும் விலகிய பார்வை உடையவனுக்கு உசிதமானபடி (அதாவது அவன் பிரம்ம தேவனது லோகாதி விருப்புடையவனாய் இருந்தால்) உபாசனையையாவது (அவன் சொர்க்கம் முதலியவற்றில் விருப்பு உடையவனாயின்) கர்மத்தினையாவது சொல்ல வேண்டும். மந்தப் பிரஞ்ஞனாகிய ஜிஞ்ஞாகுவுக்கோ ஆத்மானந்த விசாரத்தால் போதிக்கவேண்டும்.

புத்தியாகிய பிரஞ்ஞை மந்தமாய் இருக்கின்ற புருஷன் மந்தப் பிரஞ்ஞன். அறிய விரும்புகிறவன் ஜிஞ்ஞாகு.

(12.5) யாக்ஞவல்கிய முனிவர் மைத்திரேயி என்னும் தன்னுடைய மனைவிக்கு “பெண்ணே, பதியின் (அதாவது பதியினது காமமாகிய போகத்தின்) பொருட்டுப் பதிப்பிரியன் ஆகான்” என்று சொல்லிப் போதித்தார்.

- (12.6) கணவன், மனைவி, புத்திரன், தனம், ஆ, குதிரை
முதலிய பசு (விலங்கு), பிராமணத் தன்மை ஜாதி,
சத்திரியத் தன்மை ஜாதி, சுவர்க்காதி லோகங்கள்,
ஈசுவராதி தெய்வம், இருக்கு முதலிய வேதம், மண்
முதலிய பூதம் என்னும் இவ்வெல்லாப் போக்கிய
சமூகங்களும் (போகப் பொருள்களும்)
ஆத்மாவாகிய போக்தாவின் பொருட்டுப்
பிரியமுள்ளனவாம். (சொருபமாகப் பிரியமாகாது
என்பது பொருள்)
- (12.7) பத்தினிக்குப் பதியினிடத்து இச்சை உண்டாகின்ற
போது, அவள் சிநேகமுடன் விருப்பம்
செலுத்துகின்றாள். அவனுடைய பதியானவன் பசி,
அனுஷ்டானம், நோய் முதலியவற்றோடு
கூடியிருக்கின் அப்போது அவளை
இச்சிக்கிறதில்லை.
- (12.8) அந்தப் பத்தினியின் பிரீதி பதியின் பொருட்டு
அன்று. ஆனால் பத்தினி அந்தப் பிரீதியினைத்
தன்பொருட்டே செய்கின்றாள். பதியும் தன்
பொருட்டே பிரியத்தைச் செய்கின்றான். பத்தி
னியின் பொருட்டு ஒருபோதும் செய்கிறதில்லை.
- (12.9) இப்படி இருவர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர்
பிரேரணை உண்டாயினும் தனது
இச்சையினாலேயே பிரவிருத்தி (வெளிப்பாடு)
உண்டாகின்றது.

- (12.10) மீசை தாடியின் முட்போன்ற மயிர்கள் குத்துதலால் குழந்தை அழுகின்றது. அக்குழந்தையின் பிதா முத்தமிடுகின்றான். அந்தப் பிரீதி குழந்தையின் பொருட்டு அன்று. ஆனால் அந்தப் பிரீதி பிதாவாகிய தன் பொருட்டாம்.
- (12.11) இச்சையின்றிய மணி முதலிய வடிவ தனத்தினை முயற்சியினால் இரட்சிக்கின்ற புருஷன் பிரீதியினைச் செய்கின்றான். அந்தப் பிரீதி தன் பொருட்டே ஆகும். அந்தப் பிரீதி தனத்தின் பொருட்டே என்று சந்தேகம் கொள்ளத் தகுந்தது அல்ல.
- (12.12) எருதினை சுமை தூக்க உதவும் என்பதாலேயே புருஷன் விரும்புகின்றான். அந்தப் பிரீதி வணிகன் பொருட்டேயாம். அந்தப் பிரீதி எப்படி எருதின் பொருட்டதாகும்?
- (12.13) “பிராமணத்துவ ஜாதி என்னுடையது நான் பூஜித்தற்குரியவன்” என்று பூஜையினால் சந்தோஷத்தை அடைகின்றான். அந்தச் சந்தோஷம் ஜடமாகிய ஜாதிக்கு இல்லை. ஆனால் புருஷனுக்கே இருக்கின்றது.
- (12.14) “நான் சத்திரியத் தன்மை ஜாதி உடையவன். அக்காரணத்தால் இராச்சியத்தினைச் ஆள்கின்றேன்” என்னுமிடத்துள்ள இராஜத்தன்மை எதுவோ அது ஜாதிக்கு இல்லை. இந்த சத்திரியனது உதாரணம். வைசிய ஜாதி முதலியவற்றில் *இப்படியே* பொருத்திக் காண்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டது.

- (12.15) “சுவர்க்கலோகமும் பிரம்ம தேவனது லோகமும் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும்” என்னும் விருப்பம் யாதோ அது லோகங்களின் உபகாரத்திற்காக அல்ல. ஆனால் கேவலம் தனது சுகானுப வடிவ போகத்திற்காகவே ஆகும்.
- (12.16) ஈசன் அதாவது அந்ரியாமி அல்லது சிவன், விஷ்ணு முதலிய தேவதைகள் பாபம் போவதற்காக பூஜிக்கப்படுகின்றன. அந்தப் பூஜை, பாபம் இன்றிய அந்தத் தெய்வத்தின் பிரயோசனத்தின் பொருட்டு உபயோகம் ஆவதில்லை. ஆனால் தனது பிரயோசனத்தின் பொருட்டு உபயோகம் ஆகின்றது.
- (12.17) பிராமணத்துவம் இல்லாத தன்மையை நீக்கும் பொருட்டு இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும் அத்தியயனம் செய்யப்படுகின்றன. அந்த பிராமணத்துவம் இல்லாத தன்மை வேதங்களில் காணப்படுவதில்லை. ஆனால் மனிதர்களிடத்துக் கிடைக்கின்றது. (பிராமணத் தன்மை பிராமணத்துவம் இல்லாத தன்மை என்ற இரண்டும் வேதங்களில் இல்லை. மனிதர்களிடத்தில் தான் உள்ளது)
- (12.18) இடம், தாக நிவிருத்தி, அின்னம் சமைத்தல்,, துணி முதலியவைகளை உலர்த்துதல், வாழ்வதற்கு இடம் கொடுத்தல் என்னும் காரணங்களால் பூமி முதலிய பஞ்ச பூதங்களையும் சகலப் பிராணிகளும் விரும்புகின்றன. இப்பூதங்களின் காரணத்திற்காக அல்ல.

(12.19) சேவகன் முதலிய எல்லோரையும் தமது உபகாரத்திற்காக எஜமானன் விரும்புகின்றான். அந்தந்த எஜமானன் முதலியோருக்குச் செய்யப்பட்ட உபகாரமோ, அந்தந்த எஜமானன் முதலியோர்க்காக அல்ல. ஆனால் தம் பொருட்டாம்.

(12.20) சகல விவகாரங்களிலும் தெளிவு உண்டாவதற்கு இவ்வாறு அனேக உதாரணம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அக்காரணத்தால் தனது மதியை வாசனையோடு கூடியதாகக் வேண்டும். (சகல பொருட்களையும் தனது ஆத்மாவிற்கு உபகாரமாய் இருக்கும் தன்மையால் தனது எப்பொழுதும் சொருபத்தின் நிலையான பிரியத்தன்மை வடிவமான பரமானந்தத் தன்மையை உணரும்படி செய்தல்வேண்டும்)

(12.21) (வாதி) இப்போது தனது ஆத்மாவில் காணப்படும் பிரீதி என்ன வடிவமாம்? (பதில்) இராகம்(வடிவப் பிரீதி) பெண் முதலிய விஷயங்களில் உண்டாம். சிரத்தை (வடிவப் பிரீதி) யாக முதலிய கர்மங்களில் உண்டாம்.

பிரீதி இராக வடிவம், சிரத்தை வடிவம், பக்தி வடிவம், இச்சை வடிவம் என நான்காக உள்ளது.

(12.22) பக்தி (வடிவப் பிரீதி) குரு தெய்வ முதலியவற்றில் உண்டாம். இச்சையோ அடையப்படாத வஸ்துவில் உண்டாம். அப்போது சுக மாத்திரத்தினை அனுசரித்து நடக்கும் சாத்துவிக விருத்தியானது பிரீதியாகட்டும்.

- (12.23) கிடைத்த சுக முதலியவற்றிலும், நஷ்ட விஷயத்திலும் இருத்தலால் பிரீதியானது இச்சையை விட வேறாம். அன்னபான முதலிய சுகத்தின் சாதனத் தன்மை வடிவ உபாதியினால் பிரியமாம்.
- (12.24) ஆத்மா அனுகூலமாய் இருத்தலால் அன்னம் முதலியவற்றிற்குச் சமமாம் எனின், இங்கு இதனால் அனுகூலத் தன்மையின் விஷயமாகத் தக்கது எது? ஒன்றன் கர்மமும் அதாவது விஷயத் தன்மையும், கர்த்தாவும் அதாவது விஷயித் தன்மையும் சம்பவியா.

அன்னபான முதலியவற்றில் போகத்திற்குச் சாதனமாகும் தன்மை உபாதியாம். ஆதலால் சுகத்திற்குச் சாதனமாம் தன்மை உண்டு. ஆத்மாவில் போகத்தன்மை வடிவ உபாதி இல்லை. ஆதலால் சுகத்திற்குச் சாதனமாம் தன்மை இல்லை. ஆத்மாவுக்கு வேறாக போக்தா இல்லை என்பதால். ஒரே ஆத்மாவிற்கு ஒரு காலத்தில் உபகாரத்திற்கு விஷயமாம் தன்மையும், உபகாரத்தினைச் செய்யும் தன்மையுமாகிய இவ்விரண்டு தர்மங்களும் விரோதத்தோடு கூடியனவாம் என்பது பொருள்.

- (12.25) விஷயத்தால் உண்டாகும் சுகத்தில் பிரீதி மாத்திரம் உண்டு. ஆத்மாவோ அதிப்பிரியமாம் (நிரதிசயப் பிரீதி அதாவது இணையற்ற பிரீதி). விஷயானந்த வடிவ சுகத்தில் இந்தப் பிரீதி வியபிசாரத்தை (அதாவது அடைந்த பொருளை விட்டு அடையாத பொருளின் மீது சுகத்தைக் குறித்துச் சென்று) அடைகின்றது. ஆத்மாவில் இத்தன்மை அடைகிறதில்லை.

(12.26) புருஷன் ஒரு விஷயத்தால் உண்டாகும் சுகத்தினை விட்டு வேறு விஷய சுகத்தினை எப்போதும் கிரகிக்கின்றான். ஆத்மா, விடத்தக்கதும் அன்று, கொள்ளத்தக்கதும் அன்று. ஆதலால் அந்த ஆத்மாவில் உண்டாம் பிரீதி எவ்வாறு மற்றொன்றினை விரும்பும்? ஒருகாலும் இல்லை.

(12.27) விலக்குதல் கொள்ளுதல் இன்றிய இந்த ஆத்மாவில் துரும்பு முதலியவற்றைப் போல் உதாசீனத் தன்மை உண்டாம் எனின், அப்படியானால் உதாசீனம் செய்பவனுக்கு நிஜவடிவம் சுய வடிவம் இருத்தலால் உதாசீனத் தன்மை பொருந்தாது.

சுய சொரூபமாய் இருத்தலால் ஆத்மாவிற்குத் தன்னிலும் வேறான துரும்பு முதலியவற்றினைப் போல உதாசீனத்திற்கு விஷயமாதல் இல்லை. அதாவது தன்னையே தான் உதாசீனம் செய்வது இயலாது என்பது பொருள். (வீட்டிலிருந்து வெளியே குதிக்கலாம். உடலில் இருந்து வெளியே குதிக்க முடியாது என்பது போல)

(12.28) வியாதி அல்லது குரோதம் வரப்பெற்ற மனிதர்களுக்கு ஒரு காலத்தில் இறக்கும் இச்சை காணப்படுகின்றது. ஆதலால் துவேஷத்தினால் ஆத்மா விடத்தக்கது ஆகின்றது என்று கூறின், அது பொருந்தாது.

- (12.29) விடுதற்குத் தகுதியான தேகத்திற்கு ஆத்மத் தன்மை இல்லை. விடுகிறவனுக்கே அந்த ஆத்மத் தன்மை உண்டு. முன்பு கூறிய துவேஷம் தியாகம் செய்பவனிடத்தில் இல்லை. விடத்தக்க தேகத்தில் துவேஷம் இருப்பதில் கேடு யாது?
- (12.30) எல்லாவற்றின் பிரீதியும் ஆத்மாவின் பொருட்டாய் இருத்தலின் ஆத்மா அதிப்பிரியம் என்பது தெளிவாகியது. மைந்தனின் நண்பனும் பிரியமானவனாக ஆவது போல.
- (12.31) “நான் இல்லாமல் போகக்கூடாது. நான் எப்போதும் இருக்கவேண்டும்” என்னும் இத்தன்மைய பிரார்த்தனை எல்லோருக்கும் காணப்படுகின்றது. ஆதலால் ஆத்மாவினிடத்துப் பிரீதி பிரத்தியட்சமாய் இருக்கின்றது.
- (12.32) இவை முதலிய மூன்று பிரமாணங்களாலும் ஆத்மாவினிடத்துப் பிரீதி சித்திக்கினும், சில புருஷர்களோ ஆத்மாவிற்குப் புத்திரன் பாரியை முதலியோருக்குக் கௌணத் தன்மையைக் கூறியிருக்கின்றனர்.

சுலோகம் 31-ல் அனுபவமும், 30-ல் யுக்தியும், 6-19-ல் சுருதியும் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால் இந்த அனுபவம் யுக்தி சுருதி என்னும் மூன்று பிரமாணங்களாம்.

- (12.33) இக்கருத்தினைச் சொல்லும் விருப்பத்தினாலேயே “ஆத்மா புத்திரன் என்னும் பெயர் உடையவன் ஆனான்” என்னும் சுருதி புத்திரனிடத்து முக்கியத் தன்மையினைக் கூறியிருக்கின்றது. அதுவும் உபநிடதத்தில் தெளிவாய் இருக்கின்றது.

(12.34) தந்தைக்குப் புத்திரன் புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்தற் பொருட்டு புத்திரனை ஆத்மா வடிவமாக முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. பின்பு வயது முதிர்ந்த போது புத்திரனைக் காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால் சமூக காரியங்களைச் செய்தவனாய் இறக்கின்றான்.

(12.35) இதனாலேயே தானிருந்தும் புத்திரன் இல்லாதவனுக்கு பரலோகம் இல்லை. பண்டிதர்களால் 'நீ பிரஹ்மா' முதலிய வேத மந்திரங்களால் உபதேசிக்கப்பெற்ற புத்திரனையே பரலோக சாதனம் என்பர்.

(12.36) மனித உலகத்தில் சுகம் புத்திரத்தினாலேயே பெறத்தக்கதாய் இருக்கிறது. மற்றவற்றால் அதாவது கர்மத்தால் இல்லை. இறந்துபோகின்ற காலத்தில் தந்தை புத்திரனுக்கு, 'நீ பிரஹ்மா' முதலிய மந்திரங்களை உபதேசிக்கின்றான்.

'நீ பிரஹ்மா', 'நீ யஞ்சும்', 'நீ லோகம்' என்னும் மூன்று மந்திரங்கள் எவையோ அவற்றால் மரிக்கின்ற பிதா மரண அவசரத்தில் புத்திரனுக்கு உபதேசிக்கின்றான் என்பது பொருள்.

(12.37) இவை முதலிய சுருதிகள் புத்திரன் முதலியோர்களைக் குறித்து ஆத்மாவுக்கு உபகாரகமாய் இருத்தலால் முக்கியத்துவம் அளித்துக் கூறுகின்றன. லௌகிக ஜனங்களும் புத்திரனது முக்கியத்துவத்தைக் கொள்கின்றனர்.

- (12.38) பிதா முதலானோர் இறந்தாலும் புத்திரன் முதலானோர் செல்வம் முதலியவற்றால் ஜீவிக்கின்றனர். அவர்கள் ஜீவிப்பதற்கான முயற்சியைச் செய்கின்றனர். அதனால் புத்திரன் முதலானோர் முக்கியமாவர்.
- (12.39) வாதியே, நீ புத்திராதிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கூறியது உண்மை. இந்த அளவினால் ஆத்மா எதற்கும் உபகாரகம் ஆகிறதில்லை. கௌணம், மித்தை, முக்கியம் என்னும் பேதத்தால் இவ்வாத்மா மூன்று வகையாகின்றது.
- (12.40) “இத்தேவதத்தன் சிங்கம்” என்று சொல்வதில் (புருஷனும் சிங்கமும் குணங்களினால்) ஒன்றே போல் இருப்பது கௌணமாம். இந்தத் தேவதத்தன் - சிங்கம் ஆகிய இரண்டன் பேதமும் குணங்களினால் சமமாய் இருத்தலால். அதுபோல புத்திரர் முதலியோரின் ஆத்மத் தன்மை கௌணமாம்.
- (12.41) கம்பத்திற்குத் திருடனைப் போன்ற தன்மை இருக்கின்றதோ அதுபோல, பஞ்சகோசங்களில் சாட்சியை விட வேற்றுமை இருக்கினும், இப்பேதம் தோற்றுகிறதில்லை. ஆதலால் பஞ்ச கோசங்களுக்கு மித்தியாத் தன்மை உண்டு.

உண்மையான திருடனுக்கு வேறான கம்பத்திற்கு திருடனைப் போன்ற மித்தையான தன்மை இருப்பது போல, பஞ்ச கோசங்களுக்கு ஆத்ம வடிவத் தன்மை மித்தையாம்.

- (12.42) சாட்சிக்கு எதனோடும் பேதம் தோற்றுகிறதில்லை, பேதமுமில்லை. அந்த சாட்சி எப்படி இருக்கின்றது எனின், தனக்கு வேறான வாஸ்தவ வஸ்து இல்லாததாய் இருக்கின்றது. எல்லாவற்றின் உள்ளாயிருத்தலில் சாட்சிக்கே முக்கிய ஆத்மத் தன்மை அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது.
- (12.43) இவ்வாறாகவே எந்த வியவகாரங்களில் எதற்கு ஆத்மத் தன்மை உசிதமோ, அந்த வியவகாரங்களில் அதற்கே முக்கியத் தன்மை உண்டு. மற்றெல்லாவற்றிற்கும் முக்கியம் இல்லாததன்மை உண்டு.
- (12.44) மரணத்தை விரும்பிய புருஷனுக்கு வீட்டினை ரட்சித்தல் முதலியவற்றில் புத்திரனாகிய கௌண ஆத்மாவே உபயோகத்தை அடைகின்றான். முக்கியாத்மாவாகிய சாட்சி அடைகிறதில்லை. தேகாதி மித்தியாத்மாவும் அடைகிறதில்லை.
- (12.45) “இந்த வித்தை கற்பவன் அக்கினி” என்னும் இவ்வாக்கியத்தில் நெருப்பு என்று பொருள் கொள்ளப்படுவதில்லை. கற்பவனே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றான்.
- (12.46) “யான் மெலிந்தவனாய் இருக்கின்றேன். புஷ்டியை அடைவேன்” என்னும் இவைமுதலிய இடங்களில் தேகத்தின் ஆத்மத் தன்மை உசிதமாம். இந்தப் புஷ்டிக்கு ஏதுவான அன்னத்தினைப் புசித்தலில் புத்திரனைச் சேர்க்கிறதில்லை. ஆதலால் தேகம் முக்கியமாம்.

(12.47) 'யான் தபசினால் சுவர்க்கத்தை அடைவேன்' என்னும் இவை முதலிய இடங்களில் கர்த்தாவின் ஆத்மத்தன்மை உசிதமாம். ஆதலால் தேகத்தினது போகத்தின் இச்சையினைச் செய்யாது (பன்னிரண்டு நாட்களால் சாதிக்கப்படும் விரதமாகிய) கிருச்சிர முதலிய தவத்தினைச் செய்கின்றான்.

விரதங்களில் பலவகை இருக்கின்றன. பன்னிரண்டு நாட்களால் சாதிக்கப்படும் விரதம் கிருச்சிரம் எனப்படும். அது பன்னிரண்டு வகைகளாகும். 1.பாதக்கிருச்சிரம் 2.பிரஜாபத்திய கிருச்சிரம் 3. அர்த்த கிருச்சிரம் 4.பாதோன கிருச்சிரம் 5.அதிக்கிருச்சிரம் 6.கிருச்சிராதிக் கிருச்சிரம் 7.சாந்தபன கிருச்சிரம் 8.மகாசாந்தபன கிருச்சிரம் 9.யதிராந்தபன கிருச்சிரம் 10. தப்த கிருச்சிரம் 11.சீதக்கிருச்சிரம் 12.பராகக் கிருச்சிரம் ஆகியவை. இவைகள் சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(12.48) எப்போது புருஷன் "யான் மோட்சத்தை அடைவேனாக" என்னும் புத்தியை உடையவன் ஆகின்றானோ, அப்போது குரு சாஸ்திரங்களால் அந்த பிரம்ம சேதனத்தை அறிகின்றான். வேறு கர்ம முதலியவற்றைச் செய்ய விரும்புகிறதில்லை. இங்கு இவ்வியவகாரத்தில் சுத்த சேதனத்திற்கு ஆத்மத் தன்மை பொருத்தம் உள்ளதாம்.

(12.49) எப்படி பிராமணன், சத்திரியன் முதலிய வர்ணத்தார் ஒவ்வொருவருக்கும் பிரகஸ்பதி முதலிய ஒரு யாகம் முக்கியமானதோ, அதுபோல கௌணமித்தியா-முக்கிய வடிவ ஆத்மாவிற்கும் தக்கவாறு பிரதானத் தன்மை இருக்கின்றது.

பிராமணனுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கின்ற யாகம் இருக்கிறது. சத்திரியனுக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கிற யாகம் இருக்கிறது. சில யாகங்களில் வைசியனுக்கே அதிகாரம் உண்டு. அதைப்போல் அந்தந்த இடங்களில் கௌண மித்தியா முக்கிய வடிவ ஆத்மாவும் என்பது பொருள்.

(12.50) அந்தந்த வியவகாரத்தில் உசிதமான ஆத்மாவிலேயே மிக்க பிரீதி இருக்கின்றது. அந்த ஆத்மாவின் அனுபவிக்க உபகாரம் செய்கின்ற அநாத்மாவிலோ பிரீதி இருக்கின்றது. பிற வஸ்துக்களில் இரண்டும் இல்லை.

இது அபிப்பிராயமாம்:- எந்த வஸ்து இச்சைக்கு விஷயமாகின்றதோ அந்த வஸ்து அநுகூலம் எனப்படுகின்றது. சுகம், துக்காபாவம் (துக்கத்தின் இல்லாமை), இவ்விரண்டன் சாதனம் என்பவற்றின் இச்சை உண்டாகின்றது. பிறவற்றின் இச்சை உண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் சுகம், துக்காபாவம், இவ்விரண்டன் சாதனம் என்னும் நான்கும் அநுகூலமாம்.

(12.51) உபேட்சியம் துவேஷியம் என்னும் பேதத்தால் அன்னிய வஸ்து இரு வகைப்படும். வழியில் கிடக்கும் துரும்பு முதலியன உபேட்சியமாம் (உபேட்சைக்கு விஷயமாம்). புலி, பாம்பு முதலியன துவேஷியமாம் (துவேஷத்திற்கு விஷயமாம்). இவ்வாறு நால்வகையான வஸ்து இருக்கின்றது.

(12.52) ஆத்மாவாகிய பிரியதமம், சேஷம் என்னும் பிரியம், உபேட்சியம், துவேஷியம் என்பன நால்வகை வஸ்துக்களாம். இந்நான்கு வஸ்துக்களிலும் வியக்தியாகிய பிரியதம முதலிய சொருபத்திற்கு நியமம் இல்லை. ஆனால் அந்தந்தக் காரியத்தினால் அப்படி அப்படி உண்டாகின்றது.

(12.53) புலி எப்போது எதிர்முகமாகின்றதோ அப்போது துவேஷியம் ஆகின்றது. எப்போது பராமுகமாகின்றதோ அப்போது உபேட்சியம் ஆகின்றது. வளர்த்தலால் அனுகூலமாயின் விநோதத்தின் பொருட்டாவதாய்ச் தனது உபகாரகமாய் இருத்தலால் பிரியத் தன்மையை அடைகின்றது.

(12.54) வியக்திகளின் நியமம் இருக்க வேண்டாம். ஆனால் இலட்சணத்தினால் வியவஸ்தை உண்டாம். அனுகூலத் தன்மையும் பிரதிகூலத் தன்மையும் இரண்டன் இன்மையும் பிரிய முதலியவற்றின் இலட்சணமாம்

வியக்தியாகிய பிரியத் தன்மை முதலிய சொருபத்திற்கு நியமம் இல்லையாயினும் இலட்சணத்தின் வசத்தால் வியவஸ்தை உண்டாகும் என்பது பொருள். பிரியம் முதலியவற்றிற்கு இலட்சணம் யாது என்று கேட்குமிடத்து அந்தப் பிரியம் துவேஷியம் உபேட்சியம் என்பவற்றின் இலக்கணமாவது: அனுகூலத்தன்மை மற்றும் பிரதிகூலத்தன்மை ஆகும். அனுகூலத்தன்மையாகிய சுகத்தின் சாதனத் தன்மை பிரியத்தின் இலட்சணமாம் அதாவது வியாவர்த்தக (பிறவற்றினின்றும் வேறு பிரித்தறிவிக்கும்) தர்மமாம். பிரதிகூலத் தன்மை என்னும் துக்கத்தின் சாதனத் தன்மை துவேஷியத்தின் இலட்சணம் ஆகும். அனுகூலத் தன்மை பிரதிகூலத் தன்மை என்னும் இரு வடிவமும் இன்றிய தன்மை உபேட்சிய வஸ்துவின் இலட்சணம் என்பது பொருள்.

(12.55) ஆத்மா பிரியதமன்(அதாவது அதிசய - மிகவும் பிரியமாம்). சேஷம் (சாதனம்) பிரியமாம். அவற்றிற்கு வேறான (புலி, துகும்பு முதலிய) இரு வஸ்துக்களிலும் துவேஷியமும் உபேட்சியமும் ஆம். இவ்வாறு உலகம் வியவஸ்தையினை அடைகின்றது.

- (12.56) அது யாஞ்ஞவல்கியருக்கும் அபிப்பிராயமாம். புத்திரனினும் வழித்தோன்றலினும் அவ்வாறே மற்றெல்லாவற்றினும் ஆந்தரமான (உள்ளான) தத்துவம் எதுவோ அதனை அதிப் பிரியமாகக் காணவேண்டும் என்று வேறிடத்திலும் சுருதி கூறுகின்றது.
- (12.57) சுருதி சம்பந்தமான விசாரணையின் கோணத்தில் இந்த சாட்சியே ஆத்மாவாம், மற்றவை அன்று. பஞ்சகோசங்களை விவேகித்து அவற்றின் உள்ளிருக்கும் வஸ்துவினைக் காண்பது விசாரணை.
- (12.58) நனவு கனனவு ஆழ்துயில் என்ற மூன்று அவத்தைகளும் வருவதும் போவதுமாக இருப்பதை எதனால் அறிய முடிகின்றதோ, இது சுயம்பிரகாச சித்து வடிவ ஆத்மாவாம்.
- (12.59) போகத்தின் கருவிகளான பிராணன் முதல் செல்வம் வரையிலான பதார்த்தங்கள் தாரதம்மியமாக ஆத்மாவிற்குச் சமீபத்தில் இருப்பனவாகின்றன. அதுபோல அவ்வெல்லாவற்றிலும் தாரதம்மியமாகச் சர்வ புருஷர்களாலும் பிரீதி காணப்படுகின்றது.
- (12.60) தனத்தினும் புத்திரன் பிரியன். புத்திரனினும் அன்னமய தேகம் பிரியம். அப்படியே பிண்டமாகிய அன்னமய தேகத்தினும் இந்திரியம் பிரியம். இந்திரியத்தினும் பிராணன், அதைவிட மனம் பிரியம். மனத்தினும் ஆத்மா பரமப் பிரியன்.

- (12.61) இவ்வாறு ஆத்மாவின் அதிக பிரியத்துவம் இருந்த போதிலும், அது குறித்த ஞானி அஞ்ஞானிகளின் விவாதத்தைக் குறிப்பிட்டு சாத்திரங்கள் 'ஆத்மா அதிக பிரியத்துவமானது' என்றே நிர்ணயம் செய்துள்ளது.
- (12.62) சாட்சியே அன்னியமான காணப்படு பொருள்களிலிருந்தும் அதிகப் பிரியன் என்று தத்துவ வித்தாகிய ஞானி சொல்கின்றான். மூட புத்தி உடைய அஞ்ஞானியோ, "அதிகப்பிரியம் புத்திரர் முதலானவர்கள். சாட்சி இந்தப் புத்திரன் முதலியோரைப் அனுபவித்தலில் பிரியமாம்" என்று சொல்கின்றான்.
- (12.63) சீடன் மற்றும் பிரதிவாதி இருவரும் ஆத்மாவிற்கு அன்னியமான வஸ்துவினைப் பிரியம் என்கிறார்கள். அவ்விருவர்களும் கூறியதற்குப் பதிலினைக் கிரமமாக ஞான வடிவமாகவும், சாபமுமாகச் (துன்பம் உடையதாகவும் பிரித்துச்) சொல்லவேண்டும்.
- (12.64) (இருவருக்கும் பொருந்தும் வகையில் ஒரே பதிலாக) பிரியம் உன்னை அழச்செய்யும் என்று தத்துவஞானி பதிலைக் கூறுகின்றான். சீடன் தன்னால் சொல்லப்பட்ட (புத்திரர்களிடத்தில் உண்டாகும்) பிரியத்தின் விவேகத்தினால் (துன்பம் தரக்கூடிய) துஷ்டத் தன்மையை அறிகின்றான். (எந்த விவேகத்தால் அறிகின்றான் என்பது கினி வருகிறது)

- (12.65) பிள்ளை பிறக்காமல் இருப்பதால் மாதா பிதாக்களை அந்த புத்திரன் நீண்டகாலம் துன்பப் படுத்துகின்றான். பிள்ளை பிறந்துவிட்டாலும் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளியே வருதலிலும், பிறப்பினாலும் துன்பப்படுத்துகின்றான்.
- (12.66) குறை ஏதுமின்றி பிறந்த பிள்ளையும் கிரக தோஷத்தால் அம்மை முதலிய நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டால் துன்பத்திற்குக் காரணம். சிறு வயதில் மூர்க்கத்தனம் முதலியன உண்டானால் துக்கத்திற்குக் காரணம். மகனுக்கு உபநயனம் செய்தாலும் கல்வி வரவிட்டால் துக்கத்திற்குக் காரணம். கல்வி கற்றாலும் திருமணம் நடக்கவில்லை எனில் துக்கம் வரும்.
- (12.67) பின்பு திருமணம் நடைபெற்றாலும் மனைவி தவறான நடத்தையில் விழுந்தால் துக்கத்தைத் தரும். தரித்திரம் வருமாயின் குடும்பத்தில் துக்கம் வரும். புத்திரன் செல்வம் சேர்த்துவிட்டு இறந்து போனாலும் அந்த மரணம் துக்கத்தைத் தரும். இவ்வாறு மாதா பிதாக்களுக்குப் புத்திரனால் உண்டாகும் துன்பத்திற்கு எல்லையில்லை.
- (12.68) இவ்வாறு விசாரணை செய்து புத்திராதிகளிடத்துப் பிரீதியினை விட்டு நிஜாத்மாவில் பரமப் பிரீதியை நிச்சயித்து, அந்த நிஜாத்மாவினை பகலும் இரவும் இடைவிடாது காண்கின்றான்.

- (12.69) பிடிவாதத்தினாலும் பிரம்மவித்தின் துவேஷத் தினாலும் (ஞானியின் வாக்கினை விபரீதமாகக் கொண்டும்) புத்திரர்களிடத்தில் பிரியத்தை விடாத வாதியானவனுக்கு நரகமும் பசு,பட்சி போன்ற பலவகையான யோனிகளில் பிறக்கின்ற தோஷமும் (உண்டு என்று ஞானி) கூறினார் .
- (12.70) பிரம்மவித்து பிரம்ம வடிவமாய் இருத்தலால் ஈசுவரன் ஆவான் . அவனால் எது எது சொல்லப்படுகின்றதோ அது அது அவனது சீடன் அல்லது பிரதிவாதிக்கு அவ்வாறே உண்டாகின்றது .
- (12.71) எந்தப் புருஷன் சாட்சியாகிய ஆத்மாவை உத்தமப் பிரியம் என்று கண்டு சேவிக்கின்றானோ அவனது பரமப் பிரிய வடிவ இவ்வாத்மா ஒருபோதும் நாசத்தை அதாவது பிரியமில்லாத தன்மையை அடைகிறதில்லை .
- (12.72) பரமப் பிரேமைக்கு விஷயமாவதால் ஆத்மா பரமானந்த வடிவம் என்பதற்குத் தகுதியானது . சார்வபௌமன் முதலியோரிடத்துப் பிரீதி விருத்தியாகவே சுகத்தின் விருத்தி உண்டாகின்றது .
- (12.73) சைதன்னியமாகிய ஞானத்தினைப் போல ஆனந்தமும் இந்த சிதாத்மாவின் சுபாவம் அதாவது சொருபம் ஆகும் போது, எல்லாப் புத்தி விருத்திகளிலும் சைதன்னியம் விளங்குவதைப் போல இந்த ஆனந்தமும் விளங்கும் என்று கூறின்,

(12.74) இவ்வாறு இருக்க வேண்டியதில்லை. ஏனெனின் உஷ்ணமும் பிரகாசமும் உள்ள தீபம் எரிகின்றபோது, அதன் பிரகாசம் வீட்டில் பரவுகின்றது, அதன் உஷ்ணம் பரவுவதில்லை. அதுபோல சேதனத்தின் பிரவேசம் உண்டாகின்றது.

(12.75) பூக்கள் முதலான பொருட்களில் இருக்கின்ற வாசனை, வடிவம், சுவை, பரிசம் முதலிய நான்கு குணங்களுள் ஒரு இந்திரியத்தால் ஒரு குணம் மட்டும் கிரகிக்கப்படுகின்றது. அனைத்து குணங்களும் ஒரே இந்திரியத்தால் கிரகிக்கப்படுவதில்லை என்பதைப் போல. (சித்து ஆனந்தங்களுள் சித்தின் விளக்கமே உண்டாகின்றது என்பது பொருள்)

(12.76) சித்தும் ஆனந்தமும் வேறானது அன்று. வாசனை, வடிவம் முதலியவைகள் ஒன்றற்கு ஒன்று வேறானவை என்று கூறினால், அவற்றின் அபேதமும் சாட்சியினிடத்தில் இருக்கின்றதா? அல்லது வேறிடத்தில் இருக்கின்றதா? சொல்லு.

அந்த சித்து ஆனந்தங்களின் அபேதம் எதுவோ அது சாட்சியாகிய ஆத்ம சொருபத்தின் கண் இருக்கின்றதா? அல்லது வேறிடத்தில் அதாவது அவற்றின் உபாதி வடிவ விருத்திகளில் இருக்கின்றதா? வாதியே, அதனைச் சொல் என்பது பொருள்.

(12.77) சாட்சியின் இடத்தில் பூக்களில் இருக்கும் வாசனை முதலியன வேறு வேறாக இல்லை, ஒன்றாகத்தான் இருக்கின்றன. இந்திரியங்களின் பேதத்தால் அந்த வாசனை முதலியவற்றின் பேதத்தை ஒப்புக் கொண்டால் விருத்திகளின் பேதத்தால் அந்தச் சித்து ஆனந்தங்களுக்குப் பேதம் உண்டாகும்.

(12.78) சத்துவ குணத்தின் விருத்தி சுத்தமாய் இருத்தலால், சத்துவ குணத்தின் விருத்தியில் சித்து சுகங்களின் ஒருமை தோற்றுகின்றது. இரஜோ குணத்தின் விருத்தியோ மலினமாய் இருத்தலால் இதன்கண் ஆனந்தத்தின் அம்சம் மறைப்பினை அடைகின்றது (ஆனந்தம் மறைகிறது)

(12.79) மிகப் புளிப்பான புளியம்பழம் உப்புடன் சேரும் போது, புளிப்பு சுவை நீங்குதலால் சிறிது புளிப்பு இருப்பதைப் போல இரஜோ குண விருத்தியில் சுகம் இருக்கின்றது.

இரஜோகுண சஞ்சல விருத்தியில் ஆனந்தத்தின் மறைப்பு உண்டாகின்றது.

(12.80) இப்படி ஆத்மாவினிடத்து எந்த பரமானந்தத் தன்மை இருக்கின்றதோ, அது பிரியத்தன்மை வடிவ காரணத்தைக் கொண்டு விசாரித்து அறியத் தக்கதாக ஆகட்டும். என்றாலும் சித்தத்தைத் (அலையவிடாமல்) தடுத்து நிறுத்துவதான யோகம் இன்றி என்ன பயன் உளது? ஒன்றுமில்லை.

- (12.81) எந்தப் பயன் யோகத்தினால் உண்டாகின்றதோ, அதுவே விவேகத்தினால் உண்டாகின்றது என்று யாம் கூறுகின்றோம். எப்படி ஞானம் சித்திக்கும் பொருட்டு அதாவது உற்பத்தியாகும் பொருட்டு யோகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படி விவேகத்தினால் ஞானம் உண்டாகாதா? என்ன?
- (12.82) “சாங்கியர்களால் எந்த நிலை அடையப்படுகின்றதோ, அந்த நிலை யோகிகளாலும் அடையப்படுகின்றது” என்று யோகிகளுக்கும் விவேகிகளுக்கும் பலத்தின் ஒருமை உள்ளது என்பது கீதையில் சொல்லப்படுகின்றது.
- (12.83) சில அதிகாரிகளுக்கு யோகம் அசாத்தியமாம். சிலருக்கு ஞானத்தின் நிச்சயம் அசாத்தியமாம். இவ்வாறு விசாரித்துப் பரமேசுவரனாகிய கிருஷ்ண பரமாத்மா யோகம் விவேகம் என்னும் இரண்டு மார்க்கங்களையும் சொல்லத் தொடங்கினார்.
- (12.84) அங்கு இரண்டற்கும் ஞானமாகிய பயன் சமமாகச் சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது. அதனால் வாதி, உன் யோகத்தில் அதிசயம் யாது? இராகத் துவேஷ முதலியவற்றின் இல்லாமை யோகிக்கும் விவேகிக்கும் சமமாம்.

- (12.85) 'ஆத்மா அதிகப்பிரியம் ஆகும்' என்று அறிகின்ற புருஷனுக்கு விஷயங்களில் பிரீதி இல்லை. ஆதலால் திட ஆசையாகிய இராகம் எங்கிருந்து உண்டாகும்? பிரதிகூலத் தன்மையினைக் காணாத புருஷனுக்குத் துவேஷம் எங்கிருந்து உண்டாகும்?
- (12.86) தேகம் முதலியவற்றின் பிரதிகூலமான துக்கத்தைத் தருகின்ற பொருள்களில் துவேஷம், யோகி விவேகி இருவருக்கும் சமமாம். துவேஷம் செய்யின் யோகி ஆகான் என்றால், அவ்வாறு துவேஷம் செய்பவன் விவேகியும் ஆகான்.
- (12.87) வியவகாரத்தில் துவைதத்தின் தோற்றமோ யோகி விவேகி இருவருக்கும் சமமாம். (யோகிக்கு) சமாதியில் துவைத தரிசனம் இல்லை எனின், அப்போது அதுபோல அத்வைதத் தன்மையை விசாரித்து உணர்பவனுக்கும் துவைதத்தின் தரிசனம் இல்லை.
- (12.88) அந்தத் துவைத தரிசனம் இன்மை அத்வைதானந்தம் என்னும் பிரம்மானந்த நூலின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் எம்மால் சொல்லப்படும். ஆதலால் எம்மால் சொல்லப்பட்ட யாவும் அதிமங்களமாய் அதாவது தோஷம் இன்றியனவாய் இருக்கின்றன.

(12.89) நிஜானந்தத்தினை எப்போதும் காண்கின்றவனாய்
அதாவது அனுபவிக்கின்றவனாய் எல்லா
ஜகத்தையும் காணதவனாய் எந்த ஞானி
இருக்கின்றானோ அவன் பொருளினால் யோகி
ஆகின்றான் என்று கூறின், அப்போது வாதியே, நீ
சந்தோஷத்தை அடைகின்றவனாய் விருத்தியினை
அடைக.

துவைதத்தின் தரிசனம் கின்மையோடு ஆத்மாவின் தரிசனம்
உடைய புருஷனுக்கு யோகத் தன்மையே உண்டாகும் என்று
வாதி சந்தேகிக்க, சித்தாந்தி தான் விரும்பியதன் சித்தியினால்
பரிகரிக்கின்றார்.

(12.90) பிரம்மானந்தம் என்னும் பெயருடைய ஐந்து
அத்தியாய வடிவ நூலில் உள்ள இந்த
கிரண்டாவது அத்தியாயத்தில் அற்ப புத்தி உடைய
அதிகாரிகள் அனுக்கிரக சித்தியின் பொருட்டு
ஆத்மானந்தம் அதாவது எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளே
இருக்கின்ற ஆத்மாவின் சொருபமாகிய ஆனந்தம்
விசாரணை செய்யப்பட்டது.

(பன்னிரண்டாம் பிரகரணம் முற்றும்)

பதின்மூன்றாவது பிரகரணம்

மூன்றாம் அத்தியாயம்

பிரம்மானந்தத்தில் அத்வைதானந்தம்

- (13.1) முன் பதினோராவது பிரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட யோகானந்தம் எதுவோ அதுவே ஆத்மானந்தம் என்று அங்கீகரிக்க வேண்டும். துவைதத்தோடு கூடிய இந்த ஆத்மானந்தத்திற்குப் பிரம்ம வடிவத் தன்மை எப்படிப் பொருந்துகின்றது என்று கூறின்,
- (13.2) தைத்திரீய சுருதியில் கூறிய ஆகாச முதல் தனது தேகம் வரையிலான ஜகத்து யாதோ அது ஆனந்தத்திலும் வேறு அன்று. அதலால் ஆத்மானந்தத்திற்கு அத்வைதப் பிரம்ம வடிவத் தன்மை இருக்கின்றது.
- (13.3) அந்த ஜகத்து ஆனந்தத்திலிருந்தே உண்டாயிற்று. அந்த ஆனந்தத் திலேயே நிலைத்திருக்கிறது, ஆனந்தத்திலேயே ஓடுங்குகின்றது. இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஆனந்தத்தினும் ஜகத்து எப்படி வேறாம்? எவ்விதத்தாலும் வேறு அன்று.
- (13.4) குயவனிடமிருந்து கடம் உண்டாயிற்று. குயவனை விட வேறாய் இருக்கின்றது என்று சந்தேகம் கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனின் அந்த ஆத்மானந்தம் மண்ணைப் போல உபாதான(காரண)மாம். குயவனைப் போல நிமித்த(காரண)ம் அன்று.

இவ்வாத்மானந்தம் கடத்தின் உபாதானமாகிய மண்ணினைப் போல
ஜகத்தின் உபாதான காரணமாம். கடத்தின் நிமித்தமான
குயவனைப் போல ஜகத்தின் நிமித்தகாரணமாகாது

- (13.5) எதனால் கடத்தின் இருப்புத்தன்மையும், நாசமும் குயவனிடத்து ஓரிடத்தும் உண்டாகிறதில்லை. அவ்விரண்டும் மண்ணினிடத்துக் காணப்படுகின்றன. அதனை (அதாவது கடத்திற்கு மண் உபாதானம்) போல, (ஐகத்திற்கு ஆனந்தம்) உபாதானம் ஆகின்றது. அவை (சுருதி வாக்கியத்தால்) சொல்லப்பட்டுள்ளதால்.
- (13.6) விவர்த்தம், பரிணாமம், ஆரம்பகம் என்று செயல் உற்பத்தியாவதில் உபாதானம் மத பேதத்தால் மூன்று வகையாக வேறுபட்டிருக்கின்றது. அவற்றில் கடைசியான இரண்டு பட்சங்களும் (பரிணாமம், ஆரம்பகம்) உறுப்புகள் கில்லாதவற்றில் அவகாசம் உடையவன்று. (உறுப்புகள் கில்லாத பொருளில் பரிணாமம் அடைந்தோ, பல பொருட்கள் சேர்ந்து உற்பத்தி ஆவதோ முடியாது)
- (13.7) ஆரம்பவாதி (வைஷேகர்கள்) எவர்களோ அவர்கள் ஒன்றினின்றும் மற்றொன்றன் உற்பத்தியைச் சொன்னார்கள். நூலினின்றும் துணியின் உற்பத்தி இங்கு காணப்படுதலால். நிச்சயமாக நூலும் துணியும் பின்னமாம் (வேறு வேறு ஆகும்-இது வைசேஷிகர் கருத்து)
- (13.8) எப்படிப் பால் தயிராகின்றதோ, மண் கடம் ஆகின்றதோ, பொன் குண்டலம் ஆகின்றதோ அதைப்போல், ஒன்றற்கு வேறு நிலைகளை அடைவது பரிணாமத் தன்மையாம்.

- (13.9) கயிற்றில் பாம்பின் தோற்றம் போல, வேறு அவஸ்தை தோற்றமோ விவர்த்தமாம். இந்த விவர்த்தம் உறுப்பு இல்லாதவற்றிலும் இருக்கின்றது. உறுப்பு இல்லாத ஆகாயத்தில் நீலவண்ணமும் கொப்பரைத் தன்மையும் கருமைத் தன்மையும் கற்பிதகமாக ஏற்றப்பட்டு காணப்படுவது போல.
- (13.10) அதனால் உறுப்பு இல்லாத ஆனந்தத்தில் ஜகத்தை விவர்த்தமாக அங்கீகரிக்க வேண்டும். மாயாசக்தி கற்பனைக்குக் காரணம் ஆகின்றது. இந்திர ஜால வித்தைக்காரனின் சக்தியினைப் போல.
- (13.11) இந்திர ஜால சக்தி எதுவோ அது சக்தி உடையவனினும் வேறு அன்று, அவ்வாறு காணுதலால். அபேதமும் இல்லை. (மந்திரங்களால் அக்கினியின் சக்தியைக் கட்டுப்படுத்தும் பிரதிபந்தம் எனப்படும்) தடைக்குக் காணப்படும் தன்மை இருத்தலால், (அக்கினியின் எரிக்கும்) சக்தியின் இல்லாமை இருக்கிறது. அப்போது தடை எதுனுடையது?

காணுதலால்:-அக்கினி முதலியவற்றினது சொருபத்தினும் வேறான சக்தி தோன்றாமையால் என்பது பொருள்.
அபேதமும் இல்லை:- அக்கினி முதலிய சக்தியுடையதின் சொருபமே சக்தியாம் என்பதும் இல்லை என்பது பொருள்.
பிரதிபந்தம்:- மணி மந்திர முதலியவற்றால் சக்தியின் காரியமான பொறி முதலியவற்றின் பிரதிபந்தத்தினைக் காணுதலால் அக்கினி முதலிய சக்தியுடையதன் சொருபத்தினும் வேறாகச் சக்தி காணக்கூடியதாம் எனப்பது தாற்பரியம்.

(13.12) சக்தி அதனுடைய காரியத்தினால் அறியப்பட முடிகிறது. காரியம் நிகழாத போது தடை அறியப்படுகின்றது. ஜோலிக்கின்ற அக்கினியினால் தாகம் அதாவது எரிதல் உண்டாகாத போது மந்திரம் முதலியவற்றிற்குப் தடை உண்டாக்கும் தன்மை நிகழ்கின்றது.

(13.13) (சுவேதாசுவதர உபநிடதத்தின் வாக்கியம்) 'முனிவர் தமது குணங்களால் மறைபட்ட தேவாத்ம சக்தியை அறிந்தார்.' இந்தப் பிரம்மத்தின் பரசக்தி அனேகவிதமாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தச் சக்தி கிரியை ஞானம் பலம் என்னும் வடிவினதாம்.

கிரியை-தொழில். ஞானம் - அறிவு. பலம் - இச்சாசக்தி. கிரியா சக்தி தமோகுணப் பிரதானம். ஞானசக்தி சத்துவ குணப்பிரதானம். இச்சாசக்தி கிரஜோகுணப் பிரதானம். காரியத்தோடு கூடிய சத்துவ குண தமோகுணங்களுக்கு ரஜோகுணம் சககாரியம் (துணையாம்). ஆதலால் இச்சா சக்தியினைப் பலவடிவமாகக் கூறினார். இம்முன்று சக்திகளோடு கூடியது மாயாசக்தியாம்.

(13.14) முன்சலோகத்தில் சொன்னபடி இருக்கு வேதத்தினது சுவேதாசுவதர உபநிடதத்து வடிவ வேத வாக்கியம் சொல்கின்றது. அவ்வாறு வசிஷ்டரும் கூறியிருக்கின்றார். பரப்பிரம்மம் எதுவோ அது நித்தியமும், நாற்புறமும் பூர்ணமும், அத்வயமும், சர்வ சக்தி உடையதுமாம்.

நித்தியமும் பரிபூரணமும் அத்வயமும் - பிரம்மத்தின் பாரமார்த்திக வடிவம். சர்வ சக்தி என்பது அதே பிரம்மத்தின் சோபாதிக வடிவமாம்.

- (13.15) அது எந்த சக்தியினால் விகாசத்தை (விவர்த்த வடிவம் ஆகின்றதோ), அந்த சக்தி பிரகாசத்தை (அபிவிருத்தி என்னும் காரிய வடிவமாக வெளிப்படுதலை) அடைகின்றது. ராமா, சரீரங்களில் பிரம்மத்தின் சேதன சக்தி காணப்படுகின்றது.
- (13.16) வாயுக்களில் அசைதற்கு ஏதுவான சக்தி வெளிப்படுகிறது. கல்லில் திடத்தன்மைக்குக் காரணமான சக்தி வெளிப்படுகிறது. ஜலத்தில் பிண்டமாக்கு(திரட்டு)வதற்குக் காரணமான திரவ சக்தி இருக்கின்றது. அக்கினியில் சுடுதற்குக் காரணமான சக்தி இருக்கின்றது.
- (13.17) அப்படியே ஆகாசத்தில் பிரபஞ்சத்தின் இல்லாமையின் (அபாவம்) தோற்றத்திற்குக் காரணமான சூரிய சக்தி இருக்கின்றது. விநாசம் உடைய வஸ்துவில் நாச சக்தி இருக்கின்றது. எப்படி முட்டையில் மகா சர்ப்பம் வெளிப்படாததாய் இருக்கின்றதோ, அது போலப் பரமாத்மாவின் இடத்து ஜகத்து சம்ஸ்கார ரூபமாய் இருத்தலால் வெளிப்படை இன்றியதாம்.
- (13.18) எப்படி பழம் பத்திரம் பூ கிளை கொம்பு வேர் என்பவற்றை உடைய மரம் நிச்சயமான விதையில் இருக்கின்றதோ, அதுபோல இந்த விசித்திர வடிவம் உடைய ஜகத்துப் பிரம்மத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது.
- (13.19) பூமியில் இருந்து நெல் வெளிப்படுதல் போல, தேச காலத்தின் விசித்திரத் தன்மையால், சிலவிடத்தும் சிலகாலத்தும் சில சக்திகள் அந்தப் பிரம்மத்திலிருந்தும் உதயமாகின்றன.

- (13.20) ராமா, எல்லாவற்றில் இருப்பதும் நித்திய உதயமானதும், மகத்துவ வடிவினதுமான அந்த வர்ணிக்கப்பட்ட சத்தாகிய ஆத்மா எப்போது சிறிது மனனம் உடைய சக்தியைத் தரிக்கின்றதோ அப்போது மனம் எனப்படுகின்றது.
- (13.21) ஆதியில் மனது உண்டாகின்றது. அதன்பின் பந்த மோட்சங்களின் பார்வை உண்டாகின்றது. பின்பு புவனம் என்னும் பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டி உண்டாகின்றது. இவை முதலிய இந்த ஜகத்தின் ஸ்திதி பிரதிஷ்டையினை அடைந்திருக்கின்றது. அழகிய சிறுவர்கள் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்ட கதையினைப் போல.
- (13.22) சிறுவர்களின் விநோதத்தின் பொருட்டுச் செவிலி மனோரஞ்சகமான கதையினைச் சொல்கின்றாள்:- மகாபாகுவே, ஓர் தேசத்தில் மூன்று அழகிய அரச குமாரர்கள் இருக்கின்றனர்.
- (13.23) அவர்களுள் இரண்டு அரசகுமாரர்கள் பிறக்கவில்லை. ஒருவனோ கர்ப்பத்திலும் இல்லை. அந்தத் தர்மத்தோடு கூடிய மூன்று அரச குமாரர்களும் எப்பொழுதும் அசத்தான நகரத்தில் வசிக்கின்றனர்.
- (13.24) பிராந்தியின்றிய அந்தக்கரணத்தினை உடையவர் களாகிய அரச குமாரர்கள் தமது சூனிய நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் போகும்போது ஆகாயத்தில் பழத்தோடு கூடிய மரங்களைக் கண்டார்கள்.

- (13.25) புத்திரனே, அந்த முன்று அரச குமாரர்களும் இப்போது முயல் கொம்பு வில்லினால் வேட்டையாடிக் கொண்டு திரிகின்றவர்களாய் அங்கு இனியுண்டாகும் பட்டணத்தில் சுகமாக நிலைத்திருக்கின்றனர் .
- (13.26) ராமா, இப்படி செவிலி எப்போது அழகிய சிறுவர்களின் கதையைச் சொன்னாளோ, அப்போது அந்தச் சிறுவன் விசாரமில்லாத மூட புத்தியினால் உண்மையானது என்று அறிந்தான் .
- (13.27) இவ்வாறு தோற்றுகின்ற இச்சம்சார சிருஷ்டி விசாரமின்றிய சித்தமுள்ள புருஷர்களுக்குச் சிறுவர்களது கதையினைப் போலச் சித்தத்தில் ஏறியிருக்கின்றது .
- (13.28) இத்தகைய உதாரணங்களால் மாயா சக்தியின் விஸ்தாரத்தை வசிட்டர் சொல்லத் தொடங்கினார் . அந்தச் சக்தியே நிரூபிக்கப்படுகின்றது .
- (13.29) இந்த சக்தி, தன்னுடைய காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும், தான் சார்ந்திருக்கும் பிரம்மத்தினை காட்டிலும் வேறாம் . பொறியும் நெருப்பும் இரண்டும் காணப்படுகின்றனவாம் . அவற்றின் சக்தி அனுமானத்தினால் அறியப்படுகின்றது .
- (13.30) பருத்த பண்டி வடிவினதாகிய கடம் காரியம் . சப்தம் முதலிய ஐந்து குணங்களோடு கூடிய மண் கடம் சார்ந்திருப்பதற்கான இடம் . இதில் சக்தியோ அத்தன்மையது அன்று .

- (13.31) சக்தியினிடத்துப் பருமை முதலியன இல்லை. சப்தம் முதலியனவும் இல்லை. அந்த சக்தி எப்படியோ அப்படி இருக்கட்டும். இதனாலேயே இது சிந்திக்கத்தகாததாம். உறுதியாய்ச் சொல்லுதற்கு உரியது அன்று.
- (13.32) சக்தியானது காரிய உற்பத்திக்கு முன் மண்ணில் மறைந்திருக்கின்றது. குயவன் முதலியோரின் சகாயத்தால் சக்தியானது விகாரமாகிய கட முதலியவற்றின் வடிவத்தை அடைகின்றது.
- (13.33) விசாரம் இன்றிய ஜனங்கள் பருமை முதலிய விகார பரியந்தமான காரியத்தையும் ஸ்பரிசு முதலிய வடிவ மண்ணினையும் ஒன்றுபோல் செய்து 'கடம்' என்கிறார்கள்.
- (13.34) குயவனது கடத்தைச் செய்வதற்கு முன்பு எத்தனை அம்சம் உண்டோ அது கடம் அன்று. பின்னர் பருமை உருட்சி முதலியவற்றை உடையதாக ஆகும்போது அதற்குக் கடத்துவம் (என்ற பெயர்) பொருந்துகின்றது.
- (13.35) அந்தக் கடம் மண்ணைக்காட்டிலும் வேறுஅன்று. ஏனெனின் மண்ணில் இருந்து கடம் பிரிக்கப்பட்டால் கடம் காணப்படாது. அந்தக் கடம் மண்ணைவிட வேறாகாததும் அன்று அதாவது மண் வடிவமும் அன்று. ஏனெனின் மண்ணைப் பிசைந்து வைத்துள்ள நிலையில் கடம் காணப்படவில்லை.

- (13.36) ஆதலால் சக்தியினைப் போல இந்தக் கடம் அநிர்வசனீயமே. அதாவது சொல்லி விளக்க முடியாதது. அக்காரணத்தால் சக்தியினால் தோன்றிய கடம் சக்திகாரியமாம். வெளிப்படாத தன்மையில் சக்தி எனப்பட்டது. வெளிப்பட்ட தன்மையில் கடம் என்னும் பெயரைக் கொண்டதாக ஆகின்றது.
- (13.37) இந்திர ஜால சம்பந்தமான மாயையும் முன் வெளிப்படுகிறதில்லை. பின்பு கந்தர்வசேனை முதலிய வடிவத்தால் வெளிப்படுவதை அடைகின்றது.
- (13.38) இப்படி மாயாமயமாய் இருத்தலால் விகாரத்தின் பொய் வடிவத் தன்மையினையும், விகாரத்தின் ஆதாரமான மண் வடிவ வஸ்துவின் சத்தியத் தன்மையினையும் சுருதி சொல்லத் தொடங்கியது.
- (13.39) வாக்கினால் உச்சரிக்கப்பட்ட விகாரம் (கடம் என்ற மாற்றம்) பெயர் மாத்திரமாம். இந்த விகாரத் திற்குச் சத்தியத்தன்மை இல்லை. ஸ்பரிசு முதலிய குணங்களோடு கூடிய கேவல மண்ணே சத்தியம்.

அக்கட முதலியவற்றின் ஆதார வடிவ மண்ணே சத்தியமாம்.

- (13.40) (வெளிப்பட்டாலும் வெளிப்படாதிருந்தாலும் இரண்டுக்கும் ஒரு ஆதாரம் இருக்கிறது. ஆக) வெளிப்படுதல், வெளிப்படாமை,, அவற்றின் ஆதாரம் என்னும் முன்றில் முதல் இரண்டற்கும் கால பேதத்தினால் கிரமமாக (முறையாக) உண்டாகின்றன. முன்றாவதான ஆதாரமோ இரண்டிலும் இருக்கிறது. (அதனால் அதற்குச் சத்தியத் தன்மை இருக்கின்றது)

- (13.41) வெளிப்பட்டவை அசத்தாய்த் தோற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. உற்பத்தி நாசங்களை அடைவதாய் இருக்கின்றது. அதன் உற்பத்தி உண்டாகிய பின்னர் மனிதர்களால் அதன் பெயர் வாக்கால் உண்டாக்கப்படுகின்றது.
- (13.42) வெளிப்பட்டவை நாசமாயினும் இந்தப் பெயர் (அதாவது அழிந்தது என்பதும்) மனிதர்களின் வாக்கினால் தான் சொல்லப்படுகின்றது. வெளிப்படுகின்ற போதும் மனிதர்களின் வாக்கினால் தான் அதற்கு இன்ன பொருள் என்று பெயர் வடிவமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.
- (13.43) மித்தையாக இருத்தலாலும், நாசம் உடையதாய் இருத்தலாலும், வாக்கினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெயரின் வடிவமாய் இருத்தலாலும், மண் முதலியவற்றைப் போல, வெளிப்பட்டதன் வடிவம் சிறிதும் சத்தியமல்ல.
- (13.44) வியக்தமான காலத்திலும் (அதாவது காரியம் நடைபெறும் போது) அதற்கு முன்னும் பின்னும் ஒருவடிவத்தை அடைகின்றதும், வாஸ்தவ சொருபம் உடையதும், நாசமாகாததும் ஆகிய மண் வடிவ வஸ்து யாதோ அது சத்தியம் எனப்படும்.

மண் கடமாக மாறும் பொழுது அந்தக் காரியங்கள் உண்மை அல்ல, மண் மட்டுமே வாஸ்தவமானது உண்மையானது என்ற பொருளில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. காரியமாகிய கடம் உருவாவதற்கு முன்னும் கடம் நாசமான பின்னும் மண் என்ற ஒரு வடிவமே உள்ளது

- (13.45) (வாதி) வியக்தம், கடம், விகாரம் என்னும் மூன்று பெயர்களாலும் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் எதுவோ அது எப்போது பொய்யாகுமோ, அப்போது மண்ணின் ஞானம் உண்டானபோது ஏன் நிவிருத்தியாகிறதில்லை என்று கூறின்,

இஷ்டாபத்தியம் அதாவது யாம் விரும்பியதின் அடைவு உண்டாகின்றது என்று சித்தாந்தி பரிகரிக்கின்றார்--

- (13.46) எதனால் உனக்கு அந்தக் கட முதலிய வற்றின் சத்தியத்துவ புத்தி போய்விட்டதோ அதனால், அது நீங்கியே இருக்கின்றது, இங்கு இவ்விதமான போதத் தினால் தோன்றிய நிவிருத்தியினையே அங்கீகரித்தல் வேண்டும். தோற்றாத வடிவினது அன்று.

எக்காரணத்தால் வாதி, உனக்கு அக்கட முதலியவற்றை விஷயம் செய்யும் புத்தி நஷ்டமாய் இருக்கின்றதோ, அதனால் அக்கட முதலியன நீங்கியனவாய் இருக்கின்றன என்பது பொருள். அப்படியானால் ஆரோபிக்கப்பட்ட இரஜத முதலியன எவையோ அவற்றின் சொருபமே தோற்றாமை காணப்படுகின்றது. சத்தியத்தன்மையின் புத்தி நாசமாகவில்லையே என்ற சந்தேகத்திற்கு, அந்த ரஜத முதலியவற்றின் சொருபம் நிருபாதிக பிரம (மயக்கம்) வடிவமாய் இருத்தலால் தோற்றாதிருக்க. இங்கு சோபாதிக பிரமத்திலோ சத்தியத் தன்மையினது புத்தியின் நாசமே நிவிருத்தியாகும் என்ற அபிப்பிராயத்தால் கடைசி வரியில் கூறினார். சோபாதிக பிரமத்தின் ஸ்தலத்தில் இவ்விதமான அதாவது சத்தியத் தன்மையினது புத்தியின் நாசவடிவமான அதிஷ்டானத்தின் யதார்த்த ஞானத்தினால் தோன்றிய நிவிருத்தியினையே அங்கீகரித்தல் வேண்டும். சொருபம் தோற்றாமை வடிவினதை அங்கீகரிக்கலாகாது என்பது பொருள்.

- (13.47) ஜலத்தில் தலைகீழாகத் தோற்றினும் புருஷன் வாஸ்தவமாக (தலைகீழாக) இல்லை. கரையிலுள்ள மனிதனைப் போல ஜலத்தில் தெரிகின்ற உருவத்தில் சத்தியத்தன்மை எந்தக் காலத்திலும் எந்த தேசத்திலும் எவருக்கும் உண்டாகிறதில்லை.
- (13.48) இவ்விதமான ஆரோபித பொருள் அசத்தியம் என்ற ஞானம் உண்டானபோது அத்தை வாதியினது மதத்தில் (ஆத்மநந்தத்தின் வேறான சகலமும் மித்தை என்று நிச்சயம் செய்யவே, அத்விதீய ஆனந்தத்தின் வெளிப்படுதல் வடிவமாகிய) புருஷார்த்தத்தன்மை ஒப்பப்பட்டிருக்கிறது. மண்ணின் உருவத்தை விடாமையால் கடத்தில் விவர்த்தத் தன்மை நிலைத்துள்ளது.
- (13.49) பரிணாமத்தில் பால் வடிவம் போல அந்த உபாதானம் முன்வடிவத்தை விடுகின்றது. மண்ணும் பொன்னும் கடத்திலும் ஆபரணத்திலும் (அதனுடைய முன் வடிவம்) விடப்படுவதில்லை. (பால் போல் பரிணாமம் ஆகி வடிவம் திரிபு அடைவதில்லை என்பது பொருள்)
- (13.50) கடம் நாசமாகிய போது மண் தன்மை இல்லை. கபாலங்கள் (ஓடு) காணப்படுதலால் என்று கூறின், இவ்வாறு பொருந்தாது. ஏனெனின் சூரணமாகிய கபால நாசம் உண்டாகிய போது மண்வடிவம் இருக்கின்றது. பொன்னின் வடிவமோ மிக வெளிப்படையாம்.

(13.51) பால் முதலியவற்றில் பரிணாமம் இருக்கட்டும்.
ஏனெனின், புருஷனுக்கு அந்தப் பால்
முதலியவற்றின் பாவனை இன்மையால்.
இவ்வளவினால் அதாவது பால் முதலியவற்றின்
பரிணாமித்தன்மையால் மண் முதலியவற்றிற்கு
விவர்த்தத்தினது உதாரணத் தன்மைக்குப்
பாதிப்பில்லை.

பாலுக்குப் பால் தன்மையான முன்வடித்தின் விடுபாட்டை
முன்னிட்ட வேறு அவஸ்தை வடிவ தயிர்த்தன்மையின் அடைவு
இருத்தலால் பரிணாமித்தன்மையே உண்டு. மண்ணுக்கும்
பொன்னுக்கும் கட குண்டலாதித் தன்மை வடிவ அந்நிய
அவஸ்தையின் அடைவு உண்டாகியும் முன் வடிவமாகிய மண்
பொன் தன்மைகளை விடுதல் இன்மையால் விவர்த்தத்தன்மையும்
உளது. இங்கு இது இரகசியமாம்:- இரச்சுவினைப் போல
மண்ணுக்கும் பொன்னுக்கும் அதிஷ்டானத்தை அதாவது
விவர்த்த உபாதானத்தை அங்கீகரித்துக் கட குண்டலாதி
களுக்கு விவர்த்தத்தன்மை சொல்லப்பட்டது யாதோ அது தூல
திருஷ்டியினால் இருக்கின்றது. ஆனால் சூக்கும திருஷ்டியினால்
விசாரிக்கின் மண் முதலியவற்றிற்குக் கட முதலியவற்றின்
அதிஷ்டானத் தன்மை பொருந்தாது. ஏனெனின், சித்தாந்தத்தில்
எந்தக் கற்பித வஸ்துவும் பிறிதோர் கற்பித வஸ்துவிற்கு
அதிஷ்டானமாவதில்லை. ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்
டானம் சேதனமேயாம். ஏதனால் மண் முதலியன தானே கற்பித
மாய் இருக்கின்றனவோ, அதனால் கடாதிகளுக்கு அதிஷ்டான
மாதல் சம்பவியாது. ஆனால் இரச்சு உபகித சேதனம் எப்படிச்
கற்பித சர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானமோ, அது போல மண் பொன்
முதலிய தத்தம் உபாதானத்தினால் உபகிதமான சேதனம் கட
குண்டலாதி காரியத்தின் அதிஷ்டானமாம். ஆதலால்
கடாதிகளில் விவர்த்தத்தன்மை விவாதமின்றிச் சித்தித்துளது. இது
ஆகர(வாத) கிரந்தங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

அப்படியானால் மண் பொன் என்பவற்றிற்குப் பரிணாம
விவர்த்தங்களைப் போல ஆரம்பகத் தன்மையும் ஏன்
அங்கீகரிக்கலாகாது என்று சந்தேகித்துக் கூறுகின்றார்---

- (13.52) (நையாயிகர் முதலிய) ஆரம்பவாதியின் மதத்தில்
கடம் முதலிய காரியத்தின் மண்ணுக்கு இரு குணத்
தன்மை வாய்க்கும். உருவம் பரிசம் முதலிய எந்தக்
குணங்கள் உளவோ அவை காரிய காரணங்களில்
வேறாகச் சொல்லப்படுகின்றன.
- (13.53) உத்தாலக ரிஷி மண், பொன், இரும்பு என்னும்
மூன்று உதாரணங்களைச் சொன்னார். ஆதலால்
சகல வஸ்துக்களிலும் காரியத்தினது பொய்மையை
வாசனையாக்க வேண்டும்.
- (13.54) காரணத்தினது ஞானத்தினால் காரியத்தினது
ஞானத்தினையும் அவர் சொன்னார். சத்தியமான
காரணத்தின் ஞானம் உண்டானபோது பொய்யாகிய
காரியத்தின் ஞானம் இங்கு எப்படிச் சம்பவிக்கும்?
- (13.55) மண்ணோடு கூடிய விகாரத்திற்கு உலகத்தின்
பார்வையில் காரியத் தன்மை இருக்கின்றது. இதில்
வாஸ்தவம் மண் அம்சமாம். இதன் ஞானம்
காரணத்தின் ஞானத்தினால் உண்டாகின்றது.
- (13.56) பொய் அம்சம் எதுவோ அது அறியத்தக்கது
அன்று. ஏனெனின், அந்தப்பொய் அம்சத்தினது
ஞானத்தின் பிரயோசனம் இல்லாமையால்.
தத்துவத்தின் அதாவது உண்மை அம்சத்தின்
ஞானமே புருஷார்த்தம் ஆகின்றது. பொய்
அம்சத்தின் ஞானம் புருஷார்த்தம்
ஆகின்றதில்லை.

(13.57) (வாதி) அப்போது “காரணத்தினது ஞானத்தினால் காரியத்தினது ஞானம் உண்டாகின்றது” என்று சொல்லப்படவே “மண்ணின் ஞானத்தினால் மண் அறியப்படுகின்றது” என்று சொல்லப்பட்டது ஆகின்றது. இதில் ஆச்சரியம் யாது?

(13.58) (புதில்) அது சத்தியம். அதலால் காரியங்களில் எந்த வஸ்து அம்சம் இருக்கின்றதோ, அது காரணத்தின் சொருபமேயாம் என்று அறிகின்ற புருஷனுக்கு ஆச்சரியம் உண்டாக வேண்டாம். ஆனால் இங்கு அஞ்ஞானிக்கு எந்த ஆச்சரியம் உண்டாகின்றதோ அது யாரால் நீக்கப்படும்?

(13.59) (நையாயிகர்களாகிய) ஆரம்பவாதி (சாங்கியர்களாகிய) பரிணாம வாதிகளும், (சிவ்விரு வகையும் அல்லாத) இலௌகிகர்களாகிய பிராகிருத ஜனங்களும் ஒரு காரணத்தை அறிந்தபோது சகல காரியத்தின் ஞானத்தினைக் கேட்டு ஆச்சரியத்தை அடையவே செய்கின்றார்கள்.

இம்மூவருக்கும் 'ஒரே காரணத்தின் ஞானத்தினால் அநேக காரியங்களின் ஞானம் உண்டாகின்றது' என்னும் வாக்கியத்தினைக் கேட்டலால் ஆச்சரியம் உண்டாகவே செய்யும் என்பது பொருள்.

(13.60) அத்வைதத்தில் ஈடுபடச் செய்வதற்கே இங்கு சுருதியில் ஒன்றன் ஞானத்தால் எல்லாவற்றின் ஞானமாமம் என்பது சொல்லப்பட்டது. பலவிதமான தன்மையின் கருத்தினால் சொல்லக் கருதியது அன்று.

- (13.61) எப்படி ஒரு மண்ணினது பிண்டத்தின் ஞானத்தினால் சர்வ மண் மயத்தினது புத்தியும் உண்டாகின்றதோ, அதுபோல ஒரு பிரம்மத்தினது ஞானத்தினால் ஜகத்தின் ஞானம் உண்டாம் என்றறிக .
- (13.62) சத்து சித்து ஆனந்த சொரூபம் பிரம்மம் ஆகும். நாம ரூப வடிவம் ஜகத்தாம். தாப நீயத்தில் சச்சிதானந்த லட்சணப் பிரம்மம் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது .
- (13.63) உத்தாலகர் சத்து வடிவத்தைச் சொன்னார் . இருக்குவேதிகளாகிய பிராமணர்கள் பிரஞ்ஞான வடிவ பிரம்மத்தைக் கூறுகின்றனர் . சனத் குமாரர் ஆனந்தத்தைச் சொன்னார் . இவ்வாறே பிற இடங்களிலும் (உபநிடதங்களிலும்) அறிக .
- (13.64) “எல்லா வடிவங்களையும் சிந்தித்து அவற்றின் பெயரைச் செய்து பரமாத்மா நிலைத்திருக்கின்றார்”, “நான் நாம ரூபத்தை வெளிப்படுத்துவேனாக” என்னும் சுருதியினால் . (என்று உற்பத்தி செய்யத்தக்க ஜகத்தில் உள்ள நாம ரூபங்களைச் சுருதியானது காட்டுகின்றது)
- (13.65) சிருஷ்டிக்கு முன் இந்த ஜகத்து அப்பிரகடமாய் (வெளிப்படாததாய்) இருந்தது . பின் இரண்டு விதமாக வெளிப்படுகின்றது . பிரம்மத்திலுள்ள சிந்திக்கக் கூடாத சக்தியாகிய மாயை அவ்வியாகிருதம் என்னும் பெயர் உடையதாம்,

- (13.66) அவிக்கிரியமான (விகாரம் இன்றியதான)
பிரம்மத்தில் உள்ளதான அந்த மாயை அநேக
விதமாக விகாரத்தை அடைகின்றது.
மாயையினையோ பிரகிருதி என்று அறிக.
மாயையையோ மகேசுவரன் என்று அறிக.

மாயையினால் உண்டாக்கப்படுவது மாயிகம் என்ற பொருளில்
சொல்லப்பட்டுள்ளதாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இப்போது மாயா உபகித பிரம்மத்தின் முதல் காரியத்தினைக் கூறுகின்றார்---

- (13.67) முதல் விகாரமாகிய காரியம் ஆகாசமாம். அந்த
ஆகாசம் அஸ்தி பாதி பிரிய (சத்து-சித்து-
ஆனந்த) வடிவமாம். அந்த ஆகாசத்தின் தனது
வடிவம் அவகாசமாம் (இடம் அளித்தல்). அந்த
அவகாசம் மித்தையாம். அச்சத்து முதலிய
முன்றுமோ மித்தையன்று, வாஸ்தவமாம்.
- (13.68) வியக்திக்கு அதாவது வெளிப்படுதற்கு முன்
இல்லை. பின்னும் நாசம் ஆதலால் இல்லை
அதாவது அவகாசம் மித்தையாம். ஆதியிலும்
அந்தத்திலும் எந்த வஸ்து இல்லையோ அந்த
வஸ்து நிகழ் காலத்தில் தோற்றிக்கொண்டிருந்தும்
அவ்வாறே இல்லை என்றே கருதத்தக்கது.
- (13.69) “அர்ச்சுனா, அவ்வியக்த அதாவது ஆரம்பத்தில்
வெளிப்படாத தன்மையும், நடுவில் வெளிப்பட்ட
தன்மையும், இறுதியில் வெளிப்படாத தன்மையும்
உடையனவுமாய் இருக்கின்றன ஆகாசாதிகளும்
அண்ட முதலிய சீவர்களும்” என்று கிருஷ்ண
பகவான் அர்ச்சுனனை நோக்கிச் சொன்னார்.

(13.70) மண் முதலியவற்றைப் போல அந்த சச்சிதானந்தம் எப்போதும் அனுசூதமாய் (உள்ளீடாய்) இருக்கின்றது. அவகாசம் இன்றிய நிஜாத்மாவில் சத்து முதலியவற்றின் அனுபவம் உண்டாகின்றது.

(13.71) சித்தாந்தி கேட்கின்றார்--வாதியே, அவகாசம் மறக்கப்படின அங்கு உனக்கு என்ன தோற்றுகின்றது? அதனைச் சொல். சூனியமே இருக்கின்றது என்று கூறின், செவ்வையாய் இருக்கட்டும். அத்தன்மைய ஓர் வஸ்துவே தோற்றுகின்றது.

சப்தத்தினால் சூனியமாய்ப் பொருளினால் அவகாசத்தின் அபாவ வடிவ விசேஷணத்தின் விசேஷியம் அதாவது ஆதாரம் ஆகுதலால் தோற்றும் ஓர் வஸ்துவாம் என்று அங்கீகரிக்கத் தக்கதாம் என்பது பொருள்.

(13.72) அத்தன்மையதாய் அதாவது விசேஷியமாய் இருத்தலால் தோற்றுதலினாலேயே அதற்குச் சத்துத் தன்மை இருக்கின்றது. உதாசீனத் தன்மையினால் அது சுகவடிவமாம். அனுகூலத் தன்மை, பிரதிகூலத் தன்மைகள் இன்றி இருப்பது எதுவோ அது நிஜ சுகமாம்.

(13.73) அனுகூலத் தன்மையில் சந்தோஷ உணர்ச்சி உண்டாகின்றது. பிரதி கூலத் தன்மையிலோ துக்க உணர்ச்சி உண்டாகின்றது. இரண்டும் இன்மையில் நிஜானந்தம் உண்டாகின்றது. நிஜ துக்கமோ ஓரிடத்தும் இல்லை.

- (13.74) நிஜானந்தம் நித்தியமாயினும் சுகதுக்கங்களுக்குக் கணத்தில் மாறுதலான பரிணாமம் உண்டாகின்றது. மனம் கணத்திற்குக் கணம் உற்பத்தி நாசம் உடையதாய் இருத்தலால். அந்த சுகதுக்கங்களுக்கு மனதினால் தோன்றிய தன்மை அங்கீகரிக்கத்தக்கதாம்.
- (13.75) இவ்வாறு நிஜாத்மாவில் சொல்லியபடி ஆகாசத்திலும் ஆனந்தம் இருக்கின்றது. சத்தையும் விளக்கமுமோ சம்மதமாம். இவ்வாறு வாயு முதல் தேகம் வரையிலான வஸ்துக்களில் பாவிக்கப்பட வேண்டும்.
- (13.76) கதியும் (செல்லுதலும்) பரிசுமும் வாயுவின் வடிவமாம். அக்கினிக்குத் தாகமும் பிரகாசமும் வடிவமாகும். ஜலத்திற்கு நெகிழ்ச்சி வடிவமாம். பூமிக்குக் கடினத் தன்மை வடிவமாம். இது நிச்சயம்.
- (13.77) தாவரம், அன்னம் சரீரம் என்பவற்றிலும் அசாதாரண வடிவம் அதாவது அவைகளுக்கு அவைகளின் தர்மம் இருக்கின்றன. இவ்வாறே அந்தந்த வஸ்துவின் உருவத்தை அதாவது அசாதாரண வடிவத்தைத் தக்கபடி மனதினால் பாவிக்க வேண்டும்.
- (13.78) பலவிதத்தால் நாம ரூபங்கள் வேறுபட்டாலும் அவற்றுக்கு ஆதாரமான சத்து சித்து ஆனந்தங்கள் நிலைத்திருக்கின்றன. இதில் ஒருவருக்கும் விவாதம் இல்லை.

- (13.79) நாமரூபம் இரண்டும் தத்துவம் இன்றியனவாம்
அதாவது கற்பிதமாம். அந்த நாமரூபங்கள்
உற்பத்தி நாசத்தோடு கூடியனவாம். ஆதலால்
அவற்றைச் சமுத்திரத்தில் குமிழி முதலியவற்றைப்
போலப் புத்தியினால் பிரம்மத்தில் மித்தையாகக்
காண்க.
- (13.80) சச்சிதானந்த வடிவ இந்தப் பூரணப் பிரம்மம்
சாட்சாத்கரிக்கப்பட்ட போது (அனுபவமாக
உணர்ந்தபோது) நாம ரூபங்களை மெள்ள மெள்ள
முழுட்சுவானவன் தானே விடுகின்றான்.
- (13.81) எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பெயர் வடிவங்கள்
விடப்படுகின்றனவோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு
அந்தப் பிரம்மத்தின் தரிசனம் உண்டாகும்.
எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அந்தப் பிரம்மம்
காணப்படுகின்றதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு
பெயர் வடிவங்களை விடுகின்றான்.
- (13.82) இவ்விரண்டின் பயிற்சியால் வித்தையாகிய
பிரம்மஞானம் செவ்வையாய் நிலைத்த போது
இப்புருஷன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போதே
முத்தன் ஆகின்றான். தேகம் எப்படியோ அப்படி
இருக்கட்டும்.
- (13.83) அந்தப் பிரம்மத்தின் சிந்தனையும், அந்தப்
பிரம்மம் குறித்துப் பேசுதலும், ஒருவருக்கொருவர்
அந்தப் பிரம்மத்தினைப் போதித்துலுமாக இவ்வாறு
ஒரே பிரம்மத்தின் தொடர் நினைவாக இருக்கும்
தன்மையினைப் பண்டிதர்கள் பிரம்ம அப்பியாசம்
என்று சொல்கின்றார்கள்.

- (13.84) தொடர்ந்து நெடுங்காலம் முன் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரம்ம அப்பியாசம் செய்யப்படுகின்ற போது அநாதி காலம் தொட்டு வருகின்ற வாசனை அதாவது பிரபஞ்சத்தின் சம்ஸ்காரம் முற்றும் நீங்குகின்றது.
- (13.85) மண்ணின் சக்தியினைப் போலப் பிரம்மத்தின் சக்தியாகிய மாயை யாதோ, அது வெவ்வேறு பொய் வஸ்துக்களைச் சிருஷ்டிக்கின்றது. அல்லது இங்கு சீவனிடத்துள்ள நித்திரையும் சொப்பன வடிவமும் ஆன உதாரணமும் உளது.
- (13.86) சீவனிடத்துள்ள உறக்க சக்தியானது கனவில் நிகழ்தற்கு அரியவற்றை உண்டாக்குவது போல, பிரம்மத்தில் உள்ள இந்த மாயையானது ஜகத்தின் உற்பத்தி-காத்தல்-அழித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்வதாய் இருக்கின்றது.
- (13.87) கனவில் ஆகாயத்தில் போவதாகவும், தன் தலையினை வெட்டிக் கொள்வதாகவும் காண்கின்றான். இரண்டு மணி அளவுள்ள காலத்தில் கனவில் வருஷக்கணக்கான நிகழ்வுகளையும் காண்கின்றான். மரித்துப் போன பிள்ளைகளை மறுபடியும் காண்கின்றான். அதுபோல.
- (13.88) “இது யுத்திக்கு உட்பட்டது, இது யுத்திக்கு உட்படாதது” என்னும் நியமம் அங்கு கடினம். எந்த எந்த வஸ்து எப்படி எப்படி காணப்படுகின்றதோ அந்த அந்த வஸ்து அப்படி அப்படிப் பொருத்தம் உள்ளதாம்.

- (13.89) உறக்க சக்திக்குச் சுலோகம் 87-ல் கூறிய இத்தன்மைய மகிமை காணப்பட்டது போல, மாயா சக்திக்கு இந்த சிந்திக்கக் கூடாத மகிமை உளது என்பதில் ஆச்சரியம் யாது? எதுவுமில்லை.
- (13.90) படுக்கையில் உள்ள சீவனிடத்து உறக்கமானது பலவிதமான கனவுகளைக் கற்பனையாகக் கொண்டு வருகின்றதோ, அதுபோல நிர்விகார (செயல் இன்றிய) பிரம்மத்தில் இந்த மாயை அனேக விதமான விகார வடிவ காரியங்களைக் கற்பிக்கின்றது.
- (13.91) ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பிருதிவி, பிரம்மாண்டம், பதினான்கு லோகம், ஜங்கம ஜீவ வடிவ பிராணிகள், தாவர ஜீவர்களான கல் முதலான இவை மாயையின் காரியமான விகாரங்களாம். பிராணிகளது புத்தியில் உள்ளே சேதனத்தின் சாயை பிரதிபிம்ப வடிவத்தை அடைகின்றது.
- (13.92) இச்சேதன அசேதனங்களில் சச்சிதானந்த லட்சணமுடைய பிரம்மம் சமமாம். பெயர் வடிவங்கள் வேறு வேறு தன்மையினை அடைகின்றன.
- (13.93) துணிச் சீலையில் சித்திரம் கற்பிதமாதல் போலப் பிரம்மத்தில் இந்த பெயர் வடிவங்கள் கற்பிதமாம். பெயர் வடிவங்கள் இரண்டினையும் மித்தியாத் (பொய் என்ற) தன்மையினால் விட்டுவிட, சச்சிதானந்தப் பிரம்மத்தின் ஞானம் உண்டாகின்றது.

- (13.94) தண்ணீரில் தெரிகின்ற தலைகீழான முகமுடைய தன் தேகத்தைப் பார்த்தும், அந்த நீரில் தெரிகின்ற தன்னுடைய தலைகீழான உருவம், கரையில் உள்ள தனது தேகத்தைக் காண்கின்ற போது பொய் என்று அறிந்து கொள்வது போலவாம்.
- (13.95) ஆயிரக்கணக்கான மனோராச்சியம் (மனதின் வீண் கற்பனையால்) அதாவது மனதினால் ஆக்கப்பட்ட பொருள்கள் இருக்கும் காலத்தும் அது எல்லோராலும் எப்போதுமே பொய் என்று அறியப்படுவது போல, பெயர் வடிவங்களின் மித்தியா தன்மை அறியத்தக்கதாம்.
- (13.96) கணத்திற்குக் கணம் வேறு வேறுவிதமாக மனோராச்சியம் உண்டாகிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. சென்று போன மனோராச்சியம் மறுபடியும் இல்லை. அதுபோல வெளியில் உள்ள வியவகாரம் இருக்கின்றது.
- (13.97) குழந்தைப் பருவம் வாலிபத்தில் கிடைக்கிறதில்லை. அதுபோல வாலிபம் முதுமையில் கிடைக்கிறதில்லை. இறந்துபோன தந்தை மறுபடியும் இருக்கிறதில்லை. சென்றநாள் மறுபடியும் வருகிறதேயில்லை.
- (13.98) கண மாத்திரத்தினால் நாசமாவதாகிய லௌகிக வெளி வியவகாரத்தில் மனோராச்சியத்தில் வேறுபாடு யாது உளது? எதுவும் இல்லை. ஆதலால் இந்தப் பிரபஞ்சம் தோற்றிக் கொண்டிருக்கினும் அதில் சத்தியத்தன்மை என்று நம்புகின்ற புத்தியினை விடவேண்டும்.

- (13.99) லௌகிக வெளிப் பிரபஞ்சம் பொய் என்று உணர்ந்தால் புத்தி பிரம்ம சிந்தனையில் திடம் உடையதாக ஆகின்றது. வேடம் போட்ட நடிகனைப் போல, ஞானி கற்பித சத்தியப் புத்தியினால் லௌகிக வியவகாரத்தினைக் கவனிக்கின்றான்.
- (13.100) வெள்ளம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போதும், கீழே உள்ள பெரும் கல் அசையாதிருப்பதைப் போல பெயர் வடிவங்களுக்கு வேறாகிய தன்மை உண்டானபோதும் கூடஸ்தன் என்னும் மாறுபாடு அடையாத பிரம்மம் வேறுவிதமாக ஆகாது.
- (13.101) இடம் இல்லாத கண்ணாடியில் கடம் முதலிய பொருள்களைத் தன்னுள் அடக்கிய பெரிய ஆகாயம் (இடம்) தோற்றுவதைப் போல சச்சிதானந்த பிரம்மத்தில் பிரபஞ்சம் முதலிய பலவிதமான உலகத்தை உடைய இந்த ஆகாசம் தோற்றுகின்றது.
- (13.102) கண்ணாடி என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அதனுள் இருக்கின்ற பொருட்கள் பிரதிபிம்பம் என்பதை அறிய முடியாது. அதைப்போல சச்சிதானந்தப் பிரம்மத்தினை நிச்சயிக்காது பெயர் வடிவத்தின் புத்தி அதாவது ஞானம் எங்கிருந்து உண்டாகும்? எக்காரணத்தாலும் உண்டாகாது.
- (13.103) முதலில் சச்சிதானந்தப் பிரம்மம் தோற்றிக்கொண்டிருக்க, அதன் பின் அவ்வளவு புத்தியைக் கிரகித்துப் பின் பெயர் வடிவங்களில் புத்தியை வைக்கலாகாது.

சச்சிதானந்த வடிவப் பிரம்மத்தில் கற்பிதமான பெயர்
வடிவங்களால் ஆன பிரபஞ்சத்தில் சச்சிதானந்தத்தை மட்டும்
புத்தியினால் கிரகித்து பெயர் வடிவங்களில் புத்தியை
வைக்கலாகாது.

(13.104) இவ்வாறு பயிற்சி செய்வதனால் உலகம் இல்லாத
பிரம்மம் சச்சிதானந்த லட்சணம் உடையதாக
உணரப்படும். அந்த அத்தை ஆனந்தத்தில்
அப்பியாசிகள் நெடுங்காலம் இளைப்பாறட்டும்.

(13.105) பிரம்மானந்தம் என்னும் பெயருடைய நூலின்
பகுதியில் முன்றாவது அத்தியாயத்தினால்
சொல்லப்பட்டது என்னவென்றால், ஜகத்தின்
மித்தியாத் தன்மையின் விசாரத்தினால் அத்தை
ஆனந்தமே ஆகின்றது.

(பதின்முன்றாம் பிரகரணம் முற்றும்)

பதினான்காவது பிரகரணம்

நான்காம் அத்தியாயம்

பிரம்மானந்தத்தில் வித்தியானந்தம்

- (14.1) யோகத்தினாலும் ஆத்மாவின் விவேகத்தினாலும், துவைதமாகிய பிரபஞ்சத்தினது மித்தியாத் தன்மையின் (பொய் என்ற) சிந்தனையாலும் பிரம்மா னந்தத்தினைச் சாட்சாத்தரிக்கின்ற (நேரடியாக அனுபவிக்கின்ற) வித்துவானுக்கு உதயமாகும் வித்தியானந்தம் இப்போது இந்தப் பதினான்காவது பிரகரணத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.
- (14.2) விஷயானந்தத்தினைப் போல வித்தியானந்தமும் புத்தி விருத்தி வடிவமாம். துக்கம் இல்லாமை முதலிய வடிவமாக அதாவது சொருபத்தின் பேதத்தால் இந்த வித்தியானந்தம் நான்கு விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
- (14.3) 1. துக்கம் இன்மை 2. சகல போகங்களின் அடைவு வடிவ பூர்ண காமத்தன்மை 3. 'நான் கிருத கிருத்தியன்' என்னும் வடிவினதாகிய இக்கிருத கிருத்தியத் தன்மை 4. 'நான் பிராப்தப் பிராப்பியன்' என்னும் வடிவினதாகிய இந்தப் பிராப்தப் பிராப்பியத் தன்மை என்னும் பேதத்தால் இந்த வித்தியானந்தத்திற்கு நான்கு வகைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

- (14.4) இவ்வுலக சம்பந்தம் பரலோக சம்பந்தம் என்னும் பேதத்தால் துக்கம் இருவகையாகச் சொல்லப்பட்டது. லௌகிக அநாவது இவ்வுலக சம்பந்தம் உள்ள துக்கத்தின் நிவிருத்தியினைப் பிடுகதாரணியக வாக்கியம் கூறுகின்றது.
- (14.5) புருஷன் ஆத்மாவை 'இது நான்' என்று அறிவானாயின், அப்போது (உலக போகமும் போகத்தை அனுபவிப்பனும் பேதம் கில்லாது போய்விடுவதால்) இந்த தேகத்தைப் பின்பற்றி எந்த போகத்தினை எவனுக்காக விரும்பி துக்கத்தை அடைவான்? அடையமாட்டான்.
- (14.6) சீவாத்மா பரமாத்மா என்னும் பேதத்தால் ஆத்மா இருவகையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. முன்று தேகங்களோடு சேதனத்தின் தாதாத்மியத்தால் (ஒற்றுமையால்) சேதன வடிவ ஆத்மா சீவனாய் அனுபவிக்கின்ற தன்மையினை அடைகின்றது.
- (14.7) பரமாத்மா சச்சிதானந்த சொரூபமாம். அந்தப் பரமாத்மா பெயர் வடிவங்களில் ஒற்றுமையினை அடைந்து அனுபவிக்கின்ற வடிவத் தன்மையினை அடைந்திருக்கின்றார். அவற்றிலிருந்து வேறு பிரிக்கப்பட்ட போது அனுபவிப்பவனும் அனுபவிக்கும் பொருளும் ஆகிய இரண்டும் கில்லை.
- (14.8) அனுபவிப்பன் பொருட்டு போகத்திற்கான விஷயத்தை விரும்பி தேகத்தைப் பற்றிக்கொண்டு துக்கத்தை அடைகின்றான். அந்த துக்கம் முன்று தேகங்களிலும் உள்ளனவாம். ஆனால் ஆத்மாவை அவைகள் விஷயம் செய்வனவாக ஆகாது

- (14.9) கபவாத பித்தங்களாகிய தாதுக்கள் வேறுபட்ட போது உண்டாகும் வியாதிகள் தூலதேகத்தில் உள்ள துக்கங்களாம். காமக்குரோதாதிகள் சூக்கும தேகத்தில் உள்ள துக்கங்களாம். இவ்விரண்டு தேகங்களில் உள்ள இரண்டு துக்கங்களுக்கும் வித்தான சம்ஸ்காரம் (பதிவு) காரண தேகத்தில் உள்ள துக்கமாம்.
- (14.10) முற்கூறிய அத்தைவதானந்த வழியால் பரமாத்மா விசாரிக்கப்பட்ட போது போகப் பொருளான ஜகத்தை வாஸ்தவமாகக் காணாது பரமாத்மாவை உணர்ந்தவன் அதாவது தத்துவ ஞானி எந்தப் போகப் பொருளை விரும்புவான்?
- (14.11) ஆத்மனந்தம் என்னும் பன்னிரண்டாவது பிரகரணத்தில் சொல்லிய படி இந்த சீவாத்மா நிச்சயிக்கப்பட்ட போது இந்தச் தேகத்தில் அனுபவிப்பவன் ஒருவனும் இல்லையெனின் துக்கம் எங்கிருந்து உண்டாகும்?
- (14.12) புண்ணியம் பாபம் என்னும் இரண்டினும் உள்ள சிந்தையானது பரலோக சம்பந்தத்தால் துக்கமாகின்றது. முதல் அத்தியாயத்திலேயே “ஞானியைச் சிந்தை தபிக்கச் செய்கிறதில்லை” என்று பிரம்மானந்தத்து உள்ள யோகானந்தத்தின் 5-9வது சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
- (14.13) தாமரை இலையில் தண்ணீர் ஓட்டாதது போல, ஞானத்திற்குப் பின் ஞானியினிடத்து எதிர்கால வினை (ஆகாமியம்) பற்றுவதில்லை.

- (14.14) எப்படி இட்சீகைப் புல்லின் பஞ்சு, கணத்தில் அக்கினியினால் எரிந்து போகின்றதோ, அதுபோல இந்த ஞானியின் சஞ்சித கர்மம் (கடந்த மற்றும் பிறவிகளுக்கான தொகுப்பு கர்மங்கள்) ஞானத்தினால் எரிக்கப்பட்டதாகின்றது.
- (14.15) கிருஷ்ணபகவான் சொல்கின்றார்:- அர்ச்சுனா, எப்படிக் கொழுந்து விட்டு எரிகின்ற நெருப்பு விறகை எரிக்கின்றதோ அதுபோல ஞானாக்கினி சர்வ கர்மங்களையும் பஸ்மம் செய்கின்றது.
- (14.16) எவனுக்கு 'நான் செய்கிறவன்' என்னும் கர்த்தா தன்மை உண்டாகிறதில்லையோ, எவனுடைய புத்தி கூப அசுப கர்மபலத்தில் பற்றுகிறதில்லையோ, அந்தப் புருஷன் இந்தச் சராசரமாகிய சர்வ லோகங்களையும் கொன்றும் கொன்றவன் ஆகான். அதன் பயனாகிய நரகத் துன்பத்தினால் கட்டினை அடைகிறதும் இல்லை.
- (14.17) மாதா பிதாக்களின் வதம், திருட்டு, சிசுக்கொலை மற்றும் இத்தன்மைய பாபங்கள் முக்தியை நாசம் செய்வதில்லை. முகத்தின் காந்தியும் (ஒளியும்) நாசமாகிறதில்லை.
- (14.18) இவனுக்குப் பத்தாவது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட துக்க அபாவத்தினைப் (துக்கம் இல்லாமை) போலவே சர்வ காமத்தின் அடைவும் (சுருதியினால்) சொல்லப்பட்டது. இந்த ஞானி சர்வ காமங்களையும் அடைந்து மரணம் இன்றியவன் ஆனான் என்னும் (ஐதரேய) சுருதியினால் இவனுக்குச் சர்வகாமத்தின் அடைவு (சர்வ காமாப்தி) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

- (14.19) புசிக்கின்றவனாயும் கிரீடக்கின்றவனாயும்
ஸ்திரீகளுடனோ, வாகனங்களுடனோ அப்படியே
மற்ற ஞானி முதலியோர்களுடனோ இரமிக்
கின்றவனாகிய ஞானி தேகத்தை நடத்துவதில்லை.
பிராணனே பிராரப்த கர்மத்தினால் இவனை
ஜீவிக்கச் செய்கின்றது.
- (14.20) சர்வ காமங்களையும் ஞானி ஒருங்கே
அடைகின்றான். சுருதிகளின் அர்த்தத்தை
அறிகின்ற ஞானியினிடத்து மற்றவனாகிய
அஞ்ஞானியைப் போல ஜன்ம கர்மங்களால்
போகங்கள் இருக்கிறதில்லை. ஆனால் ஒரே
காலத்தில் கிரமமாக நீங்கிய போகங்கள்
ஞானியினிடத்து இருக்கின்றன. (அஞ்ஞானியைப்
போல பிறப்பு இறப்பு இல்லை).
- (14.21) இளமை உடையவனும், அழகுடையவனும்,
வித்தையுடையவனும், ரோகம் இல்லாதவனும், திட
சித்தம் உடையவனும், சேனைகளை உடையவனும்,
தனம் மிகுந்தவனுமாய்ச் சகல நாடுகளைப்
பரிபாலனம் செய்கின்றவனாய்
- (14.22) சகல மனிதர்களின் போகத்தோடும் கூடியவனாய்த்
திருப்தி உடையவனான அரசன் எந்த
ஆனந்தத்தை அடைகின்றானோ, அந்த
ஆனந்தத்தினையும் பிரம்மவித்து அடைகின்றான்.

- (14.23) சார்வ பெளமனும் ஞானியும் ஆகிய இருவருக்கும் மனிதர்களது போகத்தில் இச்சை இல்லை. ஆதலால் திருப்தியாகிய ஆனந்தத்தின் அடைவு சமானமாம். இராஜாவாகிய ஒருவனுக்குப் போகத்தினால் ஆசையில்லை. அன்னியனாகிய ஞானிக்கும் விவேகமாகிய விசாரத்தினால் ஆசையில்லை. ஆதலால் இச்சையின் நிவிருத்தியினால் தோன்றிய திருப்தி சமமாம்.
- (14.24) ஞானி சுரோத்திரியனாய் இருத்தலால் அதாவது சுருதிகளின் அர்த்தத்தை அறிபவனாய் இருத்தலால் வேத சாத்திரங்களால் போகங்களின் தோஷங்களை விசாரிக்கின்றான். பிருகத்ரதன் என்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் அந்த விஷயத்தில் உள்ள தோஷங்களை அனேக கதைகளால் சொன்னான்.
- (14.25) தேகத்தின் தோஷங்களையும் சித்தத்தின் தோஷங்களையும் அனேக விதமான போக்கியங்களின் அதாவது போக விஷயங்களின் தோஷங்களையும் பிருகத்ரதன் என்னும் அரசன் சொன்னான். நாய் வாந்தி செய்த பாயசத்தில் புருஷனுக்கு இச்சை உண்டாகாது. அதுபோல விவேகிக்கு விஷயங்களில் காமம் அதாவது இச்சை உண்டாகாது.
- (14.26) இருவருக்கும் நிஷ்காமத் தன்மையில் சமமாயினும் இங்கு நிஷ்காமத் தன்மையில் இராஜாவுக்கு முன் சாதனங்களைச் சம்பாதித்தலில் துக்கம் இருந்தது. இனிமேல் ஆகக்கூடிய நாசத்தால் பயம் தொடர்ந்து இருக்கின்றது. இவ்வாறு இரண்டு தோஷம் இருக்கின்றன.

- (14.27) சுரோத்திரியனாகிய ஞானிக்கு முன் சுலோகத்தில் கூறிய இரண்டு தோஷங்களும் இல்லை. அதலால் அவனது ஆனந்தம் மற்ற அரசனது ஆனந்தத்தினும் அதிகமாம். இராஜாவுக்குக் கந்தர்வ ஆனந்தத்தில் ஆசை இருக்கின்றது. விவேகிக்கு இல்லை. (இதுவும் விவேகியின் ஆதிக்கியமாம்).
- (14.28) இந்த கற்பத்தில் மனிதனாய்ப் புண்ணிய பலத்தின் பேதத்தால் கந்தர்வத் தன்மையினை அடைந்தவன் மனித கந்தர்வன் எனப்படுவன்.
- (14.29) முன் கற்பத்தில் செய்த புண்ணியத்தால் இந்த கற்பத்தின் ஆதியிலேயே கந்தர்வத் தன்மை உண்டாயின், அப்போது அத் தன்மையன் இங்கு சாத்திரத்தில் தேவகந்தர்வன் எனப்படுவன்.
- (14.30) தமது உலகத்தில் நெடுங்காலம் வசிப்பவர்களாகிய அக்கினிஷ்வாத்நர் முதலியோர் பிதிருக்கள். கற்பத்தின் ஆதியிலேயே தேவத் தன்மையை அடைந்தவர்கள் ஆஜான தேவதைகள் எனப்படுவர்.
- (14.31) இந்த கற்பத்தில் அசுவமேத முதலிய கர்மங்களைச் செய்து பெரும் பதத்தை அதாவது ஐசுவரியத்தோடு கூடிய இடத்தினை அடைந்து எவர்கள் ஆஜான தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுபவர் ஆகின்றார்களோ அவர்கள் கர்ம தேவதைகள் எனப்படுவர்.

- (14.32) இயமன் அக்கினி (வாயு, சூரியன், சந்திரன், உருத்திரன்) முதலியோர் முக்கிய தேவர்கள். இந்திரனாகிய தேவராஜனும் பிருகஸ்பதியாகிய தேவ குருஷமாகிய இருவரும் பிரசித்தமானவர்கள். பிரஜாபதி விராட்டு எனப்படுவர். பிரம்மா சூத்திராத்மா அதாவது இரணியகர்ப்பர் என்னும் பெயருடையவர் ஆவர்.
- (14.33) சார்வ பெளமன் முதல் சூத்திராத்மா வரை உள்ளவர்கள் மேலுக்கு மேல் தம்மின் அதிகமான பிறர் ஆனந்தத்தின் இச்சை உடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாத இந்த ஆத்மானந்தம் அவற்றினும் மேலானதாம்.
- (14.34) இராஜா முதலிய அவ்வவர்களால் விரும்பப்படும் எல்லாச் சுகங்களிலும் சுரோத்திரியனாகிய ஞானி எதனால் இச்சையில்லாதவனாய் இருக்கின்றானோ, அதனால் இராஜா முதலிய எல்லோருடைய அந்த ஆனந்தங்களும் அந்த ஞானிக்கு இருக்கின்றன அதாவது அனுபவத்திற்கு விஷயமாய் இருக்கின்றன.
- (14.35) இந்த சர்வகாமாப்தி சொல்லப்பட்டது. அல்லது சாட்சி சேதன வடிவமாக ஞானி தனது இந்த சூக்கும் தேக சம்பந்தியான தேகத்தினைப் போல் சகல தேகங்களிலும் போகங்களைக் காண்கின்றான் அதாவது புசிக்கின்றான்.

ஞானிக்கு எப்படித் தனது தேகத்தில் ஆனந்தவடிவ புத்திக்குச் சாட்சியாய் இருத்தலால் ஆனந்தம் உடைமை இருக்கின்றதோ அதுபோல மற்ற இராஜன் முதலியோர் தேகத்தினும் ஆனந்தாகார புத்தியின் சாட்சியாய் இருத்தலால் ஆனந்தம் உடைமை இருக்கின்றது என்பது பொருள்.

(14.36) அஞ்ஞானியும் இந்த சாட்சி வடிவமாய் இருத்தலால் அவனுக்குச் சகல ஆனந்தங்களின் அடைவும் இருக்கவே இருக்கின்றது என்று கூறின், அவனுக்குத் தனது சாட்சி வடிவத்தன்மையின் ஞானம் இன்மையால் திருப்தி இல்லை. “எவன் அறிகின்றானோ அவன் சகல போகங்களையும் புசிக்கின்றான்” என்கிறது (தைத்திரீய) சுருதி.

பஞ்ச கோச வடிவ குகையிலுள்ள பிரத்தியகபின்ன பரமாத்மாவாகிய பிரம்மத்தை எவன் அறிகின்றானோ, அவன் எல்லாக் காமங்களையும் அனுபவிக்கின்றான் என்பது பொருள்.

(14.37) அல்லது ஞானி தனது சர்வ ஆத்மத் தன்மையினைச் சாம வேதத்தின் மந்திர வடிவ வசனத்தால் எப்போதும் கானம் பண்ணுகின்றான். “யான் அின்னம் அதாவது சகல போக்கிய வடிவமாய் இருக்கின்றேன். அப்படியே யான் அின்னத்தை உண்பவன் அதாவது சகல போக்தா வடிவமாய் இருக்கின்றேன்” என்று சாமம் படிக்கப்படுகின்றது.

“இந்த சுவர்க்காதி லோகங்களையும் அந்தந்த உலகங்களில் உள்ள போக வடிவ காமங்களையும் நிஷ்காம வடிவினை அதாவது சாட்சி வடிவினனாகிய ஞானி எல்லாவற்றினும் அனுசூதனாய்ப் புசிக்கின்றான்” என்பது சுருதி வாக்கியத்தின் அர்த்தம்.

(14.38) இவ்வாறு 3 முதல் 37 வது சுலோகம் வரை துக்கத்தின் அபாவமும் சர்வ காமத்தின் அடைவுமாகிய இரண்டும் நிரூபிக்கப்பட்டன. மற்றைய கிருத கிருத்தியத் தன்மையும் பிராப்தப் பிராப்பியத் தன்மையுமாகிய இரண்டும் திருப்தி தீபத்தில் சொல்லப்பட்டதைக் காணலாம்.

- (14.39) எதனால் இவ்விரண்டும் திருப்தி தீபத்தில் எம்மால் செவ்வையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ (ஆதலால் அங்கு கண்டுகொள்க). திருப்தி தீபத்தில் உள்ள அந்த சுலோகங்களே (253-270 மற்றும் 292-297) இங்கு புத்தி சுத்தமாவதன் பொருட்டு பின்பற்ற வேண்டியதாம்.
- (14.40) இந்த ஞானிக்கு முன்பு அஞ்ஞான தசையில் இந்த லோக அல்லது பர லோக சம்பந்தி போகத்தின் சமூகங்கள் சித்திக்கும் பொருட்டும், முக்தியினது சித்தியின் பொருட்டும், வெகு கிருத்தியம் இருந்தன. அவை யாவும் இப்போது ஞான தசையில் செய்யப்பட்டன.
- (14.41) இந்த ஞானி அந்த சுருக்கமாகக் கூறிய இந்த விசேஷத்தினால் சொல்லத்தக்க கிருத கிருத்தியத் தன்மையினை அதாவது கர்த்தவ்வியத்தின் அபாவத்தினை (இல்லாமையை) எதிர்மறையாகிய கர்த்தவ்வியத் தன்மை பூர்வமாக அனுசந்தானம் செய்யவே செய்கிறான். இவ்வாறு எப்போதும் திருப்தி அடைகின்றான்.
- (14.42) (ஞானி சொல்வதாவது) துக்கம் உடையவர்களாகிய அஞ்ஞானிகள் இச்சைப்படி புத்திரர் முதலியோரின் விருப்பத்தினால் இவ்வுலக சம்பந்தம் உள்ள வியவகாரத்தைச் செய்யட்டும். பரமானந்தத்தால் நிறைவுபெற்ற நான் எதன் விருப்பத்தினால் வியவகாரத்தைச் செய்வேன்.

- (14.43) பரலோகத்தில் சேர்வதற்கு விருப்பம் உள்ள புருஷர்கள் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கின்றனர். சர்வலோக வடிவமாகிய யான் எக்காரணத்தால் எக்கருமத்தினை எவ்வாறு அனுஷ்டிப்பேன்?
- (14.44) மற்றவர்கள் பொருட்டு வெளிநோக்கம் கொண்டு செயல்செய்ய ஆசாரியர்கள் சாத்திரங்களுக்கு வியாக்கியானம் செய்யட்டும். அல்லது வேதங்களை அத்தியயனம் செய்விக்கப் பண்ணட்டும். செயல் அற்றவனாய் (கர்த்தா தன்மை இல்லாதவனாய்) உள்ள எனக்கோ பிறர் பொருட்டான வெளிச்செய்கையில் அதிகாரம் இல்லை.
- (14.45) நித்திரை, பிச்சை, குளித்தல், சௌசம் (தூய்மை) என்பவற்றை சிதாத்மாவாகிய யான் விரும்புவதில்லை, செய்கிறதும் இல்லை. காண்கின்ற புருஷர்கள் கற்பிக்கின்றார்களே எனின், மற்றவர்களின் கற்பனையால் எனக்கு என்ன பாதிப்பு உண்டாகும்?
- (14.46) எப்படி குன்றிமணிக் கொத்து முதலியவை நெருப்பு போன்ற சிவப்பு நிறப் பொருட்கள் அதனால் அருகில் வரும் குரங்கு முதலியவற்றைச் சுடுவதில்லை. அதுபோல அன்னியமான அஞ்ஞானிகளால் கற்பிதமாக உண்டாக்கப்பட்ட சம்சார தர்மங்களை யான் அடையேன்.
- (14.47) தத்துவத்தை உணராதவர்களாகிய அவர்கள் சிரவணத்தைச் செய்யட்டும். யான் தத்துவத்தை உணர்ந்து எதன் பொருட்டுச் சிரவணம் செய்வேன்? சந்தேகம் உடையவர்கள் மனனத்தைச் செய்யட்டும். சந்தேகம் இல்லாத யான் மனனம் செய்யேன்.

- (14.48) விபர்யயம் உடைய புருஷன் நிதித்தியாசனத்தைச் செய்யட்டும். நான் தேகத்தில் ஆத்மத் தன்மை ஞான வடிவ விபர்யயத்தை ஒருபோதும் பஜிக்கிறதில்லை. ஆதலால் எனக்கு விபர்யயம் இல்லாமையால் எந்தத் தியானம் செய்ய வேண்டியதாய் இருக்கிறது? எதுவும் இல்லை.
- (14.49) “யான் மனிதன்” என்றல் முதலிய வியவகாரம் இந்த விபரீதம் இன்றியும் அநாதி காலத்து அப்பியாசத்தினால் சம்ஸ்கார வடிவ வாசனையால் உண்டாகின்றது.
- (14.50) பிராரப்த கர்மம் நாசமானால் வியவகாரம் நீங்குகின்றது. கர்மம் நாசம் ஆகாவிடின் இந்த வியவகாரம் ஆயிரக்கணக்கான தியானத்தினாலும் ஒழியாது.
- (14.51) பிரதிவாதியே, வியவகாரத்தின் குறைவு இஷ்டமாயின் அதாவது ஜீவன் முத்தியின் தன்னிகரற்ற ஆனந்தத்தின் பொருட்டு இஷ்டமாயின் உனக்குத் தியானம் இருக்குக. நான் வியவகாரத்தை பாதிக்கப்படாததாகக் கண்டு எதனால் தியானம் செய்வேன்?
- (14.52) எதனால் எனக்கு விட்சேபம் இல்லையோ அதனால் எனக்குச் சமாதியும் இல்லை. விட்சேபமாகிய சஞ்சலத் தன்மையாவது சமாதியாகிய ஏகாக்கிரத் தன்மையாவது விகாரம் உடைய மனதின் தர்மம் ஆகின்றன.

- (14.53) நித்திய அனுபவ வடிவ எனக்கு விரும்பப்படும் வேறு அனுபவம் யாதுளது? ஒன்றும் இல்லை. ஆதலால் “செய்ய வேண்டியது செய்யப் பட்டது. அடையவேண்டியது அடையப்பட்டது” என்பதுவே எனது நிச்சயம்.
- (14.54) இலௌகிக அல்லாத சாஸ்திரீய அல்லது இரண்டினும் வேறான வியவகாரம் அகர்த்தாவும் (கர்த்தா தன்மை இல்லாமை) அபோக்தாவும் (அனுபவிப்பவன் இல்லாத தன்மை) ஆகிய எனக்குப் பிராரப்தத்தின் படி நடக்கட்டும்.
- (14.55) அல்லது நான் கிருத கிருத்தியனாகியும் உலகத்திற்கு அனுக்கிரகிக்கும் விருப்பத்தினால் சாஸ்திரத்தில் கூறிய வழியாகவே நடப்பேன். அதனால் எனக்குக் கெடுதி யாது? எதுவும் இல்லை.
- (14.56) தேவதார்ச்சனம், குளித்தல், தூய்மை, பிச்சை முதலியவற்றில் தேகம் ஈடுபடுவதாக இருக்கட்டும். வாக்கிந்திரியம் பிரணவத்தை ஜபிக்கட்டும். அல்லது வேத சாத்திரத்தைப் படிக்கட்டும்.
- (14.57) புத்தியானது விஷ்ணுவைத் தியானிக்கட்டும், அல்லது பிரம்மா னந்தத்தில் இலயமாகட்டும். சாட்சியாகிய நான் ஒன்றைச் செய்கிறதும் இல்லை, செய்விக்கிறதும் இல்லை.
- (14.58) இந்த ஞானி கிருத கிருத்தியத் தன்மையினால் திருப்தி உடையவனாய்ப் பின் பிராப்தப் பிராப்பியத் தன்மையால் திருப்தி உடையவனாய்த் தனது மனதினால் நிரந்தரம் இவ்வாறு அதாவது மேற்சொல்லும் விதமாக மதிக்கின்றான்.

- (14.59) எதனால் நித்தியம் தனது ஆத்மாவை நேரடியாக அறிகின்றேனோ அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன். எதனால் எனக்குப் பிரம்மானந்தம் தெளிவாகத் தோற்றுகின்றதோ அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன்.
- (14.60) எதனால் இப்போது சம்சார சம்பந்தமான துக்கத்தினை யான் காணேனோ அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன். அதாவது கிருத கிருத்தன். எதனால் தனது சொருபத்தின் அஞ்ஞானம் எங்கேயோ ஓடிவிட்டதோ அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன்
- (14.61) எதனால் எனக்குச் சிறிதும் செய்ய வேண்டியதில்லையோ, அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன். எதனால் அடையத்தக்க சகலமும் அடையப்பட்டதோ அதனால் யான் தன்னியன், யான் தன்னியன்.
- (14.62) யான் தன்னியன், யான் தன்னியன். என்னுடைய திருப்திக்கு உலகத்தில் உவமை யாதுளது? எதுவும் இல்லை. யான் தன்னியன், யான் தன்னியன், தன்னியன், தன்னியன். மறுபடியும் மறுபடியும் தன்னியன்.
- (14.63) எனது புண்ணியம் ஆச்சரியம். புண்ணியம் ஆச்சரியமானது. அப்புண்ணியம் திடமாய்ப் பலித்தது. திடமாய்ப் பலித்தது. இப் புண்ணியத்தின் சம்பந்தத்தால் யாம் ஆச்சரியம் அடைந்தோம். யாம் ஆச்சரியம் அடைந்தோம்.

(14.64) வேதாந்தமாகிய சாஸ்திரம் ஆச்சரியம். சாஸ்திரம் ஆச்சரியமானது. பிரம்ம நிஷ்டராகிய குரு ஆச்சரியம். குருவானவர் ஆச்சரியமானவர். பிரம்ம வித்தையாகிய ஞானம் ஆச்சரியம். ஞானமானது ஆச்சரியமானது. வித்தியானந்தமாகிய சுகம் ஆச்சரியம். சுகமானது ஆச்சரியமானது.

(14.65) பிரம்மானந்தம் என்னும் ஐந்து அத்தியாய வடிவ கிரந்தத்தில் வித்தியானந்தம் என்னும் நான்காவது அத்தியாயம் சொல்லப்பட்டது. அந்த முற்கூறிய வித்தியானந்தத்தின் உற்பத்தி வரை சிரவணாதி வடிவ அப்பியாசம் அங்கீகரிக்க வேண்டியதாம்.

(பதினான்காம் பிரகரணம் முற்றும்)

பதினைந்தாவது பிரகரணம்

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

பிரம்மானந்தத்தில் விஷயானந்தம்

(15.1) இனி இந்தப் பதினைந்தாவது பிரகரணத்தில் பிரம்மானந்தத்தின் அம்சமாகிய விஷயானந்தம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. அந்த விஷயானந்தம் துவார (வாயில்) வடிவினதாம். அதாவது பிரம்மானந்தத்தின் ஞானத்திற்குச் (வாயில்) சாதனமாம். அந்தப் பிரம்மானந்தத்தின் அம்சத் தன்மையினைச் வேதம் *பின்வருமாறு* கூறியுள்ளது.

(15.2) எது அகண்டைகரச வடிவினதோ அது இந்தப் பிரம்மத்தின் சொருப வடிவ பரமானந்தமாம். மற்றப் பூதங்களாகிய பிராணிகள் இந்தப் பரமானந்தத்தின் மாத்திரையாகிய விஷயானந்தத்தை அனுபவிக்கின்றார்கள்.

(15.3) சாந்தம், கோரம் அவ்வாறே மூடம் என்று மனதின் விருத்திகள் மூன்று விதமாம். வைராக்கியம், பொறுமை, உதாரத்தன்மை இவை முதலியன சாந்த விருத்திகள்.

தூறத்தலின் இச்சை அல்லது இச்சையின்மை வைராக்கியம்.

(15.4) ஆசை, சிநேகம், இராகம், உலோபம் இவை முதலியன கோர விருத்திகள். மோகம், பயம் இவை முதலியன மூட விருத்திகள் எனப்படும்.

- (15.5) இவ்வெல்லா விருத்திகளிலும் பிரம்மத்தின் சித்து வடிவத் தன்மை பிரதி பிம்பிக்கிறது. சாந்த விருத்திகளில் சுகம் என்னும் ஆனந்தமும் பிரதி பிம்பிக்கின்றது.
- (15.6) “இப்பரமாத்மா உருவத்திற்கு உருவம் அதாவது தேகங்கள் தோறும் பிரதிவடிவம் (பிரதிபிம்ப வடிவம்) ஆனார்” என்பது சுருதி. “இதனாலேயே உண்மையாகிய திருஷ்டாந்தம் சூரியன் முதலியனவாய் இருக்கின்றன” என்றல் முதலிய சூத்திரத்தைச் சூத்திரக்காரராகிய வியாச பகவான் இந்த அர்த்தத்தில் சொன்னார்.
- (15.7) ஒரே பூதாத்மா அதாவது சர்வ பூதங்களின் நிஜ வடிவமான பிரம்மம் பூதங்கள்தோறும் அதாவது சகலப் பிராணிகளின் தேகத்திலும் நிலைத் திருக்கின்றார். அவர் குளம், கடம் என்பவற்றில் உள்ள தண்ணீரில் பிரதிபிம்பித்த சந்திரனைப் போல ஈசுவர வடிவமாக ஒரே விதமாகவும் ஜீவ வடிவத்தால் அனேக விதமாகவும் காணப்படுகின்றார்.
- (15.8) எப்படி ஜலத்தில் பிரவேசித்த சந்திரன் மலின ஜலத்தில் தெளிவின்றி விளங்குகின்றதோ, சுத்தமான ஜலத்தில் தெளிவாய் விளங்குகின்றதோ அதுபோல் பிரம்மமும் விருத்திகளில் இரு வகையாகத் தோற்றுகின்றது.
- (15.9) கோர மூட விருத்தியில் மலினத் தன்மையால் பிரம்மத்தின் சுகாம்சம் மறைப்பினை அடைகின்றது. சொற்ப நிர்மலத் தன்மையால் அந்தக் கோர மூட விருத்திகளில் சித் அம்சத்தின் பிரதிபிம்பம் உண்டாயிற்று.

- (15.10) அல்லது எப்படி நிர்மல ஜலத்திலும் அக்கினியின் சூடு வருகின்றதோ பிரகாசம் வருவதில்லையோ அதுபோல கோர மூட விருத்திகளில் சேதன மாத்திரத்தின் வெளிப்பாடு உண்டாகின்றது.
- (15.11) எப்படி கட்டையில் அக்கினியின் தர்மமுமாகிய உஷ்ணமும், பிரகாசமும் ஆகிய இரண்டும் வெளிப்படுகின்றதோ, அதுபோலவே சாந்த விருத்திகளில் சுகம் ஞானம் என்னும் இரண்டும் வெளிப்படுகின்றது.
- (15.12) வஸ்துவின் சுபாவத்தைச் சார்ந்து நிகழ்ந்த திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களின் (உவமானம் உவமேயங்களின்) வியவஸ்தை சமானமாம். அனுபவ அனுசாரமாக நியாமகத்தின் கற்பனை செய்யப்படுகின்றது.
- (15.13) கோர விருத்திகளிலும் மூட விருத்திகளிலும் சுகத்தின் அனுபவம் காணப்படுகிறதில்லை. சாந்த விருத்திகளிலும் சிலவிடத்து சில விருத்திகளில் சுகத்தின் பெருக்கம் இருக்கின்றது, சில விடத்து குறை இருக்கின்றது என்று கண்டுகொள்க.
- (15.14) வீடு நிலம் முதலிய விஷயங்களில் எப்போது இச்சை உண்டாகின்றதோ அப்போது இரஜோ குணத்தின் காரியமான இக்காமம் கோர விருத்தி வடிவமாய் இருத்தலால் அதில் சுகமில்லை.

- (15.15) இந்த விஷயத்தினால் உண்டாகும் சுகம் சித்திக்குமோ? சித்திக்காதோ? என்னும் சந்தேகம் உண்டாகின்றது. சித்தியாத போது அந்தத் துக்கம் விருத்தியை அடைகின்றது. தடைகள் உண்டாயின் குரோதம் உண்டாகின்றது. அல்லது பிரதிகூலத்தினின்றும் துவேஷம் உண்டாகின்றது.
- (15.16) தடை நீக்கம் கூடாதாயின் அப்போது துன்பம் உண்டாகும். அது தமோ குணத்தின் காரியம். குரோதம் முதலியவற்றில் பெருந்துன்பம் இருக்கிறது. அங்கு சுகம் வருமா என்ற ஐயமும் எழாத அளவுக்குத் தொலைவில் உள்ளது.
- (15.17) விரும்பிய பதார்த்தம் கிடைத்த போது சந்தோஷ வடிவ சாந்தவிருத்தி உண்டாகின்றது. அதில் பெருத்த சுகம் உண்டாகின்றது. அதன் போகத்தில் அதனினும் பெரிதான சுகம் உண்டாகின்றது. கிடைத்ததின் தொடர்பினால் அற்பமே (சிறிதே) சுகம் உண்டாகின்றது.
- (15.18) விஷய வைராக்கியத்திலோ மகத்தம (எல்லாவற்றினும் பெருத்த) சுகம் உண்டாகின்றது. அது வித்தியானந்தம் என்னும் 14-வது பிரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறே குரோதம் உலோபம் என்னும் தடை நீங்குதலால், பொறுமையிலும், உதாரத்தன்மையிலுமாம். (சுகம் உண்டாகும்)

- (15.19) எந்த எந்த சுகம் உண்டாகின்றதோ அது அது பிரம்மமே பிரதி பிம்பித்தலால் உண்டாகின்றது அதாவது அது அது பிரம்மானந்தத்தின் அம்சமாம். அந்தர்முக(உள்நோக்கிய) விருத்திகளில் இந்தப் பிரம்மத்தினது ஆனந்தத்தின் நிர்விக்கின அதாவது இடையூறு இல்லாத தெளிவான பிரதிபிம்பம் உண்டாகின்றது.
- (15.20) இருக்கிறது என்னும் தன்மை, சித்து, ஆனந்தம் என்னும் மூன்று சுபாவமும் பிரம்மத்திற்காம். அவற்றினின்றும் மண், கல் முதலிய ஜட வஸ்துக்களில் சத்து ஒன்றே வெளிப்படுகின்றது. மற்ற சித்து, ஆனந்தம் என்னும் இரண்டும் வெளிப்படுகிறதில்லை.
- (15.21) கோர மூடமான புத்தி விருத்திகளில் சத்தும், சித்தும் இரண்டும் வெளிப்படுகின்றன. சாந்த விருத்தியில் சத்து சித்து ஆனந்தம் என்னும் மூன்றும் வெளிப்படுகின்றன. இவ்வாறு அதாவது முற்கூறியபடி மிசிர (கலந்த) அதாவது விருத்தியாதி பிரபஞ்சத்தோடு கூடிய பிரம்மம் சொல்லப்பட்டது.
- (15.22) அமிசிர அதாவது கலப்பின்றிய பிரம்மம் ஞானயோகங்களால் அறியப்படுகின்றது. அவ்விரண்டும் முன் சொல்லப்பட்டன. முதல் அத்தியாயத்தில் யோகத்தின் விசாரம் இருக்கின்றது. ஆத்மானந்தம் அத்வைதானந்தம் என்னும் இரண்டு அத்தியாயங்களிலும் ஞானம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

- (15.23) அசத்து-ஜடம்-துக்கம் என்னும் மூன்றுமோ
மாயையின் வடிவமாம். அவற்றினின்றும் மனிதக்
கொம்பு முதலிய வடிவம் இல்லாதவற்றில் அசத்துத்
தன்மை இருக்கின்றது. கட்டை, கல் முதலிய அநிர்
வசனீய வஸ்துக்களில் ஜடத்துவம் இருக்கின்றது.
- (15.24) கோர மூட விருத்திகளில் துக்கம் இருக்கின்றது.
இவ்வாறு மாயை விசிரிம்பித்திருக்கின்றது அதாவது
பிரகாசத்தை அடைகின்றது. சாந்த முதலிய புத்தி
விருத்திகளோடு அபேதமாய் இருத்தலால் “மிசிரப்
பிரம்மம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
- (15.25) இவ்வாறு (பிரம்மம் மாயையின் சொருபம்)
நிலைக்கவே, இங்கு எந்த மந்த புத்தி உடைய
அதிகாரி புருஷன் பிரம்மத்தினைத் தியானிக்க
இச்சிக்கின்றானோ அப்புருஷன் மனிதக் கொம்பு
முதலியவற்றை உபேட்சை (உபேட்சித்து அதாவது
பெயரை மறந்து) செய்யவேண்டும். மிஞ்சி இருக்கும்
பிரம்மத்தினை உள்ளவாறு தியானிக்க வேண்டும்
அதாவது நிரந்தரம் சிந்திக்க வேண்டும்.

- (15.26) கல் முதலியவற்றில் நாம ரூபங்கள் இரண்டையும் விட்டுச் சத்து மாத்திரத்தின் சிந்தனை செய்ய வேண்டும். கோர மூட புத்திகளில் துக்கத்தினை விட்டுச் சத்து சித்துக்களின் சிந்தனை செய்ய வேண்டும்.
- (15.27) இவ்வாறு சாந்த விருத்திகளில் சத்து சித்து ஆனந்தம் என்னும் முன்றினையும் சிந்திக்க வேண்டும். முன் சுலோகம் முதல் கூறிய முன்று தியானங்களும் கிரமமாகக் கனிஷ்டம் மத்திமம் உத்தமம் எனப்படும்.
- (15.28) தூல புத்தியுடைய புருஷனுக்கு வியவகாரத்திலும் மிசிரப் பிரம்மத்தினைச் சிந்தித்தல் சிறப்பானது என்பதனைச் சொல்லுதற்கே இந்த வேதாந்தப் பிரகரணத்தில் விஷயானந்தம் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

எந்த மந்த புத்தியுடைய அதிகாரிக்கு விசாரத்தின் வலியால் விருத்தி முதலிய பிரபஞ்சத்தினை நிஷேதித்துச் சுத்த சச்சிதானந்தப் பிரம்மத்தினை அறிதற்குச் சக்தியில்லையோ, அவன் விருத்தி முதலிய பிரபஞ்ச வடிவ வியவகாரத்தில் சச்சிதானந்தத்தினைக் கிரமமாகச் சிந்தித்துப் பின்பு அப்பியாச பலத்தால் எங்கும் சச்சிதானந்த பிரம்மத்தினை அறியக் கூடும். இக்காரணத்தால் இங்கு விஷயானந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்பதுபொருள்

- (15.29) உதாசீனத் தன்மையிலோ புத்தி விருத்தியின் தளர்ச்சியால் வாசனானந்தத்தில் சிந்தித்தல் எதுவோ அது உத்தமத்தில் உத்தமம் அதாவது கூறிய மூன்று தியானத்தினும் உயர்ந்ததாகும். இவ்வாறு நான்கு விதமான தியானம் சொல்லப்பட்டது.
- (15.30) ஞானம் யோகம் இரண்டும் இருத்தலால் இது தியானம் அன்று. அது நிச்சயமாகப் பிரம்ம வித்தையேயாம். தியானத்தினால் ஏகாக்கிரத் தன்மையினை அடைந்த சித்தத்தில் வித்தையாகிய ஞானம் திடம் ஆகின்றது.
- (15.31) ஞானத்தில் சத்து சித்து ஆனந்த வடிவமான பிரம்மத்தின் சுபாவங்கள் அகண்டைகரச (அகண்டை ஏக ரச) வடிவத் தன்மையினை அடைந்து விளங்குகின்றன, பேதத்தைச் செய்யும் உபாதிகளின் நிஷேதம் (நீக்கம்) இருத்தலால், பேதமாக விளங்குகிறதில்லை.
- (15.32) சாந்த விருத்திகளும் கோரவிருத்திகளும் மூடக் கல் முதலியனவும் பேதிக்கும் உபாதிகளாக மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சித்தத்தின் ஏகாக் கிரதத் தன்மை வடிவ யோகத்தினால் அல்லது விவேகத்தினால் இந்த உபாதிகளின் நீக்கம் உண்டாகின்றது.

- (15.33) சுயம் பிரகாசமும் அத்தைத ரூபமுமாகிய நிருபாதிகப் பிரம்மத்துவம் தோற்றுங்கால் திரிபுடி தோற்றுகிறதில்லை. ஆதலால் இந்தப் பூமாவாகிய (பெரியதான) பிரம்மம் ஆனந்தம் எனப்படுகின்றது.
- (15.34) பிரம்மானந்தம் என்னும் ஐந்து அத்தியாய வடிவ கிரந்தத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் கூறியது விஷயானந்தமாம். இந்த விஷயானந்த வடிவ வாயிலால் பிரம்மானந்தத்தில் பிரவேசம் செய்வீர்.
- (15.35) இந்தப் பிரம்மானந்தத்தின் நிருபணத்தினால் ஹரிஹர் அதாவது விஷ்ணுவினும் வேறாகாத சிவன் எப்போதும் காட்சி தரட்டும். தன்னைச் சார்ந்த சுத்த மனதுடைய சகல பிராணிகளையும் பிறப்பு இறப்பு முதலான சம்சாரத்தினின்றும் இரட்சிக்கட்டும்.

(பதினைந்தாம் பிரகரணம் முற்றும்)

(பஞ்சதசி கிரந்தம் நிறைவுபெறுகிறது)